

[illegible]

1

SATURS

Ceļavārdi lasītājam.....	3
Ar skatu nākotnē skolas 85. jubilejas gadā.	
Intervijas ar A.Petermani un L.Petermani.....	4
Skolēni stāsta par sevi un skolu	10
Atmiņas un intervijas ar skolotājiem, skolas darbiniekiem un bijušajiem audzēkņiem.....	
Spoku stāsti par skolu	161
Spoku stāsti par skolu	251

CEĻAVĀRDI LASĪTĀJAM

Nīcas vidusskolas 85. pastāvēšanas gadā ir tapis jauns izdevums par skolu – “Nīcas skolas stāsti”. Domājot par skolas 85. jubileju, viens no priekšlikumiem bija apkopot dažādu paaudžu skolēnu, esošo un bijušo skolotāju, ikviena Nīcas skolas skartā atmiņas par aizvadīto laiku skolā un veidot stāstu krājumu. Kaut sākotnēji pavisam negribīgi, atmiņu stāsti krājās, līdz to skaits bija jau tik liels, lai iecere varētu kļūt par realitāti.

Grāmatā ievietotie skolēnu stāsti tapa projektu nedēļas laikā un attālināti mācoties 2020.gada pavasarī. Gandrīz visas pierakstītās atmiņas un intervijas notika šajā laikā. Uz aicinājumu izstāstīt savus stāstus atsaucās vairāki bijušie un esošie skolotāji. Viņu vidū arī Nīcas skolas absolventi, kas savu darba mūžu ir saistījuši ar dzimto novadu un skolu. Lai atdzīvinātu rakstīto, stāstu krājums ir papildināts ar skolēnu zīmējumiem, arī tie tapuši jubilejas gadā. To autori ir 9. un 8. klašu jaunie mākslinieki, kas savus stāstus izstāsta ar krāsu un fantāzijas palīdzību.

Stāstu krājumā pilnībā ir saglabāts katra autora stāstījuma stils un rakstība, tādējādi padarot rakstīto dzīvāku un autentiskāku.

Paldies visiem, kas dalījās ar saviem atmiņu stāstiem un palīdzēja šim krājumam tapt. Bez jūsu atbalsta, ieinteresētības iecere netaptu par rezultātu.

Lasītāj, lai “Nīcas skolas stāsti” kļūst par brīnišķīgu ceļojumu skolas pagātnē, šodienā un nākotnē!

Sandra Pankoka

Nīcas vidusskolas vēstures muzeja vadītāja

AR SKATU NĀKOTNĒ

SKOLA 85. JUBILEJAS GADĀ

Intervija ar Nīcas novada domes priekšēdētāju

Agri Petermani

Intervēja Līva Bišofa

12.02.2020.

Kā jūs redzat Nīcas vidusskolu pēc 10 gadiem?

Atceros, kad 27 gadus atpakaļ strādāju skolā, tajā bija 450 skolēnu, neatminos skolotāju skaitu, taču bija daudz. Salīdzinot, kāda skola bija toreiz un tagad...vecā skola un korpus, 1935. gadā celta, jaunā piebūvēta 1985. gadā. Sāku strādāt skolā, kad nodeva ekspluatācijā jauno piebūvi. Tad, protams, viss bija jauns, skaists, ar jaunām mēbelēm. Bija interesanti pa gadiem vērot, kā skola pārveidojas. Bija gadi, kad skola vispār nesaņēma finansējumu vai tas bija ļoti ierobežots. Skolu finansē, uztur kā dibinātājs pašvaldība. Visas uzturēšanas izmaksas, ieskaitot tehniskā personāla algu, jānodrošina. Remonti, mācību līdzekļi, tas viss jāsedz pašvaldībai. Bija gadi, kad dažādu iemeslu dēļ skolas vadība, skolas direktors (toreiz tas bija Gunārs Grīnbergs) palika lūdzēju lomā. Kad nodefinēja vajadzību, bet naudu nevarēja atrast. Tad jāsaprot, ka pēdējo septiņu gadu laikā skolas fiziskā vide (remontētas telpas, mācību līdzekļi, mēbeles) ir ieguvusi ļoti lielu attīstību, ļoti daudz uzlabojumu. Dzīve objektīvi mainās. Ja kādreiz mācību līdzeklis skolniekam bija grāmata, pildspalva, zīmulis, tāfele un krīts, tad šodien mācību līdzekļi ir planšetdators, mobilais telefons, interaktīvā tāfele, protams, arī grāmata. Ir jāiet līdz laikmetam, šie līdzekļi jāiegādājas, tie ir dārgi. Pēdējo septiņu gadu laikā skola ir pratusi pārliecināt naudas devējus – deputātus, ka ir jāpiešķir nauda gan remontiem, gan mācību līdzekļiem. Personīgi prieks, ka ir sporta zāle izremontēta un ir sporta halle uzcelta, kur skolēni var iet darboties un pavadīt brīvo laiku.

Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas 1991.gadā skolēnu skaits samazinājās, bet tas bija objektīvi, jo daudzi tūkstoši latviešu, tai skaitā no Nīcas novada, izbrauca no Latvijas uz ārzemēm strādāt, dzimstība samazinājās. Tagad ir prieks, ka pēdējo divu gadu laikā no 195 skolēniem skolēnu

skaitis Nīcas vidusskolā ir 285. Tas ir kopīgs darbs, pašvaldības sapratne par to, ka līdzekļi ir jāpiešķir skolai, lai tā varētu piedāvāt kvalitatīvu izglītību un personības attīstību, arī skolas administrācijas un skolas direktores kopīgs darbs. Prieks par skolas administrāciju, ka ir strādājusi, ka skolēnu skaits pieaug.

2030. gadā redzu, ka ir izremontētas visas pēdējā klases, kuras šobrīd vēl nav izremontētas. Aktu zāle, vecās skolas grīda, kas ir vēsturiska, ko nevajadzētu pazaudēt. Pirmā stāva zēnu tualete, otrā stāva meiteņu tualete, jaunās skolas tualetes, vecās skolas fasāde (ārējās sienas), pati skola ir rekonstruēta, atjaunota, saremontēta arī fasāde. Skolā mācās 450 skolēnu, tas ir mērķis, un skola to var sasniegt, gluži tāpat, kā tas bija pirms 18 – 19 gadiem, kad pats vēl strādāju skolā. Pēc desmit gadiem vēlos redzēt skolēnus nākam uz skolu ar vēl lielāku prieku, kā tas ir tagad. Skolotāji ar vēl lielāku prieku nāks uz darbu un mācīs skolēnus. No Nīcas novada Nīcas vidusskolas būs ne tikai slaveni sportisti, kā, piemēram, šobrīd Karlīna Miksone, bet vismaz piecas futbola slavenības ir pasaules klubos, vismaz pieci basketbolisti slaveni, vismaz četri slaveni airētāji. Ar to visu nodarbojamies. Šobrīd ir viens Nīcas vidusskolas bijušais audzēknis, kas strādā Saeimā par deputāta palīgu, tad nākotnē vismaz desmit strādās Saeimā par deputātu palīgiem. Ir vismaz pieci ievēlēti deputāti pēc jaunās pašvaldību reformas jaunajā Dienvidkurzemes novadā un vismaz trīs ir ministru amatos valstī.

Intervija ar Nīcas vidusskolas direktori **Lāsmu Petermani**

Intervēja Līva Bišofa

12.02.2020.

Kā jūs redzat Nīcas vidusskolu pēc 10 gadiem?

2020.gads Nīcas vidusskolā būs liels lēciens attīstībā, jo Nīcas novada dome skolai ir piešķīrusi 150 tūkstošus skolas attīstības projektiem un fiziskās vides pilnveidošanai. Par šo naudu tiek plānots un uzskatīts par prioritāti skolas ugunsgrēka gadījumā balss atskaņošanas sistēma, kurā tiks iekļauts jauns skolas zvans. Lai skola papildus iegūtu finanses, vasarās rīkojam nometnes un līdzekļus ieguldām priekšmetos. Lai pēc MK noteikumiem notiktu nometnes, nepieciešama balss atskaņošanas sistēma. Nākošā skolas prioritāte, un jau tiek slēgti līgumi, ir skolas pagalma sakārtošana, no virtuves puses tiks nobruģēts ceļš. Es uzskatu, ka šī būs arī kā dāvana skolai jubilejā, jo tiks ievietots pelēkā bruģīša centrā Nīcas vidusskolas sarkanā saules zīme. Līdz 2030.gadam mans sapnis ir sakārtot skolas galvenās ejas laukumu, lai viss būtu vienotā stilā. Sakārtot takas, kas iziet uz lielceļu. Nīcas domes un skolas attīstības jautājums ir par basketbola laukumu, kurš šobrīd ir pārvērties par stāvvietu, jo laiks iet uz priekšu, mašīnu paliek arvien vairāk, basketbola spēlēšanai vietas vairs nav. Par atlikušo naudu ir doma sakārtot vecās skolas 1. un 2. stāva tualetes, kas ir ļoti vajadzīgas, kā arī uztaisīt mūsdienīgas garderobes. Vēl lielāka nepieciešamība ir sakārtot zēnu mājturības un tehnoloģiju kabinetu. Aktuāls jautājums ir arī par skolas aktu zāli, jo Nīcas novada dome bija domājusi, ka skolas aktu zālei tiks ņemts aizņēmums Valsts Kasē, jo izglītība bija izsludināta par prioritāti, bet tagad valsts prioritātes ir mainījusī, un prioritāte ir bērnudārzi. Dome par šo jautājumu vēl domā, taču skolas administrācija ir nolēmusi, ja papildus skolas naudas aktu zālei nebūs, tad diemžēl šīs skolas tualetes un garderobes pagaidīs, jo uzskatām, ka zāli uz skolas jubileju arī vajadzētu sakārtot. Šobrīd ir sakārtoti gandrīz visi kabineti, ir palikuši tikai daži, kas nav atjaunoti. Jaunajā skolā praktiski ir palicis tikai 32. kabinets, bet to šogad sakārtosim. Vecajā skolā ir arī palikuši pāris kabineti, kas noteikti tiks sakārtoti. Tas ir 54. kabinets, jo nāks iekšā jauna 1. klase. Vēlamies labiekārtot skolas lasītavu, bet līdzekļu ir tik, cik ir. Kad klases tiks sakārtotas, ķersimies klāt skolas gaitenīem, jo nolēmām, ka skolēni klasēs pavada lielāko dienas daļu un gaitenīs mazāk. Gaitenīs arī esam sakārtojuši, tāpēc skolas fiziskās vides sākuma sakārtošana būs notikusi. Ja būtu miljons, tad mēs to prastu izmantot. Plānos ir arī vēl vecās skolas gaiteni, durvis un vēl daudzas vietas. Iecere vēl ir, aicinu skolotājus piekrist veidot kabinetos atvērtās durvis no stikla. Uzskatu, ka

skolotājs nav viens un rada lielāku sadarbību, saskarsmi un plašāku sajūtu. Vajadzētu izdomāt par vecās skolas grīdu, jo grīdai ir 85 gadi, tā ir oriģinālā grīda. Šobrīd pastāv divi viedokļi par to – vieglāk būtu ieliet grīdu, kāda ir jau skolā. Tas būtu mēneša jautājums, un ir jauna grīda. Pastāv arī viedoklis, kuram es arī vairāk piekrītu, ka šo veco grīdu vajadzētu restaurēt, jo tā ir vēsturiska vērtība, bet tas ir ļoti dārgi. Tehniskiem darbiniekiem ir ļoti grūti kopt šo grīdu, taču attiecamies pret to kā vēsturisku vērtību. Ja būtu vēl līdzekļi, uzlabotu skolas ārējo fasādi, īpaši vecajā skolā, kas kļūst fiziski apdraudoša un prasās pēc atjaunošanas.

Par cilvēkiem skolā jāsaka, ka jau nākošajā mācību gadā prognozē, ka lielākā daļa klases būs paralēlas. Pēdējo reizi šādi bija 80. gados, kad visas skolā bija paralēlklases. Problēma šobrīd ir vidusskola. Lai mēs varētu noturēt vidusskolu, un es ļoti ceru, ka 2030.gadā vidusskolai būtu jābūt, pie tā visiem jāstrādā, lai 9. klasē un nākošiem piedāvātu to, kādas ir vajadzības. Ceru, ka tādā kopdarbībā varēsim atrast kopēju modeli. Valdības politika ir, ka mazās skolas nav nepieciešamas, visiem vidusskolā jāiet pilsētā. Skola spēj nodrošināt visu, bet to vēl skatīsimies. Katrā ziņā skolai nākotne ir arī līdz 2030.gadam. Neliels izaicinājums būs paralēlklasēm nodrošināt skolotājus.

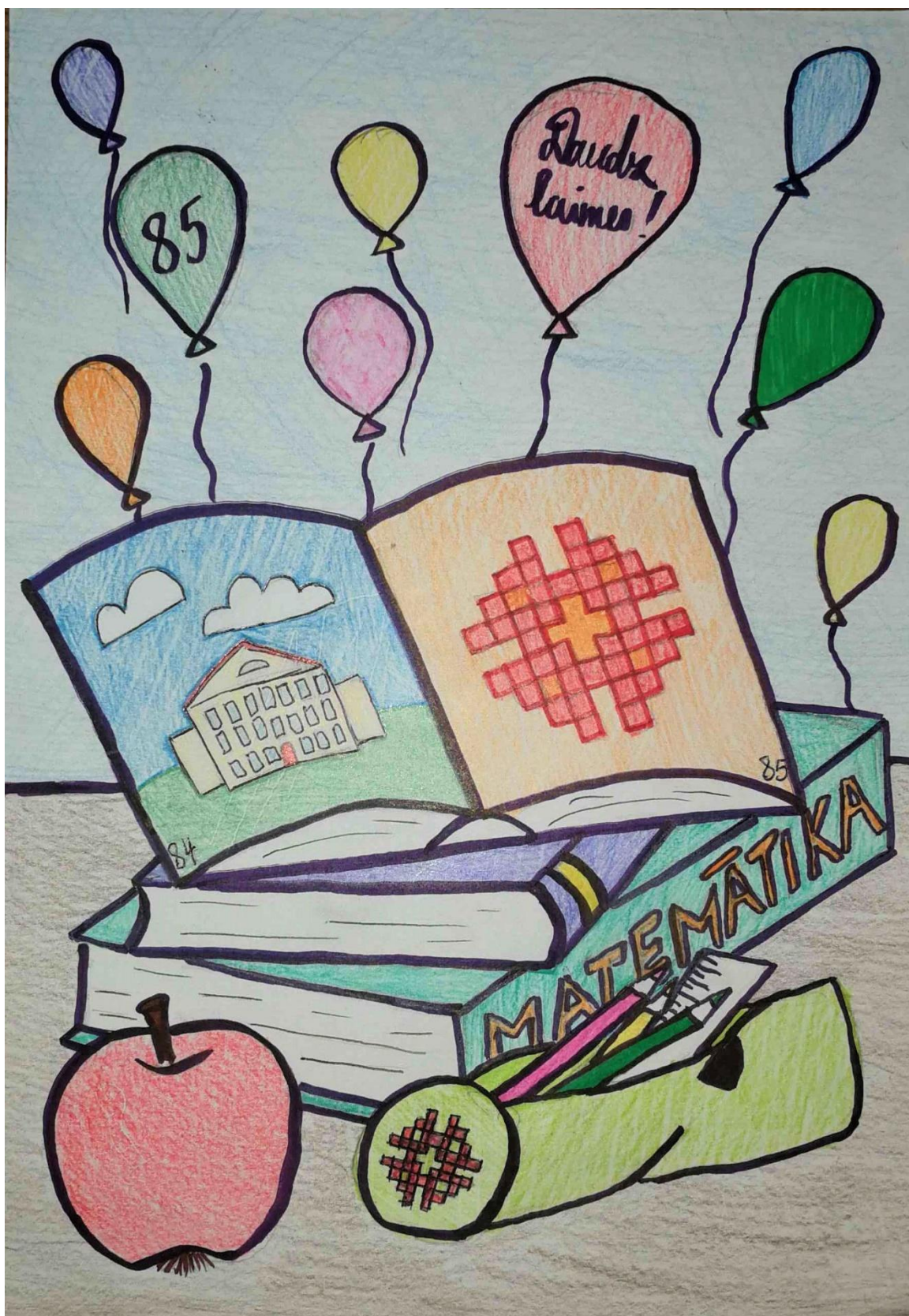
Sadarbība ir skolas viena no galvenajām vērtībām un to mēs arī darām. Šī sadarbība vienkārši notiek, protams, katrs cilvēks ir savādāks, kādas kuram ir personības īpašības, bet katrā ziņā sadarbība ir tā, ko mēs veicinām un atbalstām, piemēram, skolēnu valdes darbība, pati sadarbojos pa tiešo ar skolas prezidiju, katru nedēļu nākam, runājam, lejam un pieņemam lēmumus. Demokrātijas pazīmes skolēni arī jau apgūst. Es domāju, ka sadarbība skolā ir liela vienam ar otru, tas ir viens no galvenajiem principiem skolā.

Mana attieksme pret interešu izglītību ir visnotaļ pozitīva, ja skolēniem tas ir nepieciešams, ir interese un vajadzība, tad tas pulciņš ir un būs, protams, ja ir skolotājs, kas to spēj. Problēma ir neliela: gada sākumā visi daudz ko grib, un uz gada beigām pulciņā darbojošo skolēnu skaits samazinās. Šogad janvārī es biju Polijā un tur redzēju pavisam citu modeli, es jau lūdzu skolotājai I. Ronei padomāt par šo modeli. Viņiem sākumskolā ir noteikts skaits pulciņu, un bērns katru dienu var izvēlēties, kuru pulciņu apmeklēs, bet no rīta tas jāpasaka, kurā viņš ies. Šāds modelis man likās interesants un domāju, ka bērniem apnīk kaut kādas lietas. Varbūt nav slikti un var pamēģināt? Interešu izglītība ir tā, kas kaldina skolas slavu. Tas ir koris, MTB riteņbraukšana un sports. Es vairāk vēlētos piedalīties izstādēs un konkursos ar zīmējumiem, jo pa skolu ir izlikti tik daudz skaistu zīmējumu. Priecājos, ka mums ir jaunsargi. Mazpulki vēl joprojām darbojas. Priecājos arī, ka ir atdzimusi folkloras kopa, aktīvi darbojas jau 26 dalībnieki.

Mēs domājam par skolas fiziskās vides attīstību un dažādu citu resursu attīstību, kā tie iet laukumā līdz un attīstās. Šogad arī lielu budžeta daļu ieguldīs IT tehnoloģiju attīstībā un nodrošinājumā (datori, planšetes u.c.). Turpmākos 10 gadus strādāsim jaunā izglītības sistēmā – kompetenču izglītībā, ieguldīsim lielu darbu skolotāju kadru piesaistīšanai, un noteikti būs vajadzīgi papildspēki, kurus jau meklējam. Daži jau ir pieteikušies. Būs vajadzīgi daudz un dažādi skolotāji dažādās jomās, kā sports, latviešu valoda, matemātika, angļu valoda u.c. Aicinām jebkuru skolotāju uz mūsu skolu. Kompetenču izglītība arī būs liels izaicinājums, taču mēs tiksim galā, jo mūsu skolas skolotāji ar visiem izaicinājumiem ir tikuši galā!

Intervijas laikā L. Petermane atcerējās laiku, kad stājās amatā un teica frāzi, ka gribētu skolu izveidot kā pērli!

Runājot par sadarbību, direktore aizkavējās atmiņās un pieminēja Uldi Ābelīti, kura bērns jau mācās Nīcas vidusskolā. Skolas gados viņš lietoja jēdzienu “mēs visi esam skolas iedzīvotāji”. Mēs īpaši nešķīrojam, vai tu esi skolotājs, skolēns vai tehniskais darbinieks. Tu esi skolas iedzīvotājs!

Lija Džesika Anne Dāle 8.A kl.

SKOLĒNI STĀSTA PAR SEVI UN SKOLU

1.KLASE

Mana skola

2019. gadā es uzsāku skolas gaitas 1.klasē. Mēs spridzinājām klasē balonus. Man visvairāk patīk pavadīt brīvo laiku klasē. Man patīk apmeklēt tautas dejas un mākslas pulciņu. Man patīk iet uz skolu, jo var satikt skolotāju.

Evelīna Lanka

Pirmā skolas diena bija īpaša. Es atkal pēc garā vasaras brīvlaika satiku savus draugus. Man patīk skolā. Mani mīļi pieņēma klases audzinātāja. Mēs fotografējāmies. Klasē mēs dabūjām daudz dāvanību. Tā bija skaista diena!

Ralfs Lanka

Pirmajā skolas dienā mēs spridzinājām balonus. Es satiku savus draugus. Brīvo laiku man patīk pavadīt skolas ziemas dārzā. Es eju dejošanas un zīmēšanas pulciņā.

Andra Āmare

Mana pirmā skolas diena bija vējaina. Pirmā skolas diena man nepatika. Man skolā patīk spēlēt dambreti. Brīvo laiku man patīk pavadīt ziemas dārzā. Man patīk piedalīties tenisa pulciņā. Man patīk starpbrīži.

Roberts Otomers

Es eju skolā pirmajā klasē. Man ir bišķiņ grūti mācīties. Man ļoti patīk spēlēties starpbrīdī. Man patīk datorika un mūzika. Patīk arī sports, bet tur reizēm ir grūti. Brīvlaikā man nedaudz pietrūka skolas, jo tur stāsta interesantas lietas.

Mareks Brakmanis

Man ļoti patīk mana skola un klases audzinātāja. Skolotāja ir mīla. Man klasē ir daudz draugu. Manas mīļākās stundas ir mūzika, matemātika, latviešu valoda, rokdarbi un vizuālā māksla. Skolā apmeklēju dažādus pulciņus: dejošanu, zīmēšanu un ansambli. Man ļoti patīk iet skolā!

Alise Ozola

Man patīk apmeklēt mākslas pulciņu. Var iemācīties smuki zīmēt. Pulciņš notiek vienreiz nedēļā. Man patīk, ka zīmējumus liek izstādē.

Paula Sīkle

Es mācos Nīcas vidusskolā. Starpbrīžos eju uz ziemas dārzu. Mēs skolā mācāmies gudras lietas. Man patīk latviešu valoda.

No rītiem es eju uz skolas kafejnīcu un nopērku tur picmaizes. No rīta visi spēlē telefonu. Man ļoti patīk mācīties! Sportā mēs sportojam un spēlējam spēles.

Klāvs Kalanda

Man skolā patīk mākslas pulciņš. Tur es zīmēju, krāsoju. Es dejoju skolas tautisko deju pulciņā. Man patīk iet uz skolu!

Amēlija Brīvule

Brīvo laiku es pavadu skolas bibliotēkā. Man patīk, jo tur ir grāmatas un datori. Bibliotēkā man patīk, jo tur var skatīties bildes grāmatās un spēlēt spēles datorā.

Kristers Vamzis

Nīcas skolā man ļoti patīk ziemas dārzs. Tur ir daudz augu ar zaļām lapām. Es bieži tur aizskrienu. Ziemas dārzā es satieku savus draugus. Mēs tur runājam par savām lietām.

Sveins Aivens Višers

Man patīk kafejnīca un rotaļu istaba. Man patīk skola!

Metjū Rjabko

Pirmajā skolas dienā mēs fočējāmies kopā ar vecākiem un visām citām klasēm. Es biju priecīgs! Man bija jāvelk smukas drēbes. Bija forši iepazīties ar citiem skolēniem. Es nebiju redzējis skolu. Bija smukas puķes. Bija liela skola. Bija smuka skolotāja. Visi turējām rokās puķes. Visi nebija redzējuši mani.

Markus Māris Toms Stālbergs

Es mācos skolā. Es mīlu skolotāju. Man patīk visas mācības un grāmatas. Es mācos latviešu valodas vārdus.

Nguyen Pham Gia Yen

Man patīk skola! Man patīk galda teniss, futbols, dambrete un šahs, mūzika, angļu valoda, datorika, klases stunda, rokdarbi un mīkstā mantiņa Nortons. Mani māca skolotāja. Es klausu skolotāju un mācos visu. Es klausos un rakstu.

Nguyen Pham Vinh Thanh

2.A KLAŠE

Mana skola

Mani sauc **Roberts Bārbals** un es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Pirmajā skolas dienā es nemaz nebiju uztraucies. Es biju ļoti priecīgs, jo vairs nebija jāiet uz bērnudārzu. Katru dienu skolā es satieku savus draugus. Kopā ar draugiem es piedzīvoju interesantus notikumus. Mani labākie draugi ir Raitis, Ritvars un Gustavs. Skolā mans mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Man nepatīk mūzikas stunda. Visvairāk man skolā patīk starpbrīži, bet nepatīk skolas noteikumi. Man patīk kopā ar savu klasi doties pārgājienos. Nākotnē es skolā vēlētos redzēt vairāk bērnu. Gribētu vēl skaistāk izkrāsotas klases un koridorus.

Nīcas skola labākā,

Jautriem bērniem foršākā.

Šogad svin tā astoņdesmit pieci –

Visai skolai lieli prieki!

Mani sauc **Edvards Berjokins**. Es mācos 2.a klasē. Man skolā patīk sportot. Patīk, ka notiek dažādi pasākumi. Īpaši man patīk omīšu diena. Tad mēs gatavojam apsveikumus un koncertu. Klasē mēs skatāmies filmas. Man patīk ar draugiem spēlēt rotaļtelpā. Man garšo skolas pusdienas. Mīļākais ēdiens ir griķi ar mērci. Mani labākie draugi ir Toms un Mārtiņš. Novēlu skolai daudz bērnu un interesantus pasākumus.

Mani sauc **Džasmina Hodjukova**. Es mācos 2.a klasē. Es atceros savu pirmo skolas dienu kā jauku. Man patīk pārgājieni. Mīļākais mācību priekšmets ir vizuālā māksla. Es apmeklēju arī mākslas pulciņu. Man ļoti patīk ziemas dārzs. Īpaši man patika Latvijas dzimšanas dienas svinības skolā. Skolai ir ļoti skaists ziemas dārzs. Manas labākās draudzenes ir Igeta un Līva. Es novēlu skolai uzlabot un padarīt skaistāku rotaļtelpu.

Mani sauc **Toms Kazāks**. Nīcas vidusskolā es sāku mācīties pirms diviem gadiem. Pirmajā skolas dienā es biju ļoti uztraucies, nobijies un priecīgs. Tagad man ļoti patīk mācīties. Skola man liekas ļoti liela. Man patīk ar klasesbiedriem skriet pa skolu. Man patīk datorika un klases stunda. Man patīk braukt ekskursijās un iet pārgājienos. Man ļoti patīk ķīmijas kabinets un skolas muzejs. Mana skola ir pati labākā. Vienmēr tāda arī paliec!

Mani sauc **Elizabete Leiliona** un es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Pirmajā skolas dienā es biju ļoti uztraukusies, bet viss bija labi. Man patīk mana skolotāja. Es katru dienu esmu kopā ar savām draudzenēm. Skolā man ir daudz jaunu draugu. Skolā ir daudz iespēju iet uz pulciņiem. Es apmeklēju dejošanas, teātra un zīmēšanas pulciņus. Man ļoti patīk folkloras nodarbības. Man patīk mana skola. Lai arī turpmāk skolā daudz bērnu!

Mani sauc **Markuss Jēkabs Mamis**. Es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Mana klase ir liela. Klasē ir daudz skolēnu. Man ir jauka klases audzinātāja. Viņa ir saprotoša un izpalīdzīga, kad vajag padomu vai palīdzību. Man skolā ļoti patīk datorika. Tur var uzzināt daudz jauna un ir interesanti. Man patīk vizuālā māksla. Vēl man patīk braukt uz baseinu, jo es varu iemācīties peldēt. Starpbrīžos man patīk iet laukā spēlēt. Es gribētu vairāk klases vakaru, lai var labāk iepazīt viens otru. Lai skolā kļūtu ar katru gadu interesantāk!

Mani sauc **Gustavs Novads** un es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Man patika pirmā skolas diena. Tad nekas nebija jāmācās. Mana mīļākā stunda ir datorika. Man patīk sacensties lielajā peldbaseinā. Mana klase ir pati labākā skolā. Reizēm draugi mani kaitina. Tas man nepatīk. Mans labākais draugs ir Viesturs. Es gribētu, lai skolā nākotnē būtu daudz tehnoloģiju.

Mani sauc **Igeta Liene Ozola**. Es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Pirmajā skolas dienā man bija bail. Manu skolotāju sauc Andra Eglīte. Mana draudzene ir Līva. Man patīk bērnu rotaļlaukums pie skolas. Nākotnē es skolu vēlētos redzēt kā rotaļu namiņu.

Mani sauc **Mārtiņš Plāciņš**. Es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Mēs klasē esam daudz bērnu. Manu skolotāju sauc Andra Eglīte. Man viņa ļoti patīk. Manā skolā ir kafejnīca. Man tur garšo saldējums un kūksiņi. Skolā vāra garšīgu plovu. Starpbrīžos man patīk skriet pa skolu. Skolotājām tas nepatīk. Ļoti gribu, lai beigtos covid un es varētu atgriezties skolā pie savas skolotājas un draugiem. Daudz dāvanu skolai dzimšanas dienā!

Mani sauc **Ieva Roga** un es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Man ļoti patika mana pirmā skolas diena. Es iepazinos ar savu skolotāju Andru Eglīti. Man ļoti patīk mācīties matemātiku. Man patīk zīmēt. Interesanti ir skolas Valentīndienas pasākumi. Manas labākās draudzenes ir Elza, Elizabete un Sindija. Man patīk klases telpa. Es gribētu, lai skolā būtu peldbaseins. Novēlu skolai jaunu rotaļtelpu.

Mani sauc **Elza Skangale**. Es mācos Nīcas vidusskolas 2.a klasē. Savā pirmajā skolas dienā es biju ļoti satraukusies. Tomēr es biju arī priecīga. Man patika, kad mēs ar klasi braucām uz Liepājas teātri “Sniegbaltītes skola”. Mans mīļākais mācību priekšmets ir vizuālā māksla. Man ļoti patika, kad pie mums viesojās Zino centrs. Mana mīļākā telpa skolā ir ziemas dārzs. Man skolā nepatīk sports, bet patīk dabaszinības. Mani draugi skolā ir Ieva, Elizabete, Kate. Lai skola kļūst vēl skaistāka!

Mani sauc **Līva Sleže**, un es mācos 2.a klasē. Pirmajā skolas dienā es biju ļoti satraukta. Es nepazinu nevienu klasesbiedru un nezināju, kas mani sagaida. Mums klasē apgāzās skapis, un tas bija

ļoti satraucošs notikums. Mans mīļākais priekšmets ir matemātika. Man visvairāk atmiņā palicis mūsu pirmais klases vakars. Man šķiet, ka visskaistākā skolas telpa ir ziemas dārzs. Man patīk peldēšanas nodarbības, bet nepatīk matemātikas mutiskie uzdevumi. Mani draugi skolā ir Elizabete un Kate. Es vēlētos skolu vienmēr redzēt tīru un sakoptu. Es vēlos ekskursijas brīvā dabā un radošus pasākumus. Lai izdodas!

Mani sauc **Kate Šķila**. Skolā ir jauki, un man tur patīk. Dažreiz vakaros, kad pazūd elektrība, tad ir nedaudz baisi. Man patīk skolas pulciņi un pasākumi, kuri notiek skolā. Man garšo skolas ēdiens un ļoti patīk jaunā ēdamzāle. Man patīk mani klasesbiedri un skolotāja. No visiem notikumiem man visspilgtāk atmiņā iespiedusies ekskursija uz māla darbnīcu. Man patīk ar klasi doties uz Liepājas teātra izrādēm un koncertiem. Vislabāk man patika izrāde “Sniegbaltīte un septiņi rūķīši”. No skolas pasākumiem man visvairāk patīk Ziemassvētki. Īpaši interesanta bija skolēnu valdes luga, kurā darbojās dažādi pasaku tēli. Man patika ar klasi dziedāt Ziemassvētku dziesmas un saņemt konfektes no Ziemassvētku vecīša. Skolā vēl notiek daudz interesantu pasākumu. Es ceru, ka tad, kad būšu lielāka, varēšu piedalīties to rīkošanā. Daudz laimes skolai dzimšanas dienā!

Mani sauc **Sindija Vamze**. Es atceros savu pirmo skolas dienu. Tad es iepazinos ar saviem klasesbiedriem un skolotāju. Mēs visi kopā fotografējāmies. Man ļoti patika kopīgais brauciens uz jūru. Man mīļākā stunda ir matemātika. Spilgtākais skolas pasākums ir Ziemassvētki. Skaistākā skolas telpa ir mana klase un ziemas dārzs. Man skolā patīk mācību stundas. Man nepatīk, ja skolotāja dusmojas. Mana labākā draudzene ir Ieva Roga. Es nākotnē savu skolu vēlētos redzēt lielu, krāsainu un pilnu ar gudriem bērniem.

Mani sauc **Klāvs Šmits**. Es mācos 2.a klasē. Skolas gaitas es uzsāku 2018.gadā. Manā klasē mācās 17 skolēni: 9 meitenes un 8 zēni. Manu audzinātāju sauc Andra. Rudenī skolai paliks 85 gadi. Es spilgti atceros pirmo skolas dienu, kad mums izdalīja dienasgrāmatas. Atceros, cik biju samulsis un nobijies, sperot pirmos soļus savā klasē. Man ļoti patīk klases ballītes un ekskursijas. Ekskursijās mēs dodamies uz interesantām vietām, kur daudz var redzēt un uzzināt. Mans mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Man ļoti patika skolas pasākums par godu Latvijas simtgadei. Skolā man patīk uzturēties rotaļu istabā, ziemas dārzā un skolas muzejā. Mums ir ļoti skaisti izremontēta skolas ēdamzāle. Nākotnē es vēlētos redzēt savu skolu izremontētu, sapostu un skaistu. Lai mūs vienmēr mācītu mīļas, saprotošas un smaidīgas skolotājas!

2. B KLASĒ

Skolas gaitas Nīcas vidusskolā uzsāku 2018.gadā. Šajā skolā mācījušies mani radinieki – ome, vecvecmāmiņas, mamma, tētis un brālēni. Savā pirmajā skolas dienā es jutos nobijies. Mīļākais priekšmets man ir datorika, mīļākā vieta skolā – ziemas dārzs. Man skolā patīk kafejnīca, bet nepatīk, ka tik agri no rītiem jāceļas. Mani labākie draugi ir Artūrs Š., Matīss un Rītvars. Kā spilgtāko pasākumu es atceros saldējuma vakaru klasē. Nākotnē es gribētu, lai skolā būtu daudz datoru un vislielākais rotaļu laukums.

Kārlis Eglītis

Manā skolā ir mācījusies mana ģimene. Es mācos vienā klasē ar savu brālēnu Artūru. Mans mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Man skolā ir interesanti. 2.klasē es pat dabūju zelta liecību. Skaistākā telpa skolā ir kafejnīca. Es vēlētos, lai skolā vienmēr būtu daudz skolēnu.

Rītvars Silenieks

Mans mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Spilgtākie pasākumi skolā ir ekskursijas un dažādi svētku pasākumi. Man skaistākā un mīļākā vieta skolā ir ziemas dārzs. Es gribētu, lai Nīcas vidusskola paliktu tāda pati arī turpmāk, lai arī citiem bērniem būtu interesanti te mācīties!

Klāvs Vēveris

Es atceros, ka 1.klases pirmajā skolas dienā man bija liels uztraukums. Bet es ieguvu sev jaunus draugus! Mana mīļākā stunda ir vizuālā māksla, bet skaistākā vieta man šķiet ziemas dārzs. Man patīk, ka skolā ir daudz skolēnu!

Artūrs Vadonis

Pirmajā skolas dienā uz skolu es devos kopā ar māsu. Mans mīļākais priekšmets ir matemātika un datorika. Skolā ir daudz skaistu telpu, bet visvairāk man patīk ziemas dārzs.

Artūrs Šķila

Pirmā skolas diena bija saulaina. Es tajā satiku daudz jaunu draugu! Ar mani kopā bija mamma, tētis un ome ar opi. Skolā mēs apsveicām skolotāju un uztaisījām jauku klases foto. Mēs visi bijām laimīgi! Šobrīd es mācos jau 2.klasē. Manu klases audzinātāju sauc Ilze Grīnberga. Man ir pati labākā skolotāja!

Matīss Meijers

Pirmajā skolas dienā es biju kautrīgs. Mans mīļākais priekšmets ir sports, jo man ļoti patīk sportot. Mums ir bijuši daudzi pasākumi gan klasē, gan skolā, bet neviens nav palicis atmiņā. Skaistākās vietas skolā ir sporta zāle un ziemas dārzs. Man ļoti patīk iet uz skolu, jo tur es satieku savus draugus un klasesbiedrus. Mans sapnis ir, lai mācības notiktu tikai planšetēs.

Adriāns Siljānis

Jēkabs Roga 8.A kl.

Pirmajā skolas dienā uz skolu devos kopā ar vecākiem. Skolā mūs ieveda divpadsmitās klases skolēni. Man patika satikties ar draugiem! Vēl man skolā patīk tas, ka nav jāguļ diendusa. Man nepatīk mācīties, bet patīk mana skolotāja. Es vēlētos, lai vecāki ikdienā varētu piedalīties stundās. Mani mīļākie mācību priekšmeti ir vizuālā māksla un angļu valoda.

Elfa Elizabete Spriedēja

Pirmajā skolas dienā 12. klases skolēni mūs veda uz kultūras namu. Pēc tam mēs apsēdāmies uz skatuves un saņēmām savas pirmās dienasgrāmatas. Pēc tam mēs devāmies uz klasi, kur ēdām klinģeri un fotografējāmies.

Alise Diķe

Es iepazinos ar savu skolu jau bērnudārzā. Atceros, tas notika 2018.gada jūnijā. Tad arī pirmo reizi satiku savu klases audzinātāju Ilzi. Sākumā skola likās ļoti liela. Man ļoti patika mana klase, tā bija tikko izremontēta, ar jaunām mēbelēm.

Pirmajā skolas dienā bija nedaudz satraukusies, jo apkārt bija ļoti daudz cilvēku. Man paveicās, jo mani vecāki bija kopā ar mani, tā es jutos drošāk. Man ir arī sava mīļākā vietiņa skolā, tas ir ziemas dārzs. Bieži tur eju kopā ar draugiem. Tur vienmēr ir svaigs gaiss un daudz puķu. Es ļoti vēlētos, lai mana skola svin vēl daudz savas dzimšanas dienas! Manai skolai šajā rudenī jau paliks 85 gadi! Tas ir tikpat daudz kā manam vectētiņam. Savai skolai novēlu – daudz skolēnus, labus skolotājus, skaistu un sakoptu skolu un apkārtni. Lai man un manai skolai veicas!

Patrīcija Sila

Mīļākais mācību priekšmets man ir vizuālā māksla, bet skaistākā vieta – ziemas dārzs un bibliotēka. Vispilgtāk man atmiņā palicis jaunās ēdamzāles atklāšanas pasākums. Nākotnē es gribētu skolu redzēt lielu un skaistu!

Ketija Pētersone

Mana skola ir vislabākā, jo visapkārt ir daudz augu. Man šeit ir daudz labu draugu, forši klasesbiedri. Skolā pasniedz ļoti gardas pusdienas, arī stundas man patīk visas. Skolā ir forši mācīties!

Mārtiņš Klibiks

Mana mīļākā stunda skolā ir datorika un sports. Man ļoti patīk starpbrīži, tad mēs ar klasesbiedriem runājam par spēlēm. Pēc stundām daudz laika es pavadu arī bibliotēkā.

Eduards Mucenieks

Es jau divus gadus mācos Nīcas vidusskolā. Manai klasei ir labākā skolotāja. Mans mīļākais mācību priekšmets ir sports. Vēl es apmeklēju skolas riteņbraukšanas pulciņu. Man patīk piedalīties skolas rīkotajos pasākumos. Visvairāk brīvo laiku man patīk pavadīt ziemas dārzā, jo tur atrodas eksotiski augi. Skolā parasti pasniedz garšīgas pusdienas. Es ceru, ka mana skola pastāvēs vēl daudzus gadus!

Marta Radomiške

3.KLASE

Man patīk iet uz skolu. Un mana klase ir otrajā stāvā. Skolā ir kafejnīca un ļoti liela ēdamzāle. Mums skolā ir arī dežurants, kur mēs nododam pufaikas. Pirmajā klasē man ļoti patika skola, jo tā bija pirmā reize, kad es eju skolā. Mūsu skola ir tik liela, ka var apmaldīties. Man skolā ir liela sporta zāle. Bet reizēm ejam uz citu sporta zāli. Un mēs skolā esam vislielākā klase. Katru ceturtdienu mēs braucam uz baseinu. Skolā ir daudz pulciņu. Es eju ansamblī, teātra pulciņā un mākslas pulciņā. Mums skolā ir arī ziemas dārzs. Man ļoti patīk ziemas dārzs! Man ļoti patīk mana skola. Un vēl mūsu skolai ir pašai sava himna!

Katrīna Ozola

Mani sauc Markus. Es mācos Nīcas vidusskolā. Tajā atrodas divas sporta zāles – viena liela, otra maza. Vēl kafejnīca un virtuve. Virtuvē strādā mana ome. Mūsu skolā vēl ir šahs un dambrete. Manas iemīļotākās stundas ir matemātika, mūzika, datorika, vizuālā māksla un mājturība. Man vēl

patīk klases ballītes. Mana skola ir liela, un tur mācās daudz skolēnu. Mums visiem ļoti garšo šokolādes saldaiss un picmaizes. Mūsu klase piedalās "Sporto visa klase". Mūsu skolā ir dažādi pulciņi, kā robotika, teniss, mākslas pulciņš, teātra pulciņš.

Markus Grigorenko

Mani sauc Dāvis. Man ir 9 gadi. Es mācos 3. klasē. Mums ir divas skolotājas. Viena ir Vita, otra ir Ilva. Man patīk mācīties 3.klasē, jo ātrāk pienāks 5. klase, jo 5. klasē būs vairāk skolotāju. Manā skolā ir aktu zāle, muzejs un sporta zāle. Man šī skola patīk. Laukā ir bērnu laukums un Nīcas jauniešu centrs, un netālu ir veikals. Skolā ir arī kafejnīca. Man patīk, ka ir labas skolotājas. Mūsu klasē ir 28 skolēni un 2 skolotājas. Kopā mēs esam 30 cilvēki. Mūsu skolā ir ziemas dārzs, kurā ir kaktusi, koki, puķes. Skolai klāt ir piebūvēta halle.

Dāvis Eglītis

Tad, kad es atvadījos no bērnu dārza, man sākās skola. Mūsu klasi pavadīja 12. klase, tas mūs visus iedvesmoja. Es mācos Nīcas vidusskolā. Mana pirmā skolotāja bija un ir Ilva Rasa. Mums pirmajā klasē bija 22 skolēni. Otrajā klasē pienāca klāt Evelīna Kaļiņina, mana labākā draudzene vai kā mūs sauc par BFF. Mums 2.klasē bija projektu nedēļa, un ceturtdienā mēs braucām ekskursijā. Tajā pašā ekskursijā es pazaudēju savu telefonu. Projektu nedēļā mums bija jāraksta par augiem. Projektu beigās pabeidza mana mamma. Man vēl salauza vidējo pirkstu. Viens zēns no manas klases. Pagāja vasara, pēc tam bija 3.klase. Mūsu klasi dalīja gandrīz visās mācībās, un tas ir bēdīgi. Mums bija jālasa uz laiku un jāpeld uz laiku. Manai klasei ļoti patīk peldēt. Vita Reijere ir mana skolotāja. Manai klasei bija diagnosticējošais darbs latviešu valodā un matemātikā.

Magdalēna Millere

Es ar savu klasi esmu braukusi daudzās ekskursijās. Manas mīļākās ekskursijas bija, kad braucām uz strausu fermu un delfināriju. Tās bija interesantas ekskursijas! Man patīk, ka šajā skolā ir mīļi, labsirdīgi klases biedri un skolotāji. Un vēl man patīk, ka šajā skolā ir interesanti pulciņi,

skaists ziemas dārzs un ēdnīcā garšīgi ēdieni. Šajā skolā, jo tu vairāk klausies, ko skolotāja saka, jo tu vairāk iemācies.

Evelīna Kaļiņina

Es eju 3. klasē. Man ir divas skolotājas Ilva Rasa un Vita Reijere. Skolā ir kafejnīca un tuvumā veikals “Auda”. Man skola patīk tāpēc, ka tā ir liela. Šajā skolā gāja mana lielā māsa. Ja nešaubos, arī mana mamma. Nākamgad mūsu skolā sāks mācīties arī mans mazais brālis. Viņa vārds ir Rinalds. Mans lielais brālis iet sestajā klasē. Šogad skolas prezidents beigs skolu. Mūsu klasi dalīs divās klasēs, jo esam 28 skolēni. Mūsu klasē šogad iestājās seši jauni skolēni. Manai skolai ir divas halles un daudz ārkārtas izeju. Ja izceļas ugunsgrēks, tad mierīgi bez panikas jāiet ārā. Bet, ja ārā ir pārāk auksts, tad ir jāiet uz kultūras namu. Skolai ir ļoti skaists ziemas dārzs. Tur ir daudz augu un tajā var atpūsties.

Kristaps Anrijs Griščenko

Mani sauc Selīna, un es mācos Nīcas vidusskolā. Šobrīd es mācos trešajā klasē. Manā klasē mācās divdesmit astoņi skolēni, no tiem piecpadsmit ir zēni, bet trīspadsmit meitenes. Mēs ar klasi dažreiz aizbraucam ekskursijās. Šajā mācību gadā bijām aizbraukuši uz strausu fermu, Ēdoles pili un Alsungu. Skolā svinam arī svētkus. Ziemassvētkos mēs ar klasi dziedājām dziesmu, lai varētu dabūt paciņas. Pēc tam mēs izdalām paciņas klasē. Semestra un mācību gada beigās mēs saņemam liecības. Klases audzinātāju sauc Ilva Rasa. Mūsu klase dažos priekšmetos ir sadalīta divās daļās. Vienai daļai māca Ilva Rasa, otrajai – Vita Reijere. Mūsu klase ir interesanta un draudzīga!

Selīna Tapiņa

Pirms trīs gadiem es sāku iet skolā. Tad man nebija neviena drauga, bet tagad man ir ļoti daudz draugu. Šī skola ir ļoti interesanta un jauka. Mēs ar klasi esam braukuši daudzās ekskursijās. Mēs esam bijuši uz Ēdoles pili un strausu un kazu fermu. Skolā ir arī kafejnīca. Tur var daudz ko

nopirkt. Mūsu klasē ir slikti krītiņi. Kad ar tiem raksta, dažiem “iet caur kauliem”. Nīcas skolā pavāres labi gatavo ēst. Šajā skolā var iegūt daudz draugu. Mūsu skolā var spēlēt dažādas spēles, kā dambreti un šahu. Mūsu klase brauc uz baseinu. Tur peldēšanas treneris māca peldēt dažādos veidos. Baseins atrodas Liepājas Olimpiskajā centrā. Katru gadu pie mums ciemos atnāk Ziemassvētku vecītis. Lai dabūtu dāvanu maisu, katra klase kaut ko izdara. Nodzied dziesmu, nospēlē lugu un daudz ko citu. Kad klase dabū dāvanu maisu, tad visi iet uz savu klasi. Tur visi noskaita dzejoļus un tiek pie dāvanas. Dāvanās ir ļoti daudz konfekšu. Un tās ir ļoti garšīgas. Mēs arī braucam uz dažādām sacensībām. Uz vieglatlētikas sacensībām, tautasbumbas sacensībām. Man ļoti patīk šī skola. Šeit es jūtos laimīgs, priecīgs, gaidīts, jo man ir ļoti laba klase un skolotāja.

Valters Zvirgzdiņš

Mūsu skolā ir daudz interešu pulciņu. Es piedalos folkloras pulciņā. Mana klase piedalās projektā “Sporto visa klase”. Mūsu klase piedalās visos skolas pasākumos. Viens no visskaistākajiem ir Ziemassvētku koncerts. Mūsu klase ceturtdienās brauc uz Liepāju peldēties baseinā. Skolā mums ir ziemas dārzs, muzejs un kafejnīca. Mūsu skola ir ļoti forša, interesanta un jautra.

Hanna Solovjova

Mani sauc Elisa. Es mācos 3. klasē. Mana skola ir ļoti liela. Tajā ir daudz kabinetu. Šeit mācās bērni no 1.klases līdz 12. klasei. Nīcas vidusskola ir sadalīta divās daļās – vecā un jaunā skola. Mēs mācāmies vecajā skolā. Manu klases audzinātāju sauc Ilva Rasa. Viņa ir ļoti jauka, mīļa un forša. Man viņa patīk! Mēs klasē esam 28 bērni, no tiem daudzi ir mani draugi no bērnudārza. Tā kā mēs esam daudz bērnu, dažās stundās mūs sadalīja. Vienu grupu māca Ilva, bet otru Vita. Vita ir arī ļoti jauka. Mana vismīļākā stunda ir vizuālā māksla, jo man ļoti patīk zīmēt. Manā skolā notiek dažādi pasākumi. Visvairāk man patīk mūsu klases ballītes, kurās ēdam gardumus, spēlējam spēles un dejojām. Nīcas vidusskola ir vislabākā skola pasaulē! Esmu priecīga, ka tieši šī skola ir mana skola!

Elisa Venškevica

Manā klasē iet 28 skolēni. Manu skolotāju sauc Ilva Rasa. Man ļoti patīk spēlēties ar klasesbiedriem. Mans tētis arī gāja Nīcas vidusskolā. Kādreiz tētim sākumskolā bija vieglāk nekā

mums. Kad tētis gāja skolā, direktoru sauca Gunārs Grīnbergs. Tagad mūsu direktori sauc Lāsma Petermane. Pašu pirmo direktoru sauca Rūdolfs Apsītis. Man ļoti patīk mana skola.

Martins Jēkabs Dreiziš

Es esmu Alekss. Mācos 3. klasē pie skolotājas Ilvas Rasas. Otra skolotāja ir Vita Reijere. Ceturtdienās mēs braucam uz baseinu. Mums ir “Sporto visa klase” kreklīņi. Mums skolā ir ziemas dārzs, kafejnīca, aktu zāle. Pie skolas ir Nīcas jauniešu centrs. Man visvairāk patīk sports, jo mēs braucam uz sacensībām, spēlējam tautas bumbu. Skolā ir garšīgas brokastis, pusdienas un launags. Pirmdienās pēc sporta ir *kellogsi* ar pienu. Skolai ir mīksta dienasgrāmata un labas skolotājas, kuras labi māca bērnus.

Alekss Ziediņš

Es mācos trešajā klasē. Skolā ir ziemas dārzs. Un skola ir savienota ar Nīcas sporta halli. Mēs šogad tikām “Sporto visa klase” sacensībās Latvijas finālā. Mums bieži notiek ekskursijas un ballītes. Šogad braucām uz Ventas rumbu. Mūsu klasi nākošgad dalīs uz pusēm, jo mēs esam daudz. Skolā ir arī pulciņi. Arī mana mamma strādā skolā. Man patīk mana skola!

Raitis Šeidlers

Es mācos Nīcas vidusskolā. Arī mans brālis Jānis mācījās Nīcas skolā. Man nepatīk, ka manā klasē dažreiz krītiņi skrāpē tāfeli. Man patīk šī skola, jo man te ir daudz draugu. Man ļoti patīk klases ballītes. Tās ir ļoti jautras. Man patīk klases ekskursijas. Skolā ir daudz pulciņu. Es eju tautas dejās un folklorā. Pie skolas ir bērnu laukums un jauniešu centrs. Skolā ir kafejnīca. Pie mums skolā atnāk Salavecītis. Klasē ir eglīte. Un mēs katrs atnesam dāvanu loterijai. Klasē mēs viens otru apsveicam dzimšanas dienās. Man šī skola ļoti patīk!

Paula Pričina

Mana skola atrodas pašā centrā, netālu no kultūras nama. Manā klasē ir 28 cilvēki. Man patīk, ka skolā ir jauki skolotāji, it īpaši Ilva Rasa. Mana klase ir ļoti jauka, jo visa klase vienmēr palīdz

mājas darbos. Man skolā nepatīk tāpēc, ka katru dienu nevar būt ballītes. Bet man ļoti patīk, ka skolā ir kafejnīca. Vēl ļoti labi, ka mums ir ļoti garšīgas pusdienas.

Artūrs Lūks

Mani sauc Elizabete Putniņa. Es mācos 3. klasē. Šajā skolā es mācos no 1. klases. Klasē mēs esam 28 bērni. Otrajā klasē mēs bijām 22 bērni. Trešajā klasē mums pievienojās vēl seši puisi. Mums ir ļoti forša klase un visforšākās audzinātājas – Ilva Rasa un Vita Reijere. Vairākas reizes mācību gadā mēs rīkojam klases ballītes, kurās spēlējam spēles un izdejojamies. Ārpus mācību stundām mums ir iespēja apmeklēt dažādus pulciņus. No pirmās klases es apmeklēju mākslas pulciņu un tautiskās dejas. Otrajā klasē sāku iet folkloras pulciņā. Šajā mācību gadā es arī teātra pulciņā. Kopā ar klasi braucam arī ekskursijās. Esam bijuši uz delfināriju Klaipēdā. Uz Ventspili pavizināties ar mazbānīti un apskatīties citas interesantas vietas. Esam bijuši Kuldīgā un tepat netālu Rucavā. Mūsu klasei vismīļākā mācību diena ir tā, kurā braucam uz baseinu. Jau no 2.klases vienu reizi nedēļā mūs ved uz Liepājas Olimpisko centru peldēt. Mums ir ļoti labs un stingrs treneris, tāpēc esam daudz iemācījušies. Vēl mūsu klase piedalās projektā “Sporto visa klase”. Tas nozīmē, ka sporta stundām ir jābūt katru dienu. Vienu reizi esam bijuši Rīgā “Arēnā Rīga” uz svinīgo sezonas atklāšanu. Tur piedalījās iepriekšējais Latvijas Valsts prezidents Raimonds Vējonis. Viņš teica runu un sarokojās ar katras komandas kapteini. Mūsu skolā tiek rīkoti dažādi pasākumi, kā Latvijas dzimšanas dienai veltīts koncerts, Ziemassvētku koncerts, vecmāmiņām veltīts pasākums, ģimenes dienas sporta spēles. Savā skolā es jūtos labi. Man sava skola patīk.

Elizabete Putniņa

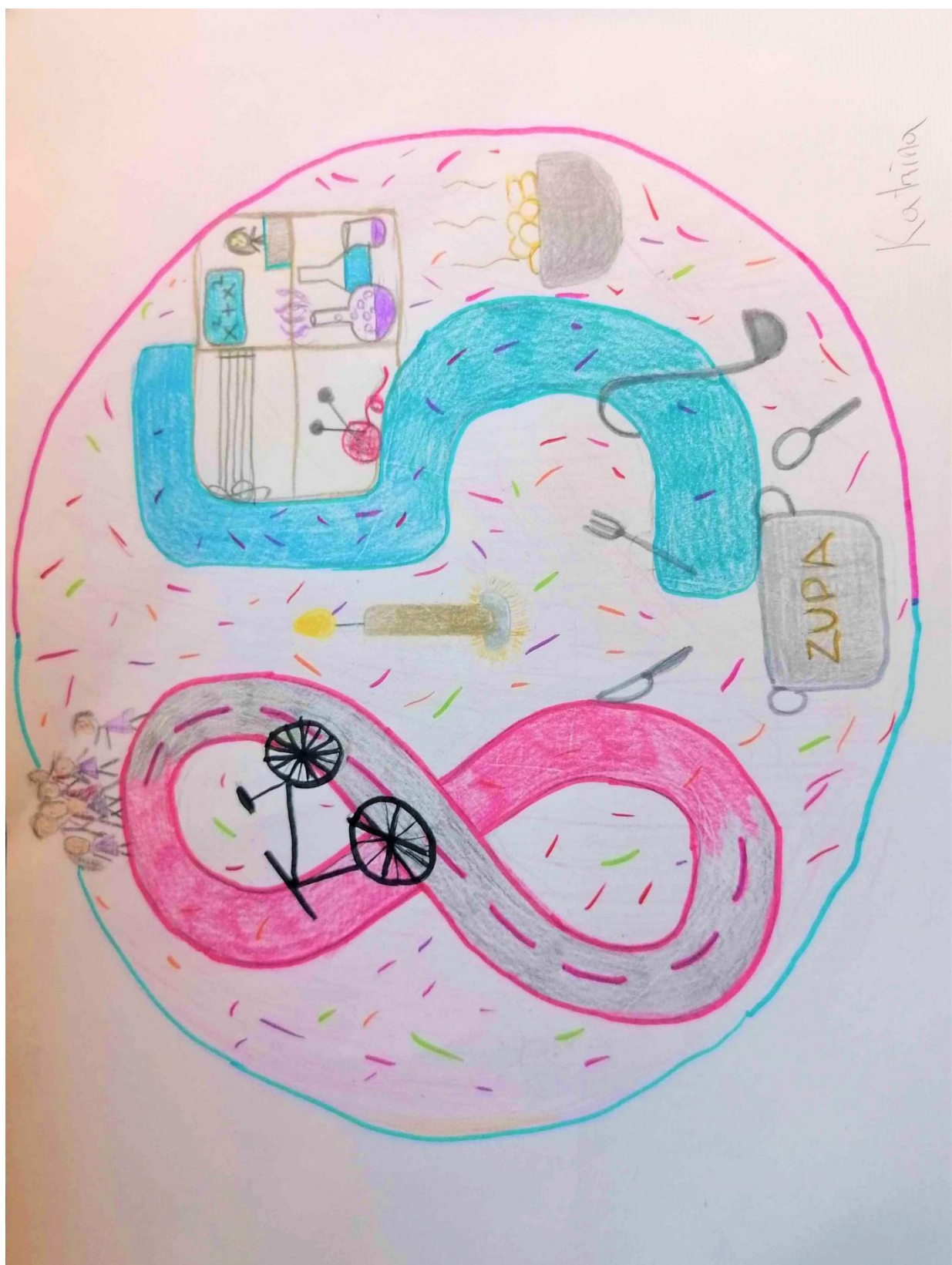
Mani sauc Alise. Mana mīļākā stunda skolā ir mājturība. Man ļoti patika otrās klases ekskursija, kad mēs braucām uz delfināriju un jūras muzeju Klaipēdā. Mēs braucām ar autobusu. Tur atradās pingvīni, sārtais pelikāns, delfīni. Mēs gājām skatīties delfīnu šovu. Pēc tam gājām uz muzeju, kurš atradās turpat. Tajā muzejā redzējām daudz un dažādas zivis. Ienākot varēja redzēt lielu baseinu. Un noejot lejā, tur bija tāda vieta kā ala. Tur virs galvām bija tas lielais baseins, un virs manis peldēja

zivis. Sajūta bija mazliet dīvaina. Trešajā klasē rudenī mēs braucām uz Rucavu. Bijām “Zvanītājos”. Tur mums izstāstīja par Rucavas tradīcijām, un mēs nogaršojām Rucavas balto sviestu. Pēc tam mēs braucām pie Paulas mammas. Mēs tur paši taisījām Rucavas balto sviestu. Mēs arī bijām apskatīties Rucavas svētavotiņu. Es padzēros no svētavotiņa. Tur bija šūpoles, mēs tajās šupojāmies. Pēc tam apskatījām Rucavas pamatskolu. Tur mēs rotaļlaukumā spēlējāmies. Es esmu pirmā, kas no manas ģimenes mācās Nīcas vidusskolā. Mans tētis mācījās Rudes pamatskolā, bet mana mamma 1.-3. klasi mācījās Rudes pamatskolā, bet pārējo skolu pabeidza Liepājā. Tad, kad es pabeigšu 4. klasi, arī mans brālis uzsāks mācības Nīcas vidusskolā. Tad mēs būsim jau divi no mūsu ģimenes, kas mācās šajā skolā.

Alise Pelnēna

Mana skola ir liela. Skolai ir trīs ēkas – vecā skola, jaunā skola un lielā, skaistā sporta zāle. Skolā ir ziemas dārzs. Tajā aug dažādi augi. Mana klase ir draudzīga un sportiska. Katru ceturtdienu braucam uz baseinu peldēt. Vēl mēs braucam uz sacensībām un ekskursijās. Esam bijuši Rīgā, Ventspilī, Talsos, Saldū, Klaipēdā, Rucavā. Nīcas skola ir vislabākā! Mūs māca mīlas skolotājas.

Evija Balčus

Katrīna Filaka 8.A kl.

Mani sauc Megija. Manā klasē ir 28 skolēni. Mēs esam sadalīti divās grupās. Es eju pirmajā grupā. Pirmajai grupai ir skolotāja Vita. Otro grupu māca skolotāja Ilva. Ilva ir mūsu klases audzinātāja. Ziemas dārzs ir mana mīļākā vieta, jo tur ir klusums un var apskatīt daudzas dažādas puķes. Tur arī ir noteikumi. Piemēram, nevar skriet un lēkāt. Tā var apgāzt puķes. Mūsu skolā ir pulciņi. Es apmeklēju divus pulciņus. Zīmēšanas pulciņu un teātra pulciņu. Teātra pulciņā mēs šobrīd mācāmies lugu, ko rādīsim vecmāmiņām. Zīmēšanas pulciņā mēs zīmējam. Dažreiz mēs uzzīmējam un līmējam kaut ko klāt vai arī izgriežam. Teātra pulciņš ir katru ceturtdienu pēc launaga. Par brokastīm un launagu ir jāmaksā. Bet ir lēti. Brokastīm un launagam, lai samaksātu, skolotāja ieliek dienasgrāmatā rēķinu.

Megija Cvībele

Mana skola ir skaista un smuka, un liela. Mana skola ir vislabākā. Mani klasesbiedri ir draudzīgi un labsirdīgi. Mana skolotāja ir laba un izpalīdzīga. Un vēl mana skolotāja ir labsirdīga.

Deniss Jaunpetrovičs

Mūsu skola ir senatnīga, skaista un ērta. Es eju mākslas pulciņā. Tas notiek otrdienās. Otrdienās ir manas mīļākās brokastis, jo mēs ēdam siltas picmaizes. Bet piektdienās ir manas mīļākās pusdienas, jo tad ir makaroni vai griķi. Gandrīz katru dienu mums ir sešas vai septiņas stundas. Bet ceturtdien ir tikai četras stundas. Mana mīļākā stunda ir datorika. Otra mīļākā stunda ir vizuālā māksla. Stundas, kuras man visvairāk nepatīk, ir sports un matemātika.

Alma Elīza Galecka

Mana skola atrodas Nīcā. Es dzīvoju Cimdēniekos. Skola ir liela. Man patīk mana klase. Tā nav liela, bet nav arī maza. Skolā ir ēdnīca, kur garšīgi gatavo. Ēdiens ir ļoti garšīgs. Skolā ir sporta laukums. Man patīk nodarboties ar sportu. Skolā ir arī ziemas dārzs. Tur ir daudz ziedu. Skolā strādā kafejnīca. Tur var nopirkt šokolādi. Es esmu priecīgs, ka mācos šajā skolā. Te ir vislabākie skolotāji un draudzīgi bērni.

Vladimirs Hahelis

Man patīk katru rītu skolā satikt draugus. Es mācos 3. klasē. Mana mīļākā skolotāja ir Ilva Rasa. Ilva katru dienu man iemāca daudzas jaunas lietas. Mana skola ir skaista. Skolā ir daudzas interesantas lietas. Ar draugiem varu spēlēt novusu. Skolā var apmeklēt daudzus dažādus pulciņus. Man vislabāk patīk tautas bumbas treniņi. Mūsu skola ir tikusi pie jaunas ēdamzāles. Tā visiem patīk. Manā skolā mācās ļoti daudz draudzīgu bērnu. Daudzi bērni piedalījās kendamas turnīrā. Kad es izaugšu liels, es arī piedalīšos tādos turnīros. Daudzi iet futbolā. Un man patīk, kā Rūdolfs uzžonglē 642 reizes.

Ralfs Kazbukijs

Manu skolu sauc Nīcas vidusskola. Es uz Nīcu braucu no Cimdēniekiem. Man patīk mana skola tāpēc, ka tā ir skaista un liela. Skolai ir vairākas avārijas izejas un kafejnīca, ziemas dārzs. Man patīk sporta manēža un patīk ēdiens ēdnīcā. Laukā ir sporta laukums. Mūsu klasei ir sava sporta forma. Tā ir spilgta un skaista. Mana klase atrodas otrajā stāvā. Klase nav liela, bet mājīga. Es sēžu ceturtajā solā ar meiteni. Mums ir draudzīga klase un laba skolotāja. Es esmu priecīgs mācīties Nīcas vidusskolā!

Vadims Hahelis

Mani sauc Rainers. Mana pirmā skola bija Liepājas 8. vidusskola. Man tur bija daudz draugu un liela klase. Tagad es mācos Nīcas vidusskolā. Šajā skolā man arī ir daudz draugu. Un man patīk šī skola. Un šeit ir mīļas skolotājas. Un ir mīļi klasesbiedri un klasesbiedrenes. Man ļoti patīk klases izskats. Skolai blakus ir bērnu laukums. Man patīk matemātika, latviešu valoda, mājturība, dabaszinības, ētika un sociālās zinības. Man šī skola patīk vairāk nekā Liepājas 8. vidusskola.

Rainers Ratnieks

4. KLASĒ

Mani lielākie skolas notikumi

Sveiki, mani sauc **Roberts Lākutis**. Es pastāstīšu savus interesantākos skolas notikumus. Es biju priecīgs, ka skolā satiku savu pirmo draugu. Tas bija pirmajā klasē. Un pirmajā klasē man bija laba liecība. Otrajā klasē man jau bija vairāk draugu.

Es mūzikas skolā pieteicos, mammai nezinot. Arī tagad es mācos spēlēt ģitāru. 3. klasē bija daudz grūtāk mācīties un lielāka atbildība. Tomēr visvairāk man patika ekskursijas. Visvairāk man atmiņā palikusi ekskursija uz Lietuvas jūras muzeju un delfināriju.

Nu jau esmu 4. klasē un man ir vēl četri jauni klasesbiedri.

Es novēlu visiem labas sekmes, lai mūsu Nīcas vidusskola būtu labākā Latvijā.

Kā es nokļuvu Nīcas vidusskolā

Mani sauc **Oskars Miksons**. Šajā skolā nokļuvu tūlīt pēc Nīcas bērnudārza. Tas bija 2016. gada 1. septembrī. Man uzreiz patika mana skola un klasesbiedri, kurus jau pazinu iepriekš. Mana pirmā stunda bija jautra un prieka pilna. Mani mīļākie priekšmeti ir sports un matemātika. Man šī skola patīk arī tāpēc, ka gan mana māsa, gan mani vecāki mācījās Nīcas vidusskolā.

Man spilgtākais notikums ir ekskursija uz Ventspili, Ventspils atrakcijas parku. Pats labākais notikums bija šogad, kad mēs ar klasi bijām ekskursijā uz kara kuģiem Liepājā.

Es novēlu, lai skola turpina attīstīties, lai atjauno visas klases, lai netrūkst darbinieku un foršu darbinieku, lai vienmēr skolā būtu tikpat garšīgas pusdienas. Man ļoti patīk izremontētā skolas ēdamzāle.

Mana pirmā skolas diena

Pirmā septembra diena bija satraukuma pilna. Uz skolu gāju ar mammu un tēti, un mēs devāmies uz manu pirmo klasi. Atceros, ka es apsēdos pirmspēdējā solā viena pati. Noskanēja zvans un skolotāja Irēna Freimane ienāca klasē. Mēs piecēlāmies un sasveicinājāmies. Pēc pirmās stundas mēs staigājām pa skolu. Tad kopā ar divpadsmitās klases absolventiem gājām uz Nīcas kultūras namu. Mēs sēdējām uz skatuves. Mūs apsveica bērnodārzs, un mācību pārzine izsniedza dienasgrāmatas. Pēc svinīgā brīža devāmies uz klasi pasvinēt. Kad iegāju klasē, es pazinu visus, izņemot Raiti, jo viņš nenāca uz mūsu bērnodārzu. Klasē uz soliem mūs sagaidīja neliela dāvana no klases audzinātājas. Es negribu atvadīties no mūsu skolotājas Irēnas Freimanes.

Elza Šķila

Pirmā diena Nīcas vidusskolā

Uz Nīcas vidusskolu es atnācu no Sikšņu pamatskolas tikai 4. klasē. Man patīk Nīcas vidusskola. Sākumā man bija labas atzīmes, pēc tam sliktākas. Man patika klases vakari, tajos mēs spēlējām spēles un cienājāmies, kā arī ekskursijas. Manas māšas arī mācās šajā skolā.

Selīna Gerkena

Mans skolas stāsts

Manas skolas gaitas Nīcas vidusskolā iesākās 2016. gada 1. septembrī. Sākumā man skola likās ļoti liela, ar gariem gaitenīiem, desmitiem klašu un daudziem bērniem. Man ļoti patīk šeit mācīties, jo man ir daudz draugu un mīļa skolotāja. Man arī patīk tas, ka mūsu skolā ir kafejnīca un skaista, izremontēta skolas ēdnīca, kur mēs, visi skolēni, katru dienu ēdam garšīgas pusdienas. Tās mums gatavo skolas pavāre Taņa.

Nīcas vidusskolas 10. klasē mācās mana māsa Laura, bet 12. klasē – mans brālis Artūrs, kuram mana skolotāja arī bija pirmā audzinātāja. Kādreiz šeit mācījās arī mans tētis. Man patīk, ka mūsu skolā mēs svinam daudz svētku, kā, piemēram, Valsts svētkus, Ziemassvētkus, Lieldienas, Miķeļus u.c. Šī skola ir tieši tāda, kādām jābūt skolām. Nīcas vidusskolā mācīsies arī mana māsa Katrīna.

Novēlu, lai mana skola vienmēr būtu tāda, kāda tā ir!

Anna Vecbaštika

Mans skolas stāsts

Mani sauc **Roberts Alksnis**. Pirmos trīs skolas gadus es mācījos Sikšņu pamatskolā. Mēs klasē bijām tikai pieci skolēni, tāpēc mūsu klase bija apvienota ar citu klasi. Mēs bijām 2 zēni un trīs meitenes. 2019. gadā skolas gaitas uzsāku Nīcas vidusskolas 4. klasē. Tagad manā klasē ir 24 skolēni: 7 meitenes un 17 zēni. Mūsu klasē ir jauka klases audzinātāja Irēna Freimane. Skolotāja ir priecīga, ja klasē esam paklausīgi. Vislabākās dienas man skolā ir piektdienas, jo tajās dienās uzdod vismazāk mājas darbu. Man patīk skolas plašās telpas un skolā izveidotais ziemas dārzs, kurā dažreiz mēdzu atpūsties. No mācību priekšmetiem man vislabāk patīk sports, matemātika un angļu valoda. Skolā ir diezgan skaļi, jo esmu pieradis pie klusuma. Man ļoti patika Mārtiņdienas tirgus, kurā bija iespēja nopelnīt naudu.

Novēlu Nīcas vidusskolai paklausīgus skolēnus un pastāvēt vēl ilgu laiku.

Pirmā skolas diena

Tas bija 2016. gada 1. septembrī. Es devos ar mammu uz skolu, jo bērnudārzs bija apnicis. Sākumā man likās, ka skolā būs jāguļ kā bērnudārzā, bet nebija. Es biju nedaudz uztraukusies, bet mani iedrošināja mana klases audzinātāja Irēna Freimane un citi klases biedri. Tā bija parasta, viegla pirmā septembra diena, kurā mēs iepazināmies ar skolotāju un jaunajiem klases biedriem.

Pavāre Taņa mūs pacienāja ar pirmajām brokastīm. Pēc tam mēs klasē vēl paspēlējāmies, pacienājāmies un devāmies mājās.

Tagad es katru rītu pamostos priecīga, paēdu un labprāt dodos uz skolu. Skolā mūs sagaida jaukāš dežurantes, bet klasē mūs gaida foršie klases biedri. Tad noskan zvans un ierodas vismīļākā skolotāja Irēna Freimane. Parasti skolā ir sešas stundas, bet kādu dienu – septiņas. Manas mīļākās stundas ir sports un sociālās zinības.

Es gribētu, lai mūsu skola turpina attīstīties. Manā skolā jau ir izremontēta virtuve un ir jauna sporta halle. Garšīgās pusdienas mums gatavo skolas pavāre Taņa.

Es mīlu savu skolu!

Šajā skolā mācījās arī mana mamma, mans krusttēvs un manas mammas māsa. Manai mammai un krusttēvam pirmā audzinātāja arī bija Irēna Freimane.

Una Lagzdiņa

Kā es nokļuvu Nīcas vidusskolā

Es, **Gabriela Vancere**, piedzimu Īrijā 2009. gadā. 2017. gadā mana ģimene atgriezās Latvijā. Mani vecāki nolēma mani sūtīt Nīcas vidusskolā, un tā es sāku mācīties Nīcas vidusskolas 2. klasē, bet mans brālis – 5. klasē. Mani pārsteidza, ka klasē ir tik daudz zēnu, jo Īrijā bija vairāk meiteņu. Vēl mani pārsteidza tas, ka pēc katras stundas ir starpbrīdis. Īrijā bija tikai divi starpbrīži pa visu dienu. Īrijā mēs ēdām to, ko iedeva vecāki. Man ļoti patīk, ka te ir ēdnīca un visi skolēni ēd kopā, un pusdienas ir ļoti garšīgas. Tagad man skolā ir daudz draugu un labākās draudzenes ir Paula un Anna. Es 2. klasē maz mācēju latviešu valodu, un tagad jau lasu labāk par dažiem citiem. **PALDIES SKOLOTĀJAI!!!!** Es nevaru sagaidīt piekto klasi, jo tad varēs mācīties dažādās telpās. Man vismīļākā stunda ir angļu valoda, bet dabaszinības liekas grūtas. Man ļoti patīk braukt ekskursijās ar klasi uz Ventspili un Lietuvu. Ļoti patika pārgājieni uz Paulas un Valtera mājām. Man patika, ka bija jāapmeklē leļļu teātris.

Mans skolas stāsts

Bija tāda diena kā 1. septembris, mana pirmā skolas diena. Ieejot skolā, uzreiz sadzirdēju sev bērņus apkārt, un pats galvenais, sajutu to, ka esmu beidzot pieaudzis. Sākumā gāju uz klasi, jutos priecīgi satraukts, tā kā skudriņas skrēja pāri. Kad iegāju klasē, sasveicinājos ar draugiem, iesēdos savā izvēlētajā vietā ar Gustavu. Tad atvērās klases durvis, un ienāca mana pirmā skolotāja Irēna Freimane. Pēc pirmās stundas devāmies uz Nīcas kultūras namu. Tur uzzināju, ka manā skolā mācās vairāk nekā divi simti skolēnu. Skolas direktore ir Lāsma Petermane, ka ir tehniskie darbinieki, skolotāji un, pats galvenais, pavāres. Dienas gāja ātri – citas vieglāk, citas grūtāk.

Dažreiz skolā sanāca arī pablēņoties un izsmieties pat līdz asarām. Mana mīļākā stunda ir sports, angļu valoda un mūzika. Pats galvenais, ka man ir kur tiekties, kā arī būt skolēnam Nīcas vidusskolā.

Es novēlu savai skolai visu to labāko, gudrus un klausīgus skolēnus, daudz augstu sasniegumu un strādīgus darbiniekus.

Jēkabs Ābelītis

Mana skola

Nīcas vidusskolā es sāku mācīties, kad pabeidzu bērnudārzu. Tagad es jau mācos 4. klasē. Mūsu klasē ir ļoti mīļa audzinātāja, kuru sauc Irēna Freimane. Skolotāja man ir iemācījusi daudz gudrību un noderīgu zināšanu. Domāju, ja labi mācos sākumskolā, tad man būs labas sekmes pamatskolā un vidusskolā. Mans mīļākais priekšmets ir zīmēšana. Vienmēr ir interesanti jaukt krāsas un izdomāt kompozīciju, kuru es zīmēšu. Vislabāk man padodas ainavas un dzīvnieku zīmēšana.

Mūsu skola ir aprīkota ar modernām tehnoloģijām, kas palīdz bērņiem mācīties. Dažādas iespējas sniedz interaktīvā tāfele. Angļu valodas skolotāja Zane Čirkše (Kupše) ir izdomājusi iesaistīt bērņus datorspēlē, kurā var nopelnīt punktus, ja stundā labi strādā. Tomēr nevar noliegt, ka man patīk rakstīt ar krītu uz parastās tāfeles, jo tad esmu klases priekšā kā skolotāja, un tas ir jautri.

Es dziedu skolas ansamblī un ceru kādreiz aizbraukt uz skolēnu dziesmusvētkiem. Man palicis atmiņā, ka Latvijas simtgades gadā kopā ar klases biedriem mēs stādījām Latvijas Simtgades ozolu. Būs interesanti pēc daudziem gadiem redzēt, cik ozols izaudzis liels. Varētu arī sarīkot tikšanos – pikniku zem kuplajiem ozola zariem. Mūsu klases skolniece Anna Vecbaštika ir Baltā galdauta

krustmāte, jo tajā gadā bija visjaunākā skolniece skolā. Tas ir īpašs galdauts, kurš tika veidots par godu Latvijas simtgadei.

Sākumskolā esmu apmeklējusi daudzas vietas Latvijā – muzejus, pilsētas, teātri, sporta halles. Viena no visinteresantākajām ekskursijām bija uz Klaipēdas delfināriju. Bija interesanti redzēt, kā delfīni rāda trikus un izklaidē bērnus.

Man patīk mūsu skola! Kopā ar klases biedriem piedalīties skolas pasākumos ir jautri!

Paula Radomiške

Manas sajūtas par Nīcas skolu

Es esmu Raitis, un es stāstīšu par skolu. Tās vārds ir Nīcas vidusskola. Man ir ļoti mīla skolotāja, kuru sauc Irēna Freimane, bet nākamajā gadā man būs cita skolotāja. Es gribētu, lai jaunā skolotāja arī ir mīla. Sajūta, ka es kādu dienu šo lapu izlasīšu un es jau būšu pieaudzis, ir jocīga. Tomēr es priecājos, ka esmu vēl zēns un mācos 4. klasē. Ja es varētu kādam ieteikt skolu, es ieteiktu Nīcas vidusskolu. Man ir pietiekami daudz draugu un mana skolotāja ir ļoti mīla pret mani. Mani labākie draugi Gabriela un Markus vairs nemācās mūsu skolā, bet šogad atnāca četri jauni klases biedri. Tagad es sēžu kopā ar vienu no tiem – Robertu Alksni. Šobrīd pirmajā klasē mācās mans brālis Mareks, bet pēc dažiem gadiem mācīsies arī mani jaunākie brāļi – Agris un Dairis.

Novēlu, lai Nīcas vidusskolas skolēni ir mīļi, gudri un pieauguši.

Raitis Brakmanis

Mans skolas stāsts

Ir pirmais septembris, ieejot klasē, mēs satiekam mūsu skolotāju Irēnu Freimani. Mēs apsēžamies klasē izvēlētajās vietās un iepazīstamies ar jaunajiem klases biedriem. Pēc pāris stundām mēs gājām brokastīs, kur mums deva piciņas, mandarīnu un kēksiņu. Mana mīļākā stunda ir sports un matemātika. Esmu piedalījies matemātikas olimpiādēs un ieguvis vienu 3. vietu un divas Atzinības.

Es vēlos novēlēt skolai strādīgus darbiniekus un klausīgus bērnus.

Patriks Jākobsons

Kate Cibule 8.B kl.

Mana skola

Mani sauc **Gustavs Mateuss**, un es mācos Nīcas vidusskolas 4. klasē. Mana skola kādreiz ir bijusi valsts pamatskola, tad Nīcas valsts nepilnā vidusskola, tad Nīcas valsts septiņu klašu pamatskola, Nīcas valsts septiņgadīgā pamatskola, Nīcas valsts septiņgadīgā skola, tad Nīcas septiņgadīgā skola un šobrīd – Nīcas vidusskola. Tagad mūsu skolā ir skaistas, izremontētas telpas un svinēs jau savu 85. dzimšanas dienu. Es priecājos, ka es, mana māsa un mazais brālis mācīsimies vienā skolā.

5. KLASĒ

Mans skolas stāsts

Jau piekto gadu eju Nīcas vidusskolā, bet skolā sāku iet 2015. gada 1. septembrī. Šī diena bija ļoti forša un satraucoša. Kad no rīta aizgāju uz skolu, gandrīz visus jau pazinu, bet bija vēl daži skolēni, kurus nepazinu. Es ļoti gribēju ar viņiem sadraudzēties. Tad mēs cits ar citu iepazīnāmies un arī ar klases audzinātāju, klasi, sporta zāli, ziems dārzu, ēdamzāli, skolas kafejnīcu un arī ar pašu skolu.

Kad pabeidzām iepazīties ar skolu, gājām atpakaļ uz klasi. Tad, kas mēs bijām atpakaļ, klasē mums skolotāja iedeva pildspalvu, zīmuli, krāsainos zīmuļus un dzēšgumiju. Mazliet vēl skolotāja parunāja un tad bija jāiet fotografēties. Pa ceļam uz fotografēšanos, kura notika ziemas dārzā, man sagribējās dzert. Man mamma bija man līdzi, un viņa nezināja, kur var padzerties, tāpēc es paliku skumja. Tad mēs nofotografējāmies un gājām atpakaļ uz klasi. Kad bijām klasē, skolotāja vēl kaut ko pateica un tad atvadījāmies, un gājām mājās.

Tātad šī diena bija ļoti forša un nedaudz skumja. Un tādēļ es pirmās klases foto izskatos nedaudz skumja.

Tīna Daugele

Manas gaitas Nīcas vidusskolā ir ļoti raibas. Skolā sāku iet 2015. gada septembrī. Mana pirmā skolotāja bija Irēna Laukgale. Sākumskolā biju kautrīgs. Taču biju arī priecīgs, ka varēju iet skolā. Man patika darboties projektā “Sporto visa klase”. Tajā darbojos vēl tagad.

2019. gadā sāku mācīties 5. klasē. Mēs braucām ekskursijā uz Talsiem. Tur bija klaunu muzejs. Mēs vēl braucām uz Dundagu, tur mums bija eksotiskie dzīvnieki. Vēl braucām uz Ventspils akvaparku.

Mums uz skolu atnāca jauni skolnieki Kristiāns Kalanda, Amanda Ozola, Beāte Alksne un Lauris Vītols. Mans skolā patīk tas, ka ir galda teniss un dambrete. Man vēl patīk skolas kafejnīca. Man kafejnīcā patīk tas, ka tur ir izrotāts. Man ļoti garšo tas, kas ir skolas kafejnīcā. Un man garšo skolas pusdienas. Es, 5.klasē jutos labāk nekā sākumskolā, jo mani vairs neapbižo kā sākumskolā.

Mareks Saulītis

Mans skolas stāsts līdz 5. klasei

Vis sākas ar to, ka 2015. gada maijā es beidzu bērnudārzu "Spārīte" un septembrī sāku iet pirmajā klasē. Es biju satraukts, jo audzinātājas, kuras es pazinu bērnudārzā, nebūs un nemācīs mani pirmajā klasē. Pirmajā septembrī, kad nācu uz skolu, es redzēju, kā citi bērni raud, un man parādījās vēl lielāks uztraukums, bet es neraudāju. Ieejot klasē, es redzēju, kur man būs jāmācās, un tā klase nebija slikta, tāpat kā mana audzinātāja Irēna Laukgale. Es apsēdos pirmajā solā un ieraudzīju jaunus skolēnus, kuri bērnudārzā nebija ar mums. Es sapratu, ka man tagad te būs jāmācās, jādara mājas darbi, bet pats labākais būs tas, ka jāsaudzējas ar jauniem skolēniem, man būs vairāk draugu. Tad, kad noskanēja pirmais zvans, mēs apmulsām, kas tagad jādara, kādēļ citi skolēni ceļas kājās. Pēc tam mēs gājām fotografēties, tad mūs uzcienāja ar kliņģeri, kas bija ļoti garšīgs! Man iepatikās mūsu jaunā audzinātāja, un es aizmirsu to uztraukumu, kas pārņēma mani, ieejot klasē. Tā mēs sākam mācīties un iet uz skolu. Bija grūtāk nekā bērnudārzā, bet es tik un tā tiku galā ar mācībām un sapratu, ka tomēr nav tik grūti saistībā ar mācībām. Pirmā semestra beigās mamma teica, ka lepojas ar mani, jo no direktores atnāca vēstule, un tajā bija rakstīts, ka direktore uzslavē manu centību, jo es biju labi mācījies. Otrajā semestrī man tādas nebija, jo mācības bija grūtākas. Es centos labi mācīties, bet ne vienmēr man tas tik labi izdevās.

Otrajā klasē nebija kaut kas īpašs un ļoti interesants, jo es zināju, kas un kā būs vai notiks. Man šķiet, ka es otrajā klasē saņēmu visvairāk piezīmes nekā kādā no citām klasēm. Jā, es tajā laikā biju palaidnis. Man mācības vēl joprojām bija labas, lai cik palaidnīgs nebiju. Es domāju, ka ir normāli saņemt piezīmes no skolotājas, bet tas nenožīmē, ka tagad var darīt, ko grib, un saņemt piezīmes.

Trešajā klasē es palaidos saistībā ar mācībām, bet centos. Es zinu, ka atzīmes nav galvenais, ir citas vēl svarīgākas lietas par atzīmēm, tomēr mamma nebija apmierināta par 6 un es arī nē. Taču tagad es ar 6 esmu apmierināts.

Ceturtajā klasē es sāku pamanīt, ka ar angļu valodu man nebija diez ko labi, tādēļ es sāku cerēt, ka man nebūs vasaras darbi un nebija arī. Es sāku skatīties programmās angļu video, bet tas nepalīdzēja, jo man ļoti patika krievu valoda, jo to es atšķirībā no angļu valodas sapratu. Latviešu video es noskatījos un pat aizmirsu dažus vārdus, kas nenāca man par labu. Skatoties no otras puses, es labi zināju krievu valodu. Vecākiem tas nepatika, jo viņi uzskatīja, ka krievi daudz vairāk lamājas nekā angļi. Varbūt tā ir, bet es tik un tā skatījos video krievu valodā. Ar mācībām man gāja labāk nekā trešajā klasē un ar uzvedību arī labāk nekā otrajā klasē. Kad mēs visi beidzām ceturto klasi, mēs bijām priecīgāki kā jebkad agrāk.

Piekto klasi es vēl neesmu beidzis, bet pirmo semestri esmu. Mums ir jauna audzinātāja Vineta Baltaiskalna un daži jauni klases biedri. Pirmais semestris bija viegls, kā jau visi. Jauno gadu mēs svinējām kultūras namā, kā jau visus iepriekšējos gadus. Otrā semestri man bija grūtāk iesākt, jo bija grūti atkopties un arī tamdēļ, ka mācības palika grūtākas. Nācās savākties un mācīties, neviens jau manā vietā neko nedarīs. Protams, visas stundas nepalika grūtas, bet tās bija matemātika, latviešu un angļu valoda. Cerams, ka es piekto klasi arī beigšu ļoti labi.

Kristers Mūrēns

Mans skolas stāsts

Manas skolas gaitas sākās 2015. gada 1.septembrī. 1. septembrī mums vecāki arī nāca līdzi, jo mēs vēl bijām ļoti maziņi un patstāvīgi nebijām. Es par to dienu daudz ko neatceros, jo tas bija gandrīz pirms pieciem gadiem, bet atceros, ka vilku zilu un puķainu kleitu. 1. klase, manuprāt, bija visjautrākā un visvieglākā.

2. klase jau sāka palikt grūtāka mācību ziņā, bet vēl joprojām ir jautra un viegla. Šajā klasē mēs sākām darboties projektā “Sporto visa klase”. Es biju ļoti priecīga par to, jo mana māsa teica, ka “Sporto visa klase” bija ļoti forša. 2. klasē es arī beidzu iet mūzikas skolā un sāku ritenbraukšanu.

3. klasē es sāku palikt nepaklausīga un pat vienreiz saraudināju savu audzinātāju.

4. klasē mēs visi izlikāmies kā galvenie, jo mēs bijām vecākā klase sākumskolā. Šī bija pirmā klase, kurā es nedabūju zelta liecību un mājās es sāku raudāt, bet vēlāk sapratu, ka nevajag par to raudāt.

5. klase tik tālu ir vislabākā klase, jo tā ir pirmā klase pamatskolā, un mūsu klasē pienāca seši jauni skolēni – Amanda, Beāte, Lauris, Daša, Kristians, Kens.

Es ceru, ka turpmākie gadi skolā būs tikpat jautri un forši.

Monika Krūče

Savas skolas gaitas uzsāku 2015. gada 1.septembrī. Nīcas vidusskolā es esmu gandrīz pavadījusi piecus gadus. Pirmās klases skolotāja bija Irēna Laukgale, bet pamatskolas audzinātāja ir Vineta Baltaiskalna. Tās bija un vēl ir manas mīļākās skolotājas. Pirmajā skolas dienā es biju ļoti kautrīga, bet jautra. Šeit es sev atradu labākās draudzenes – Anci Meijeri un Moniku Krūči. Bet tik un tā es ar savu klasi draudzējos. Skolas pusdienas es iemīlēju jau no pirmās reizes, kad tās ēdu. Otrajā klasē mēs sākam darboties projektā “Sporto visa klase”. Tas bija lieliski. Pirmajās sacensībās dabūjām 3.vietu. 2020.gada 11.februārī mums bija tautasbumbas sacensības, kurās dabūjām arī 3.vietu. 5.klases pirmā ekskursija bija uz klaunu muzeju Talsos. Pēc tam uz Dundagas eksotisko dzīvnieku parku. Tur mēs sastapām dažādus dzīvniekus, piemēram, kazas, cūkas, strausus, zebras un lamas. Un pēdējā vieta, kur bijām, ir Ventspils akvaparks, tur bija gan bailīgi, gan smieklīgi. Es savā skolā, klasē neko mainīt negribu.

Estere Reķēna

Manas mammas Ineses Kalandas skolas stāsts

Es savas skolas gaitas iesāku Ēdoles pamatskolā un tikai nesen atnācu uz Nīcas vidusskolu, bet mamma mācās no 1. klases.

Mamma stāsta, ka skolā kabineti bija savādāki nekā šobrīd. Kādreiz latviešu valodas kabinets bija pretī informātikas klasei. Mamma stāsta, ka skolēnu daudzums īsti neesot mainījies. Taču direktors bija kāds cits, mamma stāsta, ka direktoru sauca Gunārs Grīnbergs. Direktors bija labs un pildīja savus pienākumus.

Mamma novēl visiem, lai izdodas viss iecerētais un vēl vairāk.

Kristiāns Kalanda

Manas vecmāmiņas Silvijas Čunkas skolas stāsts

Mana vecmāmiņa sāka mācīties Nīcas vidusskolā no 5. klases. Viņa ir beigusi Nīcas vidusskolu. Tajā laikā bija trīs pakāpes. Sākumskola bija no 1.-4. klasei, tad sekoja pamatskola no 5.-8. klasei un vidusskola no 9.-11. klasei. Agrāk vērtēja 5 ballu sistēmā, taču atzīmju nebija tik daudz kā tagad.

Skolā bija noteikti formas tērpi, kas bija jāvelk. Ikdienā meitenes ģērba tumši zilu sarafānu, bet zēni tumši zilās bikses un vesti. Svētkos meitenēm bija jābūt baltā blūzītē un melnos svārkos. Zēni vilka baltu kreklus un melnas bikses.

Tajā laikā Nīcas vidusskolā notika sabiedriskā mācība un militārā mācība, taču nebija informātika. Silvijas mīļākais mācību priekšmets bija mājturība, jo varēja iemācīties adīt, tamborēt, šūt dažādas drēbes. Šo mācību mācīja skolotāja Cērpa.

Katrā klasē bija dežurants. Dežurantam bija jātīra tāfele, jāizslauka klase un jāskatās, lai vienmēr klasē būtu kārtība. Nīcas vidusskolā notika balles katru sestdienu. Ballēs skanēja dzīvā mūzika. Dzimšanas dienas arī svinēja, tas bija pasākums kopā ar visiem klases biedriem.

Evija Latvena

Mans skolas stāsts

2015. gada septembrī es iesāku savas skolas gaitas Nīcas vidusskolā. Sākums bija grūts, jo nevarēja pierast pie jaunās kārtības. Bet Nīcas vidusskolas skolotāja Irēna Laukgale mūs pieņēma un audzināja kā pašas bērnus.

Ar Nīcas vidusskolas iesaistīšanos un atbalstu mūsu klase piedalās projektā “Sporto visa klase”. Šajā projektā mēs saliedējamies kā klases kolektīvs, kā arī iegūstam apbalvojumus. Ļoti jauktas, interesantas un izglītojošas ir arī skolas mācību ekskursijas, kurās mēs varam uzzināt daudz ko jaunu.

Manuprāt, mans mīļākais pasākums Nīcas vidusskolā ir Ziemassvētku izrādes, kaut vai es tajā pagājušajā gadā piedalījos pirmo reizi. Šīs izrādes veidošana man atstāja lielu iespaidu, kā arī tas bija liels izaicinājums dziedāt tik lielas publikas priekšā. Man ļoti arī patīk skolas rīkotās diskotēkas, jo tajās var izdejoties un iztraktoties. Protams, ir bijušas daudzas grūtības, piemēram, dažādu klases grupu projekti un laika ierobežojums, lai mācītos un apgūtu mācību tēmu. Bet tomēr ar visām grūtībām es saņemos un beidzu mācību gadus teicami.

Es vēlos pateikties Nīcas vidusskolai par iespēju piedalīties konkursos, olimpiādēs un attīstīt savu talantu.

Evija Latvena

Mana tēta Renāra Latvena skolas stāsts

Mans tētis Renārs Latvens ir mācījies Nīcas vidusskolā no 0. klases. Agrāk esot bijusi arī 0. klase skolā, kura tagad nozīmē kā sagatavošanās klase. Renārs atceras, ka 0.klase esot bijis jāguļ kā bērnudārzā.

Mana tēta mīļākais mācību priekšmets esot bijis sports, jo bērnībā ļoti patīcis spēlēt tautas bumbu. Sporta stundas notikušas aktu zālē, bet vasarā ārā. Tētis atceras, ka skrējis pa taciņu, kas ved uz veikalu, taču bija arī jāskrien apkārt skolai.

Līdz 9. klasei esot bijusi 5 ballu sistēma, pēc tam bija 10 ballu sistēma. Viņš atceras, ka sākumā bija jāiet uz skolu sestdienās.

Lai dabūtu brīvpusdienas, esot bijis jāiet strādāt. Taču jāstrādā bija ne tikai, lai nopelnītu pusdienas, bet arī, lai padarītu labu darbu skolas labā.

Skolā esot darbojušies pulciņi, piemēram, kokapstrādes, foto, sporta un zīmēšanas pulciņi. Mans tētis piedalījies kokapstrādes, foto un sporta pulciņā.

Svētki sākušies ar 1.septembri, tad nāca ražas svētki. Sākumskolā esot bijušas pionieru dienas un oktobrēna svētki. Visjautrākie pasākumi Nīcas vidusskolā esot bijušas popielas un Kartupeļu balles.

Evija Latvena

Manas mammas Sanitas Mazās skolas stāsts

1977. gada 1. septembrī viņa sāka apmeklēt skolu. 1.a klases audzinātāja bija sk. Netlava. Kad mamma gāja 3.a klasē, mācības notika citā ēkā (internāta mājā), bet pusdienas ēda skolas ēkā. Pēc tam klases audzinātāja bija sk. Formašova, kas arī mācīja krievu valodu. Skolotāja klasi aizveda ekskursijā uz Ļeņingradu (tagad Sanktpēterburga). Vilcienā klase iepazinās ar vienu klasi no Kuldīgas, kuru arī uzaicināja uz klases vakaru Nīcas vidusskolā. Viņiem ļoti patika mūsu skola. 7. un 8.klasē klases audzinātāja bija sk.Kuduma. Klases vakarus bieži rīkoja ar Rudes skolu. Klases vakari notika ar dažādām atrakcijām, viktorīnām un, protams, ar dejām. Mamma bija gan oktobrēns, gan pionieris un komjauniete. Viņiem bija katram sava nozīmīte, kura bija jānēsā katru dienu. Pionieriem bija jābūt uzstietam kaklautam ar īpašu mezglu. Smieklīgi bija, jo daudzi nemācēja uzstiet, cits tam palīdzēja. Starp klasēm katru gadu notika ierindas skates (soļošana kā armijā), kuras vērtēja skolotāji. Kuriozs: visa klase cītīgi soļoja un Jānis Jonušs pūš tauri, vienu brīdi taure vairs neskan. Visi nesaprašanā, bet skati nosoļoja godam. Ieguva 2.vietu, jo izrādījās, ka Jānim mutē bija košļene, kuru iepūta taurē, un tāpēc tā vairs neskanēja.

“Skolā iesaistījāties dažādos pulciņos: 1. IDK – Internacionālais draudzības klubs “Varavīksne”, kuru vadīja sk. Melentjeva. Tur notika sarakste krievu valodā ar dažādu tautību skolām, kā Krieviju, Ukrainu, Gruziju, Armēniju un citām. 2. Pionieru un komjaunatnes vienībā, kuru vadīja sk.Petermane.

Katru nedēļu viena klase dežūrēja skolā, bija atbildīga par kārtību. Starpbrīžos bija jāiet uz aktu zāli, kur staigāja pa apli. Kuri trokšņoja, kāvās, skraidīja, lika apla vidū stāvēt vai pie skolotāju istabas durvīm. Katra klase, beidzot dežūrēt, izdeva paštaisītu, zīmētu, rakstītu sienas avīzi “Starmetis”, kurā atspoguļoja labos un sliktos darbus tajā nedēļā. Katru piektdienu notika visai skolai līnija, kurā direktors uzslavēja labāko skolēnu sasniegumu, uzvedību un kaunināja tos, kuriem tā bija sliktā. Par sasniegumiem sportā, mācībās, pulciņos bieži biju minēta labā nozīmē, bet vienu reizi sliktā. Kad cēla jauno skolu, mums, skolēniem, stingri bija aizliegts tur spēlēties un draiskoties. To neievērojām un spēlējām paslēpes, rezultātā pārsista galva, uzlikta 3 šuves. Mīļākie mācību priekšmeti bija ķīmija (mācīja sk. Krauja), algebra, ģeometrija (mācīja sk. Kuduma un sk. Raudenieks), latviešu valoda un literatūra (mācīja sk. Bumbule). Mācībās mamma bija uzcītīga un priekšzīmīga skolniece. Sekmes bija labas un teicamas. Piedalījās dažādos konkursos un sacensībās. Labi padevās sports.

“Daudzi skolotāji gribēja, lai palieku vidusskolā, bet izvēlējos mācības turpināt Rīgas 34. PTV. (Rīgas profesionāli tehniskā vidusskola) mācīties par sieviešu virsdrēbju drēbnieci.

Šajā skolā 12.klases beidza mans vecākais dēls Rolands Mazais un tagad 5.klasē mācās mans jaunākais dēls Rinalds Ābols.

Novēlu skolai vēl ilgus gadus uzturēt labo slavu! Novēlu mērķtiecīgus, aktīvus un drošus skolēnus, priecīgus un tikpat jaukus skolotājus, kā arī atbalstošus un izpalīdzīgus vecākus! Daudz laimes 85. dzimšanas dienā, mana pirmā skola!

Rinalds Ābols

Mana tēta Jāņa Meijera skolas stāsts

Tuvojas skolas jubileja, un es vēlos uzrakstīt stāstu par sava tēta Jāņa Meijera skolas gaitām. Viņš stāsta, ka pirmajā skolas dienā viņš ir bijis priecīgs un saviļņots, esot stāvējis pie skolotājas ar nelīķēm rokā. Pirmā skolotāja viņam bija Irēna Laukgale (tā pati, kas man). Pa skolas durvīm pirmo reizi viņš ienāca 1987. gada 1. septembrī. Tēta mīļākie skolotāji bija Irēna Laukgale, Uldis Meldrājs un Indra Šīmane.

Tēta mīļākie svētki bija klases vakari un Ziemassvētku pasākumi. Viņš stāsta, ka vienreiz uz klases vakaru esot braukuši uz Liepājas 8.vidusskolu.

Skolas pusdienas viņi ēda ēdnīcā, un pusdienas esot bijušas ļoti garšīgas. Vēl tētis saka, ka 1. klasei bija jāguļ pusdienlaiks.

Tētis stāsta, ka 4. klasē aktu zālē esot bijis pārtraukums no lielā koncerta. Tētim pārtraukuma laikā savajadzējās uz tualeti. Viņš aizgāja un tualeti, un atnāca viņa draugs Roma. Blakus pirmā stāva zēnu tualetēm atradās skolotāju tualete, un tēta draugs esot spārdījis tās durvis. Tēta draugs krieviski esot pateicis: “Vihoģi podlij trus!” Tas latviski nozīmē: “Lien ārā, zaķpastala!” Pēc tam viņa draugs esot nokārtojies un atvēris skolotāju tualetes durvis. Priekšā abiem rezgaļiem stāvēja skolas direktors Gunārs Grīnbergs. Direktors sarāja abus rezgaļus (kaut vai mans tētis nebija vainīgs). Pēc tā atgadījuma abi puikas gāja pa gabalu no skolas direktora.

Tētis gribēja pateikt, ka viņam skolā gāja jautri, un viņš vēlētos atgriezties skolā. Vēl viņš gribēja pateikt, lai nespārda skolotāju tualetes durvis.

Ance Meijere

Mans skolas stāsts

Skola atrodas ļoti tuvu manām mājām. Droši varu teikt, ka skola ir manas otrās mājas. Skolā jūtos jauki, tur ir mani draugi un jaukie skolotāji. Pa vidu grūtajām mācībām ir arī jaukie klases vakari, interesantās ekskursijas, kuras visiem ļoti patīk.

Skolā sāku iet 2015. gada 3.septembrī. Pirmā diena skolā man likās forša, mēs iepazināmies ar mūsu pirmo skolotāju Irēnu Laukgali. Skolotāja bija pret mums jauka. Pirmajā skolas dienā man bija puķaina kleita. Kad atnācu mājās no fotografēšanās, biju laimīga, bet bija viena problēma, man nepatika fotografēties. Pēc kāda laiciņa mēs sākām mācīties, bet sākumā man 1. klase likās grūta, bet, kad iemācījos saskaitīt un atņemt, man vairs nelikās grūti. Biju laimīga, ka 1. klasē dabūju zelta liecību.

Mana vismīļākā ekskursija bija šogad 5.klasē, mēs braucām uz klaunu muzeju Talsos, uz zooloģisko dārzu Dundagā un vēl uz Ventspils akvaparku. No 1. - 4. klasei ekskursijas bija interesantas, bet 5. klases ekskursija man likās jautrākā un interesantākā.

Es vēlos pateikties skolotājiem par manis mācīšanu, lai es varētu labi mācīties, un par atbalstu no jums.

Aleksandra Dziene

Dāvis Daniels Ķergalvis 8.B kl.

Manas skolas gaitas 1. klasē sākās Grobiņas sākumskolā, bet turpināju 5. klasi mācīties Nīcas vidusskolā.

Mana pirmā diena Nīcas vidusskolā bija mazliet satraukumu pilna, bet, kad iepazinu skolu un savus klasesbiedrus, jutos mazliet drošāk. Tad sākās manas pirmās mācību stundas kopā ar skolotājiem. Pirmās stundas likās vieglas, bet tagad ir vēl grūtāk nekā man šķita.

Pēc nepilna mēneša mēs devāmies ekskursijā uz Dundagu, Talsiem un Ventspili un man ļoti, ļoti patika. Tad pēc kāda laika notika klases vakars, tā bija pati labākā ballīte šajā klasē.

Mana klase piedalās programmā “Sporto visa klase”. Mūsu klasei sporta nodarbības notiek katru dienu. Sākumā likās ļoti grūti, bet nu jau esam pieraduši. Pēc gariem un smagiem treniņiem šodien, 2020. gada 11. februārī, bija manas pirmās sacensības aizstāvēt Nīcas godu.

Esmu arī pieteikusies un apmeklēju kori, jo man patīk dziedāt, un tagad gatavojamies skatei.

Šajā skolā ir daudz un dažādas lietas, bet man ļoti Nīcas vidusskolā patīk skolotāji. Nīcas skolā pavāres gatavo ļoti garšīgus ēdienus, mans mīļākais ēdiens ir ķirbju zupa, un vēl man garšo saldie ēdieni.

Es visiem Nīcas vidusskolā novēlu labas sekmes un klausīt skolotājus.

Amanda Ozola

Manas skolas gaitas aizsākās 2015. gadā Sikšņu pamatskolā, kur pirmā audzinātāja bija Valentīna Keirāne. Nīcas vidusskolā atnācu 3. klasē, un tagad esmu šeit jau trešo gadu, tāpēc ir daudz atmiņu, un vēl vairāk ar laiku to būs.

Vissatraucošākais brīdis bija 2017. gada 1. septembrī, kad ienācu klasē, un mani uzreiz vēroja ziņkārīgie klasesbiedru skatieni, satiku savu audzinātāju Irēnu Laukgali un visu tagadējo klasi. Biju nobijusies un satraukusies, jo nevienu nepazinu, vienīgi zināju, ka skolā kaut kur ir arī mani abi brāļi. Skolotāja bija atsaucīga un mīla un palīdzēja it visā, ja es kaut ko nesapratu.

Tieši šajā gadā, kad es atnācu mācīties Nīcas vidusskolā, klase bija iesaistījusies projektā “Sporto visa klase”, kas turpinās vēl tagad.

Tā kā es biju pieradusi pie manas klases Sikšņu pamatskolā, kurā bija tikai 6 skolēni, tad, atnākot šeit, biju ļoti pārsteigta, ka esam kopā 23 skolēni, bet tagad, ejot 5. klasē, jau 26 skolēni.

Skolotāju Vinetu Baltaiskalnu es satiku 5. klasē, viņa ir audzinātāja un mums māca latviešu valodu un literatūru. Pārejot pamatskolas posmā, mums mainījās daudzi skolotāji. Pie katra ir jāpierod un jāsaprot, ko skolotājs grib iemācīt.

Visvairāk man patīk skolas pasākumi - Ziemassvētki, klases vakari un Ģimenes dienas pasākumi.

Šajā mācību gadā bijām aizraujošā ekskursijā, tajā mēs apmeklējām interesanto Talsu klaunu muzeju, atraktīvo Ventspils ūdens atrakciju parku un pārsteidzošo Dundagas eksotisko dzīvnieku parku.

Terēze Knube

Es savā skolas stāstā stāstīšu par interesantāko skolas gaitās.

2015. gada 1.septembrī es sāku iet skolā.

Es atceros daudzus interesantus notikumus.

2019. gadā, kad gāju 5. klasē, mēs braucām uz ūdens parku Ventspilī.

Visi ļoti priecājās, ka viņi brauca uz ūdens parku.

Kad mēs bijām tur iekšā, mums vajadzēja pagaidīt laiciņu.

Un pēc kāda laiciņa mēs dabūjām ūdens parka biļetes.

Un tad mēs gājām peldēties un šļūkāties, es sacentos ar cilvēkiem, kurš ir ātrāks. Un es gandrīz katru reizi uzvarēju.

Pēc tam es sasitu kāju un man asiņoja.

Bet pašas beigās bija labi.

Sandis Pētersons

Līdz 2019. gada decembrim es mācījos Liepājā. 2020. gada 6. janvārī es sāku mācīties Nīcas vidusskolā. Pirmā diena man ļoti patika, bet es ļoti baidījos, tāpēc ka jauna skola, jauni draugi un jauni skolotāji.

Šajā skolā man ir mīļākā skolotāja Zane Kupše. Viņa ir ļoti gudra un skaista. Man ļoti patīk angļu valodas stunda. Angļu valodā mēs rakstām un lasām.

Mana iecienītākā lieta ir pusdienas.

Pavāri baro mūs ļoti garšīgi, man viss garšo. Pēc stundām es eju uz kafejnīcu un nopērku saldējumu vai sviestmaizi.

Manas draudzenes ir Amanda, Estere un Ance. Vēl man ļoti patīk ziemas dārzā. Ziemas dārzā ir ļoti daudz skaistu ziedu.

Es ļoti gribētu iemācīties latviešu valoda.

Darja Panfilova

Mans skolas stāsts

Skolas gaitas šajā skolā es uzsāku 2015. gada 1. septembrī. Pirmajā skolas dienā es biju diezgan satraukusies, jo tur pazinu tikai dažus klasesbiedrus, bet nedaudz vēlāk, kad iepazīnu klasesbiedrus, nebija vērts uztraukties. Tajā pašā klasītē mēs devāmies ekskursijā uz zooloģisko dārzu un Dinozauru parku Lietuvā. Zooloģiskajā dārzā mēs sadalījāmies vairākās grupās un apskatījāmies daudz dažādus dzīvniekus. Pēc tam mēs devāmies uz Dinozauru parku, kur bija daudz interesantu atrakciju, kā spoguļlabirints, batuts ar mazām bumbiņām, lieli dinozauri un kino. Kad mēs devāmies mājās, es biju nedaudz noskumusi, bet arī priecīga, jo biju nopirkusi daudz saldumu.

Trešajā klasē mūsu klase ļoti cītīgi trenējās vairākās stafetēs, jo projektā “Sporto visa klase” tuvojās pirmās sacensības. Dienas gāja un gāja nemanot, bet mēs tikai trenējāmies stafetēs. Beidzot pienāca sacensību diena. Kad mēs nonācām Kuldīgā, varēja redzēt, ka būs daudz pretinieku. Sākās stafetes, un visi bija apņēmušies startēt ļoti labi, tomēr, pateicoties lielajām pūlēm, tika iegūta 3.vieta.

Ceturtajā klasē, saistībā ar projektu, mūsu klase devās uz delfināriju Lietuvā. Delfinārijā bija diezgan interesanti skatīties delfīnu priekšnesumu, kur delfīni lēca, taisīja salto, ķēra riņķus un zīmēja zīmējumus. Kad beidzās priekšnesums, mums skolotāji ļāva ārā nedaudz pastaigāties un nopirkt kādu suvenīru. Nedaudz vēlāk jau bija jākāpj autobusā. Kamēr citi ieņēma savas vietas, skolotājas ar autobusa šoferi sarunāja, ka mēs iebrauksim veikalā “Lidl”. Pie veikala autobusa šoferis centās noparkoties, tikmēr daži bērni neatļauti bija piecēlušies kājās ar makiem rokās un gaidīja, kad autobusa šoferis atvērs autobusa durvis. Pēc neilga brītiņa atvērās durvis, un nu visi skrēja iekšā

veikalā. Kamēr es ar savām draudzenēm staigāju pa veikalu, redzēju, ka citiem rokās bija vairākas konfekšu paciņas, vairāki dzērieni, bet vēl citiem lielas čipsu pakas. Ēdot našķus un dauzoties, laiks pagāja nemanot un drīz vien jau bijām mājās.

2019. gada 1. septembrī, pēc vasaras brīvdienām nākot atpakaļ uz skolu, es biju priecīga, jo zināju, ka būs jauni klasesbiedri un gribēju viņus satikt. Ieejot jaunajā klasē, biju nedaudz uztraukusies, jo domāju, ka tur satikšu jauno skolotāju, taču skolotājas klasē vēl nebija. Klasē satiku dažus vecos klasesbiedrus.

Pagāja vairākas dienas un visi palēnām bija iepazinušies. Kādu dienu skolotāja sāka runāt par ekskursiju, kas varētu noritēt septembrī. Tā arī notika, jo 2019. gada 20.s septembra rītā mūsu klase bija sapulcējusies pie skolas un gaidīja autobusu, lai varētu braukt uz pirmo ekskursijā paredzēto vietu. Pirmā ekskursijā paredzētā vieta, ko apmeklēt, bija Dundagas dzīvnieku parks, kurā mūsu klase devās iekšā pie dzīvniekiem ar barību un varēja viņus pabarot. Kad mēs vairs negribējām barot dzīvniekus, varējām samaksāt par piepūšamo atrakciju un iet palēkāt uz tās. Nākamā vieta, kur mēs devāmies, bija Klaunu muzejs, kurš atradās Talsos. Muzejā mēs uzzinājām daudz ko jaunu par klauniem un arī varējām izmēģināt trikus un dabūt balviņas. Pēc Klaunu muzeja apmeklējuma mēs devāmies uz Ventspils ūdens atrakciju parku, kurā mēs varējām peldēt, pašļūkt pa trubām un relaksēties.

Šī klasīte ir bijusi piedzīvojumu pilna ne tikai ekskursijas dēļ, bet arī daudzām citām lietām. Kā, piemēram, pirmā semestra vidū mūsu klasei tika piešķirta administratīvā dienasgrāmata, jo mēs stundās nemācējām uzvesties, taču otrā semestra sākumā dienasgrāmata vairs nebija. Arī dažas meitenes no mūsu klases ar kori tika uz Rīgas Doma kora skolu, bet diemžēl dažas no viņām grib pamest kori vai ir jau pametušas. Mūsu klase nesen arī bija aizbraukusi uz Liepājas teātri. Teātra uzvedumu sauca "Polianna". Izrāde bija ļoti smieklīga un interesanta, tāpēc, manuprāt, daudziem viņa patika. Šie pieci gadi šajā skolā tiešām bija piedzīvojumiem pilni, to noliegt es nevaru, bet vēl tikai priekšā daudz darbiņu, notikumu un piedzīvojumu.

Estere Pūke

Manas māsas Sintijas Bitenieces skolas stāsts

Sintija skolā sāka iet 2011. gada septembrī. Mana māsa atceras, ka sākumskolā katru mēnesi dabūja piezīmi par runāšanu. Sintija sākumskolā piedalījās matemātikas un latviešu valodas olimpiādēs. Viņai visgrūtākie mācību priekšmeti ir ķīmija, fizika, un krievu valoda. Sintija piedalījās projektā “Erasmus+”. Šī projekta ietvaros viņi ar klasi brauca uz Dāniju. Viņi tur bija vienu nedēļu. Viņi iepazinās ar jauniem cilvēkiem un attīstīja valodas lietojumu.

Mana māsa mūzikas skolā sāka iet 2010.gadā. Viņa mūzikas skolā iet deviņus gadus. Viņa spēlē flautu. Ļoti bieži viņa piedalās konkursos gan specialitātē, gan ar ansambļiem. Arī savu nākotni viņa vēlas saistīt ar flautas spēli.

Dans Bitenieks

Es Nīcas vidusskolā

Es savas skolas gaitas iesāku Sikšņu pamatskolā, bet kopš 2019. gada 1. septembra mana skola ir Nīcas vidusskola. Es jau te esmu pieradusi. Te ir jauni draugi, un ar viņiem ir jautri. Man pat šajā skolā patīk labāk nekā iepriekšējā. Pagaidām man sekmes nav ļoti labas, bet es centīšos uzlabot. Man mīļākie priekšmeti ir literatūra, jo tur nav daudz jāraksta, un sports, jo tur var izlikt savu enerģiju.

Pagājušajā gadā ar klasi bijām ekskursijā. Braucām uz Dundagu pie dzīvniekiem. Vēl mēs bijām Talsos uz klaunu muzeju, ūdens atrakciju parku un beigās apmeklējām veikalu. Ir vairākas vietas, kuras man skolā patīk, piemēram, ziemas dārzs, jo tur var atpūsties un tur ir klusums, un skolēnu valdes klase.

Es gribu Nīcas skolai pateikt, lai tā darbojas vēl ilgu laiku. Paldies skolas virtuves darbiniecēm par garšīgajām pusdienām un laipno attieksmi.

Beāte Alksne

Es Nīcas vidusskolā sāku mācīties 2015. gadā no pirmās klases. Mēs ar ģimeni pārcēlāmies dzīvot uz Nīcas centru tieši tāpēc, lai man skola būtu tuvu mājām. Man uz skolu ir jāiet, tikai pārejot pāri ielai. Šajā pašā skolā pirms daudziem gadiem mācījās arī mana ome Inta Kalēja, un arī viņas tētis Arvīds Kalējs, mans vecvectētiņš, mācījās Nīcas vidusskolā. Omei gan bija katru dienu jāiet uz skolu divi kilometri un atpakaļ arī divi, vienalga, kādos laika apstākļos. Tas noteikti nebija viegli, tāpēc ļoti priecājos, ka man skola ir tik ļoti tuvu. Ja nu gadās kaut ko mājās aizmirst, tad varu pa starpbrīdi aizskriet mājās tam pakaļ. Tas ir smieklīgi, taču ļoti bieži uz skolu dodos ar riteni. Taču mans vecvectētiņš, kuru nekad neesmu redzējis un kurš nomira daudzus, daudzus gadus atpakaļ, (dzimis 1931. gadā) kādreiz dzīvoja Otaņķos un uz skolu tajā laikā gāja tālus ceļus ar kājām. Viņi bija ģimenē deviņi bērni, un viņiem visiem apavi nepietika, viņu tēvs pats taisīja pastalas un, kad viens pārnāca no skolas, tad novilka tās pastalas, un tad tās vilka nākamais bērns un gāja kaut kur.

Tur, kur mācījos pirmos četrus gadus, tur arī manai omei bija klase. Ome nāca uz skolu, kad bija omīšu, opīšu dienas, tādēļ mums bija ļoti interesanti uzzināt, ka abi esam mācījušies vienā telpā un vienā skolā kopā ar manu klasesbiedru omēm un opjiem. Ome pastāstīja, ka tad, kad viņa mācījās ceturtajā klasē, visa klase iestādījusi bērzu, bet laikam tas bērzs vairāk nav pēc tam, kad uztaisīja piebūvi skolai. Bērzs bija apmēram tur, kur man tagad ir klase.

Man skolā vislabāk patīk mācīties informātiku, jo tur var darboties ar datoru, pašam patīk viss, kas saistīts ar tehnoloģijām. Tāpēc vēl es eju robotikas pulciņā. Patīk taisīt kaut ko, tāpēc vēl ļoti patīk mājturība, darbmācība.

Daniels Jansons

Nīcas skolas stāsts

Viss sākās, kad es pabeidzu bērnudārzu.

2015. gadā es sāku iet skolā, jo man bija 7 gadi.

Pirmajās skolas dienās bija grūti pierast pie klasesbiedriem un skolotājiem, bet viegli sadraudzējos ar klasesbiedriem.

Pirmās četras klases es biju Rudes sākumskolā, bet piektajā klasē es iestājos Nīcas vidusskolā.

Nīcas vidusskolā man jau bija draugi no bērnudārza.

Mums klases skolotāja ir Vineta Baltaiskalna, un viņa māca latviešu valodu un literatūru.

Šajā skolā esmu pirmo gadu, un mums jau ir bijuši divi klases vakari un tautas bumbas sacensības.

Žēl gan, ka mēs dabūjām trešo vietu.

Klases vakarā mēs spēlējām paslēpes un slēdzām skaļu mūziku.

Un mēs bijām uz teātriem.

Un bija ļoti forši spēlēt tautasbumbu.

Lauris Vītols

Mans skolas stāsts

Kad es pabeidzu bērnudārzu, es sāku iet skolā. Tas bija 2015. gadā.

1. klasē man gāja labi, man bija labas sekmes, citreiz pat 8. Mums pirmajā klasē bija klases vakari līdz 16.00.

Vienu dienu 3. klasē mēs braucām uz sacensībām. Mūsu klase izcīnīja 2. vietu. No 1. līdz 3. klasei es dejoju tautasdejās un piedalījos zīmēšanas pulciņos. No 1. līdz 5. klasei man ļoti vēl joprojām patīk sports. Tas ir mans mīļākais priekšmets. 5. klasē mēs 30. janvārī 2020. gadā braucām uz teātri "Polianna". Tas bija labākais teātris, uz kuru es braucu.

5. klasē bija interesanta ekskursija uz dzīvnieku savvaļas parku. Tas bija Talsos un skolas sākumā (septembrī). Dzīvnieku savvaļas parkā bija pat zebra! Visvairāk man patika, ka tur bija kamieļi un strauss, pat varēja viņiem paēst nopirkt un barot no savas rokas.

Pasākumi arī ir bijuši interesanti. 5. klase man ļoti patīk, jo jāstaigā pa klasēm, un klases vakari ilgst līdz 22.00. Klases vakaros mums pieder lielākā daļa no skolas, un tāpēc mēs spēlējam daudz un dažādas spēles. Gribu pateikt, ka skola nav tik slikta, kā visi domā. 1.- 5. klasei man ir maz piezīmes bijušas, jo centos klausīties. Gribu skolai pateikt, lai atjauno aktu zāli.

Kristians Jansons

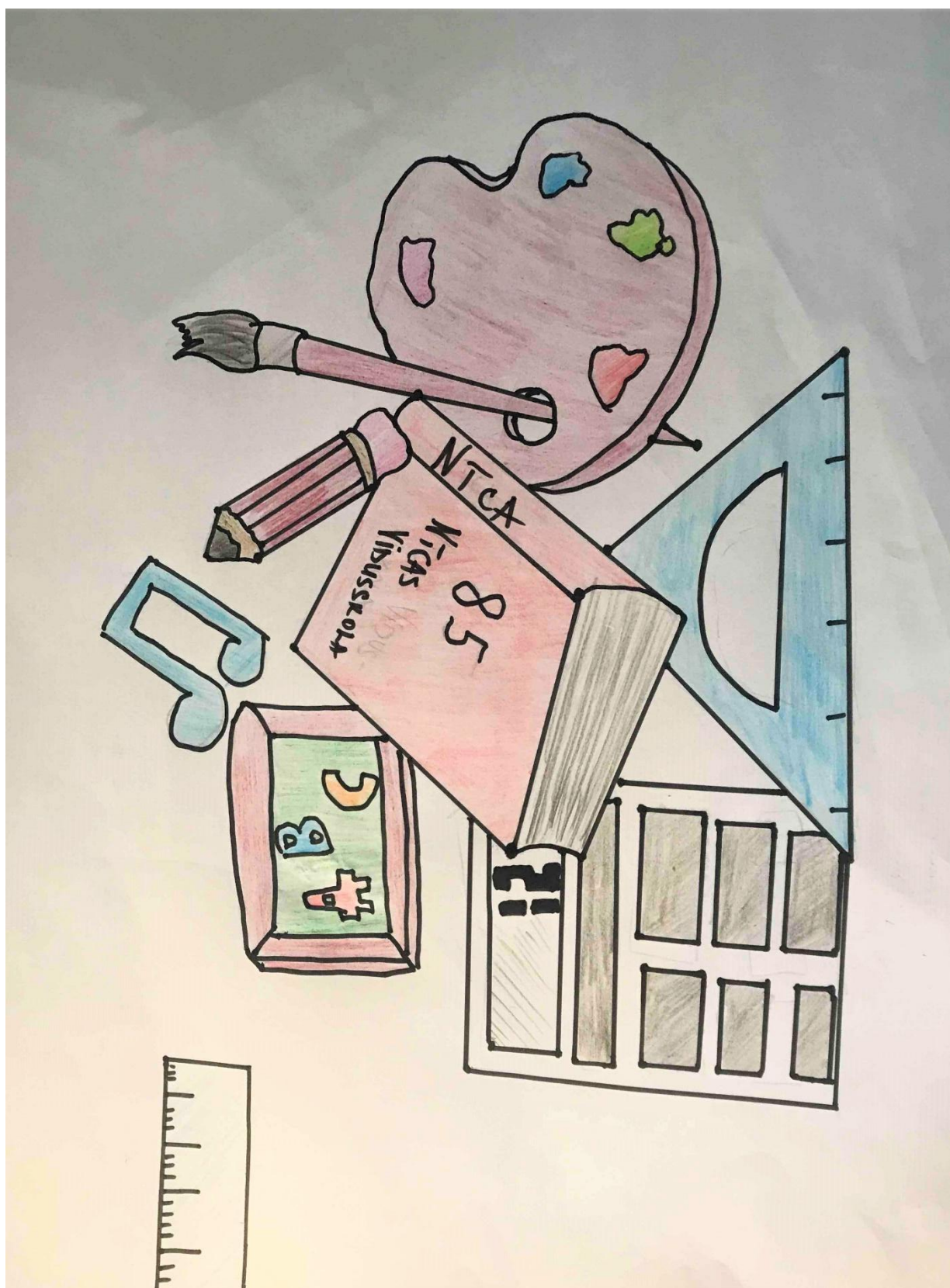
Diānas Ansules skolas stāsts

Kad 1990. gadā Diāna pabeidza bērnudārzu, tad sāka iet 1. klasē. Diānas audzinātāja bija Valda Laukgale. Sākumā viņa nedaudz baidījās no savas skolotājas, jo viņa bija ļoti stingra. Viņas labākā draudzene bija Inga Mikulāneca. Tad pienāca zīmēšanas stunda, un viņai tā ļoti iepatikās, tā bija Diānas mīļākā stunda. Diānai arī ļoti patika rokdarbi, tāpēc viņa sāka iet rokdarbu pulciņā. Bet visvairāk viņai nepatika lasīšana. Tur viņai arī bija vasaras darbi. Tomēr viņai ar laiku sāka padoties, jo viņa sāka lasīt daudz grāmatas.

Diānas mīļākais ēdiens skolā bija pončiki, kurus gatavoja viņas mamma Tatjana Geslere. Sakarā ar to, ka viņas mamma strādāja virtuvē, viņa pavadīja daudz laika virtuvē, spēlējoties ar draudzenēm. Diānas sekmes bija vidējas līdz 7. klasei, pēc tam kļuva par teicamnieci. Pateicoties labajām sekmēm, viņa katru gadu piedalījās olimpiādēs. 9. klasi viņa pabeidza kā trešā labākā skolniece. Tad Diāna izdomāja turpināt mācīties Nīcā. Vidusskolā viņai bija ļoti draudzīga klase, kopā gāja pārgājienos, brauca ekskursijās un svinēja dzimšanas dienas. Viņas audzinātāja bija Dzidra Grīnberga. Vidusskolas laikā Diāna aktīvi darbojās skolēnu valdē, bet 12. klasē viņu ievēlēja par skolēnu prezidenti. Tas viņai uzlika vairākus jaunus pienākumus – pasākumu vadīšanu, uzrunu teikšanu dažādos svētkos un skolēnu valdes darba organizēšanu.

Skolēnu valdē iegūtās zināšanas Diānai noder arī turpmākajā dzīvē. Skolas laiku viņa atceras ar prieku. Ar vairākiem klasesbiedriem ir labos draugos arī šobrīd.

Kristers Zvirgzdiņš

Rūdolfš Šuklais 8.B kl.

6.A KLAŠE

Mans skolas stāsts

Mans skolas stāsts sākas 2014. gadā. Pirmā mana skolotāja bija Andra Eglīte no 1. līdz 4. klasei. Visu laiku mēs bijām viena klase, līdz mūs 5. klasē sadalīja divās daļās. Tagad mēs esam 6.^a un 6.^b klase.

Manas spiltākās atmiņas ir 4. klasē, kad mēs piedalījāmies projektā “Sporto visa klase”. Manas pirmās sacensības bija Kuldīgā. Savukārt 5. klasē mums nekur nebija jābrauc, jo sacensības notika tepat Nīcā.

Viss sākās pie skolas, jo mēs tur sapulcējāmies un savācām mantas, un braucām uz Jūrmalcietu. Tad mūs izlaida un mēs sākām iet uz kempingu “Pūķarags”. Pa ceļam gāja ļoti labi. Mēs klausījāmies mūziku, gājām gar jūras malu, ūdens bija diezgan auksts. Kad nonācām kempingā, mēs pa četri iekārtojāmies mājiņā. Man patika, ka tur bija mini golfs, tas bija ļoti interesants, kaut gan es īsti nemācēju spēlēt, bet tāpat bija interesanti. Vēlāk mēs sākām taisīt makaronus ar gaļu, bija ļoti garšīgi. Kad bijām paēduši, mēs gājām uz mājiņām un klausījāmies mūziku, pēc kāda laiciņa palika tumšs, un tad mēs sākām spēlēt paslēpes un “ķerenes”. Vēlāk mēs gājām uz bērnu laukumu spēlēt spēles, tas bija ļoti jautri. Kad bija jau tumšs, mēs gājām pa mājām, tur neko tādu nedarījām, vienkārši sēdējām un runājām, un spēlējām spēles.

Vēlāk skolotāja pienāca un teica, ka brīvais laiks ir līdz pulksten vieniem. Tad mēs sākām spēlēt spēles atkal. Vēlāk, kad mums apnīka, mēs aizgājām uz mājiņām. Atnāca arī meitenes un mums uzlika grīmu, tas bija ļoti forši. Pēc kāda laika mēs gājām uz jūru un tur taisījām bildes un video. Tas bija forši. Pēc tam mēs gājām atpakaļ uz kempingu, mūs gandrīz pamanīja skolotāja, bet neredzēja. Mēs aizgājām uz mājām, un pēc kāda laiciņa skolotāja aizgāja gulēt, bet mēs vēl ne. Vēlāk es aizgāju pie draugiem un sākām runāt. Tā pienāca pulksten pieci no rīta, kad mēs gājām uz jūru skatīties saullēktu. Sataisījām bildes un gājām atpakaļ uz kempingu. Tad piecēlās draugs un mēs gājām taisīt kakao. Mēs izdzērām un gājām taisīt vēl vienu, un pēc tam mēs ēdām brokastis. Vēlāk spēlējām ūdens kariņus, tas bija jautri, un visiem bija slapjas drēbes. Vēlāk gājām salikt mantas. Tad jau salikām mašīnā un braucām mājās.

Man patika, ka bija skolā Ziemassvētku diskotēka. Tas bija forši, jo varēja izsmieties un izdejoties. Man ļoti patika, mēs vēlāk spēlējām paslēpes un “ķerīti” pa skolu. Kad tas apnīka, mēs sākām kaitināt meitenes, tas bija ļoti jautri un smieklīgi.

Manuprāt, Nīcas vidusskola ir interesanta un draudzīga. Man patīk gandrīz visas skolotājas. Ēdamzāle ir moderna. Sporta halle, kur var sportot, arī ir moderna.

Roberts Berjokins

Mans skolas stāsts sākās 2019. gadā 3. septembrī. Es kautrējos iet klasē, jo tur nevienu nepazinu. Es vēlāk iegāju klasē, un skolotāja mani nosēdināja blakus Lilijai, Kristai un Samantai.

Tad (3. septembrī) skolotāja teica, lai kāds drosmīgais iet un izlasa dzejoli. Tas drosmīgais bija Raivo. Viņš nolasīja, un Aimens teica, lai Raivo nolasa pa burtiem, bet viņš bija gudrāks un nenolasīja pa burtiem.

Tikai pēc mēneša es sapazinos ar visiem klasesbiedriem.

Mana māsa Selīna, kas mācās 4.klasē, gāja deju pulciņā. Es aizgāju viņai pakal. Skolotāja Solveiga jautāja, vai es arī nevēlos iet folkloras pulciņā, un es atbildēju: “Jā, labprāt”. Es vēl joprojām esu folklorā. Mēs jau esam piedalījušies divos folkloras pasākumos un vasarā piedalīsimies Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos. Man dejās ir jāzina deja “Zvončiks”. Man ar savu partneri sanāk ļoti labi, skolotāja Solveiga mūs arī paslavēja, jo tā ir grūta deja. Lai piedalītos svētkos, mums ir jāzina daudz dejas.

Mana spilgtākā atmiņa ir par to, ka mēs braucām uz projekta “Sporto visa klase” atklāšanu. Tas notika Rīgā. Man tur ļoti patika, jo varēja dejot.

Es esmu pirmo gadu Nīcas vidusskolā. Man jau uzreiz bija ekskursija, un man tas ļoti patika. Es vēlos atkārtot vēlreiz to pašu.

Man Nīcas vidusskolā patīk no mācību priekšmetiem sports, vizuālā māksla.

Mana klase ir 19. kabinets jaunajā skolas pusē, mana klases audzinātāja ir Zane Kupše.

Man patīk skolā, ka ir daudz draugu un skolā ir daudz cilvēku, bērnu. Un es esu tikai pirmo gadu, un man ir daudz draugu.

Karīna Gerkena

Mans skolas stāsts sākās 2019. gadā.

Mana pirmā ekskursija bija uz Rīgu, lai piedalītos projekta „Sporto visa klase” atklāšanas pasākumā. Tur bija motocikli, galda hokejs un citas aktivitātes. Mēs arī fotografējāmies.

Mana otrā ekskursija bija dabaszinībās nodarbība „Meža ABC”. Mums bija jāpilda dažādi uzdevumi. Pēc tam tur bija pikniks.

Klases vakars bija interesants, mēs skatījāmies filmu, pēc tam mēs spēlējām dažādas spēles. Vēl mēs spēlējām paslēpes tumsā.

Ziemassvētku diskotēka notika aktu zālē. Es tur nebiju, bet es spēlēju tautasbumbu ar Aimentu, Raivo, Arvilu un Danielu. Mums nebija bumba, bet mēs atradām tukšu sulas paku, ko mēs izmantojām kā bumbu. Man bija jautri, bet es netiku uz filmas vakaru jauniešu centrā.

Mans pirmais iespaids par skolu bija ļoti labs. Secinājums ir tāds, ka šī skola ir skaistāka un jautrāka par manu iepriekšējo skolu.

Markuss Ginters

Manas skolas stāsts sākās 2014. gada 1.klasē 1.septembrī. Sākumskolā es mācījos pie skolotājas Andras Eglītes. Manas spilgtākās atmiņas bija labas atzīmes 1.klasē, 2.klasē un 3.klasē. Mana mīļākā stunda ir sports, jo tur var trenēties. Šajā skolā man patīk jaunā izremontētā klase - 30.kabinets, jo tur ir jauns iekārtojums. Man tur patīk jaunie krēsli un jaunā tāfele. Kopā kā klasei mums ir bijuši dažādi piedzīvojumi - mēs bijām kempingā, apmeklējām diskotēku un klases vakaru.

Kad vēl mācījāmies 5. klasē, mēs gājām pārgājienā uz kempingu “Pūķa rags” Papē. Kempingā mēs palikām pa nakti. Kempingā mēs spēlējām mini golfu. Sākumā mēs gājām pa jūru 12 kilometrus, mēs daži novilkām kurpes un pastaigājām pa jūras ūdeni, lai nenosmērētu kurpes. Tad, kad pienāca aptuveni pusseši vakarā, mēs bijām klāt pie kempinga. Mēs iekārtojāmies mājiņās pa četri, nolikām visas lietas un gājām spēlēt mini golfu. Pēc tam visi gājām ēst vakariņas. Bija sagatavoti makaroni un cīsiņi. Pēc ēšanas mēs varējām darīt, ko vēlamies.

2019. gada rudenī mums bija klases vakars, kurā atnesām visādus ēdienus un dzērienus. Sākumā, kad mēs izdomājām ar klasi uztaisīt klases vakaru, vienojāmies, kuri būs atbildīgie katrā lietā. Ar klasi mēs skatījāmies komēdiju, kā arī aizgājām uz sporta zāli un spēlējām visādas spēles. Pēc komēdijas mēs spēlējām paslēpes pa skolu, kuras man ļoti patika. Pēc paslēpēm mēs gājām uz sporta zāli spēlēt tautasbumbu un ķerītes. Tautasbumbu spēlējām 15 minūtes, bet ķerītes mēs

spēlējām daudz ilgāk, nekā tas bija plānots. Tad mēs gājām atpakaļ uz klasi, kurā arī spēlējām visādas spēles, kuras bijām paņēmuši līdzī.

Kopā ar Ziemassvētku pasākumu 6. klasē skolā notika arī 5. – 8. klašu diskotēka. Tajā mēs gājām uz aktu zāli dejot un priecāties. Mēs diskotēkā klasē uztaisījām paši savas spēles ar 6.^A klasi. Diskotēkā sākumā mēs palikām klasē, jo mēs negribējām iet augšā uz diskotēku, tāpēc mēs vismaz stundu spēlējām spēles. Tad atnāca citi no diskotēkas un jautāja, kāpēc nenākam. Mēs neejam uz diskotēku, jo mums vienkārši negribējās iet. Beigu beigās tomēr izdomājām iet uz diskotēku un pavadījām tur vairāk nekā stundu, līdz mums apnika un gājām atpakaļ uz klasi, lai mierīgi pagulētu un nomierinātos. Man 21.00 bija jābrauc mājās, bet daži vēl palika līdz 22.00. Man patīk mācīties Nīcas vidusskolā.

Markuss Arvils Griščenko

Mani sauc Raivo. Nīcas vidusskolā sāku mācīties 2014. gada 1.septembrī. Pastāstīšu par piedzīvojumu, kurš visvairāk palicis atmiņā. Stāstīšu, kā mēs ar klasi izklaidējāmies kempingā "Pūķarags".

No sākuma visi satikāmies pie skolas, un tad vecāki mūs aizveda uz man nezināmu vietu. Tad sākām iet uz jūru. Kad nonācām pie jūras, gājām uz Rucavas pusi. Ejot es ar draugiem spēlēju spēli, ka mums visiem ir superspējas un esam supervaroņi. Vēl pa ceļam lasījām akmentiņus, kuri izskatījās kā mazi kristāliņi, bet diemžēl to tur nebija tik daudz, kā biju domājis. Kopā gājām 2-3 stundas. Man teica, ka būšot jāiet 16 kilometri, bet pēc manām izjūtām bija vairāk, man likās, ka bija kādi 10 kilometri.

Kad nonācām kempingā, iekārtojāmies mājiņās pa 4. Vienā mājiņā dzīvoju kopā ar Kristeru, Aimeni un Arvilu. Kad iekārtojāmies mēs visi 4 gājām spēlēt mini golfu. Tad mēs paprasījām citiem, vai grib spēlēt spēli "zem zem". Visi piekrita. Pēc 30 minūtēm, kad bijām izspēlējuši spēli, gājām cept desiņas uz jau sen iekurtā ugunsкура. Tad jau kļuva tumšs, un norimās visa jautrība, tāpēc visi gāja mājiņās atpūsties un izgulēties. Un tad es piedāvāju Aimenam aiziet uztaisīt kapučīno. Pirms gulēt iešanas visi skatījāmies telefonos – spēlējām spēlītes vai skatījāmies video internetā.

No rīta pamodāties ap desmitiem. Tad mēs ar Arvilu izdomājām pakaitināt Tomasu un Endiju. Lai viņus nokaitinātu, uzkāpām uz galda un sākām dziedāt melodiju kāzu dziesmai. Pēc tam visi uzēdām maizītes un tad jau gājām krāmēt somas. Aimens piedāvāja aiziet vēlreiz uzspēlēt mini golfu, es piekritu. Tad jau bija sazvanīti vecāki, lai brauc pakaļ un varam izvākties no mājiņām.

Esmu priecīgs, ka šādā veidā varēju izbaudīt lielisku laiku ar klasi. Mēs vairāk pavadījām laiku kopā un saliedējāmies. Vēlētos vēl šādus pasākumus, kuros varam satuvināties, jo, manuprāt, tas ir vajadzīgs katrā klasē. Esmu pateicīgs, ka varu mācīties tieši Nīcas vidusskolā un būt tās skolēns.

Raivo Jankēvics

Mans skolas stāsts sākās 2014. gada 1. septembrī. Es sāku iet 1. klasē. Mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte, viņa bija vismīļākā skolotāja. Viņa mācīja visus mācību priekšmetus, izņemot sportu un mūziku.

Mēs ar klasi braucām dažādās ekskursijās. 4. klasē mēs ar klasi braucām uz delfināriju Lietuvā, man tas šķita interesanti. Nākamā ekskursija mums bija Ventspilī, kur mēs bijām uz planetāriju un uz Līvu akvaparku. Un vēl mēs braucām uz Lietuvas Dinozauru parku.

4. klasē es pastrādāju savu pirmo nedarbu - es sašķaidīju skolotājas vāzi, bet tas bija nejauši. Nākamā mums sākās pamatskola. Tad mums mainījās visu priekšmetu skolotājas un mums vajadzēja staigāt pa visu skolu. Man tas nepatika. Mums pirmā pamatskolas skolotāja bija Iveta Rone. Mums klasē bija 28 skolēni, tāpēc mūsu klasi sadalīja uz pusēm kā 6.^a un 6.^b klasi, mūsu jaunā skolotāja bija Zane Kupše. Mani mīļākie mācību priekšmeti ir mājturība un tehnoloģijas, vizuālā māksla un mūzika.

Man vēl ļoti interesanti šķita, kad mēs braucām ar klasi uz kempingu, palikām tur pa nakti un cepām desiņas.

Mums bija arī sporta projekts “Sporto visa klase”, kurā mēs ar klasi piedalāmies stafetēs un sacenšamies ar citām klasēm no dažādām skolām. Mūsu klase šajā projektā šogad kļuva par absolventiem, jo šis ir pēdējais gads, kad jāpiedalās sacensībās. Katru gadu projektā ir jāveic arī kāds labais darbs. Pagājušajā gadā mēs iestādījām sniegpulkstenītes pie skolas, savukārt sākumskolā mēs

ar klasi braucām uz Bernātiem un piedalījāmies LOC laukuma sakopšanā - savācām nolauztos zarus, citu cilvēku atstātos un vēja atpūstos atkritumus.

Es apmeklēju skolas kori. Mēs esam piedalījušies dažādos pasākumos un aizstāvējuši skolas godu. Mūsu kora skolotāja ir Līga Amerika - Ansiņa.

Ir dažādas lietas, kas man patīk skolā, piemēram, diskotēkas. Man patīk arī jaunā sporta halle. Es skolā vēl gribētu skolēnu atpūtas stūrīti, kur varētu atpūsties starpbrīžos.

Man ļoti patika sākumskola, jo bija vieglas mācības. Man pamatskola šķiet daudz grūtāka, jo ir grūtākas mācības un daudz stundu. Man patika visas ekskursijas, kas ir bijušas, jo tās bija interesantas un aizraujošas.

Krista Klāvsone

Mans skolas stāsts sākās 2014. gada 1. septembrī, kad es sāku iet pirmajā klasītē. Mana pirmā klases audzinātāja bija Andra Eglīte. Viņa mums mācīja no 1. līdz 4. klasei. Pamatskolā mūsu skolotāja uz kādu laiciņu bija Iveta Rone, bet vēlāk mūs sadalīja kā 6.^a un 6.^b klasi. Pēc tam mūsu skolotāja bija Zane Kupše. Es uztraucos par to, ka mūs ar māsu un draudzeni izšķīrs, bet beigās mēs palikām vienā klasē.

Sākumskolā mēs braucām interesantās ekskursijās un daudz citās izklaidēs. Mums bija ekskursija Ventspilī. Tur mēs bijām planetārijā un akvaparkā. Akvaparkā bija ļoti interesanti, savukārt planetārijā varēja iegūt jaunas zināšanas par kosmosu. Mēs arī bijām ekskursijā uz Lietuvas delfināriju, tas bija ļoti interesanti un aizraujoši.

Pamatskolā mums bija pārgājiens uz kempingu Papē. No Jūrmalciema gar jūras krastu mēs gājām ar kājām līdz Papei. Kad nonācām galā, mēs iekārtojāmies kempinga mājiņās un gājām spēlēt dažādas spēles. Tas man ļoti patika. Mums kopā bija jauki mirkli.

Mēs katru gadu piedalāmies projektā “Sporto visa klase”. Šogad tas būs pēdējo reizi, jo pēc tam mēs būsim projekta absolventi. Sakarā ar “Sporto visa klase” mēs esam darījuši arī vairākus labos darbus – stādījuši sniegpulkstenītes un krokusiņus pie skolas. Pagājušajā gadā projekta sakarā “Latvijas valsts meži” mēs ar dabas zinību skolotāju devāmies mācību pārgājienā uz Kalvenes mežu. Tur mēs pildījām dažādus uzdevumus darba burtnīcās. Beigās cepām desīņas un vēlāk braucām mājās.

Sākumskolā bija jauka skolotāja, un mēs devāmies interesantās ekskursijās. Bija mazāk stundu un nebija daudz mājas darbu. Sākumskolā nebija jānēsā līdzi somas, bet varēja atstāt klasē. Man sākumskolā ļoti patika mājturības un vizuālās mākslas stundas, mūzika. Man skolā ļoti patīk sporta halle. Es skolā vēlētos, lai būtu atpūtas stūrītis skolēniem, lai būtu starpbrīžos, kur atpūsties.

Samanta Klāvsone

Mans skolas stāsts sākās 1. klasē, kad man bija jāiet uz skolu. Mums bija vislabākā skolotāja sākumskolā Andra Eglīte, jo viņa ir ļoti jauka.

Es pirmajā skolas dienā nebiju priecīgs, jo man bija jāiet uz skolu.

2. klasē mēs sākām piedalīties „Sporto visa klases” projektā, un mēs arī sākām braukt uz baseinu.

Man ļoti patika braukt uz akvaparku kopā ar klasesbiedriem baudīt ūdens priekus. Mēs tur peldējāmies viļņu baseinā un šļūcām pa ūdens trubām.

Man arī ļoti patika 5. klases tautasbumbas sacensības, kurās mēs dabūjām pirmo vietu, otro un ceturto vietu, tas bija ļoti aizraujoši!

Mēs gājām garā pārgājienā uz kempingu “Pūķa rags”, kurā mēs pārnakšņojām, es pat atradu akmeni, kuru es nosaucu par pūķa ragu. Man likās ļoti interesanti spēlēt golfu un cept cīsiņus.

Mums arī bija klases vakars, kurā mēs skatījāmies smieklīgu filmu, spēlējām Twister un Blindfolded twister. Pēc tam mēs gājām uz zāli, lai spēlētu tautasbumbu un paslēpes pa tumsu, tas bija ļoti interesanti. Pēc tam mēs ēdām našķus, pašās beigās mēs spēlējām „Saderēsim”.

Tagad es eju robotikas pulciņā, kurā mēs gatavojamies sacensībām, kuras notiks Jelgavā 8. martā. Sacensībās būs divas minūtes un trīsdesmit sekundēs jāizpilda dažas misijas pēc iespējas ātrāk, par kurām var dabūt punktus, un komanda ar visvairāk punktiem uzvar. Man liekas, ka tas ir labi, ka skolai ir nopirkti roboti un arī 3D printeris, kur bērniem ir atļauts lietot 3D printeri un programmēt robotus, un arī var piedalīties sacensībās.

Manuprāt, dzīve skolā ir ļoti interesanta un aizraujoša. Manuprāt, vajadzētu vairāk ekskursiju un vairāk pulciņu, kuros bērni varētu piedalīties.

Markus Leilions

Mans skolas stāsts sākās 2014. gadā. 1.septembrī 1.klasē. Manā pirmajā skolas dienā es iepazinos ar jaunajiem klasesbiedriem. Skolā man pirmās mācības bija grūtas, jo man nepadevās dažas mācības.

Mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte. Andra Eglīte bija ļoti laba skolotāja un ļoti labi mācīja mūs. Mana pirmā atzīme bija matemātikā, un es dabūju 8, mans tētis bija priecīgs. Kad es gāju pirmajā klasē, es biju uztraucies, kad dabūšu piezīmi. Man ļoti patika sports, jo mēs katru reizi spēlējām tautasbumbu. Mūsu skolotāja Andra Eglīte veda mūs daudzās ekskursijās. Manā pirmajā liecībā bija viss apgūts, un mana mamma bija priecīga par manu liecību. 2.klasē un 3.klasē arī manā liecībā bija ieraksti „viss apgūts” .

Man pirmās tautasbumbas sacensības bija 5. klasē, un mēs ieguvām 1. vietu. Vēl mēs ieguvām 2. un 4. vietu.

Man 5.klasē bija ekskursija delfinārijā. Delfinārijā man ļoti patika, jo delfīni mūs apšļāca ar ūdeni. Blakus delfinārijam bija Jūras muzejs. Jūras muzejā bija daudzas zivis, medūzas, haizivis, roņi, un pingvīni. Vēl muzejā bija karavīru apģērbi, ķiveres, lodes, un ieroči. Mēs varējām ziedot tiem dzīvnieciņiem. 5. klasē mēs bijām uz kempingu „Pūķrags.” Kempingā mēs spēlējām paslēpes, palikām mazās mājiņās pa nakti un gājām gar jūru. Mēs arī negulējām visu nakti. 6. klasē mēs bijām uz “Dinamo Rīgas” stadionu. Tur notika “Bermutu Divstūra” šovs. Mēs, visa klase, tur dejojām, lēkājām un trakojam. Stadionā vēl bija cilvēki apģērbusies “Dinamo Rīgas” kostīmos. Varbūt vēl būs ekskursijas, bet vēl nav šoreiz notikušas. Es gribētu, lai ekskursija notiek Dānijā, jo tur ir LegoLand vai ar prāmi var peldēt pa jūru. Nīcas vidusskolā 11. novembrī katru gadu notiek Lāpu gājiens.

Es domāju, ka Nīcas vidusskolā ir labas skolotājas, jo viņas labi mūs māca. Man šķiet, ka Nīcas vidusskolā ir labas mācības, jo man patīk sports, mūzika un mājturība un tehnoloģijas (MT).**Daniels Roga**

Sniedze Dīķe 8.A kl.

Mans skolas stāsts sākās 2018. gada 3. septembrī. Tajā brīdī es sāku 5. klasi. Es biju ļoti uztraukusies par to, kā man būs mācīties citā skolā. Pirmās nedēļas pagāja ļoti labi, jo visi ar mani gribēja draudzēties. Tad es iepazinos ar Evitu un Līgu, kuras kļuva par manām labākajām draudzenēm.

Klases vakari mūsu klasē ir kolosāli, jo mēs tos paši varam plānot. Mana mīļākā stunda ir vizuālā māksla, jo es esmu iemācījusies daudz ko noderīgu no šī priekšmeta. Mums skolā ir kafejnīca, un tur strādā ļoti mīļa darbiniece. Es pēc stundām parasti eju uz ziemas dārzu atpūsties.

Mans interesantākais notikums bija, kad mēs uz vienu nakti ar klasi palikām kempingā. Mēs paši cepām sev vakariņas, un tās izdevās ļoti garšīgas. Es biju vienā mājiņā ar Evitu, Jūliju un Līgu. Mēs visu nakti negulējām un gājām uz citu cilvēku mājiņām. Pa nakti meitenes krāsoja puisiem sejas, un puisi beigās to nevarēja noņemt.

Es secināju, ka mums ir ļoti jānovērtē mūsu skolas priekšrocības un jāciena tie cilvēki, kuri mums dāvā šo iespēju. Projektu nedēļa pārsvarā bija ļoti viegla, jo man tā nesagādāja nekādas grūtības.

Laura Sīkle

Stāsts par Nīcas vidusskolu man sākās 4. klasē. Es šajā skolā eju jau trešo gadu. Es uz šo skolu atnācu projekta futbola klases dēļ.

Skolas otrā nedēļa man bija neveiksmīga, jo pārsitu galvu. Galvu es pārsitu pret sienas stūri, kad viens no klases biedriem mani pagrūda. Tad, kad pārsitu galvu, es devos pie medmāsas. Pēc 20 minūtēm mani aizveda uz slimnīcu. Tur man galvā ielika vairākas šuves. Slimnīcā man bija jāgaida 1 stunda, lai tiktu pie ārsta. Pēc atgriešanās man bija jāpavada 2 vai 3 nedēļas mājās.

Projekts "Sporto visa klase" man ir palicis atmiņā ar emocijām, kas bija kopā ar klasi un ļoti pavadītu laiku sacensībās. Es piedalos "Sporto visa klase" trešo gadu. Vislabāk man atmiņā ir palikušas 5. klases sacensības, jo tās notika Nīcā. Mēs ar klasi izcīnījām 1. vietu, kur bija jāskrien 5 stafetes. Mana klase visu 5 stafešu laikā bija visātrākā.

Kempings ar klasi ir bijis, manuprāt, labākais piedzīvojums, kas saistīts ar skolu. Tas bija pārgājiens, kurā, lai tiktu uz kempingu, mums bija jānoiet 12 km gar jūru un caur mežu. Kempingā bijām abas klases kopā - 6.^a un 6.^b klase. Mēs tur gandrīz neviens negulējām visu nakti. Daudzi bija laukā, un daži pat aizgāja uz jūru. Kempinga mājiņās paliku no sākuma ar Robertu, Endiju, Henriju un Elizabeti, bet tad es aizgāju pie Sabrinās, Raimonda un Mārtiņa. Plkst. 5.00 es devos pie Roberta un pārējiem uz viņu mājiņu. Mēs ar Robertu devāmies pēc kapučīno. Pirms tā devāmies uz jūru. Tad, kad pienāca plkst. 7.00, visi sāka celties augšā un bija interesanti atkal. Tad ap 12.00 mēs visi devāmies mājās.

Nīcas vidusskolā man ir interesanti gājis, ir bijuši dažādi piedzīvojumi, kurus es noteikti atcerēšos arī pēc skolas beigšanas. Protams, ir bijuši arī bēdīgi brīži. Viens no tiem ir pieminēts stāstā.

Ar šo klasi es vēlos palikt, līdz pabeidzu skolu vai cik ilgi vien iespējams, jo ar viņiem vienmēr ir interesanti.

Tomass Toms Sprūds

Manas mammas stāsts

Nīcas vidusskolā mācījos pirms 20 gadiem. Tie bija trīs raibi vidusskolas gadi.

Pēc pamatskolas beigšanas vidusskolā sajūties tāds liels un nopietnāks. Tāda bija visbiežāk meiteņu attieksme. Tad zēni bija pavisam citādi. Reizēm likās, ka viņi nemaz nav izauguši.

Viņu nebēdnība bija ļoti pamanāma starpbrīžos. 5 minūtes pirms zvana uz pusdienām starpbrīdī zēni jau gatavojās skrējienam uz pusdienām. Tās bija īstas sacensības - kurš nokļūs pirmais pie pusdienu galda.

Tāču starpbrīži bija paši intersentākie. Tā kā tajā laikā nebija skolēniem mobilie telefoni, izklaides bija jādomā pašiem. Tad nu mūsu klases zēni, vidusskolnieki, spēlēja "Ķerīti" un "Augstāk par zemi". Tas vienmēr notika skaļi un jautri. Reiz gan tas beidzās ne tik jautri.

Toreiz klasēs logi vērās vaļā nevis uz sāniem, bet gan no augšas uz leju. Tā kā atvērtais logs bija kā palodze. Tad vienā no starpbrīžiem mūsu puīši atkal bija izdomājuši pajautroties, tika spēlēts "Augstāk par zemi", tika skriets pa klasi krustu šķērsu. Neviens negribēja būt zaudētājs. Viņi tā bija iekarsuši spēlēt, ka nepamanīja atvērto logu. Un spēles karstumā, izvairoties no noķeršanas, viens izdomāja uzlekt sēdus uz palodzi. Bet par neražu tur bija atvērtais logs. Un, protams, no tā lēciena

logs tika izsists. Tas uz pāris starpbrīžiem mūsu puišus nomierināja. Bet tas nebija ilgi.

Bērnišķīgi, bet forši bija mūsu klases puīši.

Tomass Toms Sprūds

Mans skolas stāsts sākās 2014. gadā, kad sāku mācīties 1. klasē. Mana pirmā klases audzinātāja bija Andra Eglīte. Viņa mūs mācīja no 1. klases līdz 4. klasei. Pēc tam mums sākās pamatskola un daudzi jauni mācību priekšmeti, līdz ar to mums bija katrā mācību priekšmetā cita skolotāja. 5.klasē mums klases audzinātāja bija Iveta Rone, bet mūs sadalīja, tāpēc 6. klasē mūsu klases audzinātāja ir Zane Kupše.

Sākumskolā ar Andru Eglīti mums bija ļoti interesanti, jo mēs braucām ekskursijās uz daudzām vietām. Mums bija ekskursija uz Tērvetes dabas parku, tas bija interesanti, jo bija mana dzimšanas diena. Mēs arī bijām ekskursijā uz Lietuvas Dinozauru parku. Man palikusi atmiņā skolas rudens sporta diena, kad mēs un citas klases devāmies pārgājienā no Bernātu meža līdz Pūsēnu kāpai. Skolā atzīmē Ģimenes dienu, notiek sporta spēles, kurās piedalās arī kāds no manas ģimenes. Es atceros, ka es sākumskolā gāju tautasdejas. Mums katru nedēļu bija baseina nodarbības, kur mēs mācījāmies peldēt. Pamatskolā mums bija pārgājiens uz kempingu Papē, līdz turieni mēs gājām ar kājām gar jūrmalu, tas bija aizraujoši. Mēs arī piedalījāmies projektā “Sporto visa klase”. Mēs šogad ejam 6. klasē, tāpēc mums ir pēdējais gads projektā “Sporto visa klase”. Mēs vēl savācām nolauztos zarus no laukuma pie jūras Bernātos, lai sakoptu tur esošo sporta laukumu. Mums arī pirmo reizi bija klases vakars līdz vēlam vakaram.

Sākumskola bija visforšākā, jo bija maz stundu un mājas darbu. Mēs braucām daudzās interesantās ekskursijās. Man bija visjaukākā pirmā klases audzinātāja Andra Eglīte, ar kuru ir jauki satikties un parunāties vēl joprojām. Man patika, ka mēs liecību saņemšanas reizēs ar audzinātāju sarīkojām klasē jauku ballīti ar cienastiem un spēlēm. Mans mīļākais mācību priekšmets ir vizuālā māksla.

Lilija Štāla

Es Nīcas vidusskolā sāku mācīties 2018. gada 3. septembrī. Es jau pirmajā dienā sadraudzējos ar vairākiem skolēniem. Šajā stāstā pastāstīšu par saviem spilgtākajiem notikumiem.

Es vēlos pastāstīt, kā es sporta stundā salauzu kāju. Tas bija 2018. gada oktobris. Mums sports notika ārā. Mums bija jālec tāllēkšana, un man tas nepadodas tik labi. Kad bija mana kārta, es ļoti cerēju, ka lēciens izdosies. Es aizlecu diezgan tālu, bet nepareizi piezemējos. No sākuma man kāja ļoti sāpēja, bet pēc tam pārgāja. Es jau domāju, ka nekas nav noticis, bet nākamajā dienā es nevarēju pastaigāt. Beigās izrādījās, ka man kāja bija lauza.

Viens no maniem spilgtākajiem notikumiem bija mūsu klases sadalīšana. Es atceros, ka mums 5. klases otrajā semestrī pienāca jauns skolnieks. Tad mēs klasē bijām 28 un klasi vajadzēja dalīt. Es biju nobijusies, jo vēlējos būt vienā klasē ar savām draudzenēm. Es neesmu vienā klasē ar divām savām labākajām draudzenēm, bet man ir vislabākā skolotāja.

Vēl man ļoti patika, kad mēs 2019. gada maijā ar klasi devāmies uz kempingu. Visi uz turieni gāja ar kājām, bet man bija lauza kāja, tāpēc es braucu ar mašīnu. Man ļoti patika kopā pavadīt laiku ar klasesbiedriem. Mēs visu nakti palikām nomodā, paši taisījām vakariņas un spēlējām daudzas spēles.

Man atmiņā ir palicis arī klases vakars, kas nesen notika. Mēs skatījāmies filmu, spēlējām spēles, tautasbumbu un vienkārši atpūtāmies. Man vislabāk patika spēlēt paslēpes. Man liekas, ka tas bija labākais klases vakars, kas mums ir bijis.

Es esmu ļoti priecīga, ka varu mācīties draudzīgā vidē. Es projektu nedēļā sapratu, cik patiesībā skola ir laba.

Jūlija Vadone

Mans stāsts sākās 2016. gadā, kad es sāku iet 3. klasē. Pirmos divus gadus es pavadīju citā skolā, bet par to pastāstīšu citu reizi. Tagad pastāstīšu par saviem interesantākajiem notikumiem līdz 6. klasei, kuri joprojām man sēž prātā un liek man iegremdēties atmiņās.

Pirmais stāsts notika 5.klasē. Visa klase gāja 12 kilometrus uz ļoti jautru un ļoti traku kempingu, kuru sauc “Pūķrags”. Tur mēs varējām palikt augšā visu nakti, un mēs tā arī darījām! Tur arī bija mini golfs, batuts un mājiņas, kurās varēja ietilpt līdz pat četriem cilvēkiem. Es vislabāk atceros, kā mēs ar saviem draugiem sagaidījām saullēktu.

Otrais stāsts notika 3.klasē, kad man bija jābrauc uz savu pirmo matemātikas olimpiādi, un es biju ļoti satraukts. Kad es tur aizbraucu un ieraudzīju, cik daudz cilvēku tur ir, es vēl vairāk satraucos. Taču tad kāds 4. klases skolnieks nesaprata savu uzdevumu, bet es to sapratu un uzreiz jutos ļoti pašpārliecināts par sevi. Pēc tam lepojos ar to, ka ieguvu 9. vietu no 26 skolēniem.

Trešais notikums arī bija 5. klasē, kad mēs sarīkojām ļoti jautru klases vakaru, kur mēs nesām katrs mazliet našķu, spēlējām spēles. Mēs iesākām skatīties šausmu filmu “The nun”, bet trīs skolēnu dēļ, kuru vārdus nepieminēšu, mēs pārtraucām skatīties, jo tiem bija bail. Un tomēr vakars bija ļoti izdevies.

Pēdējais notikums, kuru gribu izstāstīt, notika 3. klasē 1. septembrī, kad es sāku iet Nīcas vidusskolā. Es gandrīz apmaldījos jau pirmajā skolas dienā. Labi, ka todien mana mamma man bija līdzī uz skolu un atrada mani. Es joprojām dažreiz apmaldos skolas gaitēnos, kad es īsti nedomāju, kur eju.

Kopumā secinu, ka šajā skolā nekad nav garlaicīgi, jo pastāvīgi kaut kas notiek un šeit pat ir skolēnu līdzpārvalde. Klases ir ļoti mājīgas, jaunā ēdamzāle tiešām ir ļoti moderna un te pat ir ziemas dārzs, kur var atpūsties un uzelpot svaigu gaisu. Es šeit tiešām jūtos kā mājās.

Aimens Vēveris

Mans skolas stāsts sākās 2019. gadā, kad es atnācu uz 5. klasi 2. pusgadā. Es atnācu uz šo skolu, jo man mamma nomira un vajadzēja, lai kāds var mani pieskatīt, jo mans tētis brauc prom uz nedēļu, un es palieku viens mājās.

Pirmā nedēļa bija normāla, visi man rādīja, kur man jāiet un uz kuru klasi man jāiet. Tad pienāca pēdējā skolas diena. Mēs gājām gar jūru uz kempingu. Kamēr mēs gājām, mēs atpūtāmies, bet es gāju pašās beigās, tāpēc, kad pienāca atpūta, es netiku līdz tai, bet gāju visu ceļu bez atpūtas.

Kad es pienācu pie atpūtas vietas, visi gāja prom. Beidzot nokļuvām kempingā. Tur gāja jautri, es negulēju visu nakti un baidīju klases biedrus, bungājot pa durvīm un mūkot prom.

5. klasē mēs braucām uz Klaipēdu, kur mēs braucām ar prāmi pāri kanālam uz delfināriju un jūras muzeju. Muzejā bija ieroči un ķiveres. Tur bija interesanti, jo tur bija daudz ūdens dzīvnieku, koraļļu un skeletu. Es šajā muzejā nebiju pirmo reizi, bet man patika to visu redzēt vēlreiz. Pēc tam mēs gājām uz delfināriju, tur bija garas rindas, un viss bija ļoti dārgs. Lai tiktu iekšā, vajadzēja biļeti un pēc tam varēja apsēsties vietās. Šovs bija foršs, un man delfīni uzlēja virsū ūdeni.

6. klasē mēs bijām uz Dinamo Rīgas arēnā pasākumu “Sporto visa klase”. Tur bija visādas atrakcijas, kā mini riteņi, Pogo Stiks. Varēja apskatīt močus, un notika šovs, kur lēkāja moči un riteņi, un uzstājās “Bermudu trijstūris”. Viņi dziedāja dažādas dziesmas.

6. klasē mēs bijām uz “Latvijas valsts meži”, tur mēs staigājām pa mežu un pildījām tādas grāmatiņas un uzdevumus. Bija lietus, tas man īsti nepatika, jo nav forši staigāt pa lietu.

Es secinu, ka skolā ir ļoti foršas stundas, klasesbiedri un skolotāji.

Valdis Dūna

6.B KLAŠE

Mans skolas stāsts

Mani sauc **Līga Lapiņa**, es Nīcas vidusskolā mācos no 2014. gada 1.septembra, šobrīd esmu 6.b klasē. Mans skolas stāsts būs par šādām tēmām - pirmā skolotāja, mīļākais priekšmets, olimpiādes, pulciņi un klases izklaides.

Mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte. Viņa bija jautra, mīla un vienmēr mūs uzklausīja. Mēs pie Andras mācījāmies četras klases. Mums bija 51. kabinets. Kad mēs tur mācījāmies, tur bija daudz rotaļlietu. Katru reizi, kad bija klases svētki, mēs skatījāmies filmas un kopā rotaļājāmies. Dažreiz viņa pat mums lāva taisīt un cept dažādus ēdienus. Kādreiz man visvairāk patika veikt eksperimentu ar skolotāju. Kad mēs viņai palūdzām, varējām pat iet laukā.

Mani mīļākie priekšmeti bija un vēl joprojām ir rokdarbi un vizuālā māksla. Man vienmēr ir patīcis zīmēt, arī vēl tagad. Man ne tikai patīk, bet arī padodas zīmēt, tāpēc es braucu uz olimpiādēm.

Es esmu bijusi uz vizuālās mākslas un matemātikas olimpiādēm. Tad, kad es biju zīmēšanas olimpiādē, tur bija daudz laika, bet, kad es pabeidzu, es negribēju braukt prom. Neviena pazīstams nebrauca līdz.

Vienmēr, kad es braucu uz olimpiādēm, man bija bail iet vienai, tāpēc biju bēdīga. Tā kā man patika un padevās zīmēšana, es gribēju iet zīmēšanas pulciņā, bet es jau gāju mūzikas skolā un tam neatlika laika. Vēlāk domāju par iešanu folklorā, bet sākumskolā man teica, ka esmu par jaunu. Pirms folkloras es pieteicos tautasdejās. Kad pienāca pamatskola, es pieteicos korī un folklorā. Man piedāvāja iet sporta treniņos, bet tur es atteicu.

Bet skolā jau nav tikai pulciņi un mācības, ir jau arī klases un skolas izklaides. Mēs ar klasi esam daudz kur bijuši gan sākumskolā, gan pamatskolā, taču sākumskolā nekad nerīkojām klases vakarus. Kādreiz visi pasākumi notika pa dienu, tagad visvairāk man patika pēdējais klases vakars, kur mēs palikām pa nakti skolā. Mēs tur skatījāmies filmas un taisījām picu. Pēc tam spēlējām spēles un gājām uz sporta zāli. Kad bija jau nakts, mēs staigājām pa skolu un runājām. Kad palika garlaicīgi, mēs atkal gājām uz zāli vai skatījāmies filmu. Man ļoti patika šis kopā pavadītais laiks.

Par saviem sešiem skolas gadiem esmu kļuvusi patstāvīga un iemācījusies nebaidīties no uzstāšanās. Esmu ieguvusi daudz draugus un apguvusi daudz jaunu zināšanu. Es savu skolu vienmēr atcerēšos ar pozitīvām atmiņām.

Mani sauc **Kristers Snapaitis**, un es sāku mācīties Nīcas vidusskolā 2014. gada 1.septembrī.

Mūsu pirmā klases telpa bija 51.kabinetā, un mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte. Manās domās viņa bija viena no jaukākajām, gudrākajām un visinteresantākajām skolotājām visā skolā. Un viņa ir palīdzējusi man ar daudz ko sākumskolā. Vienu dienu es, kad biju skolā, es redzēju skolotāju, un viņa spēlēja spēlītes telefonā, kas likās visai klasei ļoti smieklīgi.

Mans labākais draugs sākumskolā bija Anna, bet visinteresantākais stāsts notika ar Henriju - mēs spēlējām spēli un Henrijs draudēja, ka uzliešot man virsū jogurtu, bet es viņam neticēju. Un viņš neredzēja jogurtu, cik viņš daudz bija pieliecies uz sānu, un dēļ tā viņš netīšām uzlēja man virsū mazliet jogurtu, un tad es biju ļoti dusmīgs uz viņu.

Man bija vienreiz viens kontroldarbs, kad ar mani visu laiku sāka runāt Raimonds un man bija grūti koncentrēties, jo viņš mani kaitināja visu laiku, un beigu beigās es dabūju nesekmīgu atzīmi un biju dusmīgs uz viņu.

Man bija pārkāpums pirms angļu valodas stundas. Mēs skrējām pa klasi, kaitinājām viens otru, un es sajaucu Raimondu ar citu kaut kādu, un es viņu vainoju, lai gan viņš nebija vainīgs, bet es domāju, ka viņš bija tas, kas man nozaga, izrādījās, ka tā bija Sabrīna un dēļ tā mūs abus aizveda uz citu kabinetu, kurā mēs abi divi rakstījām paskaidrojumus, un pēc tam mums abiem tas likās smieklīgi, bet Raimonds bija mazliet dusmīgs, bet es viņam atvainojos pēc tam.

Mēs braucām ekskursijā uz Ventspils ūdens parku. Tur bija ļoti jauki, mēs arī sacentāmies, kurš ātrāk nošļūks pa trubu, es arī gandrīz satraumējos, skrienot augšā pa kāpnēm, bet viens klasesbiedrs gan satraumējās, un viņam sāka asiņot celis un aizgāja pēc tam pie medmāsiņas, bet viņš vēl projām turpināja savu dienu un ignorēja visu, un tā vieta vienmēr paliks manā galvā.

Šis bija ļoti jauks un interesants darbs, kas atļāva man atcerēties par labām un ne tik labām skolas atmiņām.

Mani sauc **Evita Cābele**, es mācos Nīcas vidusskolā kopš 2014. gada 1. septembra, šobrīd esmu 6. klasē (13.02.2020). Savā skolas stāstā es stāstīšu par pirmo skolotāju, mīļāko mācību priekšmetu, pulciņiem, un pēdējās būs ekskursijas.

Mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte. Savus pirmos 4 mācību gadus es pavadīju kopā ar viņu 51. kabinetā. Viņa mūs lutināja, ļāva svētkos kaut ko pagatavot un pēc tam mēs skatījāmies multenes. Mēs bijām traki sākumskolēni un bieži nokaitinājām skolotāju, bet viņa mums piedeva. Bija sāpīgi šķirties no šīs skolotājas.

Jau kopš sākumskolas mana mīļākā mācību stunda ir angļu valoda, jo šajā stundā ļoti bieži var pasmieties un uzzināt daudz ko jaunu. Man šis priekšmets vairākumā patīk dēļ skolotājas, jo Zane ir viena no retajiem skolotājiem, ar kuriem var parunāt ne tikai par mācībām. Tomēr dažreiz, kad kāds viņu nokaitina, mums ir daudz jāraksta.

Ārpus mācību stundām es piedalos tādos pulciņos kā folklorā un koris. Ir jauki, ka mūsu skolā ir tik daudz pulciņu, jo tādā veidā var iepazīt vairāk cilvēku un iegūt jaunus draugus. Var piedalīties arī konkursos un gada beigās iegūt naudu.

Bet skolā jau nav tikai skolotāji, mācības un pulciņi, ir arī izklaides un ekskursijas. Mums ekskursijas ir ļoti reti, tomēr esam bijuši Tērvetē, vairākas reizes Lietuvā, un mums ir bijis viens pārgājiens. Vislabāk man atmiņā ir palicis pēdējais brauciens uz Lietuvu. Mēs abas klases kopā devāmies uz delfināriju. Pirms pašas izrādes mūs ielaida Jūras muzejā, kur varēja redzēt zemūdens iemītniekus. Pēc tam sākās delfīnu izrāde. Mēs sēdējām pirmajās rindās, un mūs apšļāca ar ūdeni, kā arī parādīja, ka delfīni prot spēlēt basketbolu. Kad izrāde beidzās, mēs braucām mājās.

Pa visiem skolas gadiem esmu kļuvusi patstāvīgāka, esmu ieguvusi daudz labu draugu un piedzīvojusi daudz jauku piedzīvojumu. Man šī skola paliks atmiņā tikai ar pozitīvām atmiņām.

Es sāku iet Nīcas vidusskolā 2016. gadā 1. septembrī. Pirmajā nedēļā man bija ļoti bail, bet es ātri sadraudzējos ar klasesbiedriem, un daži no viņiem man ir ļoti tuvi. Es atnācu uz Nīcas vidusskolu, jo bija labas atsauksmes. Sākumā man gāja grūti, jo Anglijā nodzīvoju 9 gadus.

Sākumā 3.klasē es katru dienu gāju pie logopēdes mācīties labāk latviešu valodas izrunu. Man nepatika iet katru dienu, bet es zināju, ka ir vērts un arī bija vērts iet katru dienu. Man sākumā bija ļoti daudzas kļūdas latviešu valodā gan rakstot, gan runājot. Tagad, pateicoties logopēdei, klases biedriem un skolotājiem, man iet labāk.

Mans mīļākais priekšmets vienmēr ir bijis vizuālā māksla. Man tā ļoti patīk, jo tur ir jājīmē, jāglezno, un tas man noņem lieko stresu.

Mana pati pirmā skolotāja Nīcas vidusskolā bija Andra Eglīte. Viņa bija ļoti mīļa, izpalīdzīga un, protams, saprotoša skolotāja. Skolotāja Andra mūs vienmēr veda foršās un interesantās ekskursijās. Skolotāja Andra vienmēr gribēja un nāca spēlēt spēles ar mums.

Ekskursija, kura man ir palikusi sirdī, bija, kad 4. klasē braucām uz Ventspils atrakciju parku. Tā man palikusi atmiņā, jo varēju izklaidēties ar visiem klasesbiedriem bez nekādiem pārpratumiem.

Skolas pusdienas ir ļoti, ļoti garšīgas! It īpaši saldie. Mans mīļākais ēdiens skolā ir kotletes ar kartupeļiem, salātiem un mērci, bet tās diemžēl ir tikai trešdienās.

Esmu priecīga, ka mācos tieši šajā skolā, jo šajā skolā ļauj izpausties neatkarīgi no bērna vecuma. Nīcas vidusskola ir man kā otrās mājas.

Sabrina Ramoviča

Valters Mūrēns 8.B kl.

Nīcas skolā 1. klasē es sāku mācīties 2014. gada 1. septembrī. Sākumā man bija grūti iegūt draugus klasē.

Andra Eglīte bija mana vecā skolotāja, un viņa bija jauka un palīdzēja man citreiz mājasdarbos. Man liekas, ka viņa ir laba, izdomājot kaut kādas ekskursijas.

Atceros, kā mūsu klase brauca uz baseinu. Pirms braukšanas mums bija jāpaēd pusdienas, kas man ļoti garšoja. Mūsu klasei deva līdzī desmaizītes tā, lai mums pēc baseina ļoti negribas ēst. Man patika braukt uz baseinu. Tur dažreiz nestrādāja tirdzniecības automāts, un tāpēc klasesbiedri zaudēja naudu, jo tās neiedeva to, ko bija izvēlēties. Tas bija nepatīkami. Man vienreiz gadījās ielēkt baseinā, vispirms ar vēderu pieskaroties ūdenim. Tas mazliet sāpēja. Lecot iekšā baseinā, stipri apšļācu baseina skolotāju. Mēs citreiz varējām lēkt iekšā, kā gribējām. Tad, kad bija brīvs laiks, lai izklaidētos.

Mūsu klases audzinātāja Iveta mūs aizveda uz delfināriju Klaipēdā. Bija garš ceļš, līdz mēs aizbraucām līdz ostai. Tur vēl bija jāgaida, kamēr mēs varējām kāpt uz prāmja un braukt uz otru krastu. Pa ceļam varēja nopirkt suvenīrus un kaut ko padzerties un paēst. Šovs bija ļoti, ļoti interesants. Sākumā laida ūdens strūklas, un tas bija pārsteidzoši. Tur vēl varēja aiziet uz muzeju. Muzejā apskatījāmies roņus un dažādas zivis. Mums pēc delfinārija bija jāsatiekas vienā vietā. Mēs devāmies atpakaļ. Man patika, ka mēs sēdējām autobusā uz prāmja un mūs veda pāri. Man šī ekskursija bija ļoti interesanta.

Druvis Mūsiņš

Mani sauc **Henrijs Diķis**. Es sāku iet Nīcas vidusskolā 2014. gada 1. septembrī. Mana pirmā skolotāja bija Andra Eglīte.

Mans stāsts sākas 2014. gada 1. septembrī, kad es sāku iet 1. klasē. Mana skolotāja bija Andra Eglīte, kā daudziem mana pirmā skolas diena pagāja nervozā uztraukumā, jo es nevienu nepazinu un nezināju nevienu. Pirmā nedēļu es pavadīju klusumā un ar nevienu pārāk daudz nerunāju, bet dienām ejot, es sāku vairāk sarunāties un iegūt jaunus draugus.

Mans pirmais pulciņš bija dejas, sākumā man nebija nekādu iebildumu pret dejām. Man, gadiem ejot uz priekšu, sāka viņas riebties. Ik reizi, kad es dzirdēju zvanu uz dejām, es sāku skriet

uz kafejnīcu un palikt tur, līdz dejas beidzās. Tā es turpināju veselu gadu, līdz man vairs dejās nebija jāiet.

Man vislielākais pārkāpums ir, ka es uzlēju jogurtu savam draugam uz galvas. Viss sākās ar to, ka viņš spēlēja savā telefonā spēli un bļautījās, kamēr spēlēja. Pēc tam viņš sāka lekties ar mani. Es paņēmu jogurtu, kuru es ēdu, un uzliku to viņam virs galvas, sākumā es viņu mēģināju iebiedēt, bet viņš ignorēja mani, un tad es uzlēju to viņam uz galvas. Protams, viņš par to nebija tik priecīgs. Galu galā viss nokārtojās, un viņš nebija pārāk dusmīgs nākamajā dienā.

Mani vistuvākie draugi ir Valters, Kristers, un Aleksandrs. Lai gan ik palaikam es ar viņiem sastrīdos, tā parasti ir mana vaina, bet kaut kādā veidā mēs turpinām būt draugi. Ja mēs vienā dienā sakaujamies, nākamajā dienā mēs esam salīguši mieru un atkal esam draugi.

5. klasē mēs ar klasi braucām uz delfināriju. Es lielāko daļu neturējos kopā ar klasi, bet gāju ar draugiem. Viss bija diezgan interesants, bet dažas lietas nebija tik interesantas. Pats delfīnu šovs man patika, jo vienmēr ir forši redzēt, kā delfīni rāda trikus. Pēc delfīnu šova es un pāris manu draugu gājām skatīties jūras muzeju un apskatīt pārējos ūdens iemītniekus. Dienas beigās mēs braucām atpakaļ uz skolu un bijām dabūjuši jaunu dzīves pieredzi.

Pa sešiem gadiem Nīcas vidusskolā esmu sapratis, ka draugiem un uzticībai ir liela vērtība, un, ja ik pa laikam skolā ir dažas sliktas dienas, būs arī simtiem labu dienu.

Es, **Mārtiņš Kuņķis**, sāku iet Nīcas vidusskolā 2014. gadā 1. septembrī. Skolā sāku iet 7 gadu vecumā.

Mana pirmā skolotāja bija A. Eglīte, un viņas kabinets bija 51. A. Eglīte bija viena no foršākajām, aktīvākajām skolotājām skolā. Viņa ar visiem skolēniem varēja saprasties un palīdzēt, ja vajadzēja, un viņa vienmēr zināja, kas mums patiks. Viņa bija mūsu skolotāja visu sākumskolu, kurā mums bija daudzas labas atmiņas.

3. klasē mēs sākām piedalīties sporta projektā „Sporto visa klase”. Visa klase sāka pievērsties sportam, kad iekļuvām projektā. Es, to uzzinot, sāku meklēt sporta pulciņus. Mēs ar klases puisiem sakām iet uz mūsu sporta skolotāja pulciņiem, kuri notika katru nedēļu. „Sporto visa klase” projektā mēs ar zēniem tikām tautasbumbas finālā, kur ieguvām 5.vietu.

Mūsu klase vienmēr ir gribējusi braukt ekskursijās un iegūt jaunus piedzīvojumus. Manuprāt, visforšākā ekskursija bija, kad mēs braucām uz Ventspili. Man visspilgtākās atmiņas ir palikušas no 3. klases ekskursijas, kur mēs devāmies uz Tērvetes dabas parku un ieguvām jaunas atmiņas.

5. klasē mēs gājām pārgājienā uz kempingu „Pūķarags”. Mūsu klase tur palika uz 1 nakti. Tur mums gāja ļoti interesanti.

Uz Nīcas vidusskolu es atnācu mācīties 3.klasē 2016.gada 1.septembrī. Sākumā es nevarēju iejusties, bet palīdzēja klases audzinātāja Andra Eglīte.

Mani mīļākie mācību priekšmeti ir sports un vizuālā māksla. Man sportā iepriecina vieglatlētika. Es sportā lepojos ar to, ka es beidzot iemācījos ķert bumbu. Un tas noder tautas bumbā. Man vislabāk patīk sportā tautasbumba, dodžbols, futbols. Mans mīļākais sporta treneris ir Aivis Karzons. Aivis Karzons ļoti labi māca sportu, un man tas patīk.

Vizuālā mākslā man patīk zīmēt. Manas vislabākās atzīmes ir vizuālajā mākslā. Man vizuālā mākslā nepadodas zīmēt cilvēku sejas. Man padodas zīmēt daudz ko citu.

No piedāvātajiem pulciņiem es apmeklēju folkloru un mazpulkus. Mēs folklorā mācāmies dejas. Man patīk dejot „Raganas meitas”. Mazpulkos var izstrādāt projektus, un stādīt dažādus augus, un var braukt uz visādām ekskursijām.

Manas labākās draudzenes Nīcas vidusskolā ir Beāte, Estere. Mēs ar savām draudzenēm katru dienu smejamies un katru dienu ejam uz veikalu “Auda”. Manas draudzenes vienmēr uzklausīs. Es ar savām draudzenēm jūtos droši.

Mūsu Nīcas vidusskolā pavāre ir Taņa. Man Taņas pusdienas ļoti garšo. Pusdienas ir brīnišķīgas, iepriecina. Taņa ir brīnišķīgs cilvēks, jo viņa taisa ļoti labas pusdienas.

Es gribētu daudz draugu. Es vēl neesmu iemācījusi to, ko es gribētu.

Mana interesantākā ekskursija bijusi ar klasi uz delfināriju. Ejot uz delfināriju, mēs ar klasi apstājamies pie visādiem dzīvniekiem: roņiem, pelikāniem, pingvīniem. Delfinārijā varēja redzēt delfīnu šovu, kā delfīni rādīja visādus trikus, un man tas patika, jo man patīk delfīni, jo viņi ir skaisti, gudri.

Alvīne Vēvere

Mani sauc **Aleksandrs Deņisenko**. Es sāku mācīties Nīcas vidusskolā 2018. gada 2. janvārī otrajā mācību semestrī. Man bija bailīgi, kad pirmo reizi atnācu uz klasi. Mani klases biedri bija ļoti draudzīgi, un es ātri iejutos kolektīvā.

6. klasē ir ļoti daudz dažādas mācības, arī daudzas man padodas un daži nepavisam, bet es cenšos saprast mācības, kas man nepadodas. Daudzi priekšmeti, kuri man padodas, ir tie, kurus man vajadzēs darbā. Man vajadzēs vēl pamācīties angļu valodu, jo tā būs man vajadzīga. Protams, dažus priekšmetus, kurus man vajadzēs nākotnē, es vēl nemācos, jo esmu tikai sestajā klasē.

Mans vismīļākais priekšmets ir matemātika, jo man ir diezgan labas atzīmes, un tā arī man padodas. Vēl man patīk dabaszinības, jo man ir ļoti laba skolotāja Evita Ločmele. Man patīk arī sports. Vēl man patīk angļu valoda, tomēr tā man nepadodas. Es saprotu, ka tā būs ļoti svarīga man nākotnē. Un vēl man patīk mājturība, jo tas ir interesanti un mācību gada beigās var paņemt mājās to, ko tu esi izdarījis.

Ceturtajā klasē es gribēju piedalīties datorikā, tomēr neaizgāju. Piektajā klasē es kādu laiku gāju kokapstrādes pulciņā un uztaisīju mammai dāvanu. Sestajā klasē es sāku iet jaunsargos, tomēr pulciņu pametu, jo man palika garlaicīgi, un vēl sakrita laiks ar boksu.

Kad es atnācu uz šo skolu, man nebija draugu. Pirmais mans draugs ir Henrijs. Piektajā klasē es sadraudzējos arī ar Valteru, un tad ar Henriju un Valteru, mēs uztaisījām mazu klubiņu. Es neatceros, kā viņu sauc, bet es atceros, ko mēs tur darījām. Pēc skolas mēs gājām uz kafējnīcu un Valters ar Henriju dzēra kafiju, bet man kafija negaršoja, tāpēc es dzēru karsto šokolādi. Pēc tam pie mums pievienojās Kristers. Sākumā Valters negribēja ar Kristeru draudzēties, bet tagad viņi ir labi draugi. Es bieži eju pie Kristera ciemos. Kopā ar Henriju, Valteru un Kristeru mēs braucam uz Liepāju un kaut ko darām, tomēr tas nav bieži, jo mums vajag sakrāt naudu izklaidēm.

Pa visiem skolas gadiem esmu palicis drošāks un atradis daudz draugu.

Nīcas vidusskolā es sāku iet 2014. gada 1. septembrī. Es Nīcas vidusskolā mācos jau 6 gadus. Skolā es sāku iet no 7 gadu vecuma.

1. klases skolotāja bija Andra Eglīte, viņas kabinets ir 51. otrajā stāvā.

Es eju velosporta pulciņā, sacensībās esmu ieguvis 85 medaļas, 5 kausus. Velosports notiek otrdienās pēc 7. stundas, skolotājs ir Aivis Karzons.

Mēs esam bijuši uz 4 sacensībām, tur bija tautasbumba un stafetes.

Mans mīļākais mācību priekšmets ir sports un mājturība un tehnoloģijas.

5. klasē mēs tualetēs mētājām papīrus un bumbieru. Sakāvos ar Raivo, un viņš sāka mētāt klučus. Mūzikas stundā sakaitināju skolotāju un man lika iet pie manas skolotājas.

Man šī skola patīk, jo ir foršas skolotājas un smukas telpas, un forši skolēni.

Raimonds Kovaļskis

Nīcas vidusskolā mācīties es sāku 2017. gada 1. septembrī. Es biju ļoti nobijusies, jo bija tikai trīs cilvēki, kurus pazinu no jaunās klases. Klase bija draudzīga un palīdzēja man iejusties skolā un klasē. Skolasbiedri bija ļoti draudzīgi un nāca runāt ar mani. Manu skolotāju sauca Andra Eglīte. Viņa bija ļoti jauka un izpalīdzīga.

4. klasē mes braucām ekskursijā uz Ventspili. Mēs bijām akvaparkā un piedzīvojumu parkā. Mums bija jautri, mēs laidāmies lejā pa trubu un peldējām baseinā, kur nāca viļņi. Piedzīvojumu parkā mēs laidāmies lejā pa kalnu ar riņķiem un braucām ar laivām, ar kurām varēja šļākt ūdeni.

2018. gada aprīlī klase brauca uz “Sporto visa klase” sacensībām, kas notika Nīcā, bet diemžēl es biju slima.

2019. gada martā ar klasi atkal piedalījāmies sacensībās “Sporto visa klase”, kas notika Kuldīgā, un mēs tikām līdz pusfinālam.

Man skolā ļoti patīk pasākumi, kā, piemēram, diskotēkas, jo tajās var kārtīgi izlādēties un iegūt jaunus draugus. Vēl man ļoti patika 5. klases Ģimenes diena, jo bija interesantas spēles un varēja uzaicināt savus draugus no citām skolām.

Visi skolas pasākumi ir ļoti pārdomāti, un skola ļauj skolēniem izpausties un cenšas realizēt viņu idejas.

Endija Kalēja

Sveiki, mani sauc **Valters Rūsa**. Es Nīcas vidusskolā sāku iet 2014. gada 1. septembrī. Mūsu klase bija 51. kabinetā.

Mūsu pirmo skolotāju sauca Andra Eglīte, viņa bija jauka un izpalīdzīga. Kad mēs izdarījām kaut ko sliktu, viņa daudz nedusmojās. Viņa bija mūsu vecā skolotāja, un viņa bija visforšākā, viņa labi mācīja un pēc stundām palīdzēja mājasdarbos. Man par šo skolotāju ir daudz atmiņu. Mums klasē bija kluči, skolotāja atļāva mums tos izmantot. Skolotāja ļāva mums skatīties filmas pēc stundām uz projektora.

Mans labākais draugs sākumskolā bija Eduards Tumševics, mēs bijām vienāda auguma, mēs mājās braucām ar vienu un to pašu autobusu. Mēs darījām daudz blēņu un sēdējām vienā solā. Mums ir daudz labu atmiņu, mēs visu laiku darījām muļķības, mēs bijām gandrīz vienīgie, kuri klasē nespēlēja telefonu. Pēc tam viņš aizgāja uz Liepājas skolu.

Pārkāpumi 4. klasē. Mēs ar draugiem tualetē mētājām papīru, tad atnāca apkopēja un pasauca direktori. Mans draugs Roberts ieslēdzās tualetē. Mūs ar Raimondu direktore veda rakstīt paskaidrojumu. Mēs aizmukām laukā aiz kalna, Roberts vēl bija ieslēdzies tualetē un nenāca ārā, līdz apkopēja aizgāja.

Mācības. Man 1. klasē mācībās bija daudz pulciņu. 2. klasē man bija labas atzīmes. 3. klasē angļu valodā man atzīmes kļuva sliktākas. 4. klasē es angļu valodā dabūju trīs balle. 5. klasē man angļu valodā bija labas atzīmes, bet matemātikā palika sliktākas. 6. klasē man krievu valoda sāka neiet, jo tā bija jauna mācība.

Ekskursijas. Es ar klasi biju kempingā. Mēs ar draugu aizgājām uz mežu koku nocirst, pēc tam saskaldīt un uzcept cīsiņus. Mēs spēlējām bumbu, dažī bijām nomodā līdz 6.00 no rīta. Pa nakti mēs aizgājām uz jūru. Kad mēs bijām delfinārijā, delfīni rādīja trikus – meta bumbu grozā, zīmēja ar otiņu. Es sēdēju otrajā rindā, un man drusku uzšļāca ūdeni. Jūras muzejā tunelī iekšā gāju kopā ar Sašu, Henriju un Kristeru. Tur bija daudz un dažādas zivis. Tur bija arī skaisti gliemežvāki. Šis darbs bija garš, bet ne pārāk grūts. Visi 6.klases skolēni darbu varēja izpildīt bez lielām pūlēm.

Nīcas vidusskolā es sāku iet 2014. gada 1. septembrī, man bija 7 gadi. Mana pirmā klases skolotāja bija Andra Eglīte. Viņa bija jauka, saprotoša, atsaucīga, un viņai bija vēl daudz citu jauku īpašību. Viņa vienmēr palīdzēja mācībās, ļoti labi izskaidroja mācību vielu, palīdzēja izklūt no nepatīkšanām, bija ļoti saprotoša.

Kad man bija deviņi gadi, man bija jāraksta paskaidrojums par to, kā es Raivo Jankēvicam iesitu pa seju ar dienasgrāmatu, jo viņš mani kaitināja. To visu redzēja logopēde, lika man un Raivo rakstīt paskaidrojumu. Beigās mēs salabām un aizgājām mājās. Tas bija traki.

Trešajā klasē mēs sākām piedalīties projektā “Sporto visa klase”. Kopā mēs esam piedalījušies sešās sacensībās. Pirmās sacensības notika trešajā klasē, tās bija stafetes. Ceturtajā klasē mēs piedalījāmies stafetēs, kuras notika Liepājas manēžā. Mēs dabūjām 2. vietu. Piektajā klasē mēs piedalījāmies divās sacensībās. Pirmās sacensības bija stafetes, tās notika Nīcas hallē. Atbrauca piecas dažādas skolas. Mūsu klase izcīnīja pirmo vietu, tādējādi mēs tikām uz nākamo posmu Durbē. Tur mums bija tautasbumba un stafetes. Tautasbumbā mēs izcīnījām pirmo vietu, bet stafetēs palikām otrie.

Es vislabāk atceros trešo un piekto klasi. Manuprāt, tāpēc ka trešā klasē man ir bijuši ļoti interesanti notikumi, un piektā klase bija pāgājušajā gadā. Mans ceļojums pa šiem sešiem gadiem Nīcas vidusskolā ir gājis kā pa kalniem, ar dažādiem piedzīvojumiem. Tas vēl nav beidzies.

Elizabete Millere

Šodien es stāstīšu savu Nīcas skolas stāstu – saviem datiem, pirmo skolotāju, mīļāko priekšmetu, pārgājieniem, sporta pulciņiem un draugiem.

Es sāku iet skolā 2014. gada 1. septembrī. Mana pirmā klases telpa bija 51. kabinets. Kad sāku iet skolā, man bija 7 gadi.

Mana pirmā klases audzinātāja bija Andra Eglīte. Viņa mūs mācīja no 1. līdz 4. klasei. Mūsu skolotāja bija jauka, daudz palīdzēja darbos. Stundās palaida ātrāk.

Mans mīļākais priekšmets ir sports no 1. klases. Mēs sportā spēlējam tautas bumbu, tagad vairāk “dodžbolu”. Kādreiz 3. un 4. klasē mēs spēlējam florbolu, dažreiz arī futbolu. No 3. klases mums ir projekts “Sporto visa klase”.

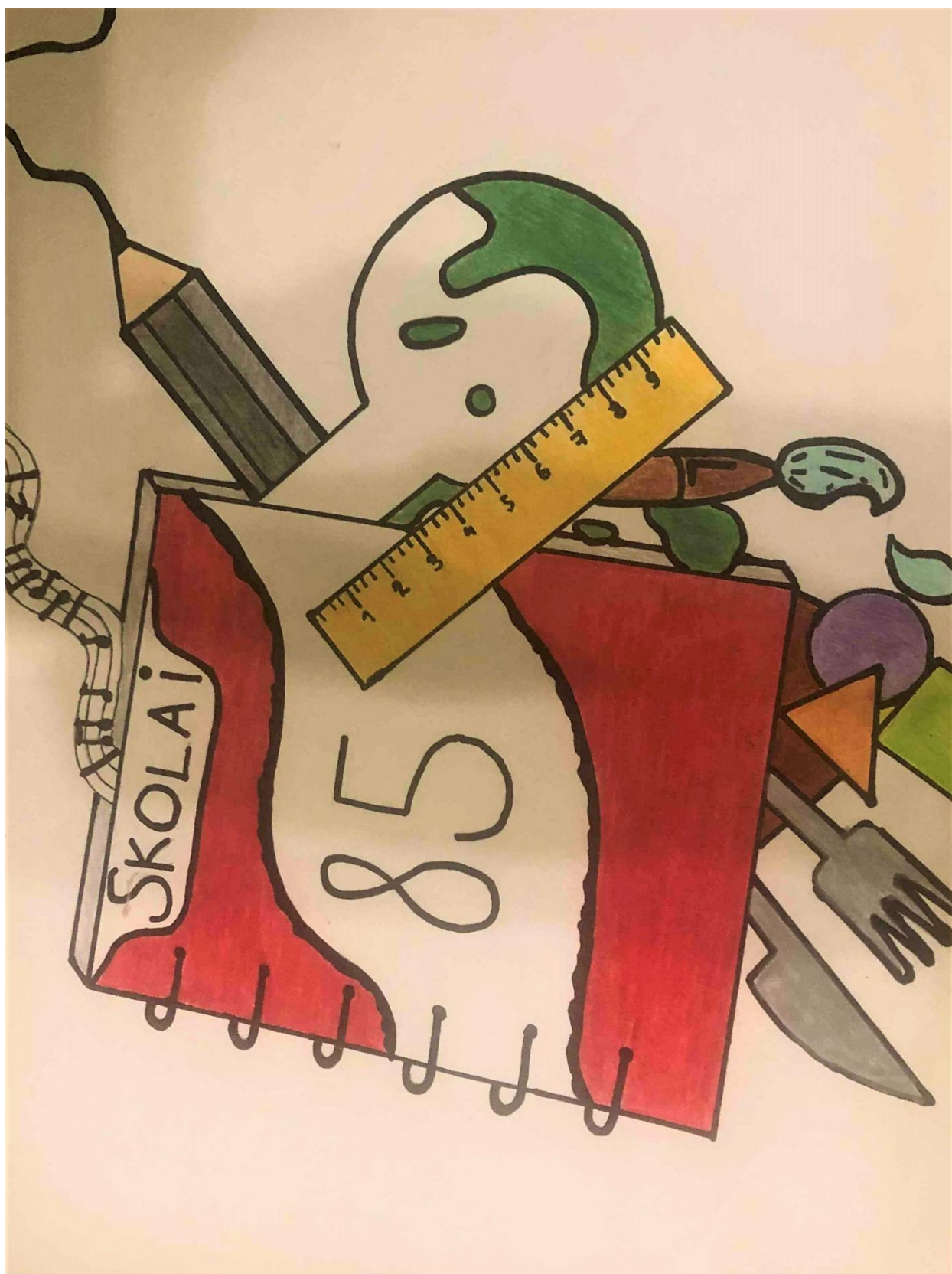
Es piedalos kalnu riteņbraukšanas pulciņā. Mēs piedalāmies riteņbraukšanas sacensībās. Es esmu dabūjis septiņas medaļas. Esmu bijis dažādās vietās. Daudzas trases ir kalnainas, dažas pa šoseju, kas turpinās pa grants ceļu.

Klasei ir bijis viens pārgājiens, kurā mēs ar draugiem spēlējam spēles un bumbu. Mēs tur palikām pa nakti, bet daudz negulējām. Tas notika 5. klasē, un man tas ļoti patika.

Man skolā no 1. klases bija divi draugi – Roberts un Raivo. Mēs ar Robertu daudz kaitinājām Raivo, dabūju rakstīt divus paskaidrojumus. Es ar Robertu gāju uz veikalu, mēs stundām runājām. Tagad man ir draugs Druvis. Es ar viņu daudz runāju, mēs esam labi draugi. Es ceru, ka dabūšu vairāk draugu.

Man patīk šī skola, tā ir liela, daudz cilvēku, laba pagātne. Ir ziemas dārzs, skaisti kabineti un labi draugi.

Toms Dobelis

Daniels Buks 8.B kl.

7.A KLAŠE

Mans skolas stāsts

Septembra vidū pēc skolas sākšanās skola deva iespēju piedalīties projektā, kurā iesaistījās vēl 3 valstis – Dānija, Lietuva un Igaunija. Projekta tēma bija par to, kā mēs, cilvēki, varētu domāt par savu rīcību, lai saudzētu mūsu vidi un planētu. Es ļoti vēlējos piedalīties projektā, lai attīstītu savas prasmes angļu valodā, iegūtu draugus, gūtu pieredzi, piedaloties šādos projektos, un izprastu, kas nodara postu mūsu videi. Projekts norisinājās Bernātos, atpūtas vietā “Draudzība”.

Mēs ieradāmies nometnē jau pirms norādītā laika, lai sagaidītu dalībniekus. Mēs iekārtojāmies savās istabiņās, vēlāk vakarā notika iepazīstināšana ar savas tautas kultūru un tradīcijām. Bija interesanti skatīties katras valsts sagatavoto prezentāciju un nogaršot tradicionālos ēdienus.

Mēs varējām piedalīties pulciņos – mūzikas, dejas, cirka. Es piedalījos dejas pulciņā ar deju skolotāju. Skolotājs bija ļoti jauks un dzīvespriecīgs, viņš nekad nelika nevienam justies atstumtam. Mēs aptuveni 3 dienās sagatavojām priekšnesumu, lai varētu uzstāties divās skolās – Liepājas Raiņa 6. vidusskolā un Nīcas vidusskolā. Pēc uzstāšanās Liepājā mums deva iespēju izvadāt dalībniekus pa pilsētu. Mūs aizveda uz Karostu, un pēc tam paši pastaigājām pa pilsētas centru. Es vedu igauņu meitenes pa Liepāju un tā arī sadraudzējāmies. Meitenēm ļoti patika pastaiga, jo tas bija kaut kas neredzēts. Nākamajā dienā mēs uzstājāmies Nīcā, kad arī satiku savus draugus no skolas pēc 6 dienu pārtraukuma. Mēs arī pastaigājām pa Nīcu, līdz brīdim, kad bija jādodas atpakaļ uz nometni.

Mēs paši arī rīkojām diskotēkas, kurās dejojām un dziedājām līdzi. Tā mēs parasti izklaidējāmies vakaros. Visi kopā apskatījām jauno Bernātu pastaigu laipu jeb skatu platformu netālu no mūsu nometnes. Paši arī drīkstējām iet pa taciņu līdz jūrai skatīties saulrietu, jo nevienam dienu nebija mākoņains. Brīvajā laikā atpūtāmies istabiņās, pārrunājām dienas plānus vai arī to, ko esam padarījuši, spēlējām kāršu spēles. Katru rītu notika rīta rosmes ar deju skolotāju, kurš spēja iepriecināt un motivēt ikvienu visai dienai.

Nedēļa aizritēja ātri, bet ļoti jautri. Šī nedēļa noteikti būs neaizmirstama, jo guvu draugus, guvu pieredzi, piedaloties dažādu valstu apvienības projektā, stiprināju angļu valodas zināšanas, kā arī sadarbošanās prasmes. Manuprāt, mūsu skolai vajadzētu turpināt piedalīties līdzīgos projektos, jo tas rada gan ikvienam skolēnam, gan skolotājam pieredzi, darbojoties komandās, un ļauj izprast aktuālākās problēmas pasaulē.

Elīna Tupese

Atšķirība no iepriekšējās skolas un tagadējās skolas

Es esmu mācījusies divās skolās, un es gribēju uzzināt, cik tās ir līdzīgas un cik nē.

Abas skolas ir atšķirīgas. Rudes skolā ir maz skolēnu, bet gara vēsture. Nīcas skolai ir daudz skolēnu, bet īsāka vēsture. Abas skolas ir draudzīgas un ar mīļām skolotājām, kas mēģina atrast bērniem vieglāku veidu, kā iemācīt tēmu. Tām ir daudz vienādu lietu, kā dažas skolotājas, atgadījumi un sacensības. Medaļas un kausus ir saņēmušas abas skolas. Lai balvu nopelnītu, ir jācīnās un jāsaka - es to varu. Dzīve skolās ir vienāda, bet arī atšķirīga. Viena ļoti liela skola, bet otra ļoti maza, bet ir svarīga draudzība, nevis lielums. Skolas darbinieki vienmēr tev palīdzēs gan smagajos brīžos, gan vieglajos. Abas skolas ir talantīgas savos veidos. Vienai skolai mazākais rekords ir ap 190 skolēniem, bet otrai ap 20 skolēniem.

Dienas paiet, mēneši paiet garām kā zibsnis, ar katru dienu tu iepazīsti skolu un tās noslēpumus. Dienas nāk un iet, un tad tu ieraugi, kāda tā skola vispār ir, vai nu draudzīga, vai nedraudzīga. Skolām ir direktori, kas vienmēr ir priecīgi tevi uzņemt skolā. Skolēni ir talantīgi, un to palīdz atrast skola. Skola ir vieta, kur tev nekad nenovērtēs par zemu. Kad intervēju direktori, viņa man teica, ka skola ir kā otrās mājas, ka ir grūti individuāli strādāt, ir labāk strādāt komandā. Ir daudz jautru notikumu, ceļojumi, balles un komandu darbi. Cilvēki tev uzticas ar katru dienu vairāk, jo tu ar to gudrību, ko tev skola deva, pierādi, ka var uzticēties. Pirmajā gadā vienmēr būs grūti, it īpaši, ja pāriet no vienas skolas uz otru. Izaicinājumus var pieņemt, bet paveikt - tā ir pavisam cita lieta. Direktorei nācās katru dienu pieņemt un paveikt izaicinājumus, viņa tos nevarētu izdarīt bez komandas darba. Komanda ir gan liela, gan maza, bet skola tev būs komanda, kas tev palīdzēs.

Abām skolām ir vēsture, kura ir interesanta ar daudziem notikumiem. Vēsture ne visiem ir mīļākais priekšmets, bet skolas vēsturi ir interesanti klausīties un pierakstīt, lai atcerētos un pastāstītu citiem, kas neko nezina par skolu un tās vēsturi. Gudrību mēs dabūjam skolā, bet skola no mums pieņem uzticību un mīlestību, kas ir vajadzīga visiem. Dzīve kļūtu grūtāka, ja nebūtu skola, mums skola ir gudrības avots, bet, ja necenties, tu to lēnām pazaudē, gan savu pacietību, gan savu skolā gūto gudrību. Skola mums palīdz apgūt informāciju par mūsu profesiju.

Skola mums ir daļa no dzīves, kas palīdz it visā. Abām ir daudz kas kopīgs gan vēsturē, gan nākotnē.

Endija Libķena

Mana skolas dzīve

Mana saistība ar Nīcas vidusskolu ir mazāka nekā pārējiem maniem klasesbiedriem, jo es uz Nīcas vidusskolu atnācu sestajā klasē. Uz šo skolu es ļoti negribēju nākt, jo pie iepriekšējas skolas biju pieradis, un man tur bija daudz draugu. Es dzīvoju turpat skolai blakus, man nebija jābrauc ar autobusu un nebija agri jāceļas. Bet tad mani draugi sāka iet Nīcas vidusskolā, jo skola, kurā gājām, bija pamatskola, bet tā palika par sākumskolu. Tad nekas cits neatlika, kā mainīt skolu. Pirmā mana skolas diena pagāja labi. No sākuma ne ar vienu nerunāju, jo biju mazliet kautrīgs un satraucies. Bet pēc tam ar daudziem sadraudzējos.

Man skolā iet tāpat kā pārējiem. Man parasti notiek septiņas vai sešas mācību stundas, kurās mēs mācāmies un dažreiz atpūšamies pēc grūtajiem kontroldarbiem. Man vislabāk padodas un patīk mājturība, kurā mums ir jātaisa dažādas lietas no koka. Mans visinteresantākais notikums stundā bija mājturībā, kur mums bija jātaisa pannas lāpstiņa. Mana lāpstiņa nonāca izstādē, un pēc tam es to uzdāvināju mammai dzimšanas dienā.

Starpbrīžos es parasti ar draugiem aizeju uz veikalu. Bieži mēs vienkārši pastaigājamies skolā vai ārpus tās. Citreiz ar draugiem paspēlējam spēles telefonā, ja nav ko darīt. Skolā starpbrīžos bieži notiek visādi interesanti pasākumi, kuros ir jautri piedalīties. Tāpēc starpbrīžos bieži ir ko darīt.

Visinteresantākais notikums starpbrīdī bija kendamas sacensības. Es tajās nepiedalījos, bet daudzi mani draugi piedalījās, un bija ļoti interesanti tās skatīties. Beigās viens no maniem draugiem tās uzvarēja un bija ļoti priecīgs.

Pēc stundām es parasti eju uz jauniešu centru ar draugiem paklausīties mūziku vai paspēlēt galda spēles. Bieži arī ejam uz kafejnīcu "Biz Biz" paēst. Dažreiz ar draugiem ejam pastaigāties, jo mums ir skolēnu autobuss četros, un ir daudz laika. Dažreiz, ja man ir piecas stundas, tad varu vienu ar maksas autobusu aizbraukt mājās vai pēc septītās stundas ar draugu un viņa vecākiem tikt mājās. Visinteresantākais un nepatīkamākais gadījums bija, kad mēs ar draugu nokavējām autobusu un mums bija jāiet ar kājām mājās.

Bet tagad man ļoti patīk šī skola un uz veco es atpakaļ neietu, jo esmu pieradis un man šeit ir daudz draugu.

Jānis Zudavs

Mans skolas stāsts

Es uz šo skolu atnācu 2019. gada 2. septembrī.

Es no savas klases pazinu tikai vienu cilvēku, bet no otras es pazinu visus, kuri nodarbojas ar futbolu vai ir FK "Nīca" biedri.

Sākumā man neviens no savas klases nepatika, jo viņi darīja visādas mulķīgas lietas, bet ar laiku iepatīkās, jo es sāku viņus pieņemt kā savus klases biedrus.

Šajā skolā bija daudz pulciņu un daži, kuri nebija iepriekšējā skolā, kā, piemēram, robotikas. Bet man nepatika tas, ka te nebija šaha un dam Bretes pulciņš, jo man ļoti patīk spēlēt šahu. Es sāku nodarboties robotikas pulciņā, jo man to ieteica draugs. Pēc kāda laika es jau biju viens no labākajiem. Es robotikā esmu iemācījies programmēt, būvēt robotus un atrisināt sarežģītas misijas pats ar saviem spēkiem. Mēs robotikā būvējam robotus no metāla, no lego, un dažiem robotiem izmantoju 3D detaļas. No robotikas nodarbībām esmu iemācījies domāt ārpus rāmjiem, un tas palīdz nedaudz izvēlēties nākotnes karjeru. Dažas dienas atpakaļ mums bija tikšanās ar projektētāju Andri Liepu,

kurš pastāstīja, kas būtu jādara, lai īstenotu jaunā sporta laukuma plānu. Viņš pastāstīja par savu profesiju un teica, ka tā ir ļoti pieprasīta profesija. Es robotikā esmu uzbūvējis piecus robotus un trīs 3D printējumus. Divi roboti ir veidoti no metāla, pirmais robots var ieliet tev dzert glāzē, un otrs ir sagraībējs, kurš var sagrabt dažādus objektus un nogādāt tos uz citu vietu. Šos divus robotus var kontrolēt ar telefonu vai planšetdatoru. Trīs no robotiem ir no lego, kuru misija ir izdarīt divpadsmit misijas 2,30 min laikā. Šie roboti ir jāieprogrammē, lai tie darītu to, ko tu vēlies. Atlikušie divi ir 3D printējumi. Viens ir vilks, un otrs ir vilka galvas formas atslēgu piekariņš.

Mans mīļākais šī gada atgadījums sportā bija tas, ka es braucu uz florbola sacensībām, un, kaut arī mēs zaudējām, es biju priecīgs par to, ka man bija iespēja piedalīties šajā notikumā.

Mans secinājums ir tas, ka šajā skolā ir daudz lielāka pulciņu izvēle nekā manā iepriekšējā skolā un ir daudz interesantāk un jautrāk.

Alekss Aleksandrs Robežnieks

Dzīve skolā

Dzīve stundās mums paiet dažādi. Mēs mācāmies un runājam savā starpā par dzīvi. Visbiežāk mēs, zēni, mēdzam ākstīties un ar to krist uz nerviem skolotājai. Mēs visbiežāk mēdzam spēlēt telefonus, dzert pienu, kamēr skolotāja neredz.

Bet starpbrīžos mēs ejam paelpot svaigu gaisu vai uz veikalu, bet es visbiežāk eju mājās dzert kafiju. 2017. gadā, kad es gāju 6.klasē, mēs taisījām sacīkstes ar riteņiem, un tas bija ļoti interesanti. Mums skolā pusdienas ir ļoti garšīgas. Mums dod makaronus ar malto gaļu, makaronus ar gaļas mērci, kartupeļus ar mērci un kotleti vai vistiņu, griķus ar maltās gaļas mērci, kartupeļu putru ar mērci un diviem cīsiņiem. Vēl bija 2 vai 3 veida zupas un 3 vai 4 veida saldie. Ja gribēji, varēji kaut ko nopirkt, piemēram, karbonādi, kotleti, vistiņu.

Mēs skolā darījām dažādus nedarbus, stundās šaudījāmies ar papīrīšiem, neklausījām skolotājas, dažreiz mēdzam lamāties un kavēt stundas. Vēl mēdzam ar draugiem iet uzsmēķēt pa starpbrīžiem un pa kluso ēst stundās. Vēl mēs mēdzam kaitināt klasesbiedus un skolotājus. Es vienu dienu stundas laikā spēlēju telefonu, un skolotāja atnāca man to atņemt. Viņa saķēra telefonu, bet es

viņai to izrāvu no rokām un sāku viņu nerrot, pārmetu no vienas rokas otrā, padevu caur krēsla apakšu uz otru roku un ieliku to somā. Skolotāja kļuva ļoti nejauka, bet pēc tam nomierinājās.

Jānis Toms Dīķis

Skolas nometnes projekts

Šī nedēļa bija viena no labākajām manā dzīvē. Šajā nedēļā notika tik daudz labas lietas un notikumi. Šis viss notika Bernātos 2019.gada 21.septembrī. Bernāti ir ļoti skaista vieta.

Pirmā diena bija sestdiena. Kad mēs ieradāmies, bija apmēram pusdeviņi vakarā. Mēs ar draugu bijām pirmie no visiem cilvēkiem, kas ieradās nometnē. Sākumā bija tikai satraukums, jo mēs nevienu nepazinām un neviens nerunāja ar nevienu, tikai ar savējiem, bet mēs bijām tajā pašā mājā, kur bija lietuvieši. Ar viņiem mēs lēnām sākām iepazīties. Nākamajā dienā, kas bija pirmdiena, mēs bijām diezgan klusi, ar nevienu nerunājām, izņemot lietuviešus. Ar viņiem mēs vairāk un vairāk sākām iepazīties, vēlāk nometnes līderi mūs visus iepazīstināja. Ļoti labi tad arī iepazīnāmies ar igauņiem. Tajā pašā dienā mums arī bija jāizvēlas, kuros pulciņos mēs gribam iet. Bija trīs pulciņi: dejas, mūzika un cirks. Es piedalījos deju pulciņā, jo tur bija visforšākais un jautrākais līderis, un mani labākie draugi arī tur bija, ieskaitot lietuviešus. Dejas izskatījās visinteresantākās, mūzikā piedalījās vairākums, tāpēc tur es arī īpaši negribēju piedalīties un cirks vienkārši neizskatījās jautrs, līdere cirkam nebija īpaši jautra. Otrdien mēs sākām iepazīties ar lietuviešiem un igauņiem daudz labāk, bet ar lietuviešiem mēs dzīvojam vienā mājā, tāpēc ar viņiem mēs jau bijām ļoti labi iepazīnušies, pat iemācījāmies dažus vārdus lietuviski, piemēram, konkorežis – čiekurs, supinas – šūpoles, aš milu – es mīlu, man patinka – man patīk un vēl... .Deju pulciņā arī sākās liels progress, mēs dejai bijām iemācījušies vairāk par pusi. Otrdien mēs vakarā runājām, kā apturēt globālo sasilšanu un atkritumu savākšanu, jo tas bija nometnes mērķis - saprast, kā šīs briesmīgās lietas apturēt un atvieglot dzīvi nākamajām paaudzēm. Trešdien, ceturtajā nometnes dienā, iemācījāmies visu deju un mēģinājām to ļoti daudz reizi, mums pat bija jāizdomā vairākas kustības pašiem, mums pat bija jāizdomā īsa deja pašiem grupās, kurās mūs sadalīja. Mums visu šo nedēļu bija tik daudz brīvības, mēs visu laiku varējām iet visur, kur gribējām, mēs ļoti bieži gājām uz jūru, gandrīz katru dienu, dažās dienās pat pa divām reizēm. Vēl mēs gājām uz kafejnīcu un izstaigājām gandrīz visus Bernātus. Ceturtdien, nometnes pēdējā dienā, mēs visi bijām bēdīgi, pat ja neviens nekur vēl nebija pazudis, tomēr visi zināja, ka drīz būs jāatvadās. Šajā dienā mēs braucām parādīt priekšnesumus, ko bijām nometnes laikā iemācījušies. Mēs bijām Liepājas 6. skolā un mūsu pašu skolā - Nīcas vidusskolā.

Priekšnesumi bija labi, un pat pats biju apbrīnots, jo es nebiju redzējis ne cirka priekšnesumu, ne mūzikas priekšnesumu. Kad priekšnesumi bija pabeigti, mēs braucām atpakaļ uz nometni atvadīties un pavadīt pēdējo laiku kopā ar visiem. Beigās pilnīgi visi raudāja un jutās bēdīgi atvadīties, tas bija ļoti bēdīgi.

Jēkabs Roga

Mans skolas stāsts

Nīcas vidusskolā ir tradīcijām un panākumiem bagāts koris. Tajā es dziedu trešo gadu. Man tas ļoti patīk, neskatoties uz to, ka ikdienā ir ļoti grūts un sūrs darbs. Mums ir daudz mēģinājumu, jo gatavojamies Skolu jaunatnes XII Dziesmu un deju svētkiem un to skatēm. Dažreiz uz mēģinājumiem negribas doties, bet es pārvaru sevi un pēc tam jūtos ļoti labi. Panākumi, braucieni un izklaides to visu līdzsvaro, liek justies gandarītai un ir vērts iet uz mēģinājumiem.

2018. gadā devāmies uz Vievu Lietuvā. Tur mēs piedalījāmies koncertā ar citām skolām. Otrajā dienā piedalījāmies arī konkursā. Konkursā ieguvām otro vietu. Pirmajā dienā izbraucām no skolas. Priekšā bija daudz jautru notikumu un garš brauciens. Pa ceļam mēs dziedājām un jautri pavadījām laiku. Kad atbraucām uz Vievu, mēs ieradāmies savās naktsmājās. Tur īsti nevienam nepatika, bet beigās iekārtojāmies. Tad braucām uz mēģinājumu, vakarā bija koncerts. Koncertā kā pārsteigumu Lietuvas skolai bijām iemācījušies lietuviešu tautasdziesmu un to nodziedājām.

Pēc koncerta atgriezāmies naktsmājās. Tā nebija vieta, kur kādam gribējās palikt, jo blakus bija mežs, bija auksts, netīrs un neomulīgi. Istabiņās bija jāguļ pa četriem. Tur bija ļoti plānas sienas, tāpēc bija jābūt ļoti klusiem, bet mums tur gāja diezgan jautri un daudz smējāmies, tāpēc bija grūti netraucēt pārējiem. Naktī, kad mēs beidzot jau gribējām iet gulēt, sapratām to, ka mums nemaz nav gultasveļas, bija ļoti vēls un nevienam pajautāt arī nevarējām. Bija ļoti grūti un neērti aizmigt. Kad tas gandrīz jau izdevās, mūsu draugs nāca mūs baidīt. Viņš zināja to, ka mums šeit bija bail palikt, tāpēc nāca trokšņot pie mūsu durvīm. Mēs ļoti nobijāmies, jo nezinājām, kurš tas bija. Viņš visu laiku nāca pie mums, mēs negribējām, bet durvis neviens savā istabiņā nevarēja aizslēgt. Tā nu, kad mēs iegājām gulēt, ilgi tas nesanāca, jo bija ļoti neērti, un no agra rīta mēs gaidījām, kad varēsim celties. Tad pienāca otrā konkursa diena. No rīta sataisījāmies un devāmies brokastīs. Tās diemžēl nebija garšīgas, bet tā kā cita nekā nebija ēdama, nācās iztikt. Tālāk devāmies uz konkursa vietu. Tad

nodziedājām un gaidījām rezultātus. Mājās atgriezāmies gan ar pozitīvām atmiņām un ne tik labām, bet no visa tā mēs ieguvām pieredzi, atmiņas un kopumā labi pavadījām laiku.

2019. gadā apmeklējām Rīgas Doma kora skolu. Pa ceļam bija ļoti skaists saullēkts, jo agri izbraucām. Tur mums bija meistarklases virsdiriģentes vadībā, kā arī klausījāmies Rīgas Doma kora skolas meiteņu kora nodarbību. No tās varēja ļoti daudz mācīties, un man tā ļoti patika. Pēc nodarbības mēs devāmies ekskursijā pa skolu, redzējām lielu daļu skolas un džeza grupu. Meistarklasi mēs pavadījām ļoti lietderīgi un papildinājām savas zināšanas. Brīvo laiku pavadījām lielveikalā un Nacionālajā mākslas muzejā. Kā jau visos kora braucienos, ieguvām jaunas zināšanas un pieredzi.

Korim ir ļoti liela nozīme manā dzīvē. Skolotājas Līgas Amerikas Anšinas neatlaidīga, iedvesmojošais darbs ar kori motivē arī mani censties sasniegt savus mērķus un nepadoties. Kora uzstāšanās ir neatņemama sastāvdaļa skolas pasākumos. Lai skolā vienmēr dzīvo koris un tā tradīcijas!

Katrīna Filaka

Kā Nīcas vidusskola man palīdzēja iemācīties latviešu valodu

Kad es ar ģimeni pārvācos uz Latviju, man tikai bija desmit mēneši. Es mājās ar ģimeni tikai runāju angļiski. Tad sāku iet bērnudārzā un mazliet latviešu valodu iemācījos. Kad bija laiks doties uz skolu, kaut ko mācēju, bet daudz nē. Nesapratu vairākus vārdus un izteicienus. Kaut arī man bija grūtības ar valodu, tāpat ar prieku gāju uz skolu.

Skolā es iemācījos lasīt, rakstīt un, protams, kā pareizi runāt. Ja kaut ko pateicu nepareizi vai nesaprotami, klasesbiedri un skolotājas izlaboja manu kļūdu. Man tas ļoti palīdzēja. Sākumā manas latviešu valodas zināšanas nebija labas, bet ar laiku tās kļuva arvien labākas. Būšana skolas vidē, kur visi runāja latviski, man ļoti palīdzēja iemācīties latviešu valodu.

Tagad mācos septītajā klasē un varu apgalvot, ka man ir lieliskas latviešu valodas zināšanas un tagad protu arī labi runāt un izteikties latviski, bet, protams, ne perfekti. Manuprāt, vēl var dzirdēt angļu akcentu manā izrunā, bet tas neattur cilvēkus mani saprast. Tagad māku vairākus vārdus, izteicienus, un mana gramatika ir arī uzlabojusies. Citreiz pat palaboju tēta latviešu valodu.

Lai arī māku runāt latviski, es vēl joprojām mācos. Bieži dzirdu nedzirdētus un nezināmus vārdus, kurus es nesaprotu. Tomēr par to nebēdājos, jo vienmēr ir, kam pajautāt, ja kaut kas šķiet

nesaprotams. Klasesbiedri un skolotājas vēl joprojām labo manas kļūdas, un par to esmu ļoti pateicīga. Esmu ļoti pateicīga, ka skola man palīdzēja iemācīties latviešu valodu.

Lija Džesika Anne Dāle

Ikdiena

Katram no mums ir savs skolas stāsts. Mans ir par Nīcas vidusskolā pavadītajiem septiņiem gadiem.

Šajā skolā ir viegli apgūt tēmas, jo ir labi skolotāji un daudz grāmatu, no kurām mācīties. Man personīgi atzīmes nav pašas labākās nevis tādēļ, ka nemāku, bet tādēļ, ka esmu slinks. Sākot septīto klasi, mums ir jauni priekšmeti, kurus es cenšos apgūt. Mācīties Nīcas vidusskolā ir interesanti, jo visi skolotāji ir interesanti un saprotoši.

Skolā laiku tu vari pavadīt ne tikai mācoties, bet arī izklaidējoties. Mūsu skolā ir vietas dambretei un galda tenisam, lai citi varētu izklaidēties, nevis sēdētu savos telefonos. Skolā ir arī skolēnu valde kurā tu vari iestāties brīvprātīgi. Skolēnu valde ierosina dažus pasākumus, skola īsteno. Tieši man visvairāk patīk skolas diskotēkas, kurās tu vari ierasties, ja neesi jaunāks par 11 gadiem. Mazākajiem no skolas ir savi klases vakari līdz noteiktam laikam. Tāpēc tas nozīmē, ka skolā ir ne tikai mācības, bet arī izklaides.

Kad stundas ir beigušās un ir jāgaida autobuss, var apmeklēt skolas sporta treniņus vai pulciņus. Es personīgi apmeklēju trīs veida treniņus, tāpēc man skolai paliek maz laika. Ejot uz skolas sporta treniņiem, tu tiec uz sacensībām. Ja tu esi satrenējies pietiekami un tiec līdz finālam, var iegūt naudas balvu, ko pasniedz mācību gada beigās.

Skola ir bagāta ar skolēniem un skolotājiem. Nīcas skolai ir apritējuši 84 gadi.

Raivis Vītols

Nīcas vidusskolas īpašais pasākums

Skola, tā ir vieta, kur skolēni dodas, lai iegūtu zināšanas, bet, protams, kā jau daudzās skolās, tur notiek arī pasākumi un izklaides. Šo tēmu izvēlējos, jo man patīk šis pasākums un gribu padalīties ar šī pasākuma norisi no mana skata punkta.

Mūsu skolā mēs katru gadu rīkojam tādu Ziemassvētku pasākumu kā "Gunārbalva". Tas ir pasākums visiem skolēniem. Viss sākas ar to, ka tiek izsludināta kāda tēma, ko skolēnu valdes dalībnieki izdomā. Tad visa klase kopā domā, kādu priekšnesumu varētu rādīt saistībā ar tēmu. Kad pienāk pasākuma diena, tad visa klase kopā uzstājas. Šis pasākums ir labs ne tikai ar to, ka tā ir laba iespēja sadarboties, bet gan labs enerģijas izlikšanas veids, un skolēni var izpausties.

Pagājušajā, 2019. gadā, Gunārbalvas priekšnesuma tēma bija latviešu tautasdziesmas. Mūsu klase diemžēl laicīgi nesagatavojās, tāpēc pēdējā mirklī nodziedājām divus pantiņus no dziesmas „Zvaniņš skan”. Kad beidzām dziedāt, mums prasīja, vai nezinām vēl kādu pantiņu, bet lielākā daļa no klases zināja tikai angļu valodā. Pēc priekšnesumiem mums bija arī izklaides. Viena no izklaidēm bija tāda, kur zēnus pārgērba par meitenēm un meitenes par zēniem. Vēl viena no izklaidēm bija, kad mūs, visus skolēnus, nopēra ar priežu žagaru. Pēc pasākuma visa klase devāmies uz mācību klasi, lai izdalītu konfekšu paciņas. Tas, manuprāt, visiem bija interesantākais no visa.

Šī pasākuma laikā es jutos brīvi un nepiespiesti. Esmu priecīga par to, ka varu pavadīt laiku ar klasi un citiem skolēniem. Interesanti man liekas tas, ka pirms katras Gunārbalvas visai klasei kopā ir jāsadarbojas un jāizdomā, ko rādīs un, protams, arī jāizmēģina vairākas reizes. Atmosfēra, šo pasākumu gaidot, ir diezgan jauka. Visi apkārt ir priecīgi. Varbūt kādam ir neliels uztraukums par to, kā viņš uzstāsies un vai izdosies, bet es par to neuztraucos, jo tas ir tikai izklaides pasākums skolēniem.

Šo pasākumu es apmeklēju ar lielāko prieku. Tas ir labs veids, kā sadarboties un izlikt enerģiju dejojot un dziedot. Šādu pasākumu, manuprāt, rīko tikai mūsu skolā, un tāpēc tas ir ļoti īpašs gan man, gan visiem pārējiem skolēniem.

Sanija Lanka

Madara Elīza Jostmane 8.B kl.

Skolas vakara pasākums

Mācoties Nīcas skolā, man atmiņās ir palikuši daudzi pasākumi, bet pagājušais Ziemassvētku pasākums bija visspilgtākais.

2019. gada 19. decembrī skolā notika pasākums Ziemassvētku noskaņā. Pasākums bija 5.-9. klašu skolēniem. Šis nebija interesantākais skolas pasākums, bet skati gan bija iespaidīgi un neredzēti skolas ballītēs. Puiši dejoja ar meitenēm, skanēja latviešu dziesmas. Pārsvārā cilvēki bija apmierināti ar manu mūzikas izvēli šajā ballītē. Visi bija jautrā pirmssvētku noskaņā un bija gatavi sagaidīt brīvlaiku, un atpūsties. Šī bija pirmā diskotēka, kuru apskaņoju, un biju nedaudz satraucies. Sākumā nevarēju saprast, vai cilvēkiem patīk, bet pēc tam man uztraukums pārgāja un biju savā komforta zonā.

Pasākums sākās pēcpusdienā, kad satikāmies klasē, lai uzklātu galdu un izlozētu loteriju. Vakarpusē mums bija jādodas skatīties pasākumu. Pēc pasākuma nedaudz piekārtojām zāli un sagatavojāmies ballītei. Klasē notika Ziemassvētku dāvanu pasniegšana. Klases biedri ballējās klasē un diskotēkā. Citi dejoja, bet citi tikai klausījās mūziku, bet vakars kopumā bija izdevies.

Nākamajā dienā mēs bijām gatavi saņemt liecības un doties brīvlaikā, lai sagaidītu Jauno gadu. Man kā skolēnam, kas samērā labi mācās, klasē liecību neizsniedz. Izsniedz tikai pateicības un balviņas. Vēlāk lielajā zālē notika liecību līnija, kur tiek izsniegtas labas liecības un izsniegtas lielās pateicības par labu darbu skolai. Pa to laiku skolas pavāres mums bija sagatavojušas svētku pusdienas. Pēc tam mums notika interešu stunda, kura man likās bezjēdzīga, un ātrāk gribēju doties mājās. Kad noskanēja pēdējais zvans, visā skolā sākās cilvēku drūzmas, jo visi gribēja iet mājās.

Manuprāt, Nīcas vidusskola ir ļoti jauka skola un vieta šeit atradīsies jebkuram. Pats šeit mācīšos līdz pat beigām. Manuprāt, labāka skola, kurā esmu viesojies. Nīcas vidusskola ir manas otrās mājas.

Valters Frems

Ikdiena

Šajā skolā es mācos 8 gadus, un esmu sapratis to, ka mūsu skolā nav nemaz tik sliktas skolotājas, kā likās.

Šajā skolā ir gan vieglas, gan grūtas tēmas, kuras es cenšos apgūt un izprast. Matemātikā ir tēmas, kuras man gan patīk un gan nepatīk. Un tās tēmas, kuras man nepatīk, ir tādas, kad es mēģinu tās izprast un zināt, bet man tas ne īpaši sanāk.

Skolā izklaides mums nav diži daudz, skolā var sēdēt un spēlēt dambreti vai šahu, kuru ir interesanti spēlēt, ja pretinieks māc.

Par pusdienām es parasti nesūdzos, jo tās ir garšīgas.

Ģirts Jansons

Mana skolas ikdiena

Katram skolēnam ir sava skolas ikdiena. Mēs visi atšķiramies cits no cita, un mums katram ir atšķirīgas intereses un nodarbes. Man manā ikdienā katru dienu notiek kas smieklīgs vai interesants.

Mana skolas ikdiena sākas ar to, ka es ierodos skolā. Es novelku virsdrēbes un pēc tam eju uz pirmo stundu. Pirms pirmās stundas parasti ir brīvs laiks, tad to es pavadu ar draugiem runājot un smeļoties. Vienreiz mēs smējāmies skaļi un mums aizrādīja par to, ka mēs skaļi smējāmies. Pirmajā stundā bija pārbaudes darbs, un tā vietā, lai mācītos, mēs smējāmies un traucējām citiem, tāpēc es dabūju sliktu atzīmi.

Starpbrīžos es eju staigāt pa gaitenīiem, runāju ar draugiem vai pavadu laiku telefonā. Es gāju pa skolu, un es ieskrēju vienā zēnā. Viņš man pateica, lai skatos, kur es eju. Es viņā ieskrēju, jo es viņu neredzēju sasienam savas kurpes.

Man pamatā katru dienu ir septiņas stundas. Pēc tām septiņām stundām es braucu mājās vai pavadu laiku ar draugiem. Es pavadu laiku ar draugiem tik ilgi, līdz viņiem ir autobuss vai man ir jābrauc mājās. Mēs pavadām laiku ziemas dārzā runājot un smeļoties, spēlējot dambreti foajē vai arī izejot ārā pastaigāties. Man otrdienās un trešdienās ir pulciņi.

Mēs katrs esam atšķirīgs, un mums ir citādākas intereses un nodarbes, tāpēc mums katram atšķiras sava skolas ikdiena. Dažiem skolēniem viņu ikdienas dzīve ir ļoti sarežģīta.

Aiva Inga Amere

Mans skolas stāsts

Mans pirmais skolas gads Nīcas vidusskolā bija 2017. gadā, bet pirms tam es mācījos Īrijā. Es biju dzimis 2006. gadā 11. septembrī Letterkennijas slimnīcā, un mani nosauca par Arturu. Es gāju dārziņā četros gados un nākamajā gadā gāju uz skolu pirmo reizi, kad man bija pieci gadi. Īrijā skolā ir jāiet divus gadus, pirms eju uz pirmo klasi. Visiem bija skolas uniforma. Skolas vārds bija “Scoil Iosagain”, kas tulkojās uz “Jēzusa Skola” no īru valodas. Pēc pāriem gadiem es biju ceturtajā klasē, kas bija mana pēdējā klase Īrijā. Manā pēdējā dienā klasē es visiem iedevu cepumus un konfektes. Nākamajā dienā es sāku braukt uz Latviju. Mēs vispirms braucām pāris stundas, lai tiktu uz prāmi. Mēs ar prāmi braucām 18 stundas līdz mēs tikām uz Franciju. Mēs caur Franciju braucām uz Beļģiju un tad uz Vāciju, bet pēc tam uz Poliju, tad Lietuvu, un beigās mēs tikām Latvijā. Tā ekskursija bija 3 dienas gara. Es tiku Latvijā 28. maijā. Tas ir par to, kā es tiku uz Latviju.

Es daudz neatceros par manu pirmo gadu, bet es mēģināšu atcerēties, ko es izdarīju. Es nevarēju runāt labi latviski, un es biju ļoti kautrīgs, es daudz nerunāju un vienkārši sēdēju telefonā starpbrīžos. Man negribējās iet uz klases vakariem, diskotēkā un uz citiem notikumiem. Es vairāk runāju angļu valodā. Man arī patika matemātika, un man līdz šai dienai tā patīk.

Man tagad iet labāk ar latviešu valodu, bet es vēl nemāku labi izmantot galotnes. Tagad ir jauni priekšmeti, kas nebija piektajā klasē, piemēram, krievu valoda, pasaules un Latvijas vēsture, bioloģija un ģeogrāfija. Es 11. maijā piedalīšos angļu valodas olimpiādē. Man patīk krievu un angļu valodas stundas. Es vairāk neesmu ļoti kautrīgs, es eju ekskursijās un klases vakaros, bet man nepatīk uzstāties priekšā cilvēkiem. Man iet daudz labāk sportā nekā piektajā klasē, man vairs netrūkst elpas dikti daudz. Es neesmu stiprs un esmu lēns skrējējs, bet ir daudz labāk nekā piektajā klasē.

Taisīt šo projektu bija interesanti, jo es vairāk uzzināju par skolu, kad es intervēju manu veco omu par viņas laiku šajā skolā. Mans secinājums ir, ka es esmu mainījies kopš piektās klases un kopš Īrijas. Īrijā skola ir citādāka nekā Latvijā. Manuprāt, Īrijā daudz ko mācās ātrāk nekā Latvijā, jo mums jau bija visi priekšmeti, mēs jau mācījām fizikas un ķīmijas elementus 4. klasē. Tomēr Īrijā nebija

siltie ēdieni skolā, mums bija jānes savas pusdienas. Man patika taisīt šo stāstu, cerams, ka tev arī patika mans stāsts.

Arturs Vanceris

Pirmais septembris un jaunsardze

Es šajā skolā nemācos tik ilgi, lai man būtu pilns skolas stāsts, bet šajos dažos mēnešos, kuros es esmu gājusi šeit, man ir daži interesanti iespaidi.

2019.gada septembrī es sāku mācīties šajā skolā. Iepriekšējā skola, kurā es gāju, bija diezgan maza, tādēļ viss šis man bija kaut kas jauns. Pirmajā skolas dienā, kad mani aizveda uz skolu un kad es ieraudzīju, cik šī skola liela, man uznāca neliela panika par to, ka visi par mani smiesies, ja es ieiešu skolā, visi uz mani skatīsies, ja es ieiešu nepareizā telpā, ja es pateikšu kaut ko ne tā. Bet viss nebija tik slikti, kā domāju. Mana klase bija ļoti draudzīga pret mani. Tur arī bija daži cilvēki no manas vecās skolas, tādēļ viss nebija tik slikti, kā es biju iedomājusies.

Pagāja dažas nedēļas, un mums matemātikas stundā ienāca viens vīrietis, viņš bija ģērbies armijas tērpā. Viņš sāka runāt par jaunsardzi un to, ko tajā darīs. Ļoti daudz skolēnu no manas klases pieteicās, un es biju viena no tiem. Jaunsardzē pieteicās ļoti daudz skolēnu. Kad pienāca pirmā diena jaunsardzē, tur bija uz pusi mazāk cilvēku, un arī izrādījās, ka es biju vienīgā no klases. Mēs tur mācāmies par armiju un to, kas tur jādara. Par ieročiem, kā tie ir jāizmanto, visas šaušanas pozīcijas, kā salikt ieroci, to sastāvdaļu nosaukumus. Par vēsturi, kā viss bija agrāk, par kara laikiem. Mēs mācīsimies par medicīnu un izdzīvošanu. Pirmo reizi, kad es redzēju jaunsardzes vadītāju, viņš izskatījās ļoti stingrs un bargs, bet izrādījās, ka viņam ir ļoti laba humora izjūta, mēs ļoti daudz smejamies. Jaunsardze ir daudz interesantāka, nekā es domāju.

Pirms es šeit sāku iet, man ļoti negribējās mainīt skolu, jo es domāju, ka es nevienam nepatikšu. Izrādījās, ka šī skola ir labāka nekā Rudes skola, es šajā skolā jutos ērti un nenožēloju savu lēmumu mācīties šeit. Man arī bija izvēle mācīties Grobiņas skolā, bet man labāk patīk Nīcā.

Sniedze Dīķe

7.B KLAŠE

Skolas atmiņas

Pirmā atmiņa ir, kā atnācu uz Nīcas vidusskolu. Tas bija tik interesanti, jo varēja atrast jaunus draugus, iepazīt skolu tuvāk. Bija pārgājiens uz ezermalu, tur mums bija daudz sportisku uzdevumu, pēc tām mēs skatījāmies, kā airētāji peldēja, vēlāk mēs ēdām plovu, un tad pienāca laiks iet atpakaļ uz skolu. Tā diena bija it kā sveiciens man no jaunās skolas un maniem jaunajiem klasesbiedriem.

Otrā atmiņa, kā mēs ar klasi kopā palikām pa nakti skolā, mēs varējām ēst, dzert, spēlēt visādas spēles, piemēram, mēs ar visu klasi spēlējām paslēpes pa visu skolu, tas bija interesanti. Meitenes cepa picas un kūkaiņus. Bija vēl skaļa mūzika un varēja iet uz sporta zāli. Visu nakti spēlējām florbolu, bija jautri.

Trešā atmiņa, ka bija nedēļa bez telefona. Tas notika tā. No rīta, kad bija jāiet uz skolu, tad bija jāiet pie skolotājas un jānodod telefons, un tā veselu nedēļu. Protams, ka dienas beigās skolotāja atdeva visiem telefonus. Nevajadzēja katru starpbrīdi vilkt ārā telefonus, jo tādi nav bijuši, tikai dienas beigās bija. Liels pluss bija arī tam, ka baterija bija uz vietas, telefons nebija izlādējies kā parastās dienās. Par to arī vecākiem bija liels prieks.

Pāvels Kleins

Manas atmiņas

Mani sauc Kristers. Es pastāstīšu par mūsu klases notikumiem.

Mūsu klase pirmajā klasē gāja 2013. gadā, un tas bija forši un mazliet satraukti, jo mēs bijām uz skatuves un bija daudz skatītāju. Mums bija jāsaka, kas mēs gribējām kļūt, kad būsīm lieli, un visi futbola puīši pateica, ka grib kļūt par futbolistiem, bet es pateicu, ka būšu ķirurgs, jo man patika zarnas un cilvēka iekšas. Skola man patika... līdz trešajai klasei, jo tajā laikā man nepatika peldēt, un mēs katru trešdienu braucām peldēt, tāpēc tas man ļoti nepatika. Bija arī dažas labas lietas sākumskolā, piemēram, mājturība, vizuālā māksla, bet visforšāk bija satikt draugus un klasē spēlēt *beibleidus*.

Kad gājām trešajā klasē, mūsu skola uzsāka projektu *Sporto visa klase*, kur mēs braucām pa pusi Latvijas un spēlējām divus sporta veidus, piemēram, tautasbumbu un stafetes. Bet diemžēl mēs netikām uz lielo finālu Rīgā mūsu klases vidējās atzīmes dēļ.

Kad mēs beidzām ceturto klasi, par skolotājas atvadīšanos mēs palikām pa nakti Pūķa ragā Papē, kad Martas tētis cepa mums šaiku. Mēs tur spēlējām mini golfu, spēlējām futbolu un visvisādas izklaides, kā arī bija batuts. Tā bija viena no labākajām skolas atpūtas dienām.

Piektā klase bija ļoti īpaša, bet arī bēdīga, jo bija jāatvadās no mūsu sākumskolas skolotājas Ilvas Rasas. Bija jauna skolotāja Indra Šīmane. Varēja pirkt izvēles pusdienas, kuras es gribēju ļoti, lai pats varētu izvēlēties, ko gribu ēst.

Bija ļoti grūti atvadīties no skolotājas Ilvas, bet tas ir pārvarēts, un ir jauna skolotāja, kas ir perfekta, lai aizstātu sākumskolas skolotāju.

Kristers Apinis

Mans stāsts

Mani sauc Markuss, es mācos 7.^b klasē, un es savā stāstā atklāšu savas labākās skolas atmiņas.

Es skolā sāku iet no 2013. gada 2. septembra. Manas atmiņas par skolu nav vienas no labākajām, bet es kaut ko atceros no sākumskolas. Es atceros, ka sēdēju 1.solā vidējā rindā kopā ar Raivi, kurš iet paralēlklasē. Visas manas labākās atmiņas ir kopā ar Raivi. Mēs ar Raivi nebijām vieni no gudrākajiem klasē, bet kaut ko sapratām. Raivis mani bieži kaitināja, bet es pie tā pieradu. Raivis bija mans slepenais frizieris, jo es viņam mazliet nogriezu matus, un viņš pēc tam man arī. Pēc tam es viņam atriebos un uzlēju līmi uz dienasgrāmatas. Pēc visiem nedarbiem mani vecāki neļāva draudzēties ar Raivi, bet es tāpat draudzējos, jo viņš bija mans labākais draugs. Skolotāja toreiz neko neteica, jo es ātri notīrīju dienasgrāmatu.

Es pēc pusdienām nodevu šķīvi, tas man nokrita un es sagriezu roku, tāpēc gāju pie medmāsas, lai uzlīmētu plāksteri. Man pusdienas ir vienas no labākajām lietām skolā. Mans mīļākais ēdiens pusdienās ir makaroni ar gaļas mērci un salātiem, bet man visvairāk negaršoja kartupeļu biežputra ar siļķi. Par pusdienām manas interesantākās atmiņas bija tad, kad es sēdēju ar Dāvi. Es uzsitu pa karoti, un tā aizlidoja pa gaisu. Aplējos ar pienu. Atceros, ka mani aplēja ar zupu. Pirms sporta ļoti pārēdos un sportā nevarēju paskriet.

Sporto visa klase sākās no 3.klases un turpinājās līdz 6. klasei. Piedalījāties sacensībās un ieguvām labas vietas. Tautasbumbā dabūjām 1.vietu. Stafetēs ieguvām arī 1.vietu, bet Nīcā ieguvām 2.vietu. Mums bija gan zaļi krekli, gan balti krekli un oranži krekli. Ļoti daudz trenējāties, lai dabūtu labas vietas. Dažreiz pat bija 4 sporta stundas dienā. Apceļojām daudzas Latvijas pilsētas. Rīgā skatījāties VEF basketbola spēli, un VEF Rīga uzvarēja basketbola spēli, par ko mēs ļoti priecājāties.

Es secinu, ka šis darbs bija diezgan grūts priekš manis.. Bet bija interesanti to pildīt. Un es ceru uz labu vērtējumu.

Markuss Kažis

Skola

Skola ir kā dzīves māte, gudra, izglītojoša un jauka. Ejot bērnudārzā, tu sagatavojies skolai, iemācies pirmos vārdus, burtus un iemācies skaitīt. Ejot skolā, tu sagatavo sevi lielajai, patsāvīgajai dzīvei. Skola tevi izglīto, disciplinē un apmāca.

Jaukākās atmiņas manā skolā, Nīcas vidusskolā, saistās ar atpūtas, klases vakariem, ekskursijām un diskotēkām. Man skolā visvairāk prieka sagādā atpūta, izklaide, kur tu vari atpūsties no visiem pienākumiem, darbiem un eksāmeniem. Diskotēkas mums ir apmēram reizi pusgadā, nesen mums bija Ziemassvētku diskotēka, uz kuru bija atbraukušas trīs folkloras zinātājas, kuras mums pastāstīja par senajām senlatviešu tradīcijām. Tas bija aizraujoši, bija uzdevumi, kurus izpildot tu iegūsti balviņu. Pēc pasākuma mums bija diskotēka, kur mēs varējām kārtīgi izdancoties ar pārējiem klases biedriem un pārējo klašu skolēniem. Mums bija atbilstoša mūzika, pie kuras varēja kārtīgi, labi izdejoties. Šāda veida atpūta man sagādā vislielāko prieku skolā, palīdz saliedēties ar pārējiem skolēniem un iepazīt citam citu.

Atceros savu pašu pirmo skolas dienu, kur sēdēju solā, domādams, kas tagad notiek, jo ļoti gribēju sākt iet skolā, bet turpretim bija ļoti liels uztraukums par to, kā viss tagad notiks. Atradu sev draugu, ar kuru sēdēt vienā solā, jo ar viņu bijām pazīstami jau no bērnudārza. Pārsvarā visa klase sastāvēja no mūsu iepriekšējās bērnudārza grupiņas, visi draugi bija tie paši, izņemot dažus skolēnus, kuri pienāca pie mūsu klases, bet ātri atradām visi kopīgas intereses un sadraudzējāmies. Pirmā klase bija kā sākums jaunai dzīvei, tā uzlaboja mani, manu raksturu, pareizāk, kļuva patstāvīgs, jo vienam bija jāiet uz skolu un mājās no skolas. Mums sākumskolā bija ļoti jauka skolotāja, nesaku, ka tādas nav pārējās skolotājas, bet tieši šī skolotāja spēja mūsos iedvest to skolas garu, to sajūtu, ka tev jābūt pašapzinīgam un patstāvīgam. Mūsu skolā visas skolotājas ir jaukas un nerājas, kad tas nav nepieciešams, bet dažreiz sanāk, kā sanāk.

Nu pēc ceturtās klases sākās pamatskola. Vēl daudz lielāka atbildība, vairāk pienākumu un uzdevumu. Lielāko prieku mums, manuprāt, sagādāja tas, ka mēs varējām vieni paši pirkt pusdienas un izvēlēties, ko tieši tu gribi ēst, jo sākumskolā tas nebija iespējams, un tas piedeva to sajūtu, ka tu jau esi tik liels, ka tev ir jādomā pašam, ko tu ēdīsi, jo par to līdz tam brīdim domāja vecāki. Pamatskolā sākās tas brīdis, kad vairs nevarēja vienā klasē apgūt visus priekšmetus, kā to varēja sākumskolā, bet bija jāsāk staigāt pa kabinetiem un jānoskaidro kabineta numurs un vēl dažādas lietas, kuras tevī radīja to atbildības sajūtu.

Skola manī ir devusi iedvesmu dzīvē kaut ko sasniegt, līdz septītajai klasei esmu kļuvis patiešām ļoti patstāvīgs un gudrs. Vecāki nespēja noticēt, cik skola ļoti var izmainīt cilvēka raksturu. Manā atmiņā vienmēr paliks mana skola, Nīcas vidusskola, jo tā iedvesmoja mani, un praktiski tajā pavadīju gandrīz visu savu bērnību un to nenožēloju. Man skolā vairs nav daudz palicis, tāpēc gribu šos pēdējos mirkļus piedzīvot ar smaīdu sejā un labām emocijām, kā to darīju līdz šim brīdim. Esmu bijis daudzās skolās, braucot uz olimpiādēm, bet nekur nav bijis tik jauki, tīri un sakopti, kā pašlaik ir mūsu skolā. Ir prieks doties uz skolu katru dienu ar jaunām emocijām un lielu prieku.

Rūdolfs Šuklais

Stāsts

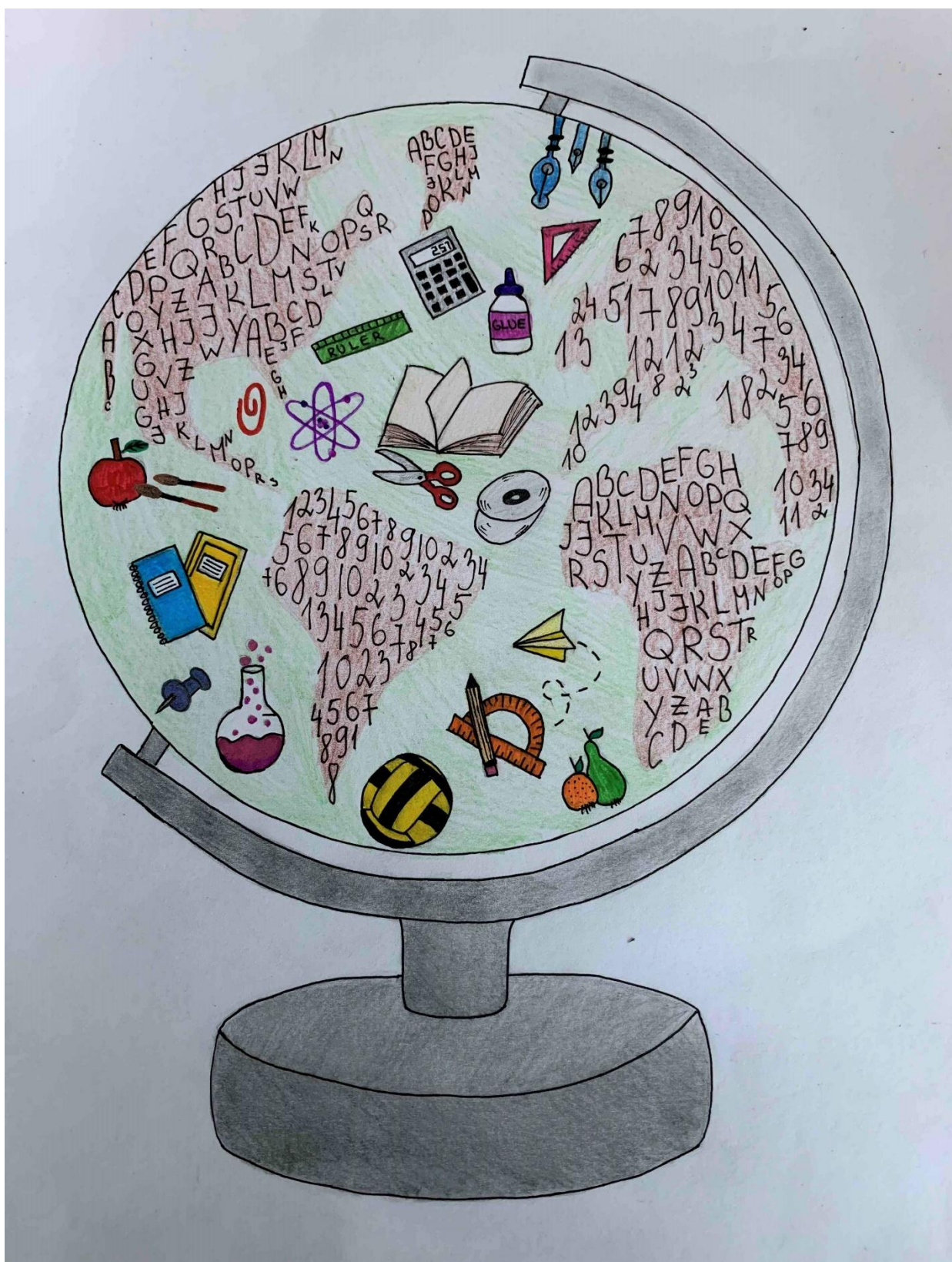
Es šajā skolā sāku iet 2019. gada septembrī, pirms tam es gāju Rudes sākumskolā. Sākumā man šajā skolā negribējās nākt, bet tagad domāju, ka nav tik traki. Bija grūti pierast pie klasesbiedriem un pie tā, ka skolā ir daudz skolēnu, jo iepriekšējā skolā bija maz cilvēku. Manā klasē mācījās 5 cilvēki un tagad pēkšņi ir 16, bet pieradu pie tā.

Man ļoti patīk klases vakari šajā skolā, jo tad te var palikt pa nakti. Rudes skolā nevarēja, jo skolotāja teica, ka viņa negrib, lai kāds nakts vidū grib braukt mājās. Ekskursijas arī ir interesantas, ir bijusi tikai viena ekskursija šajā skolā, kamēr es te mācos, bet man patīk. Tajā ekskursijā braucām uz Ventpils akvaparku un uz Kolkas ragu.

Man ļoti patīk, ka šajā skolā ir interesanti pulciņi. Es eju skaistuma studijā un jaunsardzē. Skaistuma studijā mēs mācāmies, kā krāsoties un veidot matus. Man ir īsi mati, tādēļ īsti man nav jēga iet tad, kad par matiem māca, bet es sacenšos ar vienu meiteni, kura no mums dabūs vairāk plusiņus. Jaunsardzē mēs mācāmies par ieročiem, tagad mēs šaujam ar neīstiem. Man ļoti patīk. Es arī eju folkloras pulciņā, bet esmu tur bijusi tikai 2 reizes, jo man bieži ir konsultācijas, bet, kad varu, tad aizeju.

Šajā skolā ir labi un interesanti, bet, ja man būtu iespēja, es atgrieztos iepriekšējā - Rudes sākumskolā.

Kitija Bārbala

Alīne Sļadzevska 9.kl.

Stāsts

Es skolā sāku mācīties 2013. gadā, no pirmās klases. Šajā darbā mans mērķis ir pastāstīt, kā man gāja un kādas man bija sajūtas pēdējā dienā 4. klasē, pirmajā ekskursijā un klases vakarā, kā arī projektā *Sporto visa klase*.

Sajūtas pēdējā dienā 4. klasē man bija īpašas, jo es jutos lepns, ka pabeidzu sākumskolu. Es domāju, ka visu grūto esmu paveicis, bet tagad zinu, ka tas bija tikai sākums īstajai skolas dzīvei. Līdz šim brīdim man nav bijis neviens darbs, kurš būtu viegls, tagad visos uzdevumos vienmēr jāiegulda smags darbs un laiks. Tagad tikai cerēt, ka darbi būtu tik viegli kā sākumskolā. Arī pašas projekta nedēļas ir palikušas daudz grūtākas, kādreiz mēs projekta nedēļās nodarbojāmies ar rokdarbiem, kā, piemēram, taisījām mūsu skolu no kartona. Bet tagad mums ir jātaisa intervijas, *ZPD* darbi, jāraksta stāsti par savām atmiņām un jāpēta dzīvnieki un pēc tam jāuzraksta vesels stāsts par tiem. Kā arī tagad ir parādījušies daudz patstāvīgo darbu, īpaši pasaules vēsturē un Latvijas vēsturē, kur tev patiešām vajag klusu vidi, lai varētu koncentrēties un izdarīt darbu, cik vien labi var.

Pirmā ekskursija arī man bija īpaša, jo tur es tiešām pavadīju ļoti labu laiku ar saviem draugiem un klases biedriem. Tur es redzēju daudzas lietas, kuras vēl nebiju redzējis. Mēs bijām Ventspilī uz konfekšu fabriku, kur mums katram bija iespēja pašam izveidot savu konfekti, kā arī pēc tam to nogaršot. Vēl mēs bijām muzejā, kur bija daudz seno laiku ātrās palīdzības mašīnas un lielās ugunsdzēsēju mašīnas. Mums bija iespēja tur iekāpt un pat ieslēgt sirēnas, man tas ļoti patika. Kad savu laiku muzejā bijām pavadījuši un taisījāmies braukt uz citu apskates objektu, man pazuda telefons, kuru līdz pat šim brīdim nav izdevies atrast. Mēs bijām arī uz kafejnīcu Ventspilī, kur mēs nobaudījām ļoti labus ēdienus un atpūtāmies pēc garās dienas. Un drīz pēc tam devāmies mājās, kur mūs sagaidīja ģimenes.

Pirmajā klases vakarā es arī pavadīju ļoti labu laiku ar saviem draugiem un klases biedriem, spēlējot futbolu, galda spēles, dejojot, dziedot, spēlējot paslēpes un skatoties filmas. Mēs arī cepām picas, kūkus. Šis klases vakars notika dienu pirms brīvlaika, lai varētu izpriecāties vēl pēdējo reizi pirms lielā brīvlaika.

Projekts *Sporto visa klase* mums tika ieviests 3. klasē. Tas bija projekts, kurā piedalījās visa klase. Šis projekts aicināja visus sportot, tāpēc arī kādreiz mums bija sports katru dienu. Man patika sports, bet īsti nepatika, ka tas notika tik bieži, jo es nevarēju kādu dienu atpūsties no sporta, vienmēr biju noguris, un, manuprāt, tas arī ietekmēja manas atzīmes, bet ar laiku jau pieradu pie šīs

ikdienas un tad man sekmes arī uzlabojās. Bet, protams, ka bija arī labās ziņas par šo projektu, jo mēs bieži braucām uz visādām sacensībām, dabūjām balvas par vietām, kā arī bieži sporta stundās spēlējām futbolu, florbolu, basketbolu un tautasbumbu.

Mani secinājumi par šo darbu ir tādi, ka man ļoti patika šis darbs, jo es varēju iedziļināties savās jautrajās atmiņās par skolu, kā arī es domāju, ka skola nemaz nav tik garlaicīga, jo sapratu, ka esmu pieredzējis tik daudz foršu un jauku brīžu. Šo darbu bija viegli rakstīt, jo man tiešām patika šī tēma, un vēlētos šāda tipa darbus vēl.

Gustavs Začs

Mans stāsts par skolas nometni

Šis būs stāsts par manu skolas nometni Bernātos 2019. gada 21. septembrī. Tā bija angļu valodas nometne kopā ar cilvēkiem no citām valstīm.

Tas bija rudens vakars, kad 22.00 8 cilvēki braucām uz angļu valodas nometni. Sākumā aizbraucām uz Bernātiem, kur arī notika nometne. Redzot visus cilvēkus, kuri runāja savā starpā, bijām sabijušies un uztraukušies. Visi sākumā runāja savā valodā, kopā tur bija 4 valstis, ieskaitot Latviju. Nākamajā dienā pulkstens 8.00 visi devāmies brokastīs. Paēdot brokastis, gājām spēlēt basketbolu, kur arī satikām pirmo cilvēku, ar kuru sākām runāt. Tālāk arī iepazīnām citus cilvēkus no citām valstīm. Nometnē bija 3 darbojošās grupas, no kurām 1 bija obligāti jāizvēlas. Pirmā bija dejošana, otrā bija cirka nodarbības un trešā bija mūzikas grupa, kurā es arī piedalījos. Mums bija jātaisa pašizdomāta dziesma ar visādiem instrumentiem un to ritmiem. Es spēlēju ģitāru, un tā bija mana pirmā reize, paņemot ģitāru rokās un spēlējot to. Manuprāt, man iznāca salīdzinoši labi. Darbojošajām grupām bija dotas 3 dienas, lai pabeigtu savu priekšnesumu. Pabeidzot visu, sākumā prezentējām savu priekšnesumu nometnei, tālāk jau prezentējām Liepājas 6. vidusskolā un Nīcas vidusskolā. Pēc prezentēšanas nometnē nākamajā dienā braucām uz Liepāju. Spilgti atceros, kā pirms braukšanas uz Liepāju grāvī iestrīga mūsu divstāvēgais autobuss. Tā bija pirmā reize, kad braucu divstāvēgajā autobusā otrajā stāvā pašā priekšā. Braucot pa Liepāju, likās ļoti interesanta sajūta, ka uz visām mašīnām varēja skatīties no augšas. Aizbraucot uz skolu, visi jau gatavojāmies

priekšnesumiem. Mēs visi bijām ļoti satraukušies, jo bija ļoti daudz skatītāju. Prezentējot visus priekšnesumus, bija maza diskotēka, kur visi dejojām. Pēc tam grupiņās paši devāmies pastaigā pa Liepāju, kur gribam. Tas bija ļoti interesanti, mēs devāmies uz parku, uztaisījām bildes un devāmies paēst. Paēdot pusdienas, jau bija pagājis laiks un bija jādodas atpakaļ uz Bernātiem. Nākamajā dienā braucām uz Nīcas skolu prezentēt. Pirms priekšnesuma izrādījām mazo ciematu Nīcu un devāmies rādīt priekšnesumus. Visam beidzoties, atkal braucām atpakaļ uz nometnes vietu. Nometne jau lēnām tuvojās beigām, un posāmiem uz mājās došanos, bet pirms tam atvadījāmiem no visiem pārējiem, kas bija ļoti grūti. Visi, sastājoties aplī, pastāstījām, kas vislabāk patika nometnē, un atvadījāmiem no visiem. Tas bija ļoti bēdīgi, jo gribējās vēl pabūt ar tiem cilvēkiem.

Tā bija mana labākā nometne, ko es esmu piedzīvojis. Es to ļoti gribētu atkārtot.

Daniels Buks

Mans stāsts, kā aizstāvēju skolu

Mans vārds ir **Alise Sila**, šodien esmu izvēlējusies pastāstīt par savu aizraušanos ar sportu. Esmu izvēlējusies šo tematu, jo ar sportu nodarbojos ilgi, it īpaši skolā ar to esmu aizrāvusies. Skolā sportu esmu aizstāvējusi jau no 3. klases.

Sports ir mana aizraušanās jau kopš bērnības, un ar to nodarbojos kopš sākumskolas. Aizstāvēju skolas godu daudz ar sportu saistītos pasākumos un sacensībās. 3.klasē sāku ar “Sporto visa klase” (SVK), kuru ar klasi aizstāvējām 4 gadus. Daudzās SVK sacenībās dabūjām 1. vietu, bet dažās arī 2., kura mūs tāpat ļoti priecēja. 6.klasē mums šis projekts beidzās. Bet SVK tagad pārņem visa sākumskola un 5., 6. klase. Mūsu klase tagad ir skolas vēsturē kā sportiskākā klase un SVK iesācēji.

Sākot ar 4. klasi, skolu aizstāvēju ar skolas basketbola komandu. Basketbols man patīk ļoti ilgi, un, sākot 4. klasi, sāku trenēties komandā “Liepājas Lauvas”, kurā nogāju tikai nepilnu gadu, jo bija pārāk liela slodze un nevarēju visu paspēt, tāpēc turpināju spēlēt skolas komandā. Sākot ar 6. klasi, kļuvi par basketbola kapteini komandā. Bet 7. klasē bija jābūt ļoti uzmanīgai, jo man ir problēmas ar celi, un ārsts ar šaubām atļāva piedalīties sacensībās. Bet aizbraucu un dabūjām 2. vietu.

4. klasi sākot, braucu uz tautasbumbas sacensībām, kuras mani ļoti aizrāva. 5.klasē kļuvi par komandas kapteini. Bet tikpat ātri kā sāku, arī beidzu. Sacensības beidzās 6. klasē. Tautasbumba bija

grūts sports, bet pretinieki bija vāji. Ja mēs pēdējās sacensībās būtu izsītušas vēl vienu pretinieku, komanda būtu tikusi uz Kurzemes čempionātu, bet laiks bija par īsu un dabūjām 2. vietu, kas mūs priecēja tikpat ļoti.

Vēl esmu skolas komandā spēlējusi florbolu. Florbolu sāku spēlēt pie skolas komandā no 5. līdz 6. klasei. 6. klasē biju komandas kapteine. Florbols man kādreiz nepatika, bet tagad tas mani ļoti piesaista. Šogad uz sacensībām nebraucu, jo nebija laika, lai ietu uz treniņiem.

Sports mani ir mainījis ļoti labā veidā. Tas man ir mācījis noturēt dusmas sevī un priecāties, kaut zaudē. Sports mani ļoti saista ar manien draugiem, kuriem arī sports aizņem daudz vietas sirdī. Pārsvarā visi mani draugi nodarbojas ar sportu - futbolu, florbolu, volejbolu, basketbolu, peldēšanu, ielu vingrošanu, tenisu un vēl daudz citiem sporta veidiem.

Esmu ļoti pateicīga, ka Nīcas vidusskolā ir iespēja izpausties sportā un tajā piedalīties visa vecuma bērniem, ja vien viņiem ir vēlme un patīk.

Mans stāsts par manu jauno skolu

Mans stāsts būs par to, kāpēc es izvēlējos mācīties Nīcas vidusskolā. Es izvēlējos mācīties Nīcas vidusskolā, jo gribēju iemācīties latviešu valodu. Mani draugi ieteica šo skolu, ka šī skola ir lieliska un skolotāji ir labi.

Mēs ar mammu, atbraucot un iepazīstoties ar Nīcas skolu, pārliecinājāmies, ka skolas vide ir sakārtota, kabineti ir gaumīgi. Skolā tiek piedāvāta bezmaksas ēdināšana. Piedāvātais ļoti atšķīrās no manas vecās skolas. Skolā, kurā es gāju pirms tam, ēdiens bija dārgs un bez garšas, mācīšana bija briesmīga, skolotāji bija neiecietīgi un rupji.

Nīcas vidusskolā man patīk klases telpas, skolotāji un klasesbiedri. Vislielāko iespaidu uz mani atstāja skolas *ziemas dārzs*. Tur var starpbrīžos un pēc stundām mierīgi atpūsties ar draudzenēm.

Mana mīļākā stunda ir krievu valoda un sports, jo man ļoti patīk skolotāji, viņi visu skaidri paskaidro. Mūsu sporta stundas bieži notiek skolas sporta zālē un arī halles zālē. Man ļoti patīk, ka skolotājas stundām vienmēr atrod interesantas tēmas, stundas nav garlaicīgas. Es skolā mācos vairāk nekā mēnesi, un man viss ļoti patīk. Skolas darbinieki rūpējas par esošajiem krievu tautības bērniem,

lai viņi vieglāk iemācītos latviešu valodu un justos ērti jaunajā kolektīvā. Skola izteica piedāvājumu, ka jebkurš krievu tautības skolēns var sarīkot jebkuru krievu tautības pasākumu.

Es vēlos, lai visi zina, ka Nīcas vidusskola ir lieliska jauniem cilvēkiem un ka skolotāji ir saprotoši un atvērti jaunām idejām.

Elizaveta Hohlova

Mans skolas stāsts

Es pastāstīšu par atmiņām no skolas. Nīcas vidusskolā sāku iet 2013. gada septembrī.

Šis man bija jauns dzīves posms, jo atnācu no Liepājas un klasē nevienu nepazinu. 1. klasē bijām 21 skolēns. Mūsu klases audzinātāja līdz 4. klasei bija Ilva Rasa. Visa klase bija ļoti draudzīga un saliedēta. Bieži rīkojām klases vakarus un dažādas ekskursijas.

3. klasē sākām piedalīties projektā „Sporto visa klase”. Mums reizi nedēļā bija jāapmeklē peldbaseina nodarbības, mācījāmies peldēt. Es peldēt jau mācēju, jo nodarbojos ar peldēšanu jau no 4 gadu vecuma. Es varēju palīdzēt un iedrošināt citus, kuri nemācēja. Sports skolā mums bija 4 reizes nedēļā. Bija jābrauc uz dažādām sacensībām: stafetēm un tautasbumbu. Ieguvām ļoti labus rezultātus. Projekta ietvaros tika vērtētas mūsu sekmes, un bija jāizdara kāds labais darbs. Mūsu labais darbs bija ziedot ēdienu un dažādas rotaļlietas dzīvnieku patversmei „Lauvas sirds”. “Sporto visa klase” turpinājās līdz 6. klasei.

4. klase bija pēdējais gads, kad mūs mācīja skolotāja Ilva. Bija ļoti žēl atvadīties no skolotājas, jo kopā bijām 4 gadus. Skolotāja Ilva bija ļoti mīļa un izpalīdzīga skolotāja. Mums vienmēr visiem kopā bija ļoti jautri. 4. klases beigās rīkojām atvadu ballīti. Visa klase kopā ar vecākiem atpūtāmies kempingā „Pūķrags”. Cepām desīnas, spēlējām spēles un jautri pavadījām laiku kopā. Vēl joprojām ļoti bieži ejam apciemot skolotāju Ilvu.

5. klase bija atkal jauns un nozīmīgs posms mūsu dzīvē, jo sākām iet pamatskolā. Mūsu skolotāja līdz 6. klasei bija Indra Šīmane. Viņa bija gan mūsu klases audzinātāja, gan sporta skolotāja. Mums pienāca klāt ļoti daudz jaunu skolēnu, tāpēc 7. klases sākumā mūs vajadzēja sadalīt uz pusēm.

Šobrīd mēs ejam 7. b klasē. Esam 18 skolēni, un mūsu skolotāja ir Nansija. Ļoti jauka un mīla skolotāja.

Man ir ļoti liels prieks, ka mācos tieši Nīcas vidusskolā. Šī skola ir kā manas otrās mājas, kurā mēs rodam prieku. Man ir liels prieks, ka man ir tik jautra un draudzīga klase. Man ir vislabākā klase, kādu var iedomāties.

Marta Lībeka

Mans stāsts

Es pastāstīšu par savām atmiņām 1.- 4. klasē.

Skolā sāku iet 2013. gada septembrī. Mana klases audzinātāja bija Ilva Rasa. Šī skolotāja mani un manus klasesbiedrus audzināja 4 gadus.

Mēs klasē bijām 21 skolēns. Manas spilgtākās atmiņas ir klases izbraucieni. Man ļoti patika pavadīt laiku kopā ar savu klasi. Nevar aizmirst arī par klases vakariem, kad visi nesa savus gardumus. Atceros, ka 1.klasē puisi uzaicināja dejot, un visas meitenes bija sarkanas kā bietes. Mēs kopā ar klasi piedzīvojām tik ļoti daudz emociju - gan labas, gan sliktas. Bijusi daudz strīdu un nesaskaņu, taču tas ir sākums, salīdzinot ar visiem labajiem notikumiem.

3. klasē mēs sākam piedalīties projektā “Sporto visa klase”. Mēs bijām un vēl joprojām esam sportiska klase, guvām labus panākumus, šādā veidā aizstāvēt skolas godu. Es kopš 1. klases katru gadu piedalījos vizuālās mākslas olimpiādē, katru gadu guvu arvien labākus un labākus panākumus. Guvu pieredzi. 3. klasē mums bija jāraksta diagnosticējošie darbi. Atceros, ka visi bijām satraukušies. Gaidījām rezultātus ļoti satraukti, jo tas bija tāds pirmais lielais notikums mūsu skolas dzīvē.

Atceros, ka mūsu klase bija rekordiste lasīšanā. Katru starpbrīdi sēdējām klases priekšā pie zemes un lasījām grāmatas. Skolotāja par mums priecājās un ļoti lepojās ar mums.

4. klases beigās mēs devāmies uz kempingu “Pūķrags”. Šo diennakti atceros vislabāk, jo tas bija ļoti emocionāli gan klasesbiedriem, gan vecākiem un, protams, solotājai Ilvai. Mēs neviens negribējām doties uz pamatskolu bez Ilvas, jo viņa mums bija kā mamma, kā uzticības persona, vismīļākā un labākā. Tajā dienā man bija problēmas ar kāju, pēdu. Nevarēju piedalīties atrakcijās, taču tas netraucēja izbaudīt šo dienu pēdējo reizi ar skolotāju Ilvu. Mēs skolotājai uzdāvinājām lielu

puķi, un viņa par to ļoti priecājās un sāka raudāt. Tas bija ļoti emocionāls brīdis. Mēs spēlējām spēles, ēdām našķus un nakšņojām teltīs.

Šis laiks no 1.- 4. klasei man ir bijis ļoti īpašs. Tas ir mana mūža pats, pats sākums, kas paliks atmiņā visu dzīvi. Skolotāja Ilva ir ļoti īpaša, mums visiņiem viņa ir mīļa. Vienmēr viņu atcerēsimies kā savu pirmo skolotāju. Šādas ir manas atmiņas par sākumskolu.

Kate Cibule

Nīcas skolas stāsts

Mani sauc Annija. Pirmās 6 klases es mācījos Rudes pamatskolā. Tā skola man ļoti patika. Mēs bijām kā liela, draudzīga ģimene.

Šogad mācības bija jāturpina Nīcas vidusskolā. Izrādījās, ka būs divas 7. klases. Mēs ar Kitiju nonācām vienā klasē, bet pārējās divas meitenes – otrajā 7. klasē. Pirmajās skolas dienās bija pavisam grūti un bailīgi. Nepazīstami bija gan klasesbiedri, gan skolotāji. Labi, ka klases audzinātāja bija pazīstama. Arī skolas telpas bija svešas, jo mācības notika dažādos kabinetos. Bija grūti tos sameklēt. Visvairāk mani satrauca lielais skaļums stundas laikā, jo es nevarēju dzirdēt, ko stāsta skolotāja, un sekot līdz stundai. Man bieži vien no lielā trokšņa un blāušanas sāpēja galva. Starpbrīžos visi skolēni skatās savos telefonos, bet, kad sākas stunda, tad iet vaļā runāšana un blāustīšanās. Stundās visvairāk trokšņo zēni, meitenes uzvedās daudz mierīgāk. Mēs ar Kitiju esam visklusākās.

Vislabāk man patīk krievu valodas stundas, jo tad klasē valda klusums, tāpat arī pārbaudes darbu laikā. Visskaļākās un trokšņainākās stundas ir matemātika un angļu valoda, tādēļ ir grūti saprast jauno mācību vielu. Mums bija interesants klases vakars, varējām palikt skolā pa nakti līdz nākamās dienas rītam.

Es izmantoju skolas piedāvāto pulciņu SKAISTUMA STUDIJU, kur stāsta, kā veidot matus, meikapu un citas interesantas lietas.

Nu jau rit otrais pusgads, un man šķiet, ka šis būs vieglāks, jo esmu jau iepazinusies ar skolas prasībām un skolotājiem.

Esmu nedaudz iepazīnusi savus klases biedrus, bet vēl joprojām no viņiem kautrējos. Es baidos uzstāties prezentācijās un atbildēt uz skolotājas jautājumiem, kaut arī es zinu pareizo atbildi. Es baidos, ka par mani smiesies, ja es kļūdīšos. Pirmajā semestrī man bija tik sliktas atzīmes kā nekad agrāk. Šajā semestrī es ļoti centīšos uzlabot savas sekmes mācībās.

Annija Elizabete Jurševska

Mani pati pirmā skolas diena

Mans vārds ir Keitija, šodien esmu izvēlējusies pastāstīt par savu 1. klases 1. skolas dienu. Tā notika īpašā datumā, nevis 1. septembrī, bet gan 2. septembrī. Man tas šķita ļoti dīvaini, jo biju iedomājusies, ka šie svētki vienmēr notiek 1. septembrī.

Rīts bija drūms, lietus lija, un mazliet ducināja pērcons. Pirmās skolas dienas rīts man nebija tik stresains, bet mani vecāki bija uztraukušies. No agra rīta braucu pie friziera, kurš man uztaisīja izcilu frizūru. Kad man tā bija uztaisīta, jutos ļoti glaimota, ka es izskatījos perfekti. Tad mājās braucu izdarīt pēdējos darbus, apģērbties, vecāki saposās un tad jau gājām uz skolu, un mani skolas gadi varēja sākties.

Ar nedrošiem soļiem gāju iekšā skolā uz savu klasi. Gandrīz visus jau pazinu, izņemot Martu, kura uz Nīcu atnāca no Liepājas. Vienā solā sēdēju ar Alisi, ar kuru kopā nosēdējām visu atlikušo 1. klasi. Kad izdarījām visu, ko bija ielāgojusi 12. klase, gājām uz kultūras namu. Tur kāpām uz skatuves kopā ar 12. klasi. Sajūtas bija īpašas, un jutos ļoti pagodināta, sēžot uz skatuves visas skolas priekšā. Tur mums pasniedza mūsu pašas pirmās Nīcas vidusskolas dienasgrāmatas. Tas bija maģisks brīdis, jo tā dienasgrāmata bija tikai un vienīgi man, un nevienam citam tāda nebija, ar manu vārdu un uzvārdu uz vāka.

Tad gājām atpakaļ uz skolu, atvadījāmies no mūsu klases skolotājas un no visiem klases biedriem. Jutos atvieglota, jo nebija vairs nekāda stresa, ka būs jākāpj uz skatuves. Pēc tam ar ģimeni gājām uz restorānu "Motelis". Tur es satiku savu klasesbiedreni Elīnu, viņa tur bija ar saviem vecākiem. Apsēdāmies pie viena galda un visi kopā pārrunājām visu, kas šodien notika un notiks nākotnē ar mūsu klasi. Sēžot pie galda, nevarēju vien sagaidīt savu nākamo skolas dienu, kad varēšu sākt mācīties dažādas jaunas lietas. Man šķita ļoti svarīgi labi mācīties.

Saprātu, ka šī bija mana pati pirmā diena 1.klasē un tāda vairs nebūs. To izbaudīju, kāpjot uz skatuves, saņemot savu pirmo dienasgrāmatu un visu notikušo pārrunājot dienas beigās ar vecākiem. Un esmu priecīga, ka mācos Nīcas vidusskolā, ar vislabāko klasi, kas vien iespējama.

Keitija Miksone

Mans stāsts

Es šajā skolā sāku iet 2013.gadā 1. klasē. Mana klases skolotāja bija Ilva Rasa. Es tagad jau eju 7. klasē, bet manu klasi sadalīja divās klasēs. Manā klasē iet 17 skolēnu, bet paralēlklasē iet 16 skolēnu. Mana klases skolotāja ir Nansija Čaure, un viņa ir ļoti mīla un jauka. Paralēlklases skolotāja ir Indra Šīmane.

Man ļoti patika iet 1. klasē tāpēc, ka man tur gāja jautri un bija ļoti jauka skolotāja. Mēs 1. klasē braucām ekskursijā. Kad man bija pēdējā klase sākumskolā, mums bija pasākums ar vecākiem. Mums 3.klasē sākās “Sporto visa klase”. Un tad mums bija katru dienu sports, un mēs braucām arī uz baseinu. Un mēs arī piedalījāmies visādās sporta sacensībās. Mums “Sporto visa klase” bija līdz 6. klasei, un tad tā mums beidzās 7.klasē.

7. klasē mēs palikām skolā pa nakti, bet es tad tajā dienā nebiju skolā, bet es biju ļoti bēdīga, ka nevarēju palikt. Mēs 7.klasē braucām uz ekskursiju, un tas bija ļoti forši, gribētos kādu reizi to atkal atkārtot.

Es pagājušā gada septembrī biju uz nometni, kur bija lietuvieši, igauņi un dāņi. Tā nometne bija ļoti jautra. Tā notika Nīcas novadā Bernātos atpūtas bāzē “Draudzība”. Es atceros, ka sadraudzējos ar daudziem cilvēkiem, kuri bija ļoti mīļi, jauki un forši. Tur vēl varēja izvēlēties 3 dažādas nodarbības: 1. mūzika, 2. cirks un 3. deja. Mēs nometni sākām svētdienā, bet beidzām mēs piektdienā.

Es gribētu, lai mūsu skola būtu ar daudziem skolēniem. Gribētos, lai visas vecās telpas būtu izremontētas. Varētu uztaisīt veco bērnu laukumu mazliet modernāku, lai būtu viss jauns un smuks. Pēc manām domām, varētu visus grantētos, bedrainos ceļus uztaisīt skaistākus un smukākus. Es gribētu vēl, lai stāvvietu uztaisītu labāk, bez nekādiem grubiļainiem un bedrainiem ceļiem.

Man patīk šī skola, un esmu laimīga, ka es šeit mācos! Skolēni, kuri ir krievu tautības, nāk uz mūsu skolu, lai apgūtu latviešu valodu. Šogad atnāca skolēni no Vjetnamas. Man ir prieks, ka ir šāda forša skola, kur var dabūt labas atmiņas par draugiem. Šī skola ir man kā mājas, kur es priecājos, dusmojos un raudu.

Madara Jostmane

Mans stāsts par skolu

Mani sauc Dāvis, es mācos šajā skolā no 2013. gada līdz pat šodienai. Es jums pastāstīšu par pamatskolas atmiņām.

Manas atmiņas no pamatskolas nav īpaši labas, jo pamatskolā ir grūtāk nekā sākumskolā, skolotājas mainījās, bija jāstaigā pa skolu ar savu smago somu pa daudziem kabinetiem. Pirmās dienas nebija tik grūtas, jo mēs atkārtojām 4. klases vielu un mazliet iesākām jaunas tēmas, ko nebijām zinājuši. Man vieglāk padevās mūzika, sociālās zinības, sports, matemātika un nepadevās viss pārējais, kā, piemēram, dabas zinības, latviešu valoda, literatūra, vizuālā māksla. Nākošajā semestrī bija vieglāk, jo mēs visi iejutāmies pamatskolas tēmās. Es vēl atceros, ka pirmajā pamatskolas dienā es sēdēju viens pats un pēc tam ar Markusu, kurš man palika labākais draugs.

Manas labākās atmiņas bija, kad mēs ar savu klasi braucām ekskursijās, piemēram, kā pagājušajā mācību gadā uz Jūrmalas akvaparku, bet pirms tam uz Rundāles pili paskatīties uz daudz miljonu pili un pagājušajā semestrī uz Ovīšu bāku. Mēs tur redzējām ļoti labus skatus no 83 metru augstuma. Pēc tam braucām uz Irbenes radioteleskopu, mēs tur ieguvām vairāk zināšanu par teleskopiem un par lielākajiem teleskopiem visā pasaulē. Vēlāk braucām uz Ventspils akvaparku un peldējāmies ūdenī, atpūtāmies. Pašas labākās atmiņas man ir par klases braucienu uz basketbola spēli Rīgā. Es biju “Sporto visa klase” klases kapteinis un varēju iedot “pieci” basketbola spēlētājiem, kas pēc tam gāja spēlēt un uzvarēja.

Manas atmiņas vēl no pamatskolas ir, kad mēs uzvarējām stafetēs ‘Sporto visa klase’, ar futbolistiem skolā ieguvām 2. vietu skolas āra futbola čempionātā un 3.vietu skolas futbola čempionātā no piektās līdz devītajai klasei. Skolā ar sportošanu mēs ļoti tālu tikām, ar futbolu pat līdz finālam pret Tukumu un zaudējām 6-0.

Visgrūtākais pamatskolā bija diagnosticējošie darbi 6. klasē – latviešu valodā, matemātikā, dabas zinībās, kuros es dabūju, manuprāt, vismaz 6.

Man visvairāk patīk pusdienas. Man pusdienās garšo makaroni ar gaļu, kotletes, visi salāti, kādi ir skolā, un viss pārējais, izņemot uzpūteni un siļķes.

Es secinu, ka skola ir mainījusies no 1. klases līdz pat 7. klasei, piemēram, kad jāstaigā pa klasēm un grūtākās tēmās var dabūt zemākas atzīmes. Es vēl secinu, ka šis darbs bija grūtāks nekā iepriekšējos gados.

Dāvis Daniels Ķergalvis

Mana skolas dzīve

Sāku iet Nīcas vidusskolā no pirmās klases, mana pirmā klases audzinātāja bija Laukgale Irēna. Kad gāju pirmajā klasē, man ļoti patika, ka skolotājas vienmēr pievērsa uzmanību un bija laipnas. Patika klasesbiedri, jo kopā visi bijām gājuši bērnudārzā.

Dažādu apstākļu dēļ pēc pirmās klases sāku mācīties citā skolā, kur turpināju izglītību Īrijā, kur pavadīju diezgan ilgu laiku.

Atsāku iet Nīcas vidusskolā 7.klasē. Bija viegli pierast, jo man šeit jau bija daži draugi. Es varēju ātri sadraudzēties ar pārējiem skolas biedriem.

Man patīk Nīcas vidusskola. Visforšāk ir tad, kad ir ekskursijas. Pats labākais skolā ir pusdienas laiks, jo skolā ir ļoti garšīgas pusdienas. Es šajā skolā esmu palicis uz otru gadu, bet kam negadās. Tagad cenšos darīt visu, lai sekmīgi beigtu 7. klasi.

Mikus Karlsons

Mana skolas ekskursija

Mana 7.b un paralēlklase 7.a ar audzinātājām Nansiju Čauri un Indru Šīmani devās ekskursijā pa Kurzemi. Brauciens notika 2019. gada 9. oktobrī. Ekskursija bija interesanta un atmiņā ilgi paliekoša.

Pašā sākumā mēs devāmies uz Ovīšu bāku. Bāka atradās netālu no krasta, un apkārt bija mežs. Man bija jautri ar draugiem aplūkot apkārtni un taisīt bildes bākas augšā. Kad bijām pusceļā līdz nākamajai vietai, tad tikai sapratu, ka braucam uz Irbenes radioteleskopu. Kad bijām klāt, mums parādīja teleskopu, ar astoņu metru diametru visos virzienos grozāmu antenu. Man visvairāk patika iet pa sešsimt metru garo pazemes tuneli, lai tiktu līdz radioteleskopam, kurš ir trīsdesmit divus metrus plats diametrā. Bija interesanti vērot, kā antena maina savu virzienu. Pēc bākas mēs devāmies uz Kolkas ragu, kur daudzi no mūsu klases nebija bijuši. Kad nonācām pašā raga galā, uzņēmām daudz bildes. Es zem smiltīm atradu virvi un ar draugiem izmantojām to kā lecamauklu. Kad visi bijām izlēkājušies, izsalkuši braucām uz *Lemberga hūts* kafejnīcu. Bija jāgaida diezgan ilgi, lai saņemtu ēdienu. Kamēr gaidījām, sarunājāmies viens ar otru par visvisādām lietām un jokiem. Pēc pusdienām izgājām aplūkot apkārtni, jo mūsu autobuss nebija vēl atbraucis. Apkārtne bija lielāka nekā atceros, jo, kad pēdējo reizi tur biju, tur nebija elektriskās mašīnas, lai izklaidētu mazus bērnus. Tas bija negaidīti redzēt ko jaunu, bet viss izskatījās ļoti labi. Kad autobuss atbrauca, mēs devāmies uz ūdens atrakciju parku, kurā esmu bijis jau divas reizes. Tā nu visi apgērbās un gāja izpriecāties. Viena no lietām, kas nebija patīkama, bija kāpšana pa trepēm pēc nošļūkušanas pa trubu. Bija jautri apstāties vienā likumainā nobraucienā un apstādināt citus.

Pēc ekskursijas biju ļoti noguris un negribēju neko darīt. Man patīk, ka notiek šādas skolas ekskursijas ar draugiem. Nevaru sagaidīt nākamo!

Valters Mūrēns

8. KLAŠE

Kādu es gribētu redzēt savu skolu

Mans stāsts būs par skolu, kāda tā ir un kādu es to gribētu redzēt. Es izvēlējos šo tēmu, jo, manuprāt, šī tēma ir svarīga un par to ir jārunā.

Nīcas vidusskola ir skola, kur katrs skolēns ir laipni aicināts un gaidīts, jo mūsu skolas vērtības ir Sadarbība, Atbildība, Uzņēmība, Līdzdalība, Es (SAULE). Mūsu skolā rūpējas par visiem. Ir pieejami daudz interešu pulciņu, kā arī dažādi projekti, kuru ietvaros tiek sniegta palīdzība, atbalstīti skolēnu talanti. Skolai vissvarīgākā prioritāte ir sagatavot skolēnus nākotnei. Nīcas vidusskolā izmanto tehnoloģijas mācību nolūkos, piemēram, interaktīvās tāfeles, planšetes. Ir atjaunotas klases, kuras nav remontētas pat no 20.gs. Skolā ir personāls, kurš rūpējas par skolas telpām, pagalmu, turot to tīru un sakoptu. Man Nīcas vidusskolā patīk gan skolotāji, gan tehniskie darbinieki, jo viņi vienmēr izturas laipni un iecietīgi. Vienmēr gatavi palīdzēt, ja nepieciešams. Īpaši gribu uzsvērt to, ka mūsu skolā ir ļoti garšīgs ēdiens, kuru es nekādā gadījumā negribētu mainīt. Nīcas vidusskolā mācību gada sākumā izdala visus nepieciešamos mācību materiālus, izņemot skolas somu un penāli. Es uzskatu, ka man ir paveicies ar skolu, jo ne katrā skolā ir tik daudz priekšrocību un iespēju.

Vēlētos, lai manā skolā būtu atjaunotas un uzlabotas visas klases. Klasēs, kurās nepieciešamas, būtu interaktīvās tāfeles. Tiktu nodrošināti kvalitatīvi nepieciešamie mācību līdzekļi. Skolā būtu ierīkoti atpūtas stūrīši un telpa, kurā var spēlēt galda spēles un novusu, lai skolēni telefonu vietā vairāk laika pavadītu ar draugiem. Pirms katras stundas būtu jānodod telefoni, ja vien tas nav nepieciešams stundas laikā. Skolēni telefonus izmanto pat tad, kad tas nav nepieciešams. Skolas foajē varētu nolikt somas savos skapīšos, lai visu dienu tās nebūtu jānēsā sev līdz. Garderobē katram skolēnam būtu iedots viens numurs, lai, atnākot uz skolu, numuri nebūtu jāizsniedz. Skolā būtu dažādāki pulciņi, piemēram, keramikas, mākslas, dažāda veida sporta pulciņi, ne tikai futbols un florbols.

Es vēlētos dažas izmaiņas, taču tās nav tik nepieciešamas. Man patīk mana skola, Nīcas vidusskola, jo šī skola man ir nozīmīga un svarīga un nekādā gadījumā negribētu to mainīt ne pret vienu citu, ne vietas, ne cilvēku dēļ, kas *dzīvo* manā skolā.

Ērika Čaure

Nīcas vidusskolas absolventu atmiņas par skolu

Man vienmēr ir likusies Nīcas vidusskolas vēsture ļoti ieinteresējoša, jo daudzi mani radnieki ir mācījušies šajā skolā, taču nekad man nav sanācis viņiem pajautāt sīkāk, kā viņiem ir gājis mūsu skolā un kā atšķīrās tagadējie mācību noteikumi no tiem, kas bija kādreiz. Tāpēc šī projektu nedēļa bija ļoti noderīga man, lai uzzinātu kaut ko jaunu par savu ģimeni un skolu.

Es šajās intervijās intervēju divas paaudzes no manas ģimenes. Pirmo no ģimenes - savu vectēvu Gunāru Brēdiķi. Viņš Nīcas vidusskolā mācījās no 1969. līdz 1977. gadam. Viņa atmiņas par skolu ir ļoti pozitīvas. Sporta stundas viņam notika baznīcā pie skolotāja Ilmāra Druļļa. Dienā vidēji viņam bija no sešām līdz septiņām stundām, kuras sākās 8.30. Mīļākā skolas daļa bija brīvlaiks. Svētki, kurus viņš atceras un kurus viņš svinēja skolā, bija 1.maijs un 8.marts. Ēdināšana bija ļoti svarīgs jautājums, jo tagadējā ēdināšana ir ļoti augstā līmenī, un vectēvs apstiprināja, ka viņa skolas laikā ir arī bijusi ļoti laba. Skolā bijuši dažādi pulciņi, pats piedalījās korī un dejās. Skolā esot bijis jādās formas. Vectēvs novēl skolai zelt un plaukt.

Mans tētis Andris Brēdiķis šajā skolā mācījās no 1989. līdz 1998. gadam. Mācību gada pirmā diena esot noritējusi tāpat kā tagad - ar ziediem un ar skolas pasākumu. Sporta stundas notika skolas sporta zālē pie skolotāja Andra Freimaņa. Skolā svinēja dažādus svētkus, taču mīļākie bija Kartupeļu balle. Ēdināšana ir bijusi ļoti laba. Skolas pirmajos gados bija jāvelk formas, bet pēc tam varēja vilkt, ko grib. Skolā esot bijis daudz pulciņu, taču nevienā nepiedalījās. Skolai novēl augt un attīstīties.

Mana krustmāte Laura Pūce mācījās Nīcas vidusskolā no 1994. līdz 2006. gadam. Mācību gada 1.septembris noritēja Kultūras namā un bez puķēm neiztik. Sporta stundas notika skolas sporta zālē pie skolotājas Indras Šīmanes. Skola svinēja daudzus svētkus, taču Laurai mīļākie bija Ziemassvētki. Vislabāk atmiņā palicis gadījums, kad ārā esot bijis putenis, un viņa bija gaidījusi tēti, lai atvestu somu, bet nebija iedomājusies, ka varētu arī gaidīt iekšā skolā. Dienā vidēji Laurai bija no sešām līdz astoņām stundām, un skola sākās 8.30. Vismīļākā atmiņa no skolas ir skolas diskotēkas. Skolā ir bijuši ļoti daudz pulciņu, taču pati piedalījās korī. Apģērbu varēja izvēlēties paši. Laura skolai novēl daudz audzēkņu.

Šajā darbā es varēju salīdzināt, kādi bija tā laika noteikumi, bet sapratu, ka nekas ļoti neatšķiras no šodienas. Interesanti liekas tas, ka kādreiz sports notika baznīcā. Sapratu, ka jebkurā gadā un vietā visiem bija jābūtu.

Jogita Brēdiķe

Nīcas vidusskola 2030

Savu skolas stāstu izvēlējos rakstīt par Nīcas vidusskolu pēc 10 gadiem, par skolas attīstību un, ko vēlos redzēt savā skolā nākotnē, jo izglītība ir svarīga ikvienam cilvēkam, ģimenei, sabiedrībai un valstij kopumā. Tēmas izvēli veicināja sabiedrībā notiekošā diskusija par izglītības kvalitāti un saturu. Projekta nedēļas ietvaros veicu pētījumu par Nīcas vidusskolas attīstības iespējām, skolēnu, skolotāju un tehnisko darbinieku pilnveidošanu ikdienā. Vai tiek uzklausi skolēnu un darbinieku ieteikumi?

Darbā iekļāvu trīs lielas tēmas:

- skolas iekšējais un ārējais vizuālais stāvoklis;
- skolas mikrovide;
- skolas vispārējā attīstība.

Skolas vispārējo attīstību veicina dažādi faktori, kā, piemēram, apkārtējā vide, skolēni, darbinieki, Latvijas likumdošana, kā arī pati skola. Latvijas mērķis un ilgtermiņa attīstības prioritātes līdz 2030. gadam ir, ka Latvijā katrs varēs īstenot savus mērķus, zināšanas un bagātināšana latviešu valodā un zinātnēs. Izglītība un tās iegūšana ir ceļš uz cilvēka individuālās dzīves kvalitāti, sabiedrības veidošanu, valsts un pilsētas ekonomisko izaugsmi un labklājību. Lai to veicinātu, nepieciešamas izaugsmes iespējas, atbilstoša vide, atbalsts, idejas, projekti un to realizēšana. Uzskatu, ka ieguldījumi izglītībā un mūžizglītībā ir būtisks priekšnoteikums tautsaimniecības attīstībai pilsētā un valsts konkurētspējas veicināšanai, ka arī augstāka labklājības līmeņa sasniegšanai.

Skolas iekšējais un ārējais vizuālais stāvoklis.

Projekta nedēļas gaitā veicu aptauju 2. klases un 8. klases skolēniem, kā arī darbiniekiem par skolu. Uzdevu sekojošus jautājumus: “Kas patīk skolā, kas nepatīk skolā un kas būtu jāuzlabo?” Šie jautājumi bija par katru ievadā minēto tēmu. Lielu uzmanību pievēršu skolas vizuālajam tēlam: ēkas kopējā forma, ieejas galvenās durvis, piebūves, piebrauktuves, kabinetu atrašanās vietas, piedāvāto interešu izglītību atrašanās vietas, logi, klases iekārtojums, soli, galdi, krēsli, tāfeles, kosmētiskais remonts klasēs un citās telpās, tehnoloģijas, planšetes, datori, interaktīvās tāfeles u.c. Pēc veiktās aptaujas dažādu vecumu grupās, secināju, ka skolēnu prioritāte šobrīd ir atpūtas stūrītis, kur pēc stundām vai starpbrīžu laikā pavadīt brīvo laiku. Skolēni vēlas dažādu spēļu izvēli, kas veicinātu domāšanu, puzzles, kārtis, žurnālus, galda spēles, krāsojamās lapas, grāmatas u.c. Ērtas, neierastas sēdvietas, auduma, flīsa bumbas, “puffus”. Izskanēja idejas par TV ievietošanu atpūtas stūrītī, filmu,

multfilmu skatīšanos, mūzikas atskaņošanai u.c. Jaunieši domā par pie sienas pieliktām tumbām katrā telpā, jaunu ziņu pasniegšanai pie mikrofona, mūzikas atskaņošanai katrā skolas telpā u.c. Klašu iekārtojums skolēniem ir ļoti svarīgs netraucētai un ilgspējīgai mācīšanai mācību stundās. Jaunu solu komplekti: krēsli, galdi, skolotāju galdu komplekti ar nepieciešamo skapīšu skaitu mantu, piederumu novietošanai. Intervētie jaunieši uzstāja, ka nepieciešams kosmētiskais remonts 32. kabinetā, aktu zālē un sākumskolas tualetēs, taču daudz jau ir izdarīts, to ir ievērojuši un ir priecīgi par to. Sportiskākie skolēni ierosināja uzlabot skolas stadionu, nomainīt segumu, atbilstoši uztaisīt tāllēkšanas bedri u.c. Personīgs ierosinājums, kas varētu uzlabot un iepriecināt katru skolēnu, ir ierīkot personiskus, slēdzamus ar atslēgu, skapīšus, kur skolēni novietotu savas grāmatas, somas un citas nepieciešamās lietas. Skolēni starpbrīžos paņemtu nepieciešamos stundu priekšmetus un nebūtu jāstaigā katru dienu ar pilnu somu vienreiz lietotām grāmatām, kladēm u.c.

Skolas mikrovide – skolotāji, skolēni, darbinieki, savstarpējā sadarbība, mācību process, interešu izglītība, pasākumi.

Manuprāt, un pēc skolēnu izteiktā viedokļa skolotāju, darbinieku, skolēnu attiecības ir neitrālas un labas. Skolotāji ir ļoti saprotoši, atbalstoši un pretimnākoši, palīdzēs ar jebkuru problēmu, kas radusies ikdienā, skolēniem palīdz attīstīties un pilnveidot sevi ieinteresējošās sfērās. Skolas rīkote pasākumi visus apmierina, un viss ir labi. Skolēni paši uzdrošinās rīkot dažādus pasākumus. Skolēnu valdē un personīgi. Skolas pasākumi ir interesanti un aizraujoši, to ir pietiekami un kreatīvi. Uzskatu, ka mācību procesam vairāk jābalstās uz pašvadītu mācīšanos. Izglītības un kultūrizglītības iestādēm ir jāķļūst par sociālā tīklojuma centriem, kuru pārvaldībā iesaistās un sadarbojas vecāki, mācībspēki, izglītojamie, kā arī plašāka vietējā kopiena, t.sk. uzņēmēji, profesionālo un nozaru asociāciju pārstāvji. Īpaši būtiski ir iesaistīt vecākus zināšanu apguvē, jo pašlaik daudzas ģimenes Latvijā un citās valstīs nespēj vai neuzskata par vajadzīgu līdzdarboties bērnu izglītībā. Arvien pieaugošas nodarbinātības un darba intensitātes kontekstā nevar cerēt, ka nākotnē vecāku laika un uzmanības sadalījums mainīsies par labu līdzdalībai bērnu izglītošanā. Atstājot novārtā šādus izglītību ignorējošus ģimeņu uzvedības modeļus, Latvija riskē ar sabiedrības sociālo degradāciju. Neiegūstot mūžizglītībai nepieciešamās prasmes jau bērnībā, daudzi jaunie sabiedrības locekļi var nespēt pielāgoties mainīgajām darba tirgus prasībām. Viņi nebūs pietiekami patstāvīgi un neatkarīgi, kā arī nespēs vai negribēs rūpēties par citiem aizvien novecojošās sabiedrības locekļiem un vidi kopumā. Tāpēc skolai jāķļūst par integrālu sabiedrības daļu un pozitīvu pārmaiņu aģentu, nevis izolētu institūciju, kas darbojas nošķirti no apkārtējās vides. Lai šo problēmu risinātu, ir vajadzīga praktiska darbošanās mācību stundās, patstāvīga mācīšanās, skolai jānodrošina skolēniem iespēju

izvēlēties priekšmetus, kas pašiem šķiet sev noderīgi turpmākās profesijas izveidei un izvēlei, mācību priekšmetos jā māca ne tikai jaunas zināšanas par filozofiju, zinātnēm, valodām, vēsturi, mākslu un kultūru, bet arī iemācīt dzīves gudrības, visu pamatus par politiku, ekonomiku, sabiedrību, sociālo stāvokli un īpašībās, kā patstāvība, uzņēmība, uzdrošināties, lietas izdarīt līdz galam, fizisko slodzi uzlabot u.t.t.

Skolas turpmākā attīstība un pilnveidošana

Attīstība Nīcas vidusskolā ir atkarīga no skolēniem, sponsoriem, skolas, domes un gribasspēka. Turpmākā nākotnē skolā vēlos redzēt dažādus skolēnu ierosinātus attīstības plānus, mūsdienīgām problēmām, mūsdienīgs atrisinājums. Projekta darbus un projektus skolēni raksta par paši ierosinātām tēmām vai noteiktā sfērā, un paši izvēlas izsmeļošāku tēmu no dotās sfēras. No Eiropas līmeņa skatoties, skolēns pats izvēlas savus mācību priekšmetus, kurus apgūst. Ir noteikti mācību priekšmeti, kas jāapgūst obligāti, un otru daļu izvēlas papildus priekšmetus pats, piemēram, zinātnes, valodas, fiziskās un garīgās nodarbes, pie mācību priekšmetiem tiek arī piedāvātas interešu izglītības iespējas, kā mūzika, robotika, dejošana, teātra māksla u.c. Skolā vēlētos redzēt, ka pieņem vairāk ārzemju skolniekus, kas vēlas braukt apmaiņas programmā uz Nīcu. Skolēnos veicināt mērķtiecību un iedrošināt rakstīt projektus, lai paši dotos apmaiņas programmās uz ārzemēm. Piedalīties starptautiskos pasākumos, organizēt tādus. Iesakam veidot sadarbību ar uzņēmējiem, lai būtu sponsori un daudz dažādu, jaunu iespēju. Sadarbību ar uzņēmējiem var iegūt, rakstot projektus par nepētītām, nezināmām tēmām, kas ieinteresētu. Sadarbību ar slavenām personībām var iegūt caur kontaktiem un lielu darbu. Liels darbs jāiegulda pasākumu organizēšanā gan skolā, gan Nīcas novadā.

Projektu nedēļas laikā sapratu, ka Nīcas vidusskolai ir ļoti daudz iespēju izaugsmei vairākās sfērās, to arī apstiprināja intervijas ar Lāsmu Petermani un Agri Petermani. Nīcas vidusskolas administrācija ir gatava uz klausīt jebkura ierosinājumus par skolu un tās attīstību. Es arī nākotnē labprātīgi vēlētos iesaistīties un palīdzēt Nīcas vidusskolai attīstīties, pilnveidoties dažādās sfērās gan pasākumos un organizēšanā, gan skolas labiekārtošanas darbos, gan jaunu ideju tapšanā skolas attīstībai.

Līva Bišofa

Sveika, skola!

Šeit raksta Klāvs- zēns, kas Tevi pazīst jau astoņus gadus. Mēs iepazīnāmies kādā pelēkā dienā. Tas bija 1. septembris, kad mammai pie rokas devos Tevi iepazīt. Tu likies tik liela, ar gariem gaitenīem, lielām klasēm un svešiem cilvēkiem. Viss bija jauns, jauni draugi, jauni pienākumi, citāda ikdiena. Klasē mūs sagaidīja mana pirmā klases audzinātāja Irēna Freimane. Paldies, skolotāj, par mīlestību, ko devāt mums katram, par zināšanām, par sirds siltumu.

Skolā es iepazīnos ar lieliskiem cilvēkiem- saviem klasesbiedriem. Mēs esam tik dažādi! Gājis arī visādi, dažreiz ieguvām kādu punu, dažreiz no smiekliem palikām bez elpas. Protams, jau arī pa kādai blēņai un nedarbiem ir bijis, bet tas lai paliek noslēpums. Skolā strādā arī superīgi skolotāji, tehniskie darbinieki, un pati labākā pavāre Taņa. Ik dienu mēs tiekam lutināti ar gardām pusdienām, pēc manām domām, plovš skolā ir bomba. Šo astoņu gadu laikā skola ir piedzīvojusi lielas pārmaiņas. Ir izremontētas klases, sporta zāle, ēdamzāle. Ar katru gadu skola paliek mūsdienīgāka un mājīgāka. Mēs esam kā viena liela bišu saime. Katru dienu strādājam kā mazas bitītes un veidojam skolu. Par savu ģimeni, par savām otrām mājām.

Lai Tu vēl ilgi dzirdi bērnu smieklus, saņem atzinību par saviem audzēkņiem un skolotājiem!
Pirmā skola - tā paliek atmiņā uz mūžu.

Saulainā, vienmēr manējā,

Tuvu, tuvu , tuvu klāt mans plecs pie tavējā.

Savādā, ļoti mīlētā,

Mūžam svētītā un vēju ieskautā.

Klāvs Daugelis

Mans pirmais mācību gads Nīcas vidusskolā

Mācības Nīcas vidusskolā es uzsāku 2015. gada 5. janvārī. Ierados 3. klasē otrajā semestrī. Šajā skolā ir mācījušies gan mani vecvecvecāki, vecvecāki un vecāki. Ierados satraukta, lai gan klasesbiedri jau bija pazīstami. Mani mīļi sagaidīja klases audzinātāja Irēna Freimane. Skolotāja ar plašu sirdi, kura izstaro vārdos neizsakāmu sirsnību un mīlestību pret ikvienu skolēnu.

Skola likās ļoti liela un plaša. Klasesbiedri tikai 14. Starpbrīžos varēja staigāt pa plašo skolu, pasēdēt ziemas dārzā, doties parunāt ar medmāsiņu, izskriet laukā, pašūpoties skolas pagalmā. Un tā skolas smarža...mmmmm, kā mājās! Uz vietas gatavotas brokastis, pusdienas, launags. Viss kūp un smaržo! Ēdiens svaigs, gatavots ar mīlestību. Un ēdiena garša! Kā saka slavenais pavārs Mārtiņš Rītiņš: “Kas var būt labāks par šo!”

Atceros pirmo sporta stundu. Sporta skolotājs ieveda mūsu klasi lielā, plašā zālē ar augstiem griestiem, kas bija aprīkota basketbola groziem un zviedru sienu. Zālē, kurā varēja spēlēt dažādas sporta spēles, skriet, lēkt, mest kūleņus, vingrot un smieties. Tāds plašums! Izbrīnu radīja, ka notiek katra sporta stunda un skolotājs aktīvi liek darboties ik reizi.

Vislabāk man patika piektdienas, kad kādam no maniem klasesbiedriem vai man bija dzimšanas vai vārda diena. Parasti mēs ēdām gardumus, gājām rotaļās un izklaidējāmies. Protams, neiztikām arī bez dāvanām, kuras mūsu klases audzinātāja Irēna bija sagādājusi katram skolniekam.

Man ļoti patika iespēja, ka varu izmācīties jau skolā – pagarinātajā grupā un, pārejot mājās, varu darīt, ko vēlos – rotaļāties, atpūsties vai vienkārši pavadīt laiku ar savu ģimeni.

Elīna Kalēja

Mani skolas labākie notikumi

Man ļoti patika brauciens uz Dāniju, pavadīju labu laiku kopā ar klasi. Man patīk braukt ekskursijās un uzzināt daudz ko jaunu, kopā ar klasi tas ir vēl foršāk. Dažreiz izceļas strīdi, bet beigu beigās viss ir labi, un visi ir priecīgi.

Manuprāt, mans viens no skolas labākajiem notikumiem bija brauciens uz Dāniju, jo pavadīju ļoti labu laiku, katru rītu bija rīta vingrošana, kas man ļoti patika, un bija četras darba grupas. 1. vizuālā māksla 2. dejošana 3. mūzika, pats personīgi piedalījies zīmēšanā. Pirmais iespaids bija slikts, jo domāju, ka zīmēšana man nepatiks, jo ļoti slikti zīmēju, un man tas nepadodas, bet beigu beigās man ļoti iepatikās, jo pavadīju labu laiku un satiku citus cilvēkus, un klausījāties mūziku un varējām izpausties, un pēdējā dienā katrai grupai bija jāizveido šovs. Vizuālās mākslas grupa bija sagatavojusi teātri par to, ka pasaules iedzīvotājiem būtu jādomā par piegrižošanu un ka tas jāpārtrauc, jo tas var nogalināt dzīvniekus. Dejošanas grupa bija sagatavojusi vairākas dejas. Mūzikas grupa bija sagatavojusi dziesmas, kur visi kopā spēlēja uz bungām. Dānijā es iepazinu cilvēkus un sadraudzējos ar viņiem, un viņi ir ļoti draudzīgi un ar viņiem vienmēr ir ko darīt. Kā arī uzzināju daudz dažādas lietas par Dāniju. Es uzzināju, ka Dānijā ir ļoti daudz saules paneļi un vēja ģeneratori, kas, manuprāt, ir ļoti labi, jo tie ražo enerģiju un tie kopumā saražo visai Dānijai 45% enerģijas. Manuprāt, Dānija ir ļoti skaista un brīnišķīga valsts. Lieta, kas man nepatika, bija, ka ļoti ilgi bija jābrauc ar autobusu, kas man nepatika tāpēc, ka man paliek nelabi, bet tas ir tā vērts, lai aizbrauktu uz Dāniju. Vēl viens no labākajiem notikumiem bija klases vakars, kur mēs palikām pa nakti. Varējām pavadīt labu laiku kopā ar klasi. Mēs varējām izmantot sporta zāli, kur mēs pavadījām lielāko klases vakara daļu un vieta, kur notika visa jautrība, spēlējām bumbu, klausījāties mūziku, skatījāties filmas. Sliktākā daļa, ka visu nakti negulēju un no rīta bija jāiet mājās, un man ļoti nāca miegs. Skolā parasti labākie notikumi notiek ziemā, jo ir sniegs, ir jautri iet laukā un pikoties, un Ziemassvētkos saņemt paciņas, kā arī Ziemassvētki ir mani mīļākie svētki.

Tiešām ieteiktu aizbraukt uz Dāniju, ja ir nauda un ir iespējams. Tiešām Dānijā ir ļoti forši un tur var labi pavadīt laiku. Kā arī ir forši pavadīt laiku klases vakaros, protams, tas ir atkarīgs no klases, un mana klase ir labākā.

Arturs Lapiņš

Amanda Jaunzeme 9.kl.

Manas skolas stāsts

Šajā darbā atspoguļosim labākās atmiņas, kas ir notikušas Nīcas vidusskolā. Šī būs viskrutākā grāmata Kurzemē. Ja šo stāstu neizlasīsi, būsi nūģis.

Vislabākās atmiņas par skolu.

Skola paliks man atmiņā ar to, ka mums tā deva iespēju piedalīties dažādās aktivitātes, pulciņos, skolas pasākumos, deju un koku skatēs un citos konkursos.

Pašas gaišākās atmiņas palikušas par sākumskolu un par manu pirmo skolotāju Irēnu Freimani. Viņa bija īpaša. Viņa prata mācību procesu pārvērst rotaļā. Latviešu valodu un matemātiku mācīja ar interesantiem salīdzinājumiem, kuri palīdzēja atcerēties jauno tēmu. Veda mūs piknikos un izglītojošās ekskursijās.

Ar lielu pacietību iedvesmoja un sagatavoja mūs priekšnesumu sniegšanai vecākiem, organizēja saliedēšanās pasākumus, kuros mācīja uzvesties pie svētku galda.

Atmiņā palikušas kopīgas dzimšanas dienu un vārda dienu svinības, kurās gaviļniekiem tika pievērsta īpaša uzmanība.

Atceros skolotājas spēju mani sagatavot skatuves runas konkursiem, kuros visus četrus gadus guvu augstus vērtējumus.

Ne tik labās atmiņas par skolu.

Atmiņā palicis tautas deju pulciņa mēģinājumi un deju skate, kurā mums nedaudz nepaveicās. Par ko zēni īpaši nepārdzīvoja.

Atceros sākumskolas pēdējo dienu. Bija dārza ballīte Jogitas mājas pagalmā. Mēs vēl nenojautām, ka šī ir pēdējā bezrūpīgā skolas diena.

Tad sekoja pirmā skolas diena pamatskolā. Tas bija īsts pārbaudījums. Mācības dažādās klasēs, mācību stundas notiek pie dažādiem skolotājiem, kuri ir ļoti atšķirīgi. Situāciju glāba mūsu jaunā klases audzinātāja Elīna Tapiņa. Tā kā viņa pati ne tik sen bija beigusi skolu, viņa mūs saprata un centās atbalstīt grūtos brīžos. Vienmēr atcerēšos viņas organizētos klases vakarus ar nakšņošanu skolā.

Kā baisākos mirkļus atceros pārrunas metodiskajā kabinetā un direktores kabinetā. Tas bija īsts murgs!

Pārdomas par skolu.

Mūsu skola ir kā liela ģimene. Skolā viss tiek organizēts tā, lai mēs justos labi un ērti. Novēlu mūsu skolai ilgu mūžu un saglabāt vidusskolas statusu.

Leonards Lucis

Mans skolas stāsts

Es jums stāstīšu par savu pirmo skolas dienu un mīļākajām atmiņām skolā.

Šī gada pirmajā skolas dienā jutos nedaudz satraukusies, jo skolotāja mūs bija informējusi par jaunu skolnieci. Pirms ienācu klasē, nezināju neko par šo jauno skolnieci un ar klases biedriem runāju, vai mums būs viegli pieņemt viņu kā daļu no mūsu klases. Pagāja pirmā skolas nedēļa, un mēs jau šo meiteni bijām iepazīnuši un pieņēmuši kā klases daļu, tagad pat nespēju iedomāties klasi bez viņas.

Vispilgtāk atceros apmaiņas braucienu uz Dāniju. Uz Dāniju braucu ar 19 saviem klases biedriem, kā arī klases audzinātāju un skolēniem no citas skolas.

Šajā apmaiņas braucienā mēs devāmies, lai iegūtu jaunas zināšanas un pastiprinātu savas angļu valodas zināšanas, un komunicētu ar pilnīgi svešiem cilvēkiem. Apmaiņas laikā arī daudz sadarbojāmies un kļuvām saliedētāki, un ieguvām arī daudz jaunus draugus un atmiņas.

Man par maniem klases biedriem skolā ir vislabākās atmiņas, par kurām ir grūti aizmirst, katra diena mums ir labi pavadīta. Bet vislabākie ir klases vakari, kuros mēs viens otru iepazīstam vēl vairāk un laiku pavadām kopā. Klases vakaros mēs spēlējam spēles, no kurām uzzinām daudz ko jaunu par klases biedriem un dažreiz arī par skolotāju.

Manuprāt, mēs visi klasē jūtamies labi, jo zinām, ka neviens nevienu neienīst un jebkurš tev sniegs jebkādu palīdzību, ja tev to vajadzēs.

Bet ir arī dienas, kad mums vienam pret otru ir kādas pretenzijas un katra diena nav perfekta, jo brīžiem arī strīdamies un tad esam nedaudz attālinājušies.

Bet, lai arī kādi strīdi ir bijuši starp mums, mēs nekad nenodosim kādu un arī palīdzēsīm viens otram jebkādā situācijā.

Kā klase esam ļoti uzticīgi un jauki viens pret otru un zinām, ka mēs varam viens otram stāstīt jebko. Es nekad negribētu, lai kāds izjauc šo uzticību, kas ir starp mums, jo zinu, ka nekad nevarētu nevienam citam uzticēties vairāk, un es neatdotu šīs atmiņas neparko. Kā arī es nekad nenodotu un nestāstītu citiem, ko mani klases biedri man ir uzticējuši.

Līdz šim brīdim man skolā ir ļoti daudz labu un sliktu atmiņu.

Zinu, ka ar šīm atmiņām un jūtām nekas nebeigsies un es turpināšu taisīt atmiņas ar saviem klases biedriem un citiem skolniekiem.

Rēzija Maisiņa

Parasta diena Nīcas vidusskolā

Es pastāstīšu par vienu parastu mācību dienu Nīcas vidusskolā. Stāstā paurīšu savas sajūtas par notikūšo. Ar šo stāstu es vēlos iepazīstināt ar skolēnu ikdienu Nīcas vidusskolā.

Mācību stundas sākās 8.30, līdz šim brīdim visi miegainām acīm ierodas skolā, uz pleciem visiem ir smagas mugursomas. Ierodoties skolā, mūs sagaida dežurantes, kurām mēs nododam virsdrēbes. Tālāk ceļš ved uz pirmo stundu, šodien tā būs latviešu valoda. Ieejot klasē, klasesbedri ir iegrimuši savos viedtālruņos vai savstarpējās sarunās. Lēnām, nesteidzoties aizeju līdz savam solam un no somas izvelku grāmatu, kladi un penāli. Noskan zvans. Ir sākusies pirmā stunda, mēs pieceļamies un noris neliela minstināšanās, kāds vēl meklē grāmatu. Visi ir nostājušies un beidzot varam sasveicināties un apsēsties. Klasē norit mācību proces, ik pa brīdim kāds sāk sarunāties, un skolotāja ar steigu viņus skaļi apsauc. Es parasti neesmu no tiem, kuri sarunājas, es cenšos koncentrēties uz mācībām. Atskan zvans, un visi metas ārā no kabineta uz nākamo kabinetu!

Nākamās divas stundas būs ģeogrāfija. Starpbrīdī visi sadalalās pa draugu bariņiem vai pa vienam. Starpbrīžos mēs dodamies uz kafejnīcu vai padzerties ūdeni vestibīlā - ko nu kurš vēlas. Es parasti starpbrīžus pavadu klasē ar telefonu, citreiz sarunājos ar kādu. Ģeogrāfijā skolotāja ir “stingrāka” nekā latviešu valodā, šeit visi ir mazliet nopietnāki un klusāki. Un nu ir jau pagājušas pirmās trīs stundas, tagad būs literatūra. Literatūru pasniedz tā pati skolotāja, kura pasniedz latviešu valodu. Tomēr šajā stundā visi ir iegrimuši savos darbos un nav vairs tik daudz sarunu, čalu.

Tagad jau ir 11.45, un tas nozīmē tikai vienu – PUSDIENAS. Daudziem šī ir mīļākā dienas daļa! Šodien pusdienās ir biešu zupa, makaroni ar gaļu, maize, dzēriens, dārzeņu salāti. Pusdienu starpbrīdis ir garākais, tas ilgst 30 minūtes, pa šo starpbrīdi daudzi iet uz veikalu.

Piektā stunda ir sports. Klases mīļākā stunda, man personīgi- nē. Ejam uz ģērbtuvēm, šodien ģērbsimies halles ģērbtuvēs, jo skolas ģērbtuves ir aizņemtas. Tēma sportā ir volejbols, visu stundu darbojamies ar bumbām. No sporta stundām mūs parasti palaiž 5 minūtes ātrāk, lai mēs paspējam pārgērbties.

Matemātika nevienam īsti nepatīk, it īpaši pēc sporta. Šī šodien jau būs sestā stunda. Visi ir pārguruši un reti kurais cītīgi rēķina, tomēr, par laimi, matemātika pēc sporta ir tikai otrdienās. Personīgi es tikai pierakstu un gaidu, kad kāds cits pateiks priekšā atbildi. Septītā stunda – klases stunda. Skolotāja mūs iepazīstina ar karjeras iespējām un nākotnes profesijām, līdz atskan pēdējais zvans šodien, un visi pamet klasi. Beidzot mājās! Tomēr citiem ir vēl jāapmeklē konsultācijas vai kādi pulciņi. Man šodien nav nedz pulciņu, nedz jāapmeklē kādas konsultācijas.

Tā bija viena pavisam parasta mācību diena skolā. Protams, pārejot mājās, skolēnus sagaida mājasdarbi, kuri nebūt nav viegli. Tā paiet skolēnu mācību dienas Nīcas vidusskolā.

Paula Meceniece

Mans pirmais gads Nīcas vidusskolā

Es sāku iet Nīcas vidusskolā tikai 7. klases sākumā, tādēļ savu skolas stāstu izvēlējos rakstīt par pirmo skolas gadu. Notikumu bija daudz, un tie bija dažādi. Bija daudz uztraukuma brīžu, bet ar laiku tie pazuda.

Katram skolēnam, iestājoties jaunā skolā, ir liels uztraukums, bet ar laiku visi iejūtas. Man bija bail iestāties jaunā skolā. Man uztraukums bija liels. Es domāju, ka mani tur apcels, bet tā nemaz nebija. Es baidījies no tā, kādi būs mani klases biedri un kādi būs skolotāji.

Pirmajā skolas dienā es ieradās ar lielu satraukumu. Es apsēdos skolas solā un gaidīju, kad mūsu klases audzinātāja ienāks klasē. Mūsu klases audzinātāja ir ļoti saprotoša. Jau pēc kāda brīža, kad skolotāja jau bija ienākusi klasē, mans uztraukums pamazām sāka zust. Tālāk es izbaudīju pārējo pirmās skolas dienas pasākumu. Kad pasākums bija beidzies, es braucu mājās bez lieka jaunās skolas uztraukuma.

Pārējās visas skolas dienas jau bija bez uztraukuma. Man nebija ļoti grūti iejusties skolā. Es klases biedriem neko sliktu neteicu un nedarīju, un viņi man arī nē. Es iestājos trīs jaunajos pulciņos – “Skaistuma studijā”, skolas korī un Andra Ločmeļa vadītajā muzikālajā ansamblī. Mani tur ļoti labi uzņēma, un es tur jutos ļoti labi.

Sākot 7. klasi, dabas zinības iedalījās divos priekšmetos - bioloģijā un ģeogrāfijā. Bija mazdrusciņ grūti sākt jaunus priekšmetus līdz ar iestāšanos jaunā skolā, bet tas pēc dažām dienām bija kļuvis vieglāk, pateicoties labajām skolotāju mācīšanas prasmēm.

Mācību gada noslēgums bija ļoti interesants. Es jau jutos kā daļa no klases. Visi izturējās draudzīgi un nebija neviens skolēns, kuru apcēla. Tādēļ bija jauki pavadīt pēdējo mācību gada dienu ar skolotāju un klases biedriem. Mēs pēdējo mācību gada pasākumu pavadījām ļoti jauki.

Tagad man ir vieglāk saprasties ar klases biedriem, un man nav jāuztraucas par to, kā man būs tālākajos skolas gados, jo es zinu, ka mani klasē pieņems.

Šajā mācību gadā mums klasē klāt ir pienākuši vēl četri jauni skolēni. Mēs ar klasi viņiem palīdzam iejusties.

Mums tagad 8. klasē ir vēl divi jauni priekšmeti - fizika un ķīmija. Tie ir grūti, bet skolotāji ļoti labi prot novadīt mācību stundas, ka var saprast, ko māca.

Mans pirmais gads Nīcas vidusskolā bija labs, un tāds arī līdz šim ir šis mācību gads. Es ceru, ka mums, visai klasei, vēl būs daudz jauku brīžu kopā, kurus mēs varētu atcerēties un pasmieties par tiem.

Diāna Šimkus

Mana priekšstati par Nīcas vidusskolu

Es rakstu par maniem priekšstatiem par Nīcas vidusskolu, pirms es tajā sāku mācīties, jo es esmu labā situācijā, ka es šajā skolā sāku mācīties tikai no septītās klases, un es pieredzēju, kā šī skola izskatās no cita skata punkta.

Kad es mācījos iepriekšējā skolā, es nebiju labākajās domās par Nīcas vidusskolu un tās skolēniem. Man nebija daudz pieredzes ar Nīcas vidusskolu, bet tā pieredze, kas man bija, tā uz mani labu iespaidu neatstāja. Es domāju, ka Nīcas vidusskola ir pilna ar huligāniem un nepieklājīgiem jauniešiem, kas visu laiku uzvedas ļoti skaļi.

Sesto klasi beidzot, es biju spiests aiziet no savas vecās skolas negaidītu apstākļu dēļ. Es sākumā nevēlējies mācīties Nīcas vidusskolā, jo es biju iedomājies sliktas lietas par šo skolu un tās skolniekiem, bet man arī interesēja, kā atšķirsies šī skola no iepriekšējās.

Pirmajā septembrī es mazliet nervozēju, bet viss bija labi, klases biedri bija draudzīgi, viņiem bija laba humora izjūta, un es jutos, ka es esmu daļa no klases.

Dažus gadus pamācoties Nīcas vidusskolā, es esmu sapratis, ka mani priekšstati par šo skolu bija nepareizi. Dažreiz atgadās kāds strīds un dažreiz esam pārāk skaļi, bet šī skola vienmēr būs manas otrās mājas.

Ģirts Siklis

Skolas vēsture no 1932.gada līdz 2020.gadam

Mans skolas stāsts ir par skolas vēsturi no 1932. gada līdz 2020.gadam.

Es izvēlējos šo stāsta tēmu, jo man bija interesanti uzzināt jaunu informāciju par Nīcas vidusskolu un par to pastāstīt citiem.

Skola, kas bija 1932.gadā un kas ir mūsdienās, ir ļoti atšķirīga. Mūsdienās skola ir aprīkota ar dažādām tehnoloģijām, kā arī skolā ir bijuši vairāki remontī. Nīcā skolu uzcēla, jo te vēl nebija piemērotas ēkas priekš skolas. Nīcas skolu sāka celt 1932.gadā, bet pilnībā pabeidza 1938.gadā, kad skolu iesvētīja. Par skolas oficiālo dzimšanas dienu uzskata 1935.gada 1. oktobri. 20.gadsimta 80. gadu sākumā sāka celt skolai piebūvi (jauno skolu), pabeidza 1985.gadā. Vecās skolas celtniecība izmaksāja aptuveni 500000 latu. Sākumā skolā bija tikai 6 klases, arī sagatavošanas klase. Pēc 6. klases beigšanas skolēni saņēma apliecību, kurā bija ieraksts par tiesībām turpināt apgūt vidējo izglītību. Tajā laikā uz skolu nāca tikai aptuveni 132 skolēni. Trūcīgiem skolēniem skola deva skolas formas un mācību līdzekļus par velti. Skolā bija koris, deju kopa, mazpulks. 139.mazpulkā bija iesaistīti gandrīz visi skolēni.

Pirmie skolotāji, kas sāka strādāt skolā, atnāca no citām mazajām skoliņām vai citurienes. Veidojās jauns skolotāju kolektīvs. Pirmais skolas pārzinis (direktors) bija Rūdolfs Apsītis. Uz skolu vajadzēja iet 6 dienas nedēļā. Bija vasaras, ziemas un pavasara brīvlaiks. Ekskursiju nebija daudz, tās bija uz tuvējo apkārtni.

20.gadsimta 80. gados skola bija slavena visā Latvijā ar skolēnu ražošanas brigādi. Ražošanas brigādē skolēni strādāja padomju saimniecībā "Nīca".

Mūsdienās skolā mācās vairāk nekā 280 skolēnu. Kopā mums ir 12. klases. Katrā klasē ne mazāk kā 10 skolēni. Mūsdienās skolā ir aptuveni 19 dažādi pulciņi. Daudzi skolēni piedalās olimpiādēs, konkursos, sacensībās un iegūst godalgotas vietas. Mūsu skola ir ļoti attīstījusies no 1938.gada un turpina to darīt. Es uzskatu, ka skola ir mainījusies un turpina mainīties uz labo pusi. Man ļoti patīk mācīties šajā skolā, un es nenožēloju, ka atnācu šeit mācīties.

Alīna Sļadzevska

Mans skolas stāsts – skolas pusdienu izvērtējums

Pusdienu pārtraukums skolā man patīk, ja ignorē lielo troksni un ļaužu pūli. Ēdienu es izbaudu un cieniu. Man ir paveicies, jo sēžu pie galda, kur vairākums ir meiteņu, un tas nozīmē, ka man paliek vairāk ēdiena. Pusdienas skolā ir ļoti svarīga dienas daļa, jo vairākums manis aptaujāto skolēnu uzskata, ka pusdienas ir labākā dienas daļa. Šeit es esmu izveidojis sarakstu ar, manuprāt, labākajiem ēdieniem, ko piedāvās skola.

Šajā sarakstā es ierindošu 5 galvenos ēdienus un vienu saldo. Zupas šajā sarakstā neiekļaujas, jo tās visas garšo vienādi.

Sestajā vietā ierindojas kartupeļu biezenis ar siļķi. Šis ēdiens ir gards, bet nav gardākais. Šī maltīte noteikti ierindojas pēdējā vietā no visiem skolā pasniegtajiem ēdieniem, tāpēc manā sarakstā ieņem pēdējo vietu. Tālāk seko rasols – brīnišķīgs ēdiens, sulīgs, gards, bet ne perfekts. Problēma, manuprāt, ir gaļā. Man nekad tā neliemas teicama, vienmēr, kad es to iebāžu mutē, man pārņem interesantas sajūtas. Tomēr rasols ir baudāms ar gardu muti. Solīda 5. vieta. Turpinājumā seko kartupeļi ar kotleti. Labākā lieta šajā salikumā ir kotlete. Tā ir sulīga un viendabīga. Ja ļoti vēlas, tad kotleti var ēst vienu pašu, un būs burvīga maltīte. Pie kartupeļiem parasti līdzī nāk salāti, un šīs trīs sastāvdaļas padara ēdienu par burvīgu. Šo ēdienu ciena daudzi skolēni, tāpēc ierindojas 4. vietā. Plov – iespējams pats mīļākais ēdiens skolēnu vidū. Vienīgā problēma ir tā, ka plov tiek pasniegts ar pārāk maz krējuma, un bez tā plovam vairs nav tik laba garša. Kopumā plov ierindojas stablīt 3. vietā. Otrajā vietā ierindojas rīsu krēms. Šis ir vislabākais saldēdiens, ko skolā piedāvā. Mīkstā, pufīgā substance ar rīsiem veido brīnišķīgu kontrastu ķīselim. Un tev ir nepārspējams saldēdiens! Vienīgā problēma ar saldēdienu ir tā, ka visos saldajos ir viens un tas pats ķīselis, vismaz man tā liekas, tomēr zinātniska pamatojuma tam nav. Pirmajā vietā ierindojas nekas cits kā sautējums. Sulīgs, gards, kontrasts starp sastāvdaļām ar brīnišķīgu gaļu. Piedevās nāk marinēti gurķi. Tas viss padara ēšanu neaizmirstamu. Pelnīta 1. vieta.

Man prieks, ka es pavadu savu ikdienu skolā, kurā ir izcila ēdināšana. Es pat varētu teikt, ka skolā dzīvoju no pusdienām līdz pusdienām. Esmu ļoti pagodināts, ka mans stāsts var tikt iekļauts grāmatā. ILGU MŪŽU SKOLAI!

Justs Vadonis

Kā mani klasesbiedri attiecas pret mani

Es izvēlējos šo tēmu, jo esmu citas tautas pārstāvis, un es vēlos pastāstīt, kā ir mācīties citas tautas skolā, un kādas attiecības veidosies šajā skolā.

Es aizgāju no savas skolas, jo vecāki gribēja, lai mēs ar mūsu iemācāmies latviešu valodu. Man šī ideja ļoti iepatikās, un es nebiju pret.

Mana tautība ir krievs. Daudzi krievu tautas pārstāvji dzīvo Latvijā no 2. Pasaules kara. Mana vecvecmāmiņa pārcēlās no Ukrainas uz Latviju, kad sākās 2. Pasaules karš. Viņa joprojām dzīvo Latvijā, arī visi mani tuvie radnieki.

Mana pirmā diena Nīcas vidusskolā bija 2018. gada 1. septembrī. Es atnācu uz skolu, kad biju 7. klasē. Pirmā dienā gāja diezgan labi, man pat klasē bija draugs no Liepājas. Puse no klases uzreiz gāja iepazīties ar mani. Es Nīcas vidusskolā iestājos ar savu dvīņu māsu Mariju, izrādījās, ka mēs ar mūsu neesam vienīgie jauniņie, ar mums uz klasi atnāca vēl 4 skolēni.

Pirmo mēnesi pret mani attiecās neitrāli. Bija skolēni, kuri gribēja ar mani draudzēties, bet bija tādi, kuri centās ar mani nerunāt. Pēc pusgada Nīcas vidusskolā es jau varēju runāt latviski, sarunāties ar draugiem. Savas attiecības normalizēju un centos nekonfliktēt.

Tagad man skolā iet labi. Skola man patīk. Es atradu sev draugus. Man ļoti patīk mācīties. Skolā ir daudz labu cilvēku. Man ļoti patīk mana klases audzinātāja. Kad man bija slikti vai bija problēmas, viņa man visu laiku palīdzēja. Skolotāja man atļāva nebraukt uz Nīcu dēļ konsultācijām, bet atļāva iet uz konsultācijām Liepājā.

Timurs Rebčinskis

Mana dzīve Nīcas vidusskolā

Es izvēlējos šo tēmu, jo man liekas, ka šī tēma būs interesanta. Es visu apkopāju un atcerējos, kā jutos tad, kad sāku mācīties Nīcas vidusskolā. Es gribu pastāstīt par to.

Es gāju 7. klasē uz jaunu latviešu skolu, nezinot valodu vispār. Es ļoti uztraucos, jo man nebija draugu vai kādu pazīstamu cilvēku, ar kuru es varētu kontaktēties. Tomēr viss bija labi. Pirmā nedēļa pagāja ļoti ātri. Es paspēju iepazīties ar dažādiem cilvēkiem, bet ar katru nedēļu man palika grūtāk, jo es nesapratu latviešu valodu. Man daudzi palīdzēja, bet šo palīdzību man bija grūti uztvert, jo latviešu valodu es vēl nezināju. Vidējā atzīme man bija četri, tas gan bija bēdīgi.

Gāja dienas, nedēļas, un es sāku lēnām saprast. Man jau izdevās runāt latviski, protams, ar kļūdām. Man palīdzēja gan skolotāji, gan klasesbiedri, un es sāku justies labāk nekā sākumā. Man vēl grūti bija ar mācībām, tas ļoti mani uztrauca, bet es centos un cenšos vēl joprojām labi mācīties.

Pagāja vasara, un es jau esmu 8. klasē. Ko es varu tagad pateikt par manu pirmo gadu Nīcas vidusskolā? Šī bija man liela pieredze, par kuru es pateicos, jo tagad es varu runāt un kontaktēties ar latviešiem. Es zinu, ka ir grūti nākt uz jaunu skolu, īpaši cilvēkiem, kuri ir citas tautības pārstāvji. Bet, ja mēs varēsim palīdzēt viņiem un parādīt, ka šajā skolā ir tādi paši cilvēki, tad būs vēl vairāk cilvēki, tāpēc, ka viņi zinās, ka viņi nav vieni.

Man tiešām patīk mācīties Nīcas vidusskolā, to varu secināt. Tagad mana dzīve mainās uz labo pusi. Mani vēl gaida 9. klase, varbūt arī 10. klase. Es vēl nezinu, bet saprotu, ka būs labi, ja mana nākotne būs saistīta ar šo brīnišķīgo skolu.

Marija Rebčinska

Diāna Šimkus 9.kl.

Spilgtākās atmiņas no šiem astoņiem gadiem Nīcas vidusskolā

Skola mūsu dzīvē ir diezgan svarīga, jo tur mēs izglītojamies. Skola nav tikai vieta, kur mēs izglītojamies, bet arī vieta, kur atstājam savas labās vai sliktās atmiņas.

Pirmās gaitas skolā man sākās 2012. gadā, kad man bija 7 gadi. Ar skolotāju Irēnu Freimani 1. – 4. klasei. Klase mums atradās vecajā skolā. Klasē mēs bijām 16 skolēni.

Kad bija jāsāk iet skolā, man bija bail pazust skolā, jo skola likās tik liela, ka varēju tur apmaldīties. Ar laiku jau pieradu pie lielās skolās. Pat negribējās braukt mājās, jo man ļoti patika, kad pēc stundām varēja iet spēlēties spēļu istabā. Varēja skolā spēlēties līdz pat 18.00 vakarā. Ar klasesbiedriem spēlējām daudz un dažādas spēles, populārākā spēle bija “Ķerenes”.

Beidzot 4. klasi, sākās daudz kas jauns. Jāsāk staigāt pa klasēm, jāstāv pusdienu rindā, uz sportu jāģērbjas ģērbtuvēs, jaunas skolotājas. Daudz kas bija savādāks. Klase mums atradās jaunajā skolā, otrajā stāvā, skolotāja Elīna Tapiņa (Krūma). Vēl joprojām mums ir tā pati klase.

Ar klasi mums ir bijušas daudz un dažādas ekskursijas, bet vislabāk atmiņā ir palicis 8.klases brauciens uz Dāniju. Nebrauca visa klase, bet tikai 15 skolēni. Ļoti ilgi bija jāpavada laiks autobusā, jo tāls ceļš bija jābrauc. Braucām kopā ar liepājniekiem, un pēc tam Polijā viņi samainījās ar lietuviešiem. Dānijā mēs bijām nedēļu. Iepazinām daudz un dažādus cilvēkus. Tur mēs sarunājāmies tikai angļiski. Visi bija ļoti draudzīgi. Vēl joprojām sazināmies ar dažiem no Dānijas. Tā bija vislabākā nedēļa. Ja būtu iespēja vēl piedalīties šādos braucienos, labprāt gribētu piedalīties.

Bet, protams, vislabākais skolā ir pusdienas. 1. – 4. klasei mums bija kompleksās pusdienas, kur viss jau ir uzklāts. 5. klasē mēs jau sākām stāvēt rindā uz izvēles pusdienām. Kad sāka remontēt ēdamzāli, mēs ēdām sporta zālē. Galdi izlikti pa klasēm un uzklāti. Tagad ir jauna un skaista ēdamzāle, kur visi ēdam ļoti garšīgas pusdienas.

Šie notikumi bija visspilgtāk palikuši man atmiņā. Ir daudz kas noticis skolā, bet visu jau nevar atcerēties. Esmu sapratusi to, lai arī cik tev nepatīk skola, dusmas nevajag izgāzt uz skolotājiem, jo viņi jau tikai ar labu, lai Tu varētu atrast nākotnē labu darbu. Skola ir vieta, kur Tu vari izglītoties un atrast jaunus draugus.

Ance Annika Uldriķe

Mani interesantākie notikumi skolas dzīvē

Mans pats interesantākais notikums skolā ir ekskursija uz Dāniju. Tā ir pati labākā ekskursija līdz šim. Tā ir ekskursija, kuru es nekad neaizmirsīšu. Tā bija laba iespēja iepazīties ar citiem cilvēkiem, dabūt jaunus draugus, iepazīt viņu kultūru, ēdienus. Esmu ļoti priecīgs, ka skola ļāva mūsu klasei braukt šajā ekskursijā.

Nākamais interesants notikums – vasaras brīvlaiks. Mācījos tā, lai nebūtu vasaras darbi un varētu izbaudīt “atvaļinājumu”. Laba iespēja atpūsties no mācībām un izbaudīt silto laiku ar draugiem, bez stresa par atzīmēm un mācībām.

Arī klases vakars ar nakšņošanu bija ļoti interesants. Skatīties filmas un skraidīt pa skolu. Šo vajadzētu atkārtot vēl kādu reizi.

Pulciņi.

Es un liela daļa klases arī iesaistāties jaunsardzē. Jaunsardze ir kustība, kuras mērķis ir jauniešu izglītošana valsts aizsardzības jomā, patriotisma, pilsoniskās apziņas, biedriskuma, drošības un fizisko spēju attīstība. Tur vienmēr ir interesantas nodarbības, tā ir lieta, kas mani aizrauj. Iesaku visiem atrast ko tādu, kas viņus aizrauj.

Mana pirmā diena Nīcas skolā.

Es dzīvoju Liepājā 12 gadus, man nācās mainīt skolas, jo es pārvācos dzīvot uz Nīcu. Man bija grūti iedomāties mainīt pilsētas skolu uz citu skolu. Es domāju, ka tur neiederēšos, man būs kauns doties uz 1.septembri. Pirmajā skolas dienā izrādījās, ka nav nemaz tik traki, visi bija draudzīgi, atsaucīgi, ātri sapratos ar visiem. Kādu brīdi man pietrūka Liepājas klases, bet ar laiku aizmirsu par viņiem. Bija reizes, kad gribēju iet atpakaļ uz Liepājas skolu, bet tad es pārdomāju, sadraudzējos ar visiem un paliku šeit.

Manas domas par Nīcas vidusskolu.

Nīcas vidusskolā es pašlaik mācos pusotru gadu. Pa šo laiku esmu iesaistījies vairākās ekskursijās, devies uz pieredzes apmaiņas nometni ar klasi. Nīcas vidusskolā ir ļoti garšīgas un brīnišķīgas pusdienas. Vēl man patīk skolas kafejnīca, tās izkārtojums – stilīgs, mūsdienīgs, ar televizoru. Ziemassvētkos tur valda Ziemassvētku noskaņa.

Mareks Timbra

10. KLASĒ

Mans skolas stāsts

Es Nīcas vidusskolā nemācos pārāk ilgi, un šo skolu izvēlējos, jo tā ir tuvu manām mājām, un šajā skolā ir labi skolotāji. Vēl viens iemesls, kāpēc tieši sāku mācīties Nīcas vidusskolā, ir mani vecāki, kuri man neļāva iet nekur citur ģimenes finansiālā stāvokļa dēļ.

Mans stāsts Nīcas skolā sākās 2018. gadā, kad sāku mācīties 9. klasē. Man nācās pāriet uz Nīcas skolu, jo mana iepriekšējā skola tika pārveidota par sākumskolu, bet, pateicoties lieliskiem cilvēkiem Nīcas skolā, šī apstākļu maiņa bija ļoti patīkama, un daudzus cilvēkus es jau pazinu, kas man palīdzēja iejusties jaunā vidē. Protams, pāriet uz jaunu skolu 9. klasē nav patīkami, jo ir eksāmeni un nevar zināt, kā noritēs mācības jaunā vidē. Nīcas skolas kolektīvs man iepatikās, kas man lika saprast, ka vidusskolas ceļš ir mans ceļš. Protams, dēļ mana rakstura un dzīves kļūdām esmu bijis direktora kabinetā, protams, apzinot, ka tas nav labi, bet, ja godīgi, mūsu skolas direktore ir ļoti labs cilvēks, kas māk uz klausīt un dod padomu, un tas skolai dod savu šarmu.

Pateicoties Nīcas skolas skolotājiem un skolēniem, esmu sācis piedalīties visādās nodarbībās, piemēram, komerczinībās un ansambļi, kas man palīdz iegūt jaunu pieredzi un attīstīt savus hobijus. Esmu arī sācis piedalīties ārpus skolas pasākumos, piemēram, "NJC", kas man ir palīdzējis saprast, ka man patīk palīdzēt organizēt pasākumus un iesaistīties grupu aktivitātēs. Nīcas skolā ieguvu arī jaunus draugus, ar kuriem var labi pavadīt laiku ārpus skolas un parunāties, kad nav vairāk kur griezties. Nīcas skolā ir vieni no labākajiem skolotājiem, ko esmu saticis, jo ar skolotājiem ir patīkami parunāties un viņu dēļ pilnībā vēl neesmu izdedzis, un turpinu meklēt sevī spēku mācīties un veidot savu nākotni.

Kopš šī gada sākuma manā galvā ir bijusi doma, kāda varētu būt mana pieredze, ja būtu mācījies Nīcas skolā jau no pirmās klases, bet diemžēl šo es vairs nekad neuzzināšu. Vēl, protams, gribētos zināt, kāda būtu Nīcas skolas ietekme uz mani kā personību, ja mācītos šajā skolā jau kopš pirmās klases, jo, kā mēs zinām, cilvēkiem, kas veido tavu apkārtni, ir ietekme uz tevi kā uz personību.

Nīcas skolai patiešām ir savs šarms, un to nevar noliegt. Šajā skolā ir ļoti daudz lielisku cilvēku un strādnieku, vēlētos pateikties Nīcas skolas kolektīvam, ka esat tik labs. Patiešām esmu no visas sirds priecīgs, ka sāku mācīties Nīcas vidusskolā un nevaru iedomāties, ka mācītos kādā citā

skolā. Šo divu gadu laikā patiešām esmu iemīlējies šajā skolā, un tai vienmēr būs īpaša vieta manā sirdī.

Aigars Juris Seļavins

11. KLAŠE

Mans skolas stāsts

Nīcas vidusskolā mācos jau vienpadsmito gadu. Visi klasesbiedri man ir kā brāļi un māsas, esam viena liela ģimene, kā nekā lielākā daļa esam pazīstami jau vienpadsmit gadus un vairāk, jo blēņas kopā darījām arī bērnudārzā. Tā kā vienpadsmit gadi ir ilgs laiks, lai sastrādātu visādas muļķības, arī mums ir garš piedzīvojumu saraksts. Pirmos skolas gadus kopā ar saviem klasesbiedriem ir grūti atminēties, jo bijām diezgan mazi un tik lielas blēņas vēl nedarījām. Bet galvenokārt atmiņā ir iespaidies tas, kā katru starpbrīdi pavadījām laukā, kaut bija karsts vai auksts. Viena no galvenajām aktivitātēm, pilnīgi visos laikapstākļos, bija spēle - “zeme, zeme”, kaut kas diezgan līdzīgs spēlei augstāk par zemi, bet ar drusku citiem mūsu pašu izdomātiem noteikumiem. Cik atceros, vienam no spēlētājiem bija jābūt vadītājam, kas ņē ciet pārējos spēlētājus, kuri neatrodas uz kāda paaugstinājuma jeb augstāk par zemi. Bija vēl viens noteikums, kur skaļā balsī jāklīdz spēles nosaukums - “zeme, zeme”, bet es īsti neatceros, kāpēc. Bet vēl bez šīs spēles bija aktuāli visādi triki ar šūpolēm, uz tām bija gara rinda. Viens no galvenajiem, tā sauktajiem trikiem, bija lēcieni no šūpolēm jeb cik katrs tālu var izlēkt no tām. Tā kā šī nebija viena no drošākajām aktivitātēm un skolotājām tā nepatika, nācās to darīt slepus, kamēr neviens mūs nepieskatīja. Protams, kad pēc tam

kādam radās traumas, kas vecākus, skolotājus neapmierināja, mūs sāka pieskatīt uzmanīgāk. Kad paaugāmies, kad mūs vairs nepieskatīja, ejot laukā, šūpoles atkal bija topā. Ar laiku spēlēšanās laukā nomainīja citas aktivitātes un citi blēņu stāsti. Visinteresantākie stāsti ir par ekskursijām. Manuprāt, jautrākā un interesantākā ekskursija bija uz Igauniju, kad mācījāmies devītajā klasē, kurā devāmies kopā ar tā laika vienpadsmito klasi. Ekskursija bija divas dienas gara, līdz ar to bija jāpaliek viesnīcā. Interesantākais notika naktī. Mūs visus izdalīja pa divām atsevišķām mājām. Katrā numuriņā bijām kādi trīs vai četri cilvēki, līdz ar to bija garlaicīgi. Izdomājām, ka ir jāapvienojas un nakts jāpavada visiem kopā. Protams, skolotājām nepatika šī ideja, tāpēc bija jārīkojas slepus. Ārdurvis abām mājām bija slēgtas, bet ārā kaut kā bija jātiek. Tā kā vienai kompānijai numuriņš atradās pirmajā stāvā, bija skaidrs rīcības plāns, ir jāizmanto logi. Kad beidzot visi bijām nonākuši ārā, devāmies nelielā ekskursijā pa apkārtni, bet sapratām, ka esam, var teikt, “nekurienē”. Pēc tam visi kopā devāmies uz vienu no numuriņiem, mājā, kurā nebija skolotājas. Visu nakti pavadījām tur. Nākošajā rītā, kad skolotājas mūs gaidīja brokastīs, kas bija jau septiņos no rīta, neviens vēl nebija gulējis. Pēc brokastīm plānā bija pastaiga pa Tartu, kur izmantojām katru soliņu, lai drusku atpūstos, daži pat paspēja pagulēt. Kad atpakaļ ceļā stāstījām visu naktī notikušo skolotājām, viņas tikai pasmējās un pat priecājās, ka esam tik forša kompānija.

Protams, vēl ir simtiem stāstu par visām sastrādātajām blēņām skolas laikā, bet dažām no tām ir jāpaliek noslēpumā. Bet galvenais ir izbaudīt vidusskolas laiku, jo tāds ir tikai vienreiz mūžā.

Paula Kurpa

Mans skolas stāsts

Skola - tas, iespējams, ir garākais un vissvarīgākais posms katra cilvēka dzīvē. Maz kam patīk celties 7 no rīta, mācīties līdz naktīm, pildīt mājas darbus un rakstīt pārbaudes darbus. Bet vienalga visa galā grūti aiziet no skolas augstskolā vai koledžā. Pēdējā zvanā daudzi pat raud, kad šķiras ar tā saukto "otrā māja". Man skola vienmēr ir bijusi vieta, kur var tikties un parunāt ar draugiem. Atnākusi uz nodarbībām dažas minūtes pirms zvana, bet tad ar vienu ausi klausījos skolotāju un ar otro blakussēdētāju. Un nav zināms, kas stāstīja interesantāk. Starpbrīžos es nēsājos pa koridoru pat ātrāk nekā pirmklasnieki. Tas viss turpinājās līdz pat 9. klasei. Bet, lūk, pienācis brīdis izlemt, kur iet mācīties tālāk. Es ilgi domāju un pieņēmu lēmumu doties mācīties līdz 12 klasei, bet es sapratu, ka man būs jāmaina skola un būs jāatvadās no saviem draugiem. Mans mērķis bija labāk apgūt latviešu valodu, tā kā es plānoju dzīvot un mācīties Latvijā.

Reiz skolas izlaidumā pie manis pienāca skolotāja un jautāja, ko es darīšu tālāk pēc pamatskolas? Es pateicu, ka plānoju doties uz latviešu skolu. Skolotāja apstiprināja manu izvēli un ieteica pāriet mācīties uz N skolu N pilsētā. Teica, ka uz šo skolu daudzi skolēni pāriet, jo tur ir svaigs gaiss, komforts, un, galvenais, labi skolotāji. Es nolēmu aizbraukt ar mammu nākamajā nedēļā uz N skolu.

Tā bija pirmdiena 10 no rīta, bija spoža saulīte, un es jau braucu uz citu pilsētu skatīties N skolu. Man bija ļoti bail, es baidījos, ka mani nepieņems klasesbiedri, jo man ir cita tautība. Es gāju pa gaiteni skolā ar skolotāju. Skolotāja uztaisīja man mazu ekskursiju pa skolu. Man ļoti patika šī skola, tā tiešām ir ļoti ērta. Un es nolēmu riskēt, nolēmu mainīt savu dzīvi, pārstāt baidīties un cerēt, ka mani pieņems savā klasē jauni klasesbiedri. Mamma uzrakstīju iesniegumu uz skolu, runājot ar skolas direktoru un skolotājiem, mani uzņēma N skolā 10. klasē.

Es izgāju no direktores kabineta ar domu, ka es nenožēlošu par savu izvēli mācīties citā pilsētā un latviešu valodā, jo tas būs ļoti grūti. Un, lūk, es gāju pa kāpnēm skolā, un te dzirdu, kā meitenes kliekz manu vārdu. Es pagriezos un tur stāvēja manas draudzenes no dejām. Es ļoti priecājos, pieskrēju pie viņām un pateicu, ka es tagad arī šeit mācīšos. Viņas mani samīļoja un pateica, ka mēs mācīsimies vienā klasē. Es nezināju, ka N pilsētā ir tikai 1 skola. Un es nezināju, ka manas draudzenes mācās šajā skolā.

Ir pienācis 1. septembris, es zināju, ka es neesmu viena un, ja kas, man palīdzēs ar latviešu valodu draudzenes. Es iepazīnos ar saviem jaunajiem klases biedriem, viņi pieņēma mani savā klasē, un mēs ļoti sadraudzējāmies. Esmu ļoti priecīga, ka riskēju un pārvarēju savas bailes. Esmu laimīga

mācīties citā pilsētā N skolā, bet drīz pienāks laiks mums šķirties, jo drīz pienāks nākamais posms dzīvē. Bet kamēr ir laiks, ir vērts izbaudīt skolas dzīvi, izklaidēties un, protams, arī mācīties.

Angelika Rudakova

Kā jau visiem zināms un kā visi saka, skolas laiks esot visinteresantākais laiks tavā dzīves posmā. Skola ir tā vieta, kur tu satiec savus pirmos īstos draugus, kur tu iemācies dzīvot, kur tu uzkrāj pieredzi tālākajiem dzīves mērķiem, kā arī daudz ļoti foršu, bīstamu un neaizmirstamu atmiņu, ko pēc tam pastāstīt saviem bērniem, mazbērniem.

Kā jau visiem, kas ir gājuši skolā, ir ļoti daudz atmiņu no skolas dzīves un daudz stāsti, par kuriem var runāt un runāt, tāpat ir arī man. Lai gan daudz piedzīvojumu sākās arī bērnudārza laikā, bet tie nav tie stāsti, kuri ir visinteresantākie un kurus tik spilgti atceras. Skolas laiks, gadu gājumiem ejot uz priekšu, ir sakrājušies ļoti daudz un nozīmīgi stāsti vai izdarītas blēņas, par kurām ir vērts atcerēties un pastāstīt kādam.

Sākumskolā, kā nekā ilgi vēl neesam uzturējušies skolā, visu skolu vēl īsti nepārzinājām, bet skolā bija 4 stāvi, kur 4. stāvā bija bēniņi, spēlējot paslēpes ar klasesbiedriem, domājām uziet augšā uz 4. stāvu, ko arī mēs izdarījām, nonākuši tur, mēs redzam, ka ir vēl vienas koka durvis, aiz kurām slēpjas vēl 2 durvis, kuras bija no metāla, kā nekā tajā laikā mēs bijām ļoti zinātkāri uzzināt, kas slēpjas aiz šīm metālotajām durvīm, nolēmām aiziet paskatīties, atverot pirmās durvis, atradām slēdži, kur ieslēgt gaismu, tad mēs arī visi nobijušies, rokas trīcēja, kājas drebēja, devāmies iekšā, kur īstenībā slēpās tikai pāris kontaktu, kaut kādi slēdži un vēl pāris nenozīmīgas lietas. Tad mēs sapratām, ka šeit nekā īsti interesanta nav, tad nodomājām, varbūt tomēr aiziet un paskatīties, kas slēpjas aiz šīm otrajām metālotajām durvīm, atvērām vaļā, viss pilnīga tumsā, kā arī nebija nekur slēdžu, kur ieslēgt gaismu, tad manam klasesbiedram bija jau telefons, kuram bija lukturītis, tad ieslēdza lukturi un gājām iekšā, viss bija tumšs, kā arī bija ļoti auksts šeit, bet mūsu ziņkārību diemžēl nekas neapstādināja, un tad iekšā veda tāds no koka uznaglots celiņš, kur blakus celiņam bija vate, lai būtu skolas jumts nosiltināts, un tad pēkšņi uz joku vienu no mūsu klasesbiedriem iegrūda iekšā, un viņš pazuda iekša tajā vatē līdz pleciem. Bet tad mēs sapratām, ka tie ir skolas bēniņi, kur īsti atļauts

nebija mums atrasties, un tā mēs gājām vēl tur dažas reizes ar cerību varbūt atrast kaut ko foršu vai biedējošu.

Skolas laiks, tas ir laiks, kuru vajag izbaudīt uz visiem simts! Jo tas ir tas laiks, kad tev ir visinteresantāk un visforšāk, jo skolā tu neieej rutīnā, kur tev ir tikai darbs un darbs, skolā ir darītas blēņas, kuras pēc tam ir forši atcerēties un par to kādam pastāstīt.

Kristers Kalējs

Es Nīcas vidusskolā mācos jau vienpadsmito gadu, un par šo laiku man ir daudz pozitīvu atmiņu. Ikdienu skolā nav viegla, no rīta ir agri jāceļas, ir daudz stundu, tas ir nogurdinoši, taču mēs ar klasesbiedriem cenšamies viens otru uzmundrināt un uzjautrināt.

Man patīk skolā rīkoti pasākumi, tie ļoti saliedē klases kolektīvu. Viens no mīļākajiem skolas pasākumiem ir „Gunāra balva”. Šis pasākums notiek katru gadu pirms Ziemassvētku brīvdienām. Tās ir klašu sacensības ar dažādiem priekšnesumiem, katru gadu ir citi uzdevumi. Katrai klasei ir bijis jāsagatavo teātra priekšnesums, jāsagatavo „popielas” priekšnesums, jāiesaista vienā priekšnesumā divu deju stili. Klases ar saviem priekšnesumiem sacenšas, un žūrija novērtē, kuram ir sanācis vislabāk, tā klase saņem Gunāra balvu. Dažus gadus ir bijušas draudzīgas sacensības starp klasēm ar dažādiem jautājumiem par Ziemassvētkiem, klase, kura vislabāk izpilda uzdevumus, uzvar. Pēc šī pasākuma, kad ir uzzināts uzvarētājs, ar pozitīvām emocijām visi pavada vakaru ballē, dejojot un jauki pavadot laiku.

Ļoti pozitīvs pasākums bija pagājušā gada novembrī „Sadziedāšanās”. Katra klase izvēlējās dziesmu, ar kuru uzstāties skolas priekšā, lai tas nebūtu parasts koncerts, kur visi klausās, katram tika izdalītas lapas ar dziesmu vārdiem. Šis pasākums bija ļoti jauks un aizraujošs. Visa skola dziedāja pazīstamas dziesmas. Manai klasei ļoti šis pasākums patika un labprāt tajā iesaistījās.

Ļoti jauki pasākumi ir klases ekskursijas. Katrā ekskursijā ir savi piedzīvojumi. Atmiņā paliekošākās ir tās ekskursijas, kurās viss nenotiek tā kā plānots. Neparedzēts atgadījums bija pagājušā gada ekskursijā uz Aglonu. Nonākot pie Velnezera, mūsu autobuss avarēja, un mēs palikām bez transporta. Bija neliels satraukums, bet tūrisma aģentūra sagādāja citu transportu, un ekskursija bija izdevusies. Interesanti ir pabūt vietās, kur neesi bijis, apmeklēt muzejus un apskates objektus,

bet pats jautrākais parasti ir vakari un nakts viesnīcās. Klasesbiedri parasti sapulcējas vienā numuriņā, un sākas lielākā rosība. Ir skaļas sarunas, spēles un mūzika, un dažkārt tas traucē pārējos viesnīcas apmeklētājus un skolotājas.

Mani klasesbiedri ir ļoti radoši un idejām bagāti, enerģiski. Ar prieku pieņem dažādus izaicinājumus. Mēs esam ļoti draudzīgi un saliedēts kolektīvs. Un liels nopelns tajā ir mūsu klases audzinātājam. Pēc skolas beigšanas būs daudz jauku atmiņu par skolas laikiem. Ceru, ka mums izdosies visiem satikties klases salidojumos un pārrunāt piedzīvoto.

Sanija Jankēvica

Kad cilvēki dalās cits ar citu atmiņu stāstos, bieži visspilgtāk atmiņā paliek jaunības gadi. Tas ir laiks, kad jaunības trakumam nav robežu, tiek izmēģināts viss, ko pasaule sniedz. Laiks, kad maksimālisms ir vistipiskākā jauniešu iezīme. Jo trakāk, jo labāk, pareizi? Taču visiem jauniešiem ir kaut kas, kas vieno. Tās ir atmiņas no skolas, kurā visi esam gājuši vai vēl šobrīd ejam. Tā kā tur ir aizvadīta daļa no jaunības gadiem, arī skolas stāsti ir nozīmīga kopējo dzīves atmiņu sastāvdaļa.

Sākumskola. Mans skolas stāsts aizsākās 1. septembrī. Tad, kad mēs, bars mazu bērneļu ar asterēm rokās, vēl nezināja, kur esam nonākuši, kļuvām par klasesbiedriem. Tajā dienā nevienam nebija ne jausmas, ka gadus vēlāk dzīve iegrozīsies tā, ka bez šiem bērneļiem, nu jau labākajiem draugiem, dzīve šķitīs neiedomājama. Pirmā skolotāja sirdī paliks uz mūžu. Mācīšanās pagarinātajā grupā nereti beidzās vai nu ar "knipīšu" turnīru, vai ar "ķerīti", bet pavisam noteikti ar sarunām par dzīvi. Parunāt par visapkārt notiekošo patika mums visiem. Vienmēr atcerēšos skolotājas frāzi: "Ja no rīta man nav noskaņojuma, jūs vienmēr spējat mani enerģiski uzlādēt". Šāda enerģijas apmaiņa ir bijusi vienmēr. Un kā gan tā nebūs, ja mūsu pirmā skolotāja spēja uzrīkot klases vakarus, kur jāpārgērbjas par pretējā dzimuma pārstāvi, un jautrība sāk sit augstu vilni! Labākus sākumskolas gadus nevaru vēlēt.

Pamatskola. Jauna vide, pasākumi, jauna klases audzinātāja. Vienkārši sakot - jauni piedzīvojumi. Manuprāt, klases saliedētības pirmsākumi ir meklējami skolas izslavētajā, tradicionālajā "Gunārbalvas" pasākuma gatavošanās procesā. Te nu mana klase aktivitātē un asprātībā varēja izpausties pilnībā. Kurus puisus vēl varēs pierunāt dejot baletu svārkos, ja ne mūsējos. Visos pasākumos esam iesaistījušies uz visiem simts procentiem. Ārpusstundu aktivitātes

ir mūsu klases vājība. Ak šie pirmie īstie saldo sešpadsmit gadu “tusiņi”, ekskursija uz Druskininkiem, pastaigas siltā saulītē, eksāmenu konsultāciju laikā ☺. Patiesa laime, jautrība un prieks cauri visam. Pienāk pēdējais zvans, izlaidums... Laiks skrien vēja spārniem, tomēr vēl nekas nebeidzās!

Vidusskola – it kā atbildīgāks skolas posms, bet laikam ne mums. Uzskats, ka esam skaļa, aktīva un it kā pārāk saliedēta klase, būtu maigi teikts. Piedodiet, skolotāji, bet nu tādi mēs bijām, esam un būsīm. Varbūt tamdēļ arī esam īpaši. Ārprāts, nu jau no pusaudžiem esam kļuvuši par jauniešiem, kuriem pavisam drīz jādodas lielajā dzīvē. Tomēr vēl ne tik drīz. Puse no vidusskolas jau ir aizritējusi. Jā, tādi klases piedzīvojumi kā ekskursijas, “ZZ čempionāts”, saliedē, bet droši vien visvairāk paliks atmiņā kopīgi pavadītie muzikālie starpbrīži, kuros tiek ieskandināti skolas gaiteni, un ikdienas nebēdnības.

Vienmēr ir vērts atcerēties, ka ne tikai pasākumi, izbraucieni veido labākās atmiņas. Tās veido ikdienas amizantie joki, ikdienišķās izāzēšanas, klasesbiedru smiekli, skolotājas smaids. Tik maz vajag, lai dienišķā rutīna būtu krāsaina. Skolas laikā sapratu, kas ir svarīgākais dzīvē. Tā nav tikai tālāko dzīves mērķu veidošana. Svarīgākais ir ķert katru momentu šeit un tagad, kamēr klasesbiedri ir blakus. Jābūt laimīgam un priekpilnam ik mirkli. Laiku atpakaļ nepagriezīsi, tāpēc ir jāņem no dzīves viss, ko tā sniedz tieši tagad!

Krista Otaņķe

“Ir katram sava roka jāpieliek, lai lielais darbs uz priekšu iet,” ar šādiem Raiņa vārdiem gribas iesākt šo savu skolas stāstu. Ikkatrs no mums veido skolas stāstu, ikkatram ir sava loma skolas dzīvē, vai tas būtu skolotājs vai skolēns. Visi kopā mēs veidojam skolas tradīcijas un atstājam aiz sevis atmiņas. Ir palikušas daudzas atmiņas par šo skolu, jo tajā pavadīju 8 gadus, kas ir pietiekami ilgs laiks, lai neaizmirstu gan labās, gan varbūt ne tik labās lietas, kas notikušas ar mani šajā skolā.

Mans skolas stāsts sākās 2009. gada 1. septembrī Sikšņu pamatskolā ar pirmo klases audzinātāju Zandu Biti, kuru vēlāk 5. klasē nomainīja Agrita Brizga.

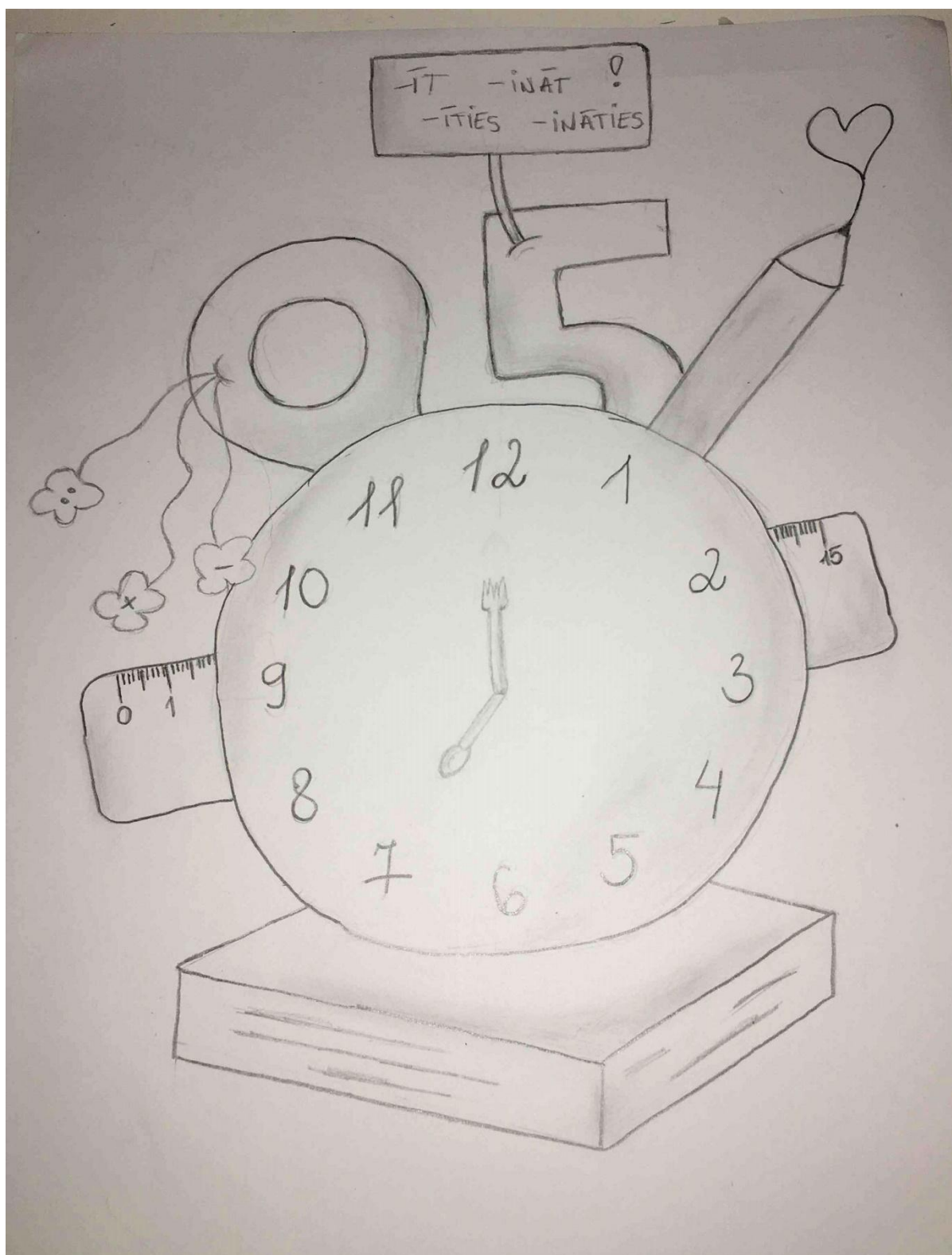
Pienāca 9. klases pirmais septembris, kuru iesāku Nīcas vidusskolā. Jau ilgi pirms šīs dienas mani mocīja neziņa, satraukums un gaidas, jo nezināju, kādi būs mani klasesbiedri un audzinātāja.

Pirmā septembra rītā mans uztraukums bija tik liels, ka likās, ka to redz visi apkārtējie. Biju tik ļoti satraukts, ka kļūdīšos un savā neziņā izdarīšu kaut ko muļķīgu. Taču man bija jāspēr liels solis nezināmajā. Šodien es atceros ar smaidu, un, ja klasē ienāk kāds jaunais, es vienmēr atceros sevi un viņu ļoti labi saprotu. No pirmās skolas dienas visspilgtāk atceros brīdi, kad audzinātāja Ingrīda pārbaudīja manas atmiņu spējas, atceroties savu klasesbiedru vārdus. Jāsaka liels paldies manai klasei un audzinātājai, ka viņi mani ātri pieņēma kā savējo un bija prieks dzirdēt, ka kāds no klasesbiedriem saka, ka ir sajūta, ka Ģirts ir sen jau kopā ar mums. Man ļoti patīk klases un skolas tradīcijas, gan piedaloties konkursos, gan dažādie pasākumi, gan kopējie atpūtas brīži. Patīk, ka skolotāji ir ļoti atsaucīgi, izdomas bagāti, ar humora izjūtu, viņi ļauj un pat dažreiz liek iesaistīties projektos, ļauj izmēģināt spēkus un zināšanas, ļauj saprast, cik daudz tu spēj un vari. Interesantākais ir tas, ka Nīcā populārs ir futbols, un to es nemaz nekāroju. Situācija sagādījās, tā kā skolā strādā sporta skolotājs Aivis Karzons, kurš vadīja kalnu riteņbraukšanas pulciņu, un kādu dienu viņš mani uzrunāja, vai nevēlos pamēģināt nodarboties ar riteņbraukšanu. Tagad varu teikt viņam lielu paldies par šo piedāvājumu, jo manas domas un laiks ir paņēmis lielāko daļu, veltot riteņbraukšanai. Esmu ar to sācis nodarboties nopietni, un tas varbūt ir tāpēc, ka redzu, ar kādu aizrautību un entuziasmu nodarbojas pats treneris.

Es domāju, ka Nīcas vidusskola var lepoties ar gudriem, talantīgiem skolotājiem un skolēniem, katrs no viņiem atstāj savu devumu skolai un veido skolas vēsturi. Arī delverīgie un ne tik talantīgie skolēni ir vajadzīgi katrā skolā, jo tikai tā mēs varam salīdzināt, saprast, attīstīt un pilnveidot darbu, lai tas būtu vislabākais. Esmu priecīgs, ka, sākoties jaunam rītam, ir jādodas uz skolu, un tas nekas, ka kāda stunda ir nepatīkamāka, bet zinu, ka satikšu draugus, savu klasi, būšu garšīgi paēdis, būšu iemācījies kaut ko jaunu un dienas beigās mazliet kļūšu skumīgs, jo jādodas mājās un visus satikšu tikai nākamajā rītā.

Skumji ir tas, ka nākamais ir mans pēdējais gads šajā skolā, šie četri gadi ir paskrējuši un būs jāšķiras no klases. Neviens mēs nezinām, kas mēs dienās būsīm, ko darīsim, bet ceru, ka mēs būsīm arī turpmāk draugi un tiksimies, lai atcerētos skolas laiku. Novēlu savai skolai ilgu mūžu, daudz skolēnu, gaišu ideju un vienmēr talantīgus un darbīgus skolotājus un tehniskos darbiniekus. Skola – tu vienmēr būsi manā sirdī!

Ģirts Knubis

Ance Annika Uldriķe 9.kl.

Skolu sāku Rucavas pamatskolā, tur nomācījos deviņus gadus un tad sāku savu izglītības turpinājumu Nīcas vidusskolā. Skola ne vienmēr sagādā tās labākās atmiņas bērnam, jo ir jāmācās, bet turpretim tu apgūsti jaunas zināšanas un iepazīties ar citiem.

Man vienmēr ir patīcis pavadīt pēc stundām vai starpbrīžos laiku ar draugiem. Īpaši mazajās klasītēs, kā bērns sēdēju un gaidīju starpbrīžus, lai varētu ātrāk turpināt spēlēt spēles. Daudz atmiņas pirmsskolā man ir sagādājušas skolotājas, kuras bieži veda mūs pārgājienā un taisīja klases balles. Sākumskolā priekš pārgājieniem mums bija īpaša vieta, tas bija Pūces kalns. Ziemā, tur dodoties, mēs šļūcām ar ragaviņām, pikojamies un taisījām pikniku uz ragaviņām. Pavasarī mēs taisījām ugunsgrāvu un cepām desinā, spēlējot visādas klases saliedēšanas spēles.

Mums ļoti patika klases balles, mēs pirmajās četrās klasītēs, ja labi uzvedāmies, katru mēnesi taisījām. Mēs skatījāmies filmas, ārā spēles spēlējām, gādājām loterijas un gājām ciemos. Mīļākās mums bija svētku klases balles kā pēdējā vai pirmspēdējā skolas dienā, jo tad nākošajā dienā bija brīvlaiks, un līdz ar to bērni ir daudz priecīgāki.

Bez pārgājieniem es biju bērns, kam bija jāgaida autobuss, tad mēs ar klasesbiedriem un draugiem pēc stundām gājām laukā un spēlējām visādas grupu spēles, pastaigājāmies pa mežu.

Ziemā skolas dzīvē mēs sportā gājām slēpot un slidot. Tās bija vienas no manām mīļākajām sporta stundām, slēpot es mācēju, bet slidot, lai arī ne pārāk labi sanāca, man vienmēr patika labāk. Dažreiz apkritu uz ledus, bet tas manu gribu turpināt nemainīja.

Bez izklaidēm pēc stundām ar klasesbiedriem un draugiem bija arī mācības. Jau mazajās klasēs es biju ļoti patstāvīga un pat mājasdarbus vecākiem neprasīju. Man atzīmes bija ļoti svarīgas, tāpēc vienmēr mācījos labi un teicami. Mums skolotāja jau no mazām klasēm radināja censties pelnīt labas atzīmes, mēs par labām atzīmēm, tas ir deviņi un desmit, dabūjām zīmodziņus, par kuriem mēneša beigās varēja dabūt balvu. Bija iespēja pildīt papildus uzdevumus. Es gandrīz vienmēr dabūju balvu, un, kā maziem bērniem, mums tas likās ļoti interesanti.

Skolas dzīve ir bijusi visai interesanta, nesen sāku iet Nīcas vidusskolā, tāpēc no šīs skolas man atmiņu ir maz un savādākas, protams, mazāk spēles un kopā būšanu, bet vairāk telefonu.

Lauma Magdalēna Van der Vena

Skolā esmu pavadījis lielu daļu no savas dzīves, un pa šo garo laika periodu, būdams skolā, esmu iesaistījies dažādos neaizmirstamos, interesantos piedzīvojumos, kas visbiežāk beidzās nelabvēlīgi, jo tie interesantākie piedzīvojumi nenotiek starpbrīdī, bet stundu laikā. Pirmās četras klases pabeidzu Nīcas vidusskolā, pamatskolu beidzu Durbes pamatskolā, pēc pamatskolas atkal sāku mācīties Nīcas vidusskolā, kopā mācos Nīcas vidusskolā ap 6 mācību gadiem.

Pirmais nozīmīgākais un neaizmirstamākais notikums man personīgi ir 10. klases 2. septembris. Tā man bija emociju pilna diena, jutos ļoti pozitīvi satraukts, jo zināju, satikšu savus vecos klasesbiedrus no sākumskolas perioda pēc piecu gadu pauzes, kas ir diezgan garš periods. Es jau biju daudzas lietas aizmirsis par saviem labākiem draugiem sākumskolā un biju arī satraukts, vai vispār būs mani atcerējušies un vai es arī iejutīšos atpakaļ. Patlaban jau ir pagājis kāds laiks kopā ar vecajiem klasesbiedriem, es varu droši sacīt, ka esmu iejuties atpakaļ un jūtos pieņemts, man arī ir prieks, ka katru dienu ar viņiem varu veidot jaunus, neaizmirstamus piedzīvojumus.

Pa šo laika periodu ir notikuši dažādi neaizmirstami piedzīvojumi, kuri visbiežāk ir saistīti ar manu klasi. Kā pirmais neaizmirstamais notikums, kas nāk prātā, ir parasta mācību diena, kas neatšķiras no citām. Tās bija divas ķīmijas stundas, kad mēs nolēmām kopīgi pēc pirmās ķīmijas stundas nobastot šo stundu, jo jutāmies noguruši un vēlējāmies nedaudz paelpot svaigu gaisu, tāpēc mēs nolēmām doties uz atpūtas vietu, kas atrodas blakus tūrisma informācijas centram, visbiežāk to sauc par strūklaku. Protams, visi nedeīvās kopā ar mums, jo kādam tas ir svarīgs skolēna pienākums būt katrā stundā, bet citam tā ir stipendija, kas motivē vienkārši būt šai noteiktā stundā. Tomēr tas mūs, bastotājus, neapturēja doties prom no šīs stundas, tāpēc mēs arī devāmies. Pa ceļam iegājām veikalā nopirkt saldējumu, jo tā bija diezgan silta un saulaina diena. Pēc tam pavadījām laiku, sēžot saulītē un runājoties. Šim notikumam nebija ļoti sāpīgas sekas, katrs, kurš neieradās uz stundu, atbilstoši saņēma e-klasē neattaisnotu stundu, kā arī nelielu rājienu no klases audzinātājas. Šis notikums, iespējams, nevarētu būt tas neaizmirstamākais, bet tā bija pirmā reize, kad neierodos uz stundu, lai tikai atpūstos.

Šie ir tikai divi no daudziem notikumiem, ko esmu piedzīvojis kopā ar savu klasi, protams, ceru, ka tā arī viss turpināsies līdz 12. klases beigām. Manuprāt, interesantākie piedzīvojumi galvenokārt notiek ar draugiem un tuviniekiem, tāpēc tas ir svarīgi tikt pieņemtam savā draugu, radnieku lokā, lai spētu maksimāli piedzīvot neaizmirstamas atmiņas kopā ar viņiem.

Oto Bunks

Jebkurš cilvēks ir gājis skolā. Tā var būt pamatskola, vidusskola vai dzīves skola, un katrā no tām mums ir kādi piedzīvojumi. Man Nīcas vidusskolā ir bijuši ļoti daudz smieklīgi un interesanti piedzīvojumi, kuros piedalos ne tikai es, bet arī mani draugi.

Pirmais piedzīvojums bija sākumskolā, kuru es atceros, jo toreiz smieklī bija tik lieli, ka visi, kas piedalījās, smējās, vēderu turēdami. Manuprāt, tas notika trešajā vai ceturtajā klasē skolas pagalmā. Mēs ar draugiem spēlējām bumbu, un vienam klasesbiedram uz pleca nokrita putna pārpalikumi. Tajā vecumā tas bija tik smieklīgi, ka beigt smieties varēja tikai, kad draugs apvainojās un sāka raudāt. Pēc incidenta klasesbiedrs dažreiz tika apbižots par to atgadījumu, bet mēs to visu uztvērām kā joku, kas priecē manā klasē, ka daudz atgadījumi tiek uztverti kā joki, nevis kā aizvainojumi. Šis bija spilgtākais atgadījums no sākumskolas, kas pirmais ienāca prātā.

No pamatskolas es ļoti labi atceros Ziemasvētku pasākumus “Gunārbalva”, kur katra klase sagatavo priekšnesumu un to atrāda pārējām pamatskolas klasēm, kur vakara beigās tiek paziņota labākā klase. Manuprāt, astotajā klasē mēs izcīnījām uzvaru. Mēs izveidojām divas dejas, vienā zēni dejoja baletu, bet otrajā visa klase apvienojās dažādu stilu dejā. Par zēnu deju bija pārsteigti pilnībā visi klātesošie, jo bieži nevar sastapt zēnus, kuri dejo svārkos. Emocijas, ko mēs iegūstam no tiem vakariem, ir neaprakstāmas, jo visa pamatskola apvienojas vienotā koncertā un vakara beigās iztrakojas skolas diskotēkā. Šie vakari paliks prātā kā enerģijas, uztraukuma un smaīdu pilni vakari, jo emocijas tiešām ir neaprakstāmas gan sagatavošanas posmā, gan pasākuma vakarā.

ZZ čempionāts ir tas pasākums, kas palicis prātā no vidusskolas, jo mūsu klasei tā bija pirmā pieredze tāda veida pasākumā. Manuprāt, ka to vajadzētu pamēģināt jebkurai klasei, jo tad var redzēt, cik klase ir saliedēta, spēcīga un draudzīga. Iegūtās emocijas arī ir fantastiskas, jo pasākumā visi cilvēki ir smaīdīgi, priecīgi, un liekas, ka visi apkārtējie cilvēki ir tavi draugi, ar kuriem var mierīgi parunāt un pasmieties. ZZ čempionāts ir ļoti labi izdomāts, jo ir visdažādākie uzdevumi, ja nepadodas viens uzdevums, tad otrs uzdevums būs tieši tavā gaumē un tev padosies. Labu gaisotni dod apkārtējā vide un tas, ka ir sporta gariņš, ka gribas uzvarēt visos uzdevumos. Manuprāt, ZZ čempionāts ir viena no spilgtākajām atmiņām skola laikā un to vajadzētu pamēģināt jebkurai klasei, jo iegūtās emocijas ir neaprakstāmas.

Es ticu, ka skolas laiks ir viens no labākajiem laikiem dzīvē, jo ir daudz laika, enerģijas un ideju, kuras var salīdzinoši viegli īstenot, ja ir vēlšanās. Skolas laikā iegūtās emocijas man iespiedīsies atmiņā, jo piedzīvojumi, ko esmu darījis kopā ar šo kompāniju, nav aizmirstami. Es ļoti priecājos, ka esmu izmantojis daudz iespējas skolas laikā, ko ir devusi Nīcas vidusskola

Pirmo reizi, pārkāpjot skolas sliekšni, saproti, ka sākas lielā dzīve, kur pašam būs jātiek ar visu galā.

Es savas skolas gaitas uzsāku Liepājas Ezerkrasta sākumskolā 2009. gada 1. septembrī. Atceros šo gadu kā baiļu un neziņas gadu. Pirmo gadu skolā es biju diezgan nobijies, tāpēc ka manā dzīvē sākas jauns posms, kurš ilgs 12 gadus. Bailes radīja tas, ka skolā mācījās bērni līdz ceturtai klasei, un tie bija sveši. Skolotājas bija daudz, nepazīstamas, klases telpas mazas. Sporta zāles nebija, gaiteni ļoti šauri.

Pabeidzot Liepājas Ezerkrasta sākumskolu 2013. gadā, es mācības turpināju Liepājas Raiņa 6. vidusskolā. Šajā skolā 1. septembris bija kā piedzīvojums. No šīs skolas visslabāk man atmiņā ir palicis mans klases audzinātājs Aivars Blūms, no viņa varēja mācīties, kā pareizi uztvert dzīvi. Viņš vienmēr tika galā ar dažnedažādām dzīves situācijām, vienmēr mierīgs, nosvērts, elegants, draudzīgs. Apbrīnoju viņa mieru. Man atmiņā palicis viens teiciens, ko viņš teica “Es jau nebraucu ekskursijā ar pensionāriem, bet gan ar skolēniem!” Šajā skolā mācījos divus gadus, bet pēdējo pusgadu braukāju no Nīcas uz Liepāju, jo mainīju dzīves vietu no pilsētas vides uz laukiem. Liepājas Raiņa 6. vidusskolā man mācības gāja kā pa kalniem. Stundas notika pa blokiem, līdz ar to dienā bija jāapgūst vidēji trīs priekšmeti. Bloku stundas noritēja 80 minūtes, līdz ar to bija diezgan grūti nosēdēt stundās.

Skola, kurā es vēl turpinu mācības, ir Nīcas vidusskola.

Šajā skolā ir mācījušies gan mani vecvecvecāki, vecvecāki un vecāki.

Nīcas vidusskolu sāku apmeklēt 2015. gada 1. septembrī. Ierados 7. klasē pirmajā semestrī. Atceros 1.septembri, tie tik bija svētki! Kliņģeris katrai klasei un fotografēšanās, protams, svētku brīdis, kad kopā ar 12. klasi skolā ierodas mūsu jaunie skolas skolēni. Ierados satraukts un nobijies, lai gan daži esošie klasesbiedri bija pazīstami no futbola treniņu laikiem. Skola likās ļoti liela un plaša. Klases biedri tikai 15. Starpbrīžos varēja staigāt pa plašo skolas gaiteni un aiziet pie mūsu iemīļotās kafejnīcas darbinieces Antras, parunāt par dzīvi, protams, arī pasmieties. Izskriet sporta laukumā bumbu uzspēlēt. Tas man bija gandarījums, jo Liepājas Ezerkrasta sākumskolā gan tā nevarēja.

Atverot skolas durvis, degunu kutināja pusdienu smarža ...mmmmm kā pie omes! Un ēdiena garša! Kā saka slavenais pavārs Mārtiņš Rītiņš: “Kas var būt labāks par šo!”

Es novēlu savai skolai zinātkārus skolēnus un gudrus, atsaucīgus pedagogus, kā arī izcilus tehniskos darbiniekus! Mūsu skola ir kā pērle, ko vajag saudzēt un spodrināt, lai ikviens, tajā ienākot, apbrīnotu gliemežnīcas bagātību!

Valters Kalējs

Ilgajā skolas laikā kopā ar klasesbiedriem notiek daudz interesantu notikumu un piedzīvojumu. Kā viens no ievērojamākajiem skolas laika notikumiem man ir palicis prātā ZZ čempionāts, kurā piedalījies ar klasi. Neaizmirstamas ir arī visas skolas ekskursijas, kurās vienmēr ir jautra kompānija.

ZZ čempionātā mēs ar klasi piedalījāmies 2019. gadā. Sākumā mums bija jāsastrādājas, lai izpildītu visus neklātienas uzdevumus, ko mēs ļoti labi paveicām un iekļuvām finālā. ZZ čempionāta fināls bija pati aizraujošākā daļa. Tur komandas darbs klasē bija pats būtiskākais. Mēs jau labi zinājām viens otra stiprās un vājās puses, tāpēc arī efektīvi varējām organizēt komandas darbu visos uzdevumos. Arī fināla uzdevumi bija interesanti un lika sadarboties savā starpā, tāpēc arī šis pasākums kopumā bija neaizmirstams skolas laika notikums.

Kā vēl vienu skolas laika notikumu ir vērts atcerēties klases ekskursiju uz Igauniju. Kā jau visās skolas ekskursijās, svarīgākais ir nevis pašas apskates vietas vai ekskursijas maršruts, bet jautra kompānija ar piedzīvojuma garu. Arī šajā ekskursijā tā netrūka. Pirmajā dienā apskatījām dažādus apskates objektus, kā arī aizgājām uz akvaparku. Protams, interesantākais notika pa nakti, kad izlavījāmies no viesnīcas istabām, lai ietu pa pilsētu meklēt piedzīvojumus. Satikāmies ar pārējiem un aizgājām pastaigāt pa pilsētu naktī. Gan dodoties ceļojumos ar klasesbiedriem, gan citās kompānijās, man vienmēr liekas interesanti apskatīt pilsētas arī nakts laikā, jo tad tām ir pavisam cita atmosfēra, un tās izskatās pavisam citādāk. Arī šis nebija izņēmums. Ar sarunām, jautrā kompānijā bijām kārtīgi izstaigājušies un tikai uz rīta pusi atgriezāmies atpakaļ viesnīcā, lai iegūtu pāris stundas miega un būtu gatavi nākamajai ekskursijas dienai. Šī ekskursija ir viens no tiem skolas laika notikumiem, kas man vēl ilgi paliks atmiņā.

Arī skolas ekskursija uz Siguldu man bija ļoti nozīmīgs notikums. Pirmajā ekskursijas dienā mēs devāmies uz piedzīvojumu parku „Tarzāns”, kurā varējām izbaudīt dažādas fiziskās aktivitātes. Arī šajā ekskursijā nakts laiks bija pats interesantākais. Viesnīcā, kurā palikām pa nakti, mēs bijām pārāk skaļi, tāpēc arī izlavījāmies ārā no tās, lai apskatītu apkārtni. Izrādījās, ka atrodamies pašā kalna virsotnē, pie Siguldas vagoniņa, kur pavērās skaists skats uz apkārtni. Devāmies pastaigāties pa vāji apgaismotiem meža parka celiņiem, kuri tumsā izskatījās kā šausmu filmās. Vēlāk devāmies atpakaļ, jo bijām jau noguruši no dienas fiziskajām aktivitātēm un staigāšanas. Arī šajā ekskursijā galvenais bija jautra un interesanta klasesbiedru kompānija.

No skolas laika prātā paliek daudz notikumu, bet interesantākie no tiem notiek ārpus skolas telpām. Šos notikumus neaizmirstamus padara klasesbiedru kompānija, kas vienmēr meklē jautrību un piedzīvojumus visās situācijās.

Roberts Šimanis

Esmu ievērojusi brīžos, kad pieaugušie satiekas un sāk gremdēties savās dzīves labākajās atmiņās, visbiežāk visi attopas, runājot par saviem jaunības gadiem. Lai arī ir pagājuši daudz gadi, smaids vēl joprojām to visu atceroties nav noslēpjams, liekas, ka vēl joprojām dziļi sirdī mīt neliels, patīkams satraukums, jo pat trakāko ideju realizēšanai robežas nepastāvēja, un kurš gan vispār jaunībā domā par savas rīcības sekām? Skatoties uz to, kas notiek man apkārt un kā aizrit skolas gadi šobrīd, ir jāpasmaida un jāsaprot, ka tomēr ir lietas, kuras nemainās. Skolas gadu trakums, gadiem ejot, nav zudis.

Pirms vienpadsmit gadiem sākās arī mans skolas stāsts. Atskatoties fotogrāfijās un redzot, cik ļoti tad gribējās turēties blakus vecākiem, var secināt, ka viss redzamais bija ļoti biedējošs un svešs. Vēl vismaz divdesmit tādi paši, tikpat mazi un nobijušies, bija man blakus un ķīķināja, tajā brīdī neviens no mums pat nevarēja iedomāties, cik tuvi un pieraduši viens pie otra mēs spēsim būt pēc daudziem gadiem. Kopīga ikdienu mūs ir ļoti satuvinājusi, esam pilnībā viens otru iepazīnuši un izdzīvojuši neaizmirstamus kopīgus brīžus. Tas viss nebūtu iespējams, ja mēs nebūtu katrs pa savam traki. Mūs neapstādina trakas idejas, ja tajās piedalās visi, un mēs varam arī atbildēt par rīcības sekām,

bet tikai visi kopā. Un arī tādi ikdienas sīkumi, kā kāda kopīgi nobastota stunda vai arī kopīga pasēdēšana ar mūziku fonā, mūs ļoti satuvina un spēj iepriecināt.

Ir ļoti neiespējami paredzēt, kāda būs klase ar kuru kopā būs jāpavada daudzi gadi. Manuprāt, tā ir pat sava veida laimes spēle, jo nekad jau nevar zināt, kādi cilvēki 1. septembrī satiksies. Klausoties stāstus par citām klasēm, kurās katrs vairāk ir pats par sevi, un arī par daudziem jauniešiem, ar kuriem nav iespējams atrast kopīgu valodu, saprotu, ka cilvēki ir ļoti dažādi un atšķiras cits no cita, taču ar to ir jāprot sadzīvot. Vienmēr būs kāds, kurš ir mazāk runātīgs, mazāk spontāns un kāds, kuram negribas visur piedalīties. Nevar izlikties, ka klasē tādu skolēnu nav un pilnībā ignorēt tos. Lai arī neviens klases kolektīvs nevar būt ideāls, priekš manis mans ir tuvu tam.

Kopā esam izauguši. Sākot jau kopš sākumskolas mazajām ballītēm līdz pat jau lielam, nopietnam ballīšu maratonam, jo sešpadsmit un astoņpadsmit nesvin tikai retais. Ar lielāko prieku uztaisām pa kādam priekšnesumam, uzdejojot un padziedāt kopā mums nav problēmu. Lai arī skolā, ejot pa gaitenīm, ar savu mūziku citiem, pieņemu, ka esam jau apnikuši, īpaši skolotājiem, mums tas sagādā prieku un palīdz izturēt visu garo dienu skolā. Kopā esam pavadījuši neskaitāmas balles, nedaudz satraucošu brīdī, vai, vidusskolā iestājoties, nepazaudēsim kādu no savējiem, kā arī sastapāmies ar jaunu cilvēku ienākšanu mūsu vidū. Manuprāt, tas bija pārbaudījums gan viņiem, gan mums. Pat liekas neticami, ka šobrīd jau daļa kopā liek autovadītāju tiesības, pat šajā procesā var izjust kopības sajūtu.

Manuprāt, jaunībā vajag sagatavot labus stāstus, kurus pārrunāt kādā klases salidojumā, tāpēc nevajag koncentrēties uz to, ka skolas gadi iet uz beigām, bet tieši pretēji izdzīvot tos, cik traki vien iespējams. Gribētu, lai katram cilvēkam ir iespēja satikt tādus klasesbiedrus, kuri nav draugi tikai skolā, bet gan, kuri ir gatavi arī skriet kopīgi tālāk pa dzīvi.

Megija Melbārde

Skola - tā ir vieta, kur mēs katrs iegūstam atmiņas, pārdzīvojumus, dažādas emocijas un daudz ko piedzīvojam pirmo reizi savā dzīvē. Mēs varam vērot, kā pieaugam kopā ar saviem klasesbiedriem, kuri laika gaitā kļuvuši par draugiem un pat labākajiem draugiem. Lielākā daļa esam

iepazīnušies jau bērnudārzā, un katrs atceramies, kādi bijām tad un kādi esam tagad. Katrs no mums ir viegli noraksturojams ar kādu īpašu atgadījumu no skolas dzīves, kuru varam kopīgi atcerēties un gremdēties atmiņās.

Atceros to dienu, kad 2009. gada 1. septembrī satraukuma pilns ierados skolā ar puķu pušķi. Sēdēju kopā ar savu bērnudārza un 1. klases labāko draugu Klāvu. Vislabāk no sākumskolas atceros, kā pirmajā klasē pēc stundām ar dažiem klasesbiedriem, kuriem vecāki atļāva palikt pagarinātajā grupiņā, spēlējāmies ar lego klučiem, ar dambretes kauliņiem spēlējām iecienītāko spēli mūsu klasē - knipīši, pat veidojām knipīšu turnīrus, lai noskaidrotu, kurš ir spēcīgākais un precīzākais ar savu knipi. Kā jau mazi bērni, daudzījāmies visu laiku, cīnījāmies par to, kurš varēs ņemt lego klučus, ar skolas drēbēm rāpojām pa zemi, un mammas vakaros sarāja mūs, ka drēbes atkal netīras. Kad Klāvs aizbrauca dzīvot uz Angliju pēc pirmās klases, es ļoti daudz laiku pavadīju ar Aigaru Vamzi. Kad bijām izmācījušies, mums patika tēlot neredzamos un spiegot cilvēkus gan pa skolu, gan ārpus tās, sajutāmies kā spiegi. Tieši sākumskolas atmiņas man liekas pašas mīļākās un aizraujošākās.

No pamatskolas spilgtākās atmiņas ir tās, ka mēs visi sākām vairāk kontaktēties ārpus skolas, jo palikām patstāvīgāki un nebija vairs tie ierobežojumi, kas bija sākumskolā. Taču pamatskolas spilgtākās atmiņas ir, kad katru starpbrīdi mums bija jābūt aktīviem, spēlējām „ķerīti” pa skolu, ja laukā bija ļoti auksts, ja siltāks, tad skrējām uz rotaļlaukumu spēlēt „zeme zeme”, „ķerīti”, „augstāk par zemi”, „uragvajus” un vēl dažādas spēles. Kad bija jādodas uz stundu, kurpes bija pilnas ar smiltīm, kāds vienmēr dabūja smiltis sejā, bijām nevaldāmi, un pieaugušie bieži vien aizrādīja par to, ka tādi esam. Pamatskolā labi atceros, ka pie skolotājas Sandras Vadones katrā stundā vairāki cilvēki dienasgrāmatās dabūja piezīmi. Vajadzēja pavisam nedaudz nepaklausīt skolotāju, un piezīme ir garantēta. Varētu pat atrast vecās dienasgrāmatas un palasīt, par kādiem grēkiem esmu ieguvis savas sliktās piezīmes.

Vidusskola ir laiks, kad saprotam, ka nu jau nākošais gads ir mūsu izlaiduma gads, un šādā sastāvā būsīm tikai nedaudz vairāk par gadu. Skumji iedomāties, ka mēs vairs tik bieži netiksimies. Manuprāt, esam diezgan saliedēta klase, taču pamatskolā, manuprāt, bijām vairāk saliedēti. Tagad ir tikai daži cilvēki, kas ārpus skolas ir gatavi satikties, izdomāt, ko darīt, un uz klases ballītēm nekad neesam bijuši pilnā sastāvā.

Ne tik daudz par skumjo runājot, kopumā esam ļoti pozitīva klase ar daudz un dažādām atmiņām. Skola ir tā vieta, kur ikviens ir guvis savus labi un bagātīgi pavadītus dzīves gadus.

Rolands Kokins

Mācoties otro gadu Nīcas vidusskolā, ir piedzīvoti dažādi piedzīvojumi un emocijas. Tāpēc šajā domrakstā pastāstīšu, ko esmu šajos divos gados piedzīvojusi Nīcas vidusskolā.

Sāksim ar jaunākajiem piedzīvojumiem jeb atmiņām, kas notika pirms gadrīz divām nedēļām. Šogad Nīcas vidusskola izcēlās ar to, ka 12. martā ieradās Latvijas Valsts prezidents Egils Levits. Tika saīsināts stundu laiks un arī stundu saraksts. Pirms Levita ierašanās, apmēram, divas stundas ātrāk ieradās policisti ar diviem suņiem, kuri izstaigāja tās vietas, kur dosies pats prezidents. Pārbaudīja, vai viss ir droši, vai nav kaut kas aizdomīgs, vai arī nekas nedraud Valsts prezidentam. Pēc pusdienām apmēram divas stundas mēs, vidusskolnieki, 9.klase un iedzīvotāji varējām klausīties, ko viņš stāsta, un uzdot dažādus jautājumus. Tas bija interesants pasākums jeb mirklis, jo ne vienmēr dzīvē tev izdodas satikt klātienē Valsts prezidentu.

Pēc vidusskolas mums būs tālāk jādodas mācīties profesiju, jāiestājas augstskolā. Tāpēc visas trīs vidusskolas klases devās uz pasākumu, izstādi "Skola 2020". Tur bija atbraukušas dažādas augstskolas, koledžas, tehnikumi un ārzemju skolas, kuras piedāvā tev tajā skolā doties mācīties. Varēja paņemt bukletus, piedalīties dažādās atrakcijās, ko viņi piedāvāja, un arī dažas skolas iedeva datumus, kad tu vari aizdoties uz atvērto durvju dienu. Pretī skolas izstādei bija arī grāmatu izstāde, kur varēja apskatīties jaunas grāmatas, nopirkt arī tās, arī pārdeva rotaslietas, dažādus produktus. Šis pasākums bija interesants, bet vairāk noderīgs tas bija tiem skolēniem, kuri aptuveni zina, par ko nākotnē grib kļūt.

Ir arī bijis mazliet smieklīgs un diezgan satraucošs notikums. Trešdien, astotās stundas laikā, rakstījām informātikā pārbaudes darbu. Laida mums 5 minūtes no starpbrīža pabeigt. Pēc neilga laika skolotāja saka, ka var vēl 3minūtes. Nodomāju, vēl laiks ir, un noteikti visi tagad tikai kāpj autobusā, trīs minūtes aizkavēties nebūs nekas traks. Nododu pārbaudes darbu, paņemu telefonu un steidzos paņemt pufaiku un uz autobusu. Kamēr eju lejā, man ir rakstīts, kur es esmu, uzrakstu eju, aizkavējos dēļ pārbaudes darba. Izeju ārā un autobusa nav. Sabiedrisko uz Rucavu nav vērts gaidīt, jo pāri 17.00

tikai, un pēc tam jāiet vēl 6 kilometri. Man raksta, ka viņi var atbraukt atpakaļ, atsaku, jo noteikti jau ir apmēram līdz Rucavai, kāda jēga speciāli braukt man pakaļ. Aizbraucu uz Liepāju un palieku pie sava drauga. Nākošajā dienā aizdodos uz skolu ar tām pašām mācībām un man saka, kamēr viņa man rakstījusi, ka var atbraukt atpakaļ, šoferis esot jau braucis pakaļ un, kad es atteicu, viņi esot jau gandrīz bijuši Nīcā. Piedzīvojums bija interesants un ar dažādām emocijām, bet nevēlētos to vēl vienu reizi piedzīvot.

Protams, ir bijuši vēl dažādi piedzīvojumi, varbūt ne tik daudz, cik iepriekšējā skolā, jo Nīcā mācos otro gadu, bet Rucavā deviņus gadus. Šos trīs piedzīvojumus visspilgtāk atceros, jo viņi ir nesen notikuši.

Ir patīkami atcerēties, kā tev ir gājis skolā un ko esi piedzīvojis, kamēr šobrīd tev jāmacās attālināti.

Samanta Grigaite

Elina Tupese 8.A kl.

ATMIŅAS UN INTERVIJAS AR SKOLOTĀJIEM, SKOLAS DARBINIEKIEM UN BIJUŠAJIEM AUDZĒKŅIEM

Vēstule Nīcas vidusskolai.

Sveika, mana skola!

Es atceros to silto augusta dienu, kad devos iepazīties ar Tevi. Ārēji neliela lauku vidusskola, bet jau toreiz sapratu - ar savu raksturiņu, savu odziņu. Ar trīsošu sirdi vēru Tavas durvis, lai uzzinātu, vai drīkstēšu Tevi saukt par savējo. Tev toreiz bija tikai nepilni 60. Paldies Tev, ka pieņēmi mani, tādu jaunu, naivu un nepieredzējušu un pilnīgi svešu. Nu jau vairāk nekā 25 gadus mēs esam kopā un es Tevi saucu par savējo. Tu esi sapratusi un uzklusējusi mani, uzticējusies, palīdzējusi grūtos brīžos, dalījusi ar mani savus priekus un bēdas. Paldies Tev, ka esi izauklējusi manus bērnus, devusi viņiem spārnus un drosmi doties sava ceļa meklējumos. Es esmu lepna, ka varu teikt – es esmu kopā ar Nīcas vidusskolu. Šais 25 gadus es esmu ieaugusi Tevī. Man patīk Tavas vecās skolas gaitiņu vēsums vasarā un siltums ziemas spelgonī un vējā. Man patīk tās dienas, kad Tu esi pilna ar bērnu čalām un smaidiem. Vasarās Tu esi klusa, bet es zinu, Tu atpūties un gatavojies jaunam darba cēlienam. Man patīk Tava dažādība. Tu kļūsti tik saposta un skaista, kad gatavojies svētkiem. Tik nopietna, kad gatavojies mācībām. Tik aušīga un meitenīga, kad sagaidi absolventus. Tik drūma un skumja, kad noticis kas nelāgs. Es priecājos par Tavu nemitīgo vēlmi pēc atjaunotnes un progresā. Mūsu kopā būšanas laikā Tu nemitīgi mainies – renovācija, jaunas tehnoloģijas, atjaunoti un uzpostīti kabineti, rotaļlaukums, rotaļtelpa, apkārtnes uzkopšana. Cik labi, ka Tu nestāvi uz vietas, bet seko līdzī laimam un ielaid sevī visas jaunās vēsmas! Novēlu Tev vēl ilgi saglabāt vidusskolas statusu, savu auru, piesaistīt un izauklēt daudzus skolēnus. Lai izdodas nemitīgi pilnveidoties un augt, saglabājot savu vienreizējo šarmu un pievilcību. Lai katrs gads Tev atnes ko jaunu! Turies un ej kopsolī ar progresu!

Tava **Andra Eglīte**

Būt komandai

Kad 90-tajos gados skolās ienāca pārmaiņas un iespēja mainīt darba paņēmienus, tā laika skolas direktors Gunārs Grīnbergs šos jauninājumus centās ieviest. Viens no tiem bija – skolas administrācijas komandas saliedēšana. Sorosa fonda projekta “Efektīva skola” nodarbībās tika uzskatāmi parādīta komandas darba efektivitāte. Tad nu Gunārs arī šo ideju ar aizrautību īstenoja.

Kā viens no komandas veidošanas paņēmieniem bija kopīgi atpūtas pasākumi. Var apbrīnot Gunāra izdomu un radošo pieeju. Tā kā Gunārs pats bija aizrautīgs mednieks un makšķernieks, pasākumi bija saistīti ar viņa hobijiem.

Un tā – mūsu administrācijas komandai notika “karaliskā zveja”. Kopā ar saviem dzīvesbiedriem tikām uzaicināti uz bioloģijas kabinetu. Bija nosacījums- līdzī jābūt makšķerei. Tas bija Ziemassvētku laiks. Domājām: būs “laimes aka”, kur jāmakšķerē kādas dāvana. Kabinets bija sakārtots tā, ka nevarēja īsti redzēt to vietu, kur jāmet makšķere. Kad sākām makšķerēšanu, izrādījās, ka lielā ūdens vannā aiz aizslietņa ir dzīvi līņi, kurus mums vajadzēja prast izmakšķerēt. Tas bija jautri, un pārsteigums visiem bija liels.

Cītreiz mums bija “karaliskās medības”. Gunārs savā laivu bāzē Pērkonē rīkoja simbolisku šaušanu mērķi, kā rezultātā tikām pie īstām lapsu kažokādām. Esam braukuši spēlēt boulingu un biljardu. Ekstrēmākais bija brauciens uz *Zviedru cepuri* slēpot. Divas stundas stāvējām rindā, lai iznomātu ekipējumu (slēpes, zābakus), bet beigās tikai pāris reižu nobraucām no kalna (tie, kuriem bija drosme), jo Gunārs vienā braucienā krita un izlauza rokas īkšķi. Visi kopā devāmies meklēt slimnīcu, kur saņemt palīdzību. Un tā – roka ģipsī. Bet atmiņas neizdzēšamas!

Nevienā pasākumā neizpalika Gunāra un Dzidras gatavotās, termosā vēl siltas, zivju kotletes un mazie speķa pīrādziņi. Šī kopā būšana ļāva izprast un iepazīt savus kolēģus, ar kuriem tu kopā veic ikdienas darbu skolā, pieņem lēmumus, risini problēmas. Arī dzīvesbiedri labāk saprata tava darba specifiku, jo atpūtas brīžos jau runas par skolu neizpalika.

Arī šobrīd administrācijas komandas gara uzturēšana turpinās. To veiksmīgi dara direktore Lāsma. Tas palīdz mums būt “uz viena vilņa”, veicot savus tiešos darbus skolā, uzturēt pozitīvu gaisotni, savstarpējo sapratni un motivē darbam. Komandai būt!

Antra Šakale, direktores vietniece

No Lauvas par Prezidenti

Kad biju maza, tētis man pirms gulētiešanas bieži jautāja: “Kā lielā Lauva dara?”. Un es, būdama sīka, smalka meitenīte, vienmēr atbildēju: “Rrrrrr!” un rādīju nadziņus. Viņš vienmēr uzsvēra, ka man jābūt Lauvai – kad izaugšu liela, man jākļūst par vadītāju. Lauva es esmu pēc horoskopa. Vai atbilstu zīmes raksturojumam – spriediet paši.

Gāja laiks, mazā Diāna auga, bet lielā Lauva kaut kur snauda dziļi iekšienē... Bērniībā es biju diezgan kautrīga un klusa.

Sākumskolā man negāja viegli, mācības īpaši nevedās. Tikko biju beigusi bērnu dārzu Kaļiņingradas apgabala Žilīnā, kur dzīvo mana ome, un uzreiz 1. klasē! No saziņas krievu valodā – pēkšņi viss latviski!!! Biju spītīga un neatlaidīga – tēta stingrais raksturs un mammas bezgalīgā mīlestība un maigums mani izaudzināja par kārtīgu cilvēku. No sākumskolas līdz vidusskolai biju kļuvusi par vienu no skolniecēm ar labākajām sekmēm klasē. Par to man jāpateicas manai draudzenei Gitai, kura mani ļoti motivēja labi mācīties, kā arī iesaistīties Skolēnu valdē.

Skolēnu valdei es pievienojos 7. klasē – sākumā biju vērotāja pozīcijās, tad palēnām, skolotājas Lāsmas iedrošināta, sāku piedalīties dažādu skolas pasākumu organizēšanā. Man tas ļoti patika. Pateicoties Skolēnu valdei, es kļuva drosmīgāka – mana snaudošā Lauva lēnām sāka mosties. Es iemācījos aizstāvēt savu viedokli, uzstāties publikas priekšā, plānot, organizēt un daudz ko citu.

10. klasē Prezidenta vēlēšanu rezultātā es iekļuvi prezidijā – biju starp 4 labākajiem. Tas bija liels pārsteigums! 11. klasē statusu saglabāju, savukārt 12. klasē mani ievēlēja par Skolēnu prezidenti – biju pirmā meitene Prezidente skolas vēsturē! Liels gods un atbildība. Paldies manām draudzenēm Aivai un Anetei – viņas bija uztaisījušas vērienīgu pirmsvēlēšanu reklāmas kampaņu un aicināja visus skolas iedzīvotājus balsot par mani! Prezidentes gads bija īpašs ar to, ka tajā gadā Skolēnu valde svinēja savu 10. dzimšanas dienu. Pasākuma plānošana, organizēšana un vadīšana bija liels darbs, kuru paveicām visi, darbojoties roku rokā. Pasākums izdevās godam! Arī skola tika pabeigta ar labām sekmēm, atbalvojumiem un lieliskiem draugiem visapkārt.

Tā mana Lauva pamodās un ir ar mani vēl joprojām.

Diāna Ansule (dzim. Geslere)

Nīcas vidusskolas prezidente 2001./2002. mācību gadā

Mans „Skolas stāsts”

Mans kopīgais ceļš ar skolu aizsākās 2000. gadā, kad nonācu pedagoģiskajā praksē pie četriem profesionāliem Nīcas vidusskolas pedagogiem un savas jomas entuziastiem – Andras Eglītes (sākumskola), Inetas Laurinaites (informātika), Dzidras un Gunāra Grīnbergiem (bioloģija) . Šie skolotāji bija pirmie, kas man radīja priekšstatu par skolu, tās sadzīvi un kopības sajūtu. Liels paldies viņiem par tām labajām atmiņām un pozitīvajām emocijām, ko šis laiks manī ir atstājis. Un tas manī tikai nostiprināja sajūtu, ka šis darbs ir mans īstais darbs, ko es vēlos darīt!

Pēc prakses beigām uz neilgu laiku mūsu ceļi šķīrās, lai satiktos pēc 7 gadiem. 2007. gadā, pateicoties direktora Gunāra Grīnberga aicinājumam, es atkal atgriezos Nīcas vidusskolā un šoreiz jau kā bioloģijas skolotāja. Bija patīkam apziņa, ka blakus ir kolēģi, uz kuriem varēju paļauties un jautāt padomu, īpaši Dzidra un Gunārs Grīnbergi, kā arī bioloģijas skolotāja Sanda Šēpere. 2012. gadā no Dzidra Grīnbergas pārņēmu arī interešu izglītības pulciņu – mazpulki - vadību. Līdz šim brīdim, pateicoties pašreizējai direktorei Lāsmāi Petermanei, jūtos skolai piederīga un vajadzīga.

Šo skolu saucu par „savu” skolu, lai arī neesmu šeit pavadījusi savas skolas gaitas (tikai bijusi uz klases vakariem, jo mācījos Rudes pamatskolā). Kā „savu” es sajutu jau no paša sākuma. To nevar izskaidrot vārdiem, to var tikai sajust! Man patīk šeit būt, izjust to īpašo skolas auru! Satikt draudzīgus, pārticīgus kolēģus, darbiniekus, smaidīgus bērnus un apzināties, ka arī es esmu un būšu viena no Nīcas vidusskolas skartajiem!

Bioloģijas skolotāja **Evita Ločmele**

Mans skolas stāsts

Tālajā 1979. gadā mani nosūtīja 3. kursa praksē uz Nīcas vidusskolu pie skolotājas Aijas Dravenieces. Tā kā pionieru vadītāja Ķergalve Gaļina aizgāja no darba, direktors man piedāvāja darbu, un 1979. gada 13. oktobrī pieņēma par pionieru vadītāju.

1986. gadā mācības pirmajā klasē uzsāka gan septiņgadīgie, gan sešgadīgie bērni. Skolotāja Aija Draveniece mācīja septiņgadīgos pirmklasniekus, bet es sešgadīgos pirmklasniekus - 1.6 klasi. Tas

bija ļoti interesants laiks, jo nekādu kursu un pieredzes nebija, bet bija jāstrādā kreatīvi. Tajā gadā sākumskolā bija sava mācību pārzine Laure Vaira. Skolotāja bija ļoti apzinīga un bieži hospitēja stundas. Latviešu valodas stundā labākie lasītāji nelielo tekstu lasīja trīs reizes, bet tie, kam gāja grūtāk – vienu reizi. Pēc grūtās lasīšanas Gatis piegāja pie skolotājas Vairas, iesita pa vēderu, lai pievērstu sev uzmanību, un teica: “Redzi, un tā katru dienu!”

Tā kā sešgadniekiem bija jāguļ diendusa, bet aizkaru vēl nebija, bija ļoti grūti aizmigt. Daži bērni nevarēja aizmigt un šūpojoties pie sevis pusbalsī kaut ko dungoja. Reiz skolas direktors Gunārs Grīnbergs sadzirdēja dungošanu un ienāca apskatīties, kas noticis. Direktors centās aprunāties ar dungotāju, bet zēns nespēja nostāvēt mierā. Kad direktors aizrādīja, ka zēns neklausās, ko viņam saka, Gatis sirsnīgi atbildēja: “Runā, runā, tev jau tā vajag! Dzirdi jau dzirdi!”

Tā mēs ar skolotāju Irēnu Laukgali nostrādājām trīs gadus un sapratām, ka vēlamies turpināt mācīt līdz 4. klasei, nevis katru gadu tikai pirmklasniekus.

Bija laiks, kad skolas telpās nebija vietas, un nācās strādāt internāta telpās “Ārītēs”. Arī tur netrūka kuriozu, jo gadījās, ka bija jākurina krāsns un jālieto sausā tualete. Kad uzcēla jauno skolu, visiem pietika vietas un varējām atgriezties skolas telpās.

Nīcas vidusskola ir mana PIRMĀ un VIENĪGĀ darba vieta.

Sk. Irēna Freimane

Skolas stāsts

Pirmā... prakses vieta un pirmā darba vieta - tāda ir un vienmēr būs manā dzīvē **Nīcas vidusskola**.

Tā man nozīmē daudz vairāk kā tikai vieta, kur esmu uzsākusi savas darba gaitas. Tā ir vieta, kura man ļāva augt un pilnveidoties gan kā studentei, gan kā pedagogam. Straujais un dinamiskais skolas dzīves ritms mani ļoti ātri iesakņoja Nīcas vidusskolā. Kolēģi, skolēni, arī vecāki nu jau divus gadus kļuvuši par daļu no manas dzīves.

Man laimējās darbu uzsākt brīdī, kad Nīcas vidusskolā tika veidotas divas paralēlklases. Satraukums, sajūsma, prieks, lepnums un bažas – tāds bija emociju kokteilis, kas mani pārņēma. Visspilgtāk atmiņā palikusi mana pirmā skolas diena kā jaunajai 1.b klases audzinātājai. Atceros, kā,

ieejot jaunajā, izremontētajā klases telpā, tā šķita tik plaša un gaiša, mājīga un saules pielietā! Visapkārt valdīja svaigas krāsas smarža, kura patīkami sajaucās ar gladiolu, asteru un citu ziedu reibinošo smaržu. Skolēni bija tikpat nobijušies kā es! Skatījāmies viens uz otru un, manuprāt, uzreiz sajutām šo neredzamo, ciešo un uzticības pilno saikni, kura mūs pavada vēl šodien.

Nīcas vidusskola un tās kolektīvs man atgādina lielu ģimeni, kurā arī es tiku sirsnīgi uzņemta jau no pirmās dienas. Kā mēs visi zinām, ģimenes emocionālā labklājība bieži saistīta ar mammu. Varu droši apgalvot, ka Nīcas vidusskolas mamma, sirds un dvēsele ir direktore Lāsma, kura vienmēr ir uzklaušījusi, atbalstījusi, sapratusi un mani iedrošinājusi. Milzīgs paldies viņai par to!

Nīcas vidusskolai un visiem tās skartajiem gribu novēlēt noturēties izglītības sistēmas ierindā, mācēt pastāvēt par sevi, turpināt lepoties ar saviem radošajiem un zinātkārajiem skolēniem, pedagogiem un vecākiem, kuri ir šīs ģimeniskās skolas stiprie balsti!

Cieņā, **Ilze Grīnberga**

Skolotājas stāsts

Manas gaitas Nīcas vidusskolā sākās 1971. gada septembrī, kad kā skolniece sāku mācīties 4. klasē. Klases audzinātāja bija skolotāja Anna Cērpa. Klasē bijām 37 skolēni. Nākamajā mācību gadā izveidojās 5.a un 5.b klase, jo mūsu klasei piepulcējās skolēni no Skatres skolas.

Pamatskolas laikā ļoti patika mācīties matemātiku. Tas laikam pateicoties skolotājai Vairai Laurei. Skolā šajā laikā bija arī visādi aizliegumi. Piemēram, meitenēm nedrīkstēja būt lakoti nagī, krāsotas lūpas. Nedrīkstējām iet starpbrīžos uz veikalu un nest skolā iekšā saldējumu. Kādi drošminieki tomēr reizēm riskēja, aizgāja uz veikalu un tos nopirka visiem, kas vēlējās. Lai neatklātu šo neatļauto gājienu, saldējumus meta augšā uz klases telpu, kas atradās 2.stāvā. Ne vienmēr varēja trāpīt atvērtajā logā.

Uzsākot mācības vidusskolas 9. klasē, visām klases meitenēm bija uzšūti rudzupuķu zili kostīmi. Izskatījās skaisti! Klases audzinātāja bija skolotāja Aija Biruta Bumbule. Klasē mācījās daudz meiteņu un tikai 3 zēni. Vidusskolas laikā skolā bija daudz interesantu un izglītojošu, kā arī jautru pasākumu. Februārī parasti notika ierindas skates. Katra klase tad centās būt labākā soļošanā

un komandu izpildē. Soļot un izpildīt pagriezienus nebija viegli, jo zābaki slīdēja uz gludās zāles grīdas. Bijām lepni, kad 10.klasē uzvarējām 11. klases kolektīvu.

Skolā kā pionieru vadītāja sāku strādāt 1985. gada martā. Tas bija laiks, kad tika celta skolas jaunā piebūve. Strādāju tikai vienu gadu.

1987. gada septembrī sāku strādāt kā sākumskolas skolotāja. Skola bija pazīstama, skolotāji arī. Ar skolēniem brīvajā laikā braucām ekskursijās, gājām makšķerēt, pārgājienos. Rīkojām klasē pasākumus kopā bērniem un vecākiem.

Man prieks, ka tagad mūsu skola ir skaisti izremontēta un ir sakārtota vide ap skolu, ka ir jauki darba biedri, ar kuriem var pārrunāt gan ikdienas problēmas un panākumus, gan jautri pavadīt brīvo laiku. Jūtos labi, ja bijušie skolēni mani atceras. Tagad dažkārt manā klasē mācās arī dažu manu skolēnu bērni.

Nīcas vidusskolas skolotāja **Irēna Laukgale**

Mans skolas stāsts

Nīcas vidusskolā esmu pavadījusi lielāko daļu sava mūža gadu. Esmu šeit mācījusies desmit gadus, tagad jau divdesmit septiņus gadus strādāju par sākumskolas skolotāju.

Pēc augstskolas beigšanas meklēju darbu vairākās skolās. Mamma ieteica pajautāt par darbu tepat Nīcas vidusskolā. Es teicu, ka tikai ne Nīcā. Mamma uz to atbildēja: “Nespļauj kāpostos, pašai būs jāizēd!” Nīcā strādāt ļoti negribēju, jo, es domāju – kā tas būs, ka mani skolotāji tagad būs mani kolēģi. Bet ir tāds teiciens – cilvēks domā, Dievs dara. Nu jau divdesmit septiņus gadus ēdu savus piespļautos kāpostus! Bet es par to priecājos!

Atceros vienu smieklīgu situāciju klasē. Es saviem skolēniem stāstīju, kāda bija mana mācīšanās, kādi pasākumi mums bija, tradīcijas. Stāstīju par ierindas skati. Ļoti sīki izstāstīju un rādīju, kā vajadzēja soļot. Kājas vajadzēja diezgan augstu celt soļojot. Vienubrīd, paceļot kāju augšā, man nokrita kurpe un lidoja prom. Saķēru galvu, kas nu būs! Laimīgā kārtā kurpe nevienam neuzkrita. Kā mēs visi smējāmies!

Skolotāja **Ilva Rasa**

Mans skolas stāsts

Stāsts par Nīcas skolu? Runā jau, ka debess zilāka bija kaut kad senāk, tāpat ar zāles zaļumu un garšīgāko saldējumu. Tāpēc mans stāsts par skolu arī būs par laiku, kad pati biju skolniece, lai gan spilgtu notikumu, emociju bijuši un vēl ir, kad skolas durvis veru diendienā arī kā skolotāja.

Mans stāsts būs par skolotāju Dzintaru Kudumu. Viņš nebija ne mans klases audzinātājs, ne īsti atceros viņu kā fizikas skolotāju (vien prātā palikuši inerces paraugdemonstrējumi), taču tomēr par viņu visspilgtākās, visbagātākās atmiņas vairāku iemeslu dēļ.

Jāatzīst – kaut kāda saistība mums tomēr bija. Skolotājs Dzintars bija paralēlās klases audzinātājs, kas veicināja (ļoti pareizi izklausās) paralēlo klašu draudzību, kas mums pašiem, kad bija izdevīgi (kad nebijām “uz nažiem” citu iemeslu dēļ) patika. Un pat ļoti patika. Iemesls? Mēs kopā laivojām! Turklāt katru vasaru. Arī pirmos gadus pēc skolas beigšanas. No abām klasēm izveidojās laivošanas entuziastu pulciņš, pēc gadiem tas apauga ar draugiem, draudzenēm. Tajos gados tam bija tik liela nozīme, tas likās gada spilgtākais notikums – piedzīvojums. Bārta, Venta, Abava, Gauja – tās visas iepazītas, pat vairākkārt. Kad likās – nu jātēmē uz kādu straujāku upi ārpus Latvijas –, mainījās situācija Latvijā, mainījāmies arī paši, likās – šiem piedzīvojumiem pielicies punkts. Bet, kad pēc gadiem, sanāk iesēsties laivā tepat, Bārtā, vai kādā krācainā upē ārpus Latvijas – tā rokas zina, ko darīt, un atmiņas spilgtas. Kādas? Romānu uzrakstīt... Par tām un šo dzīves skolu paldies skolotājam Dzintaram, gan visiem, ar ko kopā ēst vārījām, teltis cēlām, laivas līmējām, no bezizejas izeju meklējām, smējāmies, par dzīvi runājām un nākotni krāsojām.

Un minēšu vēl kādu iemeslu patiesai cieņai un sirds siltumam pret skolotāju Dzintaru. Pagājušā gadsimta 80. gados Latviju pārņēma vides aizsardzības kustība. Un kustības idejas pārliecināja un aizrāva arī skolotāju Dzintaru. Aizrāva viņu, zināma lieta, aizrāva arī mūs. Arī šo skolotāja aizrautību, labā nozīmē apsēstību ar “zaļo” idejām un ieguldījumu vides sakopšanā būtu vērts izraut no aizmirstības. Manas un arī vecākas paaudzes nīcenieki noteikti zina šobrīd skaisto centra dīķīti un atceras tā neglaimojošo izskatu senāk. Un tad nāca Dzintars ar bariņu jauniešu (esmu lepna – viņu pulkā arī es), kas, nobruņojušies cimdium, gariem zābakiem un vēl garākiem ķekšiem, vilka ārā no dīķīša kārtīgu “kultūras slāni”. Interesanti, ka tas nepatika pagasta amatpersonām, taču tas bija sākums dīķīša vizuālajām pārvērtībām, arī statusam.

Atmiņu daudz arī par daudz ko citu, bet spilgtākās par to, kas ietekmējušas mani kā personību, palīdzējušas veidot manu vērtību izpratni, lietu kārtību, kas spilgti iekrāsojušas manu – skolēna - ikdienu un nākotnei iedevušas labu pūru. Paldies skolotājam Dzintaram par degsmi, spēju aizraut, ideāliem, vienkāršību, cilvēcību.

Iveta Rone (skolas laikā Simsone)

Mans skolas stāsts

Dzīves skola,

Darba skola,

Laires skola,

Kļūdu skola,

Mīlestības skola,

Skumju skola,

Draugu skola,

Vilšanās skola,

Spēka skola,

Vājuma skola,

Gudrības skola,

Līksmes skola,

Sapņu skola,

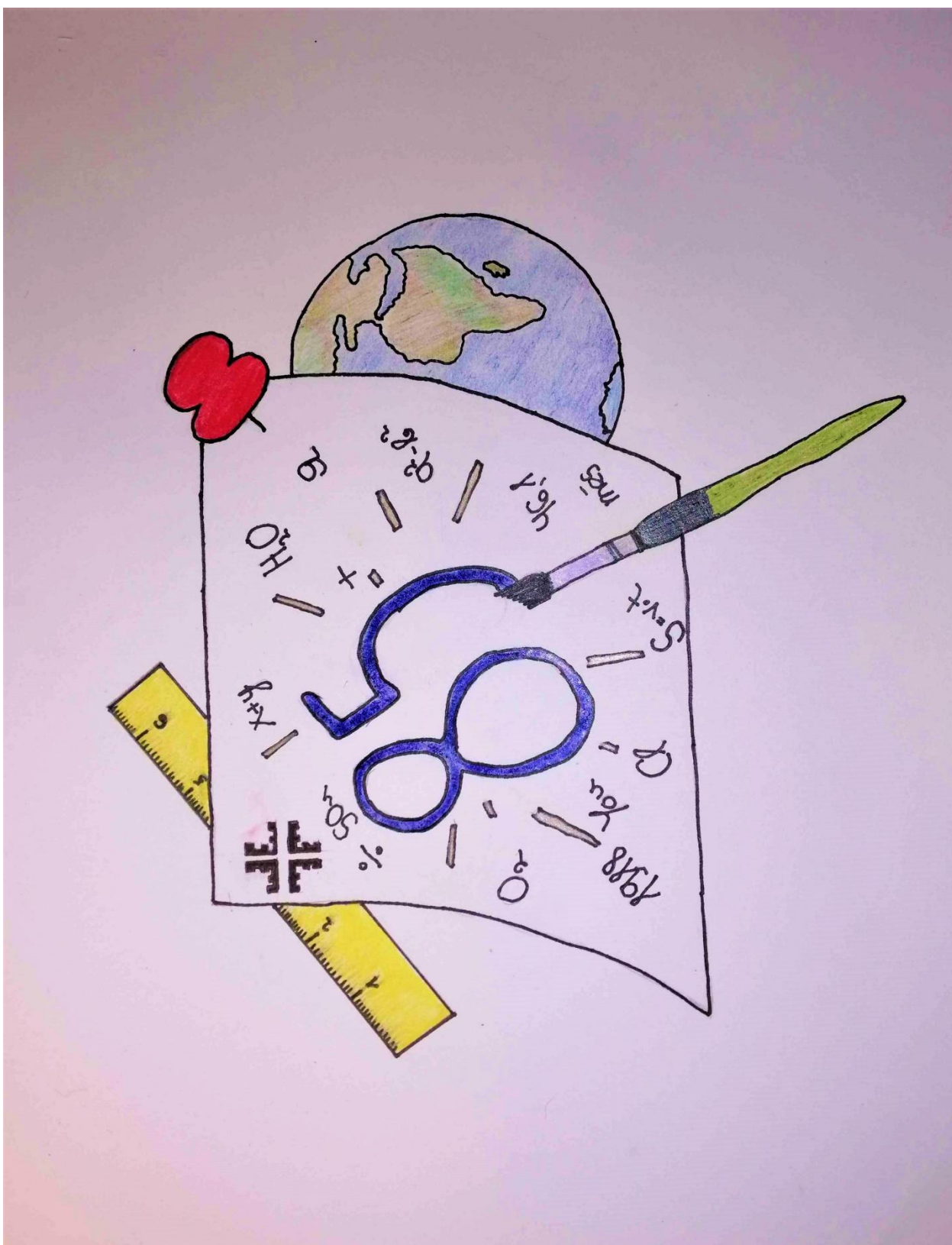
Pateicības skola,

Piedošanas skola,

Patiesības skola,

Tā ir mana skola – Nīcas vidusskola.

Skolotāja **Indra Šimane**

Evelīna Kalēja 9.kl

Mans Nīcas skolas stāsts

Katram ir savs stāsts par to, kā kļuvis par to, kas tagad ir! Arī man dziļi sirdī palicis neuzrakstīts, pat nepateikts Skolas stāsts!

Stāsts, kas saistās ar Nīcas skolu, kaut arī mācījos Rucavā.

Mēs savai mammai esam četri bērni- trīs māsas un brālis. Savu bērnības laiku saistu ar laiku- pirms kāju salauzu, un laiku, kad brālis bija vēl pavisam mazs. Šodienas skatījumā tas ir apmēram 7-8 gadu vecumā! Ja godīgi- īsti tā arī neatceros, kuru kāju salauzu, jo laiks ir pagājis, zinu tikai, ka bija nopietna operācija un ilgs ģipša periods:D

Tad nu tā- apmēram tajā laikā pēkšņi nomira mūsu tētis un mamma palika viena ar trīs bērniem! Tie bija tie laiki, kad nebija sociālā dienesta un katrs kārpījās, kā prot! Tas bija tas laiks, kad iemācījos saprast, kā rīsi piebriest, kļūstot vairāk, un, ja izvēra milzu grāpi, tad nākas ēst veselu nedēļu...iemācījos, ka pa nedēļas ēšanas naudu sanāk vairāki 100 gramu šokolādes konfekšu! Kāpēc tāda pieredze? Mammai piedāvāja mācīties Rīgā par masieri, mēs ar māsu palikām vienas mājās- Rucavā! Lai uzturētu ģimeni, mammai bija jāmacās un jāstrādā!

Svētdienās mamma aizbrauca uz Rīgu, atpakaļ- piektdienās, vēlu vakarā. Atzīmēšu, ka telefonsarunu nebija- tāds laiks!

Lasu tekoši jau no 4 gadu vecuma, taču tā iemesla dēļ, ka mammai bija citas rūpes, sākumskolas periodā diezgan palaidos! To mūsdienās sauc par motivācijas trūkumu, slinkumu un intereses trūkumu!

Pa tiem starplaikiem, kad mamma bija Rīgā, mani ar māsu paņēma audzināt krustvecāki Nīcā, kur toreiz arī dzīvoja ģimenē mana māsīca Ilva. Tajā laikā viņa strādāja Nīcas vidusskolā par skolotāju.

Tad nu sākās! Mana lielā māsīca uzņēmās skolotājas lomu pār manu izglītību! Atzīšos, biju diezgan nobijusies, jo viņa man šķita tāda stingra, noteikta, konkrēta!

Sākām vakaros kopā mācīties. Neticēsiet! Manas sekmes pilnībā mainījās! Latviešu valodā parādījās neticami rezultāti! Skolotāji pārsteigti! Visi mājas darbi izpildīti! Man bija savs personīgais Atbalsta personāls!

Atceros, ka skolotāja Ilva ar savu noteiktību, mieru un stingrību (labā nozīmē)- iedeva ticību sev! Saviem spēkiem, zināšanām! Es sāku saprast, ka es to varu! Vienkārša, bet visa mūža garumā iedvesta ticība saviem spēkiem! Protams, pa to laiku, kas bijis, daudz paspējam aizmirst, viss laiks aiziet kā viens mirklis! Tomēr ir lietas, kas nosēžas atmiņā- ticība saviem spēkiem, apziņai, ka izdosies! Izdevās! Tagad strādājam līdzās, vēroju savu māsiņu un pamanu, ka viņa turpina iedvesmot savus skolēnus, ka dod šo pozitīvo pašapziņu, kas ir veiksmes pamatā! Esmu pateicīga, ka manā profesijas izvēlē liela loma ir man tuvam cilvēkam un skolai, kurā tagad es strādāju! Es ļoti lepojos, ka skolas vīzija joprojām nemainīga: ...’’ *akcentējot katra personības, radošo spēju un talantu attīstību..*’’ Izrādās, ka pozitīvais tikpat lielā mērā ietekmē kā negatīvais- visu mūsu turpmāko dzīvi! Tikai jautājums- kādi cilvēki mums tuvumā un kas rāda mūsu dzīves ceļu! Paldies par to Ilvai Rasai!

Atskatoties pagātnē, saprotu, ka Nīcas vidusskolas skolotāju darba principi balstījās uz pozitīvu pašvērtējumu, ticību saviem spēkiem, veidošanu! Tā tas ir vēl šodien!

Pilnīgi droši varu apgalvot, ka šī pieredze man ir palīdzējusi sasniegt mērķus! Arī šo pozitīvo skatījumu no bērības izmantoju savā darbā ar bērniem, lai ikkatrs augtu veiksmīgs un pārliecināts par saviem spēkiem, iecerēm un mērķiem!

Līga Jaunzeme (atbalsta personāls- speciālais pedagogs)

Mans skolas stāsts

Mans skolas stāsts būs par **VĪNIEM**. **VĪNI** – tā ir mana pirmā audzināmā klase, ar ko kopā es izaugu par skolotāju un klases audzinātāju. Tie ir 2012.gada 12.klases absolventi – 24 brīnišķīgi jaunieši. Ar šo klasi es izgāju cauri visam. Vispirms man bija jātiek pāri pirmajam mulsumam 10.klasē, kad 1.septembrī, ieejot klasē un uzsākot klases stundu, klase bija pilna ar tik daudz skolēniem (viņu bija 27!!!). Nevienas brīvas vietas klasē. Tā bija tajā laikā skaitliski lielākā klase skolā. Skolotāji man piekritīs, ka vasarā pēc 9.klases skolēni ļoti izaug gan fiziski, gan garīgi, kļūstot par īstiem vidusskolēniem.

Piedzīvots viss - pirmā mīlestība, kautiņš skolā stundas laikā meitenes dēļ, uz Bārtas tilta izbērtas Pēdējā zvana rožlapiņas un fotosesija, granātas un putna attiecības sporta stundā, izceltas vairākas durvis skolā 1 starpbrīža laikā, pārtikas plēve uz tualetes podiem, zēnu veidotais starpbrīžu aplis skolas foajē, teiciens “putna ēna”(lai arī ko tas nozīmē), klasesbiedru sūtīta pasta paka, kas

atnāca uz skolu un tajā esošās lietas nebija paredzētas izmantošanai skolā, papīru mētāšana kulturoloģijas stundās, lidmašīnu taisīšana no darba lapām, svaru zāles apmeklēšana matemātikas stundu vietā, ar papīra lapu var saplēst 2 kolbas ķīmijas stundā, puķes pēdējam zvanam ne savos dārzos plūktas, trāpīgā sniega pika, kas bija ļoti sāpīga, braukāšana ar riteni pa skolu, elektrības izslēgšana skolai, zvana pogas spiešana, lai ātrāk stunda beigtos, skolotāja darba galda apzīmēšana ar tāfeles krītu, kopīgais prieks par Esterīti. 18.gadu dzimšanas dienas, kur mēs gada laikā apēdām 24 kūkas! Tie ir tikai daži darbi un nedarbi, kas sastrādāti 3 gadu laikā.

Bet ir kas svarīgāks! Šī bija klase, kas bija ļoti motivēta mācīties un iegūt augstus rezultātus. Mācībās valdīja pozitīvs sacensību gars starp visiem klasesbiedriem. Starpbrīžos visbiežāk viņi diskutēja par literatūrā izlasīto grāmatu vai matemātikas mājas darbu. Kā viņi aizstāvēja savus zinātniski pētnieciskos darbus! Centralizētos eksāmenus nokārtoja ar augstiem rezultātiem. Skolai ieguva Draudzīgā aicinājuma balvu "Mazā Pūce".

Paldies, **Klinta, Jāni B., Raimond, Juri, Dita, Ingus, Mārtiņ F., Mārci, Agnese, Krista, Santa K., Edij, Gunti, Sabīne, Aiva, Santa N., Ilvar, Jāni R., Madara, Mārtiņ S., Edgar S., Saiva, Sandi, Edgar J.**, ka ļāvāt arī man augt kopā ar jums!

P.S. piedodiet, pārējie mani skolēni, bet šie bija mani pirmie audzēkņi, tāpēc īpaši.

Laila Reķēna

Vasaras sejas. (2. septembris 2019. gads) Vēl vakar bija vasara. Skaistākais 1. septembris, jaukāka zinību diena. Vecāki bija kopā ar bērniem(nevis skolā), jo tā bija svētdiena. Vasara, jo ļoti silta diena. Šodien skolā vasara atnākusi līdz bērnu, vecāku un skolotāju sejās. Tik smaidīgi, priecīgi un apņēmības pilni cilvēki spēs labi mācīt un mācīties. Lai piepildās! Sveiks, jaunais mācību gads!

Tā es rakstīju savā skolotājas jaunā mācību gada dienasgrāmatā. Joprojām skolā esmu arī kā skolēnu vecāks. Bet nekad nezdudīs Nīcas vidusskolas absolventes loma. Katru gadu tieši pirmā skolas diena pēc vasaras brīvlaika atsauc atmiņā arī skolas laiku, kad pati biju skolniece. Nīcas vidusskolā mācījos no 1982.-1985. gadam. Par šo laiku ir vislabākās atmiņas par skolotājiem un klasesbiedriem. Domāju, ka visos laikos klase ir skolas daļiņa, kas sajūt sevi kā draugu pulciņu. Arī mēs tādi bijām. Tieši klases pasākumos un kopābūšanā iemācījāmies izpalīdzību, draudzību. Mūsdienīgi varētu teikt-strādāt komandā. Klases audzinātāja bija Anna Cērpa. Viņa prata būt gan stingra, gan ļoti saprotoša.

Pasākumos viņa piedalījās kopā ar skolēniem, nepalika malā. Pat Jaungada karnevālā viņa tērpās maskā kopā ar mums.

Bioloģiju mācīja skolas direktors Gunārs Grīnbergs. Šajā priekšmetā neviens bez mācīšanās nevarēja saņemt labu atzīmi, bet ne jau vienmēr bijām uzdoto iemācījušies. Toreiz skolotājs atvēra klases žurnālu un izvēlējās, kuru izsaukt klases priekšā atbildēt. Es nebiju mācījiesies un ātri dabūju divnieku. Uz nākošo stundu samācījos visu no galvas. Mani izsauca, tekoši izstāstīju izlasīto, bet skolotājs uzdeva papildjautājumu, taču es nevarēju atbildēt. Skolotājs teica: „Tu ej kā pa rožu dārzu, un tev pēkšņi uz galvas uzlīst samazgu spainis.” Vēlāk vēl skolotājs lika man piedalīties bioloģijas olimpiādē. Ar asarām acīs lūdzos, ka negribu tik daudz papildus mācīties, bet nekas nelīdzēja. Olimpiādē ieguvu otro vietu. Pēc tam skolotājs bioloģijā starp maniem divniekiem ielika divus piecīnīkus. Tikai tā tiku pie sekmīgas atzīmes ceturksnī.

Krievu valodu mācīja Marija Birzniece. Skolēniem ļoti patika skolotāja. Viņa bieži stundās atkāpās no tēmas un stāstīja dažādus dzīves notikumus. Vienīgi man un vēl dažiem, kuriem uzvārds sākās ar A vai B, tas ne visai patika. Skolotāja parasti stundas sākumā izsauca alfabēta secībā pirmos skolēnus un tikai tad stunda aizgāja sarunu ceļā. Marija bija ļoti eleganta, temperamentīga. Bija reize, kad viņa mūs nemaz nepažēloja. Mācījāmies arī sestdienās. Mums bija paredzēts klases vakars, kas skolēniem, protams, šķiet svarīgāks. Tajā dienā, lai sevi neapgrūtinātu, pat nepaņēmu līdzī grāmatu, nemaz nerunājot par mācīšanos. Marija uz visiem sadusmojās, man lika parādīt somu un grāmatas. Taču man bija tikai mini somiņa (ko tad klases vakaram vairāk vajag), kuru skolotāja uzlika uz galda un kaunināja par to, ka pat nav līdzī grāmata. Visi dabūjām vieniniekus.

Latviešu valodu un literatūru mācīja Rasma Tauriņa. Viņa bija ļoti laipna, labsirdīga. Varētu teikt, ka literatūru viņa mācīja caur mīlestību. Vārdu pa vārdam viņa nodiktēja romāna analīzi, kas varbūt mums pašiem būtu bijis jāzina. Viņa klasē raudāja, kad bija nomiris dzejnieks Ojārs Vācietis.

Tikai pēc gadiem varam saprast un novērtēt šādus skolotājus. Žēl, ka daudzus no viņiem šajā skolas jubilejā vairs nesatiks.

Mans tēvs arī mācījās skolā, kad tā vēl bija tikai pamatskola. Viņš vienmēr lepojās ar to, ka mācījies Nīcas skolā. Arī viņa atmiņas par skolu saistījās ar labiem skolotājiem un klasesbiedriem. Viņa klase bija paraugs draudzībai, jo līdz sirmam vecumam katru gadu satikās klases salidojumos.

Lai skaists 85. jubilejas gads Nīcas vidusskolai!

Līga Filaka (dzim. Atteka)

Kā izprast (vai pārprast) izteikto frāzi

“Man ir problēma - es esmu brīvs”

Esmu sarunājusi ar talantīgu vidusskolēnu, ka pēc stundām satiksimies, lai gatavotos matemātikas olimpiādei. Bet viņu klasei tiek mainītas stundas un viņš ir atbrīvojies jau pusdienlaikā, taču man vēl ir stundas. Ir starpbrīdis, klasē jau sanākuši vairāki puīši no 9.klases, kad klasē ienāk “olimpietis” un saka: “Skolotāj, man ir problēma - es esmu brīvs!” Klasē atskan puīšu smieklī, tad kāds saka: “Nebēdā, mēs Tev kādu meiteni atradīsim!”

Matemātikas skolotāja **Sarmīte Čirkše**

Mans Nīcas skolas stāsts

Skola katram saistās ar noteiktām atmiņām. Skola ir tā vieta, kur iegūstam gan zināšanas, gan draugus, gan pieredzi turpmākajai dzīvei.

Nīcas vidusskola šajos 85 gados ir izaudzīnājusi un devusi zināšanas dzīvei daudziem. Esmu 1978. gada absolvente un varu apgalvot, ka Nīcas vidusskola mums tiešām deva stabilas zināšanas. Teorēmas, likumi, svešvalodā vārdiņi bez jebkādām atlaidēm bija jāmacās no galvas. Interesanti, ka, mācoties augstskolā, angļu valodā es iztiku ar vidusskolā iegūtajām zināšanām, pateicoties skolotājam Brancim.

Atskatoties redzu, ka šajos gados bijuši daudzi jautri notikumi, satikti īsti draugi un iegūtas zināšanas, atklāsmes, kas mani pavada vēl līdz šim. Tā kā mani ļoti saistīja latviešu valoda un literatūra, ar vislielāko prieku mācījos šos priekšmetus, labi rakstīju domrakstus.

Spilgtākās atmiņas saistās ar žetonu vakaru, kur skolotājas Annas Neimanes vadībā sagatavojām lugu stundas garumā - Ventas Vīgantes “Palmas zaļo vienmēr”, izlaidumiem, kopīgiem pasākumiem: talkām, koncertiem, sporta pasākumiem. Visspilgtāk atmiņā palicis klases žetonu vakars un izlaidums - toreiz tik žēl bija šķirties no skolas, no klasesbiedriem un skolotājiem. Tomēr labi atmiņā paliek arī tie notikumi, kur rodas nesaprašanās ar skolotājiem, kur mēs pārbaudām skolas noteikumu robežas.

Atceros, ka skolas starpbrīžos vienmēr bija liela disciplinētība, jo bija obligāti jāiet pa diviem pastaigāties pa apli vien, pa apli vien aktu zālē. Klasēs vēdināja telpu un logi bija vaļā. Slikti klājās tiem, kuri nestaigāja, tos lika stāvēt gar sienmalām, pie skolotāju istabas durvīm... un stāvēja arī. Jādomā, ka šodien tādu naivumuņu noliktu pašu, cik sekundēs viņš aiztītos no sienmalas... Bet toreiz stāvēja. Dežuranti ar sarkanām lentām ap roku bija tikpat kā amatpersonas. Arī skolotāji bija stingri, un skolēni klausīja skolotāju teikto. Kur nu vēl militārā mācība un traktormācība – arī meitenēm...

Galvenais, ko es sapratu šajos skolas gados, ka jācenšas darīt laikā. Izteiciens, ka neatliec uz rītdienu to, ko vari izdarīt šodien, tiešām ir patiess. Pati es pārlicinājos, ka labāk izdarīt agrāk, nekā atlikt uz citu laiku. Desmitajā klasē es biju pārlicināta, ka man vēl ir ļoti daudz laika līdz eksāmeniem un es visu paspēju, tāpēc īpaši nepūlējos un nesteidzos. Kamēr laiks vēl nav pagājis, dari visu iespējamo un pēc tam būsi sev pateicīgs par to.

Ir patīkama un silta atmiņu radītā sajūta krūtīs: prātā pāršķirstītas neskaitāmas bildes no pēcpusdienām klases stundās, kora mēģinājumiem, koncertiem un konkursiem, Tā, kā bija toreiz, vairs nebūs nekad, tomēr ir prieks un lepnums par to, ka manā dzīvē ir bijis brīnišķīgs posms, kas saistīts ar Nīcas vidusskolu, tās skolotājiem un absolventiem. Skola mums deva spārnus, kas deva iespēju plašākam skatījumam uz dzīvi.

Paldies skolai un klasesbiedriem, skolotājiem, ar kuriem pavadīju šos jaukos 3 gadus Nīcas vidusskolas gaisotnē no 1975. līdz 1978. gadam! Tagad esmu atgriezies skolā atkal, nu jau skolotājas lomā. Bet tas jau ir nākošais stāsts...

Sandra Rāte

Lielie sīkumi

Septembra saules spožuma pielieti gaiteni, miers un labvēlīga gaisotne, gaišums pretimnākošo cilvēku sejās un mācību pārzines Antras siltais smaids – tā mani sagaidīja Nīcas vidusskola pirms daudziem gadiem. Saka, ka pirmais iespaids ir visspēcīgākais un precīzākais...

Ja skolas ikdiena paliek pārāk pelēka, atliek vien atcerēties pirmo dienu Nīcas skolā, un viss atkal ir labi!

Vēstures kabinets kļuva par manām otrajām mājām. Ir krāsots, lakots, kārtots un pārkārtots. Daudz spēka un izdomas ielikts, lai tas kļūtu mājīgāks, lai pašai un skolēniem patiktu tajā uzturēties.

Par savām mājām kabinetu uzskatīja arī kāda pele. Sākotnēji centos tikt no viņas vaļā, taču ar laiku abas sadraudzējāmies. Reta bija tā pēcpusdiena, kad skolēnu darbus laboju viena. Parasti no durvju apakšā esošās spraugas, galvu pabāzis, ļoti uzmanīgi mani vēroja pelēkais dzīvnieciņš. Ar laiku pele parādījās arī mācību stundu laikā, dažreiz izsaucot skolēnos neviltotu prieku vai izbīļa saucienus. Par vienu gan esmu pārliecināta – radībiņu droši varētu uzskatīt par vienu no vēstures jautājumos zinošākajām pelēm pasaulē!

Aiz vēstures kabineta loga auga tūjas – daži no kociņiem, kas stādīti pirms daudziem gadiem pie skolas. Tūjas bija sakuplojušas un daļēji aizsedza divus kabineta logus. Bija tā pierasts pie zaļā stāva, ka uzskatīju to par kabineta turpinājumu aiz loga. Tūjas bija pirmās, kas sagaidīja no rīta, un pēdējās, ko pavadīju ar skatu, slēdzot kabineta durvis. Tās bija ar mani kopā gan priekos, gan skumjos brīžos.

Kociņos sev mājvietu bija radusi vesela nelielu putniņu kolonija, dažus gadus arī baložu pāris vija sev ligzdu tieši iepretim logam. Vienreiz putnam gadījās misēklis. Tā vietā, lai slaidā lokā izlidotu no ligzdas, balodis ar lielu troksni ietriecās logā. Tieši tobrīd skolēni rakstīja pārbaudes darbu. Lieki teikt, turpmākai darba rakstīšanai veltītā uzmanība tika dalīta ar tikko piedzīvoto.

Skolas renovācijas laikā tūjas nozāgēja, arī kabinets ieguva citu saimnieci un iekārtojumu...

Vēl joprojām, aizverot acis, es esmu Rīgā uz operas skatuves, un man rokās, spārnus izpletusi, omulīgi iekārtojusies PŪCE. Skan apsveikumi, arī citas manas PŪCES māsas atrod savus saimniekus, smaidi un foto piemiņai. Par ko domāju toreiz? Par aizvadītajiem darba gadiem, par skolēniem, par vēsturi, par veiksmēm un neveiksmēm, par saviem mīļajiem audzināmajiem, par vēl vienu dzīves virsotni, par nākotni... Par likteni, kas mani atveda dzīvot uz Nīcu, un pirmo saules apmirdzēto dienu MANĀ SKOLĀ.

Sandra Pankoka

Mans skolas stāsts

Mans Nīcas skolas stāsts aizsākās pirms desmit gadiem, kad studēju pedagogijas bakalaura 3. kursā. Es kā jauna, bikla meitene nācu lūgt prakses vietu savā topošajā nākotnes profesijā – psiholoģijas skolotājs vidusskolā un sociālo zinību skolotājs pamatskolā. Vēl šodien atceros to milzu satraukumu, kas manī valdīja, šķērsojot skolas sliekšni. Velti... Mani sagaidīja ļoti atsaucīgi skolas pedagogi un manas prakses mentors. Tolaik man skola likās ļoti liela, šeit čumēt čumēja ar bērniem un jauniešiem, gluži kā lielā skudru pūznī.

Spilgti atceros savas vadītās mācību stundas. Par spīti uztraukumam un negulētām naktīm tās izdevās. Skolēni bija atsaucīgi un aktīvi iesaistījās mācību procesā. Tas gandarījums, kas pārņem skolotāju pēc izdevušās mācību stundas, pēc produktīvas viedokļu apmaiņas ar jauniešiem, ir tas, kas mudina skolotāju atkal un atkal atgriezties klasē. Šeit, Nīcā, es pirmo reizi noķēru to sajūtu aiz astes. Un vēl es sapratu, cik milzīgs darbs ir jāiegulda, lai profesija nestu gandarījuma augļus.

Neaizmirstamas emocijas sagādāja Nīcas vidusskolas tālaika tradīcija „Kartupeļu balle”. Tik daudz kartupeļus vienuviet nebiju ēdusi!!!! Un balles beigās lielā pasākuma rozīnīte – Kartupeļu kūka! Tā bija tik garda! Pasākumā valdīja brīva, vienota gaisotne. Visi, kas piedalījās, jutās kā vienā lielā Ģimenes vakarēdienā. Jau tolaik novērtēju Nīcas vidusskolas nerakstītās vērtības – sadarbība, vienotība un ģimeniskais siltums ikvienam un ikkatrā situācijā. Šķiet tik pašsaprotamas vērtības, bet nemaz ne tik viegli iedibināmas un nosargājamas.

Dzīves rats ir apmetis mazu līkumu, un jau atkal esmu nonākusi Nīcas vidusskolā. Bet šoreiz jau citā statusā – gan kā mamma savam lielajam skolniekam, gan kā skolas pedagogs. Priecājos, ka

nenobijos un pieņēmu šo izaicinājumu ATKAL atgriezties skolā un klasē. Priecājos, ka tā klase atrodas Nīcas vidusskolā. Reizēm pat šķiet, ka pati skola izvēlējusies un uzrunājusi mani... Tā ir dzīva, mainīga, zinātkāra, gudra.. Ja tās sienas spētu runāt..tai būtu tik daudz, ko pastāstīt, jo katra diena šeit ir īpaša, pilna notikumiem un emocijām. Skolas bagātība ir lielie un mazie cilvēki, kurus visus vieno tās sienas, kuras iedvesmo augt, meklēt, atrast, pētīt, sajūst, mīlēt... Tiekies uz mērķi un piepildīt sapņus.

Tāds ir mans skolas stāsts, kurš vēl turpinās un līdz galam nemaz nav izstāstāms!

Sintija Šeidlere

Mans skolas stāsts

Savu skolas stāstu sirdī izloloju, kad diemžēl Nīcas vidusskolas klases un gaitenī bija skumīgi un tukši, jo pasauli bija pārņēmis koronavīruss un mācības notika attālināti.

Mazliet dīvaini, bet šajā laikā mani bieži apciemoja vārds „**pateicība**”. Pateicība par to, ka dzīvoju valstī, kura gatava mājās pārvest katru pasaules ceļos aizkavējušos vai nomaldījušos cilvēku, pateicība par to, ka valsts vadītāji, ārsti un citi speciālisti tik ļoti rūpējas par Latvijas iedzīvotājiem, pateicība par to, ka mana skola uzticīgi gaida bērnus, skolotājus, darbiniekus, vecākus, ciemiņus. Jā, es esmu laimīga, ka varēšu atkal, kad pasaule kļūs mierīgāka, vērt tik pierastās skolas un klases durvis.

No sirds gribu pateikties visiem skolēniem, kuru dēļ esmu piedzīvojusi aizkustinošus gandarījuma mirkļus. Un te nav stāsts tikai par sasniegumiem olimpiādēs, konkursos vai labi nokārtotiem eksāmeniem. Divkāršu prieku dod skolēni, kuri grūtā darbā izeina pirmo sekmīgo atzīmi, kuri ar lielu piespīšanos izlasa J. Jaunsudrabiņa „Aiju” un pēc gadiem pasaka, ka viņa dzīve būtu pilnīgi citādāka, ja nebūtu paklausījis un izlasījis šo grāmatu

Paldies visiem mani skolēniem, kuri no skolas ir jau aizgājuši, bet vienmēr satiekoties saka vārdus „Labdien, skolotāj!” Šī ir it kā vienkārša frāze, bet noteikti neatstāj vienaldzīgu nevienu manu kolēģi un liek domāt, ka dzīve ir bijusi vērtīga. Vēl jo lielāka laime ir tad, ja šos vārdus saka tie, kuri nav bijuši zelta teicamnieki un pret kuriem attieksmē no manas puses arī nav bijis tikai pūdercukurs. Paldies tiem, kas man ir piedevuši par tām reizēm, kad biju skarba un tieša, kad varbūt par maz ieklausījos bērna sirdī, kad par maz piegāju klāt, lai sasildītu... Jāatzīst, arī tā ir bijis...

Laikā, kad pasaule bija apstājusies, vienā žurnālā izlasīju teikumu par daudzu sieviešu smiekliem, kas nez kāpēc sažūst un sapelē dzīves laikā. Par to, ka ar mani smiekliem tā nav noticis, varu atkal pateikties skolai un skolēniem. Viņu dēļ prieka dzirkstele manī nav nodzisusi. Mēdz teikt,

ka ar bērna muti patiesība runā, un šī patiesība dažbrīd ir tāda, ka jāsmejas visu mūžu. Lūk, tikai dažas no situācijām, kuras nevar aizmirst:

Pieejū pie 5.klases skolēna paskaidrot, pielieku pirkstu pie nepareizi uzrakstīta vārda, bet viņš man saka tā :”Kā tas var būt, kad jūs pieliekat pirkstus pie tāfeles, viņi ir tādi maziņi, bet, kad ieliekat manā burtnīcā, tad riktīgi resni?”

Reiz kādam skolēnam, kurš nemaz negrib stundā strādāt, pa jokam saku, ka iešu mājās pie viņa vecākiem pasūdzēties. Viņš man atbild: „Man ir liels suns.” Es pretim: „Zinu tavu suni, kad eju garām tavai mājai, tas suns man smaida.” Taču atbilde seko nepārprotama: „*Provējat* ienākt manā sētā, tad mēs paskatīsimies, kā viņš smaidīs!”

Ļoti labi saprotu, ka uz eksaktajiem priekšmetiem tendētajiem zēniem mana literatūra šķiet tīrie pekstiņi. Reiz, kad lūdzos vienu vidusskolēnu, lai atbild R.Blaumaņa „Salnu pavasarī”, viņš man noteica:”Pagaidiet, kad es būšu pabeidzis ar skolotāju Agitu (fizikas un ekonomikas skolotāju), tad es pievērsīšos jums!”

Kādā literatūras stundā, analizējot stāstu, runājam par ārējā izskata svarīgumu pusaudžu vecumā. Lai tiktu pie atbildes par dzīves patiesajām vērtībām, jautāju klasei, kāpēc manā vecumā ārējais izskats vairs nešķiet tik svarīgs. Atskan tieša un godīga atbilde: „Jums jau vairs nav nekāda sevišķā cerība ar kādu sapazīties.” Un klases zēni piekrītoši māj ar galvu, ka man tiešām vairs nav nekādu izredžu.

Daudz par savu dzīvi skolēni izstāsta 9.klases latviešu valodas eksāmena runāšanas daļā. Esmu dzirdējusi gan to, kā mopēda *ritenim sāk klenderēties virsdeķis*, gan to, kā ar kaimiņa žiguli braukā pa *pļavām bez tiesībām, bet pēc noteikumiem*, gan to, kā brīvajā laikā *šķūnelī tiek ķīlāts mocis*. Vienā no eksāmeniem dzirdēju šādu atklāsmi – skolēns stāsta par savu vaļasprieku makšķerēšanu, tēmu labi pārziņa, saka, ka, lai makšķerētu, jānokārto makšķernieka kartīte. Es tiešām par tādu neko nezināju un izbrīnīta vaicāju: ”Pareizi, ja es gribu Toselē mazliet pamakšķerēt, man arī tāda jānokārto?” Atbilde sekoja zibenīgi: ”Nē, pēc 65 gadiem tādu vairāk nevajag.” Tad man bija 51. Viss skaidrs...

Šādus stāstus varētu turpināt vēl daudz. Pateicos par to, ka man tādi ir.

Paldies liktenim, ka savas latviešu valodas skolotājas Aijas Birutas Bumbules sargātajā, lolotajā un saules pielietajā klasē varu mācīt bērniem valodu, kurā pukst katra latvieša sirds.

Skolotāja **Vineta Baltaiskalna**

Valda Laukgale – strādāju Nīcas vidusskolā no 1978. /79. m.g. līdz 1992. / 93.m.g. beigām.

Nīcas vidusskolā sāku strādāt dzīves vietas maiņas dēļ. Līdz tam 20 gadus biju nostrādājusi Rudes pamatskolā. Ienākšana Nīcas skolā man bija psiholoģiski grūta. Biju pieradusi pie Rudes skoliņas – maz skolēnu klasēs, šauri gaiteni, neliels skolotāju kolektīvs. Viss bija tik tuvs, mīļš, draudzīgs. Bet te – Nīcā – daudz skolēnu (gandrīz visas klases bija paralēlklases). Par vienu no pirmajiem uzdevumiem sev liku – zināt, kā sauc katru skolēnu. Viegli nebija, bet pamazām, īpaši svarīgi tas bija dežūru dienās.

Nākot uz Nīcu, zināju, ka man būs jāmača 1. klases bērni, jo ar 1978. gada rudeni arī pirmās klases bija divas, manējā – 1.b. 1.a klasē bija tie bērni, kuri nebija gājuši bērnudārzā, t.s., “mājas bērni”. Manējie – 1.b. – visi bija “pēc bērnudārza”. Ar 1. klases bērniem nebiju strādājusi sen, sen, tikai pirmajos darba gados. Un te – visi pazīstami savā starpā, ļoti kustīgi, uz skolas kārtību skatījās apmēram tā kā bērnudārzā, tāpēc pirmais uzdevums bija likt saprast, ka skolā ir noteikti iekšējās kārtības noteikumi, kuri jāievēro, lai varētu notikt normāls mācību darbs. Pamazām pieradām, mācības ne visiem viegli padevās, toties aktīvi bija ārpusstundu pasākumos. Tajā laikā jaunāko klašu skolēni bija oktobrēni, šajās nodarbībās mācījāmies labu stāju, uzvedību, mācījāmies soļot, paplašinājām mācību stundās iegūtās zināšanas, centos dot zināšanas par tuvāko apkārtni (Bārtas upe, Bernāti, jūrmala u.c.). Mācību un ārpusklases darbā aktīvi iesaistījās arī vecāki.

Laiks darbā aizritēja ātri. 4. klases beigās pieņēmu piedāvājumu turpināt strādāt ar šiem skolēniem – būt klases audzinātājai, nemācot nevienu mācību priekšmetu. Viegli nebija, bet interesanti gan. Bijām pionieri, skolēni aktīvi, labprāt piedalījās pionieru vienības pasākumos. Pacēlumu aktivitātes ziņā deva ikgadējās ierindas skates!!! Īpaši interesantas (varbūt tikai man?) likās vasaras, jo visi skolēni piedalījās skolēnu ražošanas brigādes darbā (mani skolēni jau no 1. klases). No rītiem pulcējāmies skolā, tad darbs padomju saimniecības “Nīca” laukos – ravējām sīpolus, burkānus, kāpostus u.c., pēc darba skolā pusdienas, tad dažādi pasākumi, kurus ierosināja paši skolēni, rakstījām dienasgrāmatu. Katru dienu uz lauka mūs apciemoja brigadiere Lūcija Žodziņa, risinājās interesantas sarunas par dzīvi, darbu...

Pēc pamatskolas turpināju būt klases audzinātāja šiem skolēniem arī vidusskolā. Notika gan skolēnu maiņa, jo daļa skolēnu aizgāja mācīties uz tehnikumiem, uz profesionāli tehniskām skolām, pienāca klāt jauni skolēni no Rudes skolas. Savstarpējās attiecības jaunajā kolektīvā veidojās patīkamas, bija daudz ārpusstundu pasākumu. Īpaši gribu pieminēt ekskursijas, kas bija mūsu klases

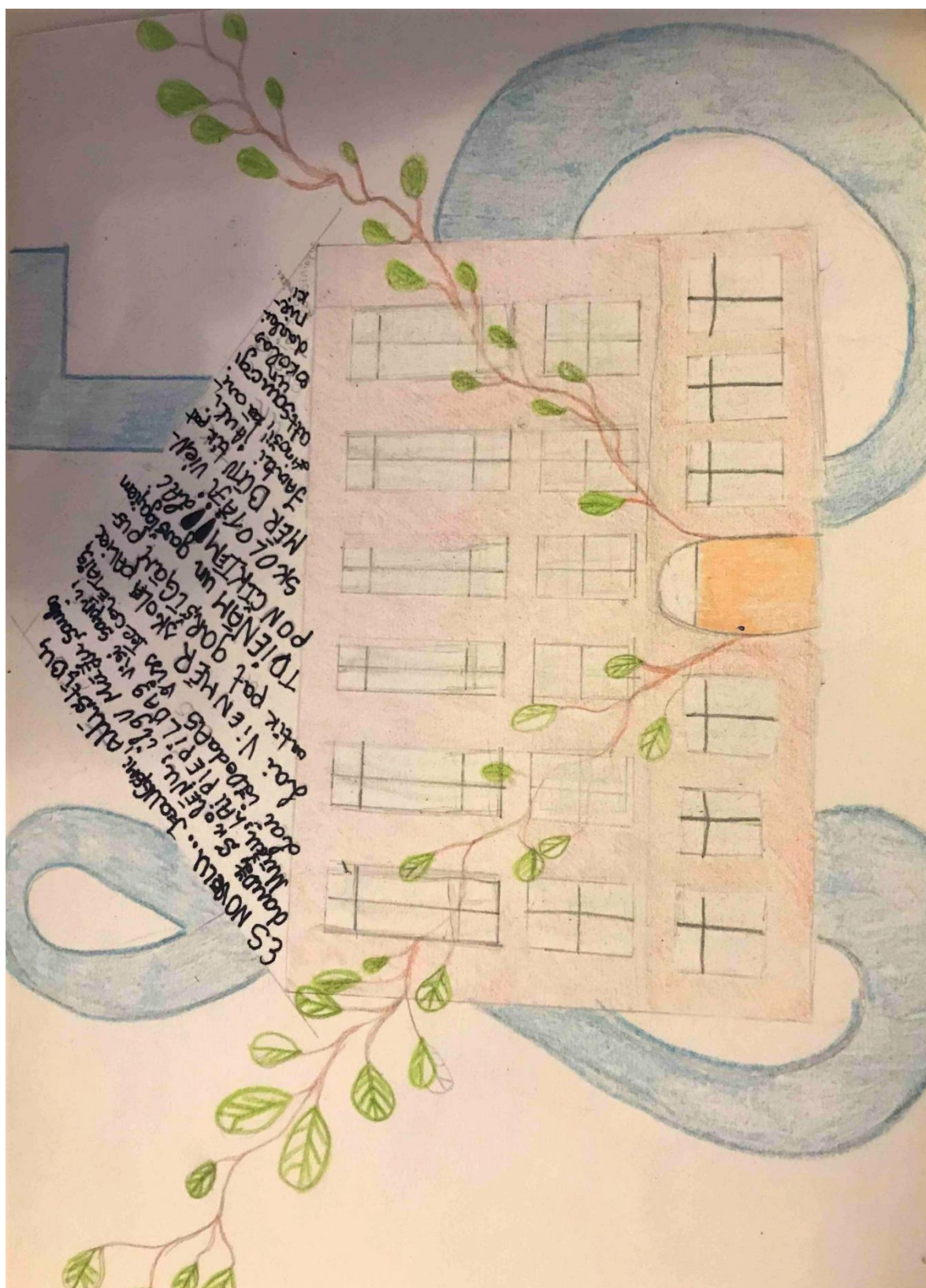
dzīves neatņemama sastāvdaļa. Esam bijuši daudzās vietās Latvijā, Lietuvā, Igaunijā, bijām Ļeņingradā (tagad Petrograda), Maskavā, Karpatu kalnos (ar pārgājienu). Katrā ceļojumā bija iegūtas jaunas zināšanas, arī ne viens vien sirdi un nervus kutinošs notikums...

Paldies katram manas klases skolēnam par atsaucību mācību darbā un jebkurā ārpusstundu pasākumā! Paldies vecākiem par rūpēm un gādību ikdienā, par ieinteresētību skolas dzīvē.

1993. gada jūlijā, sasniedzot 55 gadu vecumu, pensionējos (tolaik likumdošana to pieļāva), biju Nīcas vidusskolā nostrādājusi 15 gadus.

Pārdomājot darba gadu notikumus, ar prieku un gandarījumu atceros 1980. gada rudeni, kad “mani bērni” bija 3. klases skolēni. Pie mums ieradās jauna skolotāja, ļoti skaista, ar gariem, gariem matiem (tajā laikā tas bija neparasti), prakticante no Liepājas Pedagoģiskā institūta. Vērojot jaunās skolotājas attieksmi pret darbu, skolēniem, ieinteresētību par darāmo, sapratu, ka ir un būs lietaskoks. Kad pedagoģiskās prakses laiks tuvojās nobeigumam, gatavojot raksturojumu par paveikto, skolas direktors Gunārs Grīnbergs vēlējās dzirdēt manu viedokli par topošo skolotāju, kura bija izteikusi vēlēšanos strādāt Nīcas vidusskolā. Izvērtējot praktikantes zināšanas, kontaktu ar skolēniem, attieksmi pret darbu, pienākumiem, iekļaušanos skolotāju kolektīvā, izsakot daudz radošu ideju, nolēmām pēc augstskolas beigšanas LĀSMU PETERMANI pieņemt darbā mūsu skolā. Tagad, pēc tik daudz gadiem, ar prieku atceros, ka tagadējā skolas direktore ir bijusi praksē pie “maniem bērniem”. Priecājos par ļoti daudzām pārmaiņām skolas dzīvē mūsdienās, skolotāju kolektīvs mainījies, daudz jaunu kolēģu, kas veiksmīgi veic jaunos, sarežģītos uzdevumus.

Lai visiem veicas arī turpmāk!

Jogita Brēdiḱe 9.kl.

Nīcas vidusskolas stāsts

Tas notika 1988. gada novembra beigās, decembrī. Es tolaik mācījos Viļa Lāča Liepājas Valsts Pedagoģiskajā institūtā par pamatskolas skolotāju. Man tajā laikā bija Valsts prakse, jo es mācījos 4. kursā.

Man bija jāizvēlas, kurā skolā praksi iziet. Tolaik domāju izvēlēties kādu no Liepājas skolām, bet grupas kuratore ieteica Valsts praksi iziet Nīcas vidusskolā. Sākumā mani māca šaubas, bet, satiekot atsaucīgos Nīcas vidusskolas skolotājus, administrācijas darbiniekus un skolēnus, manas domas krasī mainījās – man viss ļoti patika, es jutos ļoti gaidīta. Mana darba audzinātāja bija Irēna Laukgale, kura tolaik mācīja 1.a klasi. Tolaik 1. klases skolēni vēl gulēja diendusu, tāpēc skolā bija atsevišķa telpa ar divstāvēgajām gultām. Es atceros, ka biju ļoti uztraukusies, man bija jāvada arī sporta stundas. Vecākajiem sākumskolas skolēniem mācīju krievu valodu, manu stundas darbu vērtēja tagadējā skolas direktore Lāsma Petermane. Pārsteigumu man sagādāja tas, ka skolā bija tik skaists un vienreizējs ziemas dārzs. Es atceros, ka tolaik daudzi skolotāji bija vīrieši. Ļoti skaists manās atmiņās ir palicis Ziemassvētku koncerts, kurš mani sajūsmināja ar emocionāliem priekšnesumiem. Spilgtas sajūtas no šī koncerta mani pārņem vēl šobaltdien.

2012. gadā dzīve mani atkal saveda kopā ar Nīcas vidusskolu, šoreiz jau kā psihologi. Man prieks, ka katru dienu varu sveikt šo gaišo, mājīgo skolu, kurā ir atsaucīgi kolēģi un sirsnīgi skolēni. Es lepojos, ka strādāju tieši Nīcas vidusskolā. Šeit mīl bērnus un ciena darbiniekus.

Zanda Jančauska

Nīcas novada izglītības psiholoģe

Mans skolas stāsts sākās tieši tūkstošgades mijā - 1999. / 2000. mācību gadā. Būtu labi, ja es atcerētos 1. klases 1. septembri un ar to varētu sākt rakstīšanu, bet no tā nekas atmiņā nav palicis.

Uzsākot mācības, biju projekta “Soli pa solim” klasē. Tas nozīmē, ka, bērna acīm skatoties, nekas jau tā radikāli no bērnudārza vides klases telpā neatšķīrās. Klases telpā soli bija sakārtoti tajos t.s. mācību centros, mācību grāmatu un darba burtnīcu vietā bija darba lapas, ik nedēļu reflektējām un rakstījām dienasgrāmatā to, ko esam apguvuši šīs nedēļas laikā, nesām to mājās vecākiem u.tml. Mūsu klases telpā nebija parastā krītiņu tāfele (bet, ja tomēr bija, - tad manā atmiņā nav tāds moments,

ka mēs viņu izmantotu), tik vien cik baltā trīskāju tāfele, kuru viegli pārnēsāt pa klases telpu. Pats svarīgākais tajā laikā – mūsu klasē bija paklājs. Ne jau šāds tāds mazs paklājiņš, kur āra apavus nomainīt, nē. Liels paklājs, kas aizņēma ceturtdaļu telpas un uz kura mēs visi mierīgi aplī varējām sasēsties.

Utopiski, vai ne? Un tad nāk tāda patiešām mana pirmā spilgtā atmiņa no skolas. Mums bija paralēlklase – 1.^b. Viņi nebija iesaistīti projektā, bet vienkārši nāca uz skolu mācīties, kā jau tas visiem ierasts. Un tā kā abas klases atradās vienā stāvā – vecās skolas 2.stāvs – tikai katra savā galā, tad gribot negribot ir tikai loģiski, ka ieklīdām arī 1.^b klases telpā. Joprojām atceros to pārsteigumu par to, cik telpa izskatās drūma (šobrīd gan zinu, ka tas vienkārši skaidrojams ar to, ka saule tajā brīdī spīdēja mūsu klases puses). Es sākumā nesapratu, kāpēc viņiem galdi salikti tā - atdalīti viens no otra un garās rindās. Izskatījās tik savādi un nedabiski. Pirmklasnieces prāts tikai pēc tam saprata, ka mūsu klases galdi jau patiesībā tādi paši vien bija, tikai tā glīti sastumti kopā, vienmēr veidojot grupiņas, kamēr otras klases vide izskatījās tik formāla, stīva un neērta. Un pa visu sienu tumša tāfele. Jā, arī tā ir iespiēdusies atmiņā.

Ir pagājuši divdesmit gadi, un tikai tagad pamazām solu izkārtojums sāk mainīties. Arī kabinetā, kurā strādāju, solus vēl joprojām ikdienā atstāju klasiskajās solu rindās. Cik gan lēnas mēdz būt pārmaiņas, ne?

Par ko es gribēju kļūt sākumskolā? Skolotāju, protams. Man šķiet, ka visa atslēga ir tas, ka mans skolas sākums ir tiešām bijis citādāks nekā tas ir lielākajam vairumam. Es nezināju, kas ir darba burtnīcas un smagas somas līdz 3., 4. klasei. Principā es skolu iepazīnu caur līdzīgu modeli tam, ko plānojam valsts līmenī ieviest jau nākošajā mācību gadā. Kaut gan noteikti lielu lomu tam, ka sākumskolas atmiņu kladēs pie nākotnes profesijas rakstīju ‘skolotāja’ noteikti spēlē tieši sākumskolas skolotāja Irēna Laukgale. Tikai sākot apgūt pedagoģiju, es apjautu, cik ārkārtīgi daudz darba ir bijis jāiegulda, lai mūsu izglītība sākumposmā būtu tik aizraujoša, bagātīga un galu galā arī kvalitatīva.

No tādām pozitīvākām sākumskolas atmiņām mani fascinē tas, ka joprojām 20 gadus pēc mācīšanās vienu 1.klases dzejoli par to, ka *zaķi rīko masku, ļoti jautri ies*, varu noskaitīt. Labs dzejolis? Laba skolotāja? Laba atmiņa? Visticamāk, ka viss kopā.

Par ko es gribēju kļūt pamatskolā? Es raustīju plecus un teicu, ka nezinu, kaut gan bija daži tuvākie, kas zināja, ka vēl joprojām tīri labprāt būtu skolotāja. Atzīstu gan, ka visticamāk tas tāpēc, ka vienkārši citu ideju nebija. Tajā vecumā būtu gandrīz vai nepieklājīgi salikt vārdus “gribu būt” un “skolotājs” vienā teikumā.

Kā klases audzinātāja mums šajā posmā bija skolotāja Antra Šakale, un tam bija savas priekšrocības - mēs bijām nodrošināti ar to, ka vienmēr svarīgākās lietas uzzinājām pirmie. Mācību priekšmetu skolotāji - daudz un dažādi. Daļa no tiem tagad ir mani kolēģi. Un tā ir iespēja apzināties, ka “skolotājs-mācību stundā” un “skolotājs-cilvēks ar savu dzīvi” ir divas dažādas lietas. Pusaudzīm jau nav nemaz tik viegli to saprast.

Par ko es gribēju kļūt vidusskolā? Noteikti ne par cilvēku, kas stāv klases priekšā. Es nezināju, ko gribu darīt, bet galvenais būt prom no skolas. Atceros, kā vidusskolas angļu valodas stundā runājām par profesijām, ko gribējām bērībā. Atceros arī savu *No way!* par to, vai vēl joprojām gribētu būt skolotāja. Pāris gadi vēlāk – un te nu es esmu. Jau piekto gadu pati mācu angļu valodu Nīcas vidusskolas bērniem un jauniešiem.

Vidusskolā mūsu klases audzinātāja bija Sandra Pankoka, kura paveica gandrīz neiespējamo - no trīs spēcīgiem kolektīviem (A klase, B klase, Rucavas klase) beigu beigās izveidoja vienu lielu klasi. Neskatoties uz to, ka principā kontakts ar bijušajiem klasesbiedriem vairs nav pilnīgi nekāds, tā sajūta, ka dienas beigās tie tomēr ir bijuši *savējie*, paliek. Iespējams, tas ir pats vērtīgākais.

Vidusskolā, protams, ir arī tāda lieta kā projektu nedēļa, kas veltīta karjeras izglītībai. Tā bija pirms 10 gadiem un tā ir arī tagad. Mēs šajā projektu nedēļā braucām pildīt testus, kurus tagad visi mierīgi izpilda tiešsaitē (internets, protams, bija arī tad, bet tā pielietojums nebija vēl tik visaptverošs, lielākoties tas bija priekš *draugiem.lv* izmantošanas). Toreiz testa rezultāts bija trīs burtu kombinācija, kas pēc tam jāatrod milzīgā grāmatā, lai uzzinātu, kas tieši tev ir vispiemērotākais. Un kāds pārsteigums – burtu kombinācija, kuru ieguvu, tajā grāmatā vispār nebija atrodama. Tāds rezultāts tīri teorētiski nedrīkstētu eksistēt. Sieviete, kura vadīja nodarbību, ieteica samainīt vietām burtus un meklēt vēlreiz. Bet arī tā – nekā. Jā, tas laikam bija mirklis, kad sapratu, ka man piemērota profesija vienkārši vēl nav radusies. Tuvākā iespējamā ir skolotājs, jo gluži vienkārši klasē katru dienu no jauna tu vari būt kaut kas cits, darīt kaut ko citādi, likt kopā to, kas citkārt liktos nesavienojams. Un arī šobrīd, laikā, kad visa valsts strādā attālināti, tā ir vēl viena iespēja darīt citādāk. Varbūt mēs tagad esam piespiedu kārtā un bez lielas iepriekšējas sagatavošanās ielikti “nākotnes skolā”? Varbūt.

Lai nu kā - te nu es esmu, atpakaļ zem Nīcas vidusskolas nosaukuma jau kopš 2015. gada rudens. Kā jokot esmu teikusi - ja nestrādātu Nīcas vidusskolā, tad nestrādātu skolā vispār. Un katrā jokā, kā zināms, ir daļa patiesības. Vai tas ir tāds vietējais patriotisms? Jā, varbūt.

Nīcas novads ir dzīvesvieta un pietura laimīgiem cilvēkiem, vai ne? Nu, lūk, Nīcas vidusskola ir viena no tādām pieturām arī man. Protams, ka katru dienu par to atcerēties neizdodas, bet svarīgāk ir to apjaust vismaz laiku pa laikam, kā, piemēram, rakstot šādu stāstu par to, kas ir skola bijusi man.

SAISTĪBA AR SKOLU:

1999. - 2011.g. | *skolniece*

2015.g - šobrīd | *skolotāja*

Zane Čirkše (bij. Kupše),
2011.g.vidusskolas absolvente

Mans skolas stāsts

Nīcas skolā esmu mācījusies no 1. līdz 12. klasei. Sāku mācības vēl tajā tālajā 1984. gadā. Mūsu pirmā skolotāja bija Agrita Otaņķe (ex Burve). Bijām viena liela 1. klase - 30 skolēni. Piedzīvoju vēl laiku, kad visiem bija skolas formas, zilas kleitiņas ar baltajiem krādziņiem. Bija man oktobrēna zvaigznīte un pēc tam sarkanais kaklauts. Skolā tajā laikā bija obligātās soļošanas skates, kur katra klase demonstrēja soļošanu un militāro apmācību. Tas vēl bija tas laiks, kad mācību iestādes no 11 klasēm pārgāja uz 12 klašu apmācību. Sanāca pārlēkt pāri vienai klasei, un mums sanāca, ka 6. klasē nemācījāmies, bet uzreiz jau 7. klasē.

Savu skolas laiku es atceros kā pozitīvu un patīkamu periodu. Protams, netrūka asaras par kādu neizpildītu mājas darbu vai neuzrakstītu kontroldarbu, vai neizdevušos draudzību, bet tomēr pāri visam ir tas gaišais, ko tagad atcerēties. Daudzi tā laika notikumi manās atmiņās tik dzīvi, ka liekas notikuši vēl nesen.

Tā kā skolas laikā biju diezgan aktīva un atraktīva meitene, tad vairāk atmiņas palikušas no skolas sabiedriskās dzīves, konkursiem, dažādu pasākumu vadīšanas. Skolā varēja darboties daudzos pulciņos, dziedāt korī un ansamblī. Pavasarī braucām uz vieglatlētikas sacensībām Aizputē.

Vispilgtāk un ar lepnumu atceros konkursu 12. klasē “POP IELA” un gūto uzvaru tajā. Piedalījāmies visa klase ar dziesmu “Anniņa vanniņā”. Tai reizē saņēmām skolas un skatītāju augstāko GRAND PRIX vērtējumu. Milzīgs prieks un saviļņojums bija toreiz par paveikto, jo bija

ieliktas pūles un enerģija mēģinājumos. Katram mums bija izveidots tēls, kas atbilda dziesmas tekstam. Mēģinājām tik ilgi un neatlaidīgi, ka vēl ilgi ausīs skanēja Anniņas dziesma.

Nīcas vidusskolai jau tāds nopietns vecums- 85 gadi. Es novēlu attīstīties, augt un sadzīvot ar pasaules uzskatiem, taču tai pat laikā nepazaudēt un saglabāt senās vērtības, tradīcijas un cilvēcīgumu.

Zane Frema (skolas laikā Dejus)

1. septembris! Lielas, garas gladiolas rokās, matos balta lente, mugurā zila kleita ar baltu apkaklīti un baltas aproces. Visi bērni bija skolas formās.

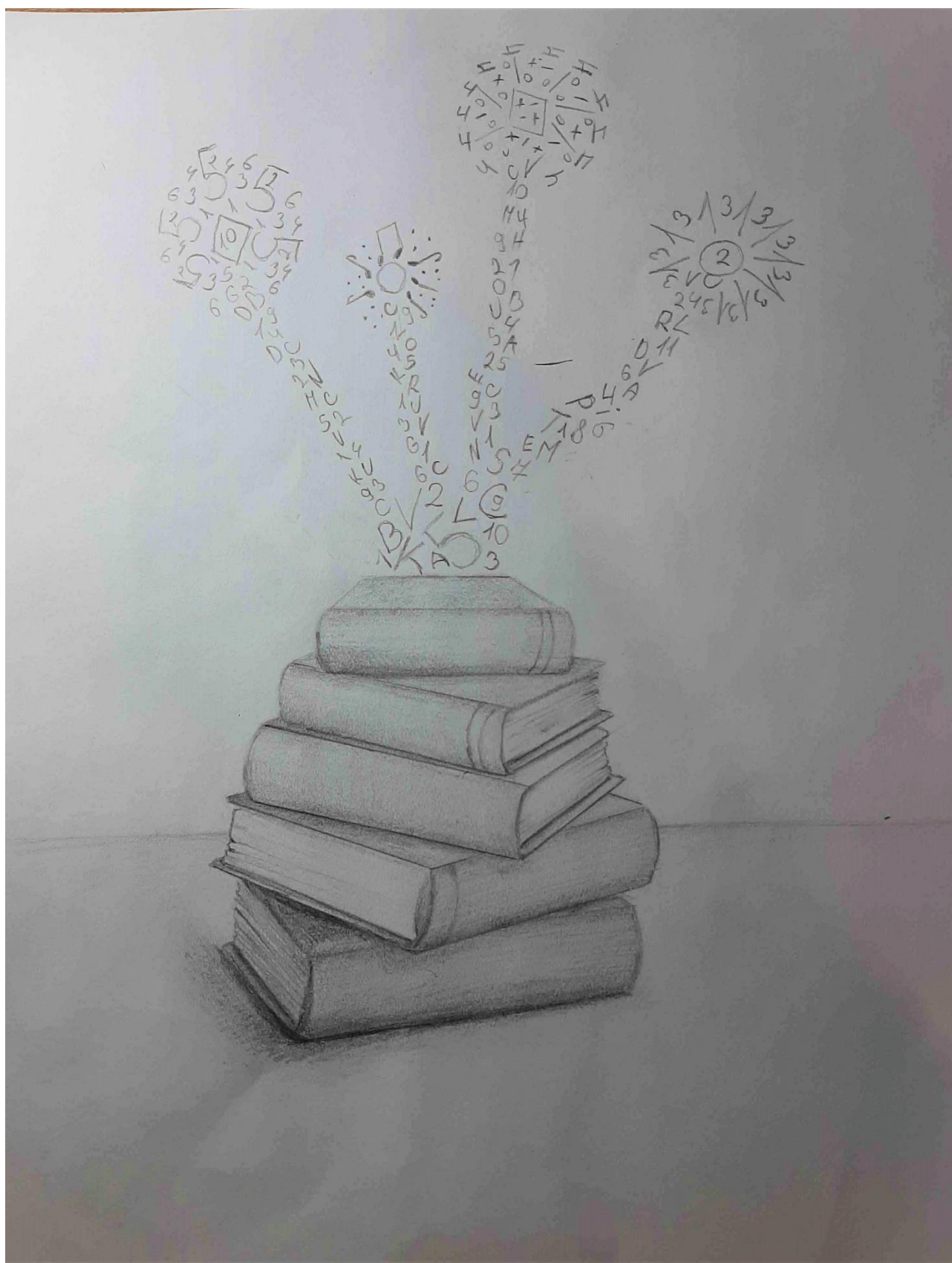
Starpbrīžos visiem bija jāiet lielajā zālē staigāt pa apli. Tiem, kas skrēja, lika stāvēt zāles vidū. Pēc stundām bija pulciņi: keramikas, zīmēšanas un akordeona. Ļoti patika zīmēšanas pulciņš.

Kristīne Āmare (skolas laikā Jansone)

Sporta skolotājs Uldis Meldrājs aizgāja no darba. Mēs pie viņa bijām pieraduši un bijām dusmīgi, ka iedeva citu sporta skolotāju. Aizvietoja skolotājs Freimanis. Visa klase bija neapmierināta. Viņš mums likās svešs, tāpēc visa klase palikām lejā ģērbtuvē nepārgērbušies un spēlējām kārtis. Skolotājs pēc zvana nāca lejā meklēt mūs un ieraudzīja, ka visi spēlējam kārtis. Mēs teicām, ka jau nodarbojamies ar sporta spēlēm.

Turpmākajās sporta stundās katru vingrinājumu, ko lika pildīt, mēs likām parādīt pašam skolotājam, bet viņš parasti atrunājās. Teica, ka ir traumas u.t.t.

Egils Lanka

Klāvs Daugels 9.kl.

Manas mammas stāsts

Nīcas vidusskolā mācījos pirms 20 gadiem. Tie bija trīs raibi vidusskolas gadi.

Pēc pamatskolas beigšanas vidusskolā sajūties tāds liels un nopietnāks. Tāda bija visbiežāk meiteņu attieksme. Tad zēni bija pavisam citādi. Reizēm likās, ka viņi nemaz nav izauguši.

Viņu nebēdnība bija ļoti pamanāma starpbrīžos. 5 minūtes pirms zvana uz pusdienām starpbrīdī zēni jau gatavojās skrējienam uz pusdienām. Tās bija īstas sacensības - kurš nokļūs pirmais pie pusdienu galda.

Tāču starpbrīži bija paši interesantākie. Tā kā tajā laikā nebija skolniekiem mobilie telefoni, izklaides bija jādomā pašiem. Tad nu mūsu klases zēni, vidusskolnieki, spēlēja "ķerīti" un "augstāk par zemi". Tas vienmēr notika skaļi un jautri. Reiz gan tas beidzās ne tik jautri.

Toreiz klasēs logi vērās vaļā nevis uz sāniem, bet gan no augšas uz leju. Tā kā atvērtais logs bija kā palodze. Tad vienā no starpbrīžiem mūsu puisi atkal bija izdomājuši pajautroties, tika spēlēts "augstāk par zemi", tika skriets pa klasi krustu šķērsu. Neviens negribēja būt zaudētājs. Viņi tā bija iekarsuši spēlēt, ka nepamanīja atvērto logu. Un spēles karstumā, izvairoties no noķeršanas, viens izdomāja uzlekt sēdus uz palodzi. Bet par neražu, tur bija atvērtais logs. Un, protams, no tā lēciena logs tika izsists. Tas uz pāris starpbrīžiem mūsu pušus nomierināja. Bet tas nebija ilgi.

Bērnišķīgi, bet forši bija mūsu klases puisi.

Tomass Toms Sprūds

Atmiņas par atgadījumu no skolas

Gāju 3. klasē. Tikko sākās atmodas laiks (1990. gads). Mēs, visa klase, gājām uz "bleķu"veikalu nopirkt auseklīšus. Pēc tam aizgājām uz skolu un visi savas oktobrēnu zvaigznītes izsviedām gružkastē, tās vietā visi pielikām auseklīšus. Sākās stunda, klasē ienāca skolotāja (Aija Draveniece). Kad skolotāja ieraudzīja auseklīšus oktobrēnu zvaigznīšu vietā, skolotāja palika dusmīga. Tuvākajiem skolēniem viņa auseklīšus norāva nost, bet pārējiem lika noņemt. Par šo gadījumu visu klasi aizsūtīja pie direktora (Gunāra Grīnberga). Direktors skolotājai pateica, ka visi esam latviešu bērni, patrioti, un tur nekas slikts nav. Direktors aizsūtīja visus atpakaļ uz klasi, un skolotāja palika dusmīga par to, ka direktors neko nepateica un nesarāja mūs.

Egils Lanka

Atmiņas

Kā jau visiem, manuprāt, skolas laiks ir patīkamas atmiņas. Bija iemīļoti skolotāji un ne tik patīkami. Bija ļoti labi klasesbiedri. Pirmā klases audzinātāja Mirdza Pabērza, kura pasniedza tautas dejas. Piedalījāties Dziesmu un deju svētkos. Pamatskolas un vidusskolas klasēs audzinātāja Antra Šakale. Skolas laiks, patīkamas atmiņas. Patika ļoti sports. Piedalījies sacensībās.

Laiks, par kuru sniegtas atmiņas, ir 1990. - 2003. g.

Gatis Jansons

Atmiņas par maniem skolas gadiem

Skolas gaitas uzsāku 1985. gadā un 12. klasi beidzu 1998. gadā. Interesanti bija tas, ka bijām eksperimentāla klase, kas sāka mācīties sešu gadu vecumā un obligāti bija jāguļ diendusa kā bērnu dārzā. Tādēļ mūs arī dēvēja par gulētājiem. Pirmā klases telpa bija kā divu telpu apvienojums, kur viena bija aprīkota ar gultām. Tā atradās vecās skolas pirmā stāva gaitenī galā. Tagad tur ir vizuālās mākslas kabinets.

Pirmā audzinātāja mums bija Irēna Freimane, vēlāk Ingrīda Dejus, viņu nomainīja Lāsma Petermane. Ceturtajā klasē mūs pārņēma Vaira Laure, kas tad audzināja visus tālākos gadus, 12. klasi ieskaitot.

Atceros, ka mācību uzsākšana bija kaut kur vienlaicīgi ar jaunās skolas piebūves atklāšanu. Kā jau jaunbūvē, tur tika turēti vaļā logi un durvis, lai krāsa ātrāk nožūtu un telpas izvēdinātos. Tad viens sētas bērns bija iemetis dūmu sveces jaunajās telpās. Kas bija par skatu - jaunā piebūve visa pilna ar dūmiem!

Sākumskolā valkājām skolas formas - meitenes zilas kleitas, zēni zilus uzvalkus. Visi bijām oktobrēni (pie krūtīm bija piespraudīte zvaigznes formā ar Iljiču Ļeņinu vidū). Pionieros nespējām iestāties, jo Latvija atguva neatkarību. Mācības vērtēja piecu ballu skalā - vienkārši un saprotami. Starpbrīžos nedrīkstējām atrasties klasē. Bija jāstājas pa diviem un jāstaigā pa apli sava stāva gaitenī. Nekur tālu nedrīkstēja iet, tikai pa savu stāvu. Tikmēr klases dežurants vēdināja klasi un tīrīja tāfeli ar tāfeles lupatu. Vēlāk mēs mēdzām ar to spēlēt „ķerīti”.

Bērnībā mums bija jālīdz saviem vecākiem lauku darbos, tad drīkstēja bērnus nodarbināt. Arī skolai bija lauciņš aiz stadiona, kur audzēja dārzeņus un ogas skolas vajadzībām. Tur bija jāpastrādā, bet atmiņā visspilgtāk ir palikušas skolas burkānu slejas ar tik garām vagām, ka galu nevarēja saskatīt. Bērniem bija rudenos jāpiedalās burkānu novākšanas talkās. Kādu nedēļu strādājām, tad uz skolu nebija jāiet.

Ar ēdināšanu arī manos skolas gados nodarbojās Tatjana Grigorenko. Bija ļoti garšīgi. Vienmēr gāju pēc papildus porcijām. Kad noskanēja zvans uz pusdienām, tad turp vienmēr skriešus un lēkšus pār pa diviem pakāpieniem. Arī mani bērni slavē un prasa, lai mājās pagatavo ēdienu tāpat kā skolā.

Par klasi - sākumskolā bija vienam pie otra jāpierod, jo viena daļa nāca no bērnu dārza, otra bija „mājas” bērni, kas bija kautrīgāki. Bariņš bērnu bijām no vienas sētas - es, Dinārs Šķila, Aldis Kūpelis, Jānis Tiļugs, Jānis Kudums, Zanda Zignere, un tas bija pluss. Vispār liela daļa no klases biedriem dzīvoja Nīcas centra mājās. Sanāca tā, ka skolā bijām kopā un sētā bijām kopā. Tādēļ arī klasei bija stiprs kodols, tā bija draudzīga, forša klase, kas ar minimālām izmaiņām startēja tālāk arī vidusskolā.

Manos skolas gados skolā tika rīkoti dažādi pasākumi. Braucām ekskursijās. Tika svinētas Miķeļdienas, kartupeļu balles un citas gadskārtas. Popielas bija izaicinājums, kad vajadzēja atdarināt kādu dziesmu. Regulāri, katru otro piektdienu, notika skolas diskotēkas. Rīkojām klases vakarus „zaļajās sienās”. Tur tagad atrodas Nīcas jauniešu centrs. Dejojām, bija savi dīdžeji - Arnis Jekste, Aleksejs Grigorenko un Dinārs Šķila. Dināram magnetofons un kasešu portfelis ir vēl joprojām.

Nīcas vidusskolai novēlu turpināt darbu, neskatoties uz visādām reformām visapkārt, attīstīties, augt un turēt augsti pacelto izglītības līmeni!

Guntis Mūrēns

Intervija ar **Guntu Klāvsoni**

Intervēja Samanta Klāvsone

2020. 02.

Kādi bija tavi mīļākie mācību priekšmeti?

Mājturība, mūzika.

No kura gada līdz kuram gadam tu mācījies Nīcas vidusskolā?

Es mācījos 1985. - 1990.

Kādas tev bija klases audzinātājas?

Gunita Šime, Biruta Bumbule.

Kādas ir tavas atmiņas par mācību laiku Nīcas vidusskolā?

Braucām ekskursijās un gājām pārgājienos. Mūsu klasē bija 22 skolēni. Klasē mēs visi bijām draudzīgi, un mums bija laba klases audzinātāja – Gunita Šime.

Kāds ir tavs vēlējums Nīcas vidusskolai?

Lai Nīcas vidusskolā turpinātos mācību tradīcijas un skolēni iegūtu dziļas zināšanas. Un izvirzītu jaunos talantus turpmākajā dzīvē.

Intervija ar **Irēnu Štālu**

Intervēja Lilijs Štāls

2020. 02.

Kurā laikā tu mācījies Nīcas vidusskolā un kas bija tavas klases audzinātājas?

Mācības es uzsāku sešgadniekos 1973. gadā vienreiz nedēļā sagatavošanās klasē pie skolotājas Mirdzas Netlavas, pie viņas mācījos līdz 4. klasei. Tad mūsu audzināja skolotāja Aina Pinne līdz 6. klasei. Tad mūsu lielo klasi, kurā bijām 32 skolēni, sadalīja. No 6.klases līdz 8. klasei audzinātāja bija Anna Cērpa. Tajā laikā pamatskolai bija 8. klases un to beidzu 1980. / 1981. mācību gadā.

Kādi mācību priekšmeti tev padevās un to skolotāji?

Man vislabāk padevās angļu valoda pie skolotājas Ainas Pinnes, mājturība un vizuālā māksla pie skolotājas Laumas Grazdiņas, ģeogrāfija pie skolotājas Annas Cērpas, literatūra pie skolotājas Birutas Bumbules.

Kādi priekšmeti tev nepadevās?

Man nepadevās matemātika un krievu valoda, īpaši pirmajās klasēs.

Kas labs par skolu ir tev palicis atmiņā?

Noteikti tie ir skolas un klases Ziemassvētki ar nelielajiem lugu uzvedumiem, dziedāšanu, dzejolišu skaitīšanu, klases un skolas telpu un eglīšu rotāšanu. Notika loterijas un liela balle, kā arī klases vakari un ekskursijas uz Liepāju un Rīgu.

Vai apmeklēji kādus pulciņus pēc stundām skolā?

Jā, es apmeklēju foto pulciņu pie Nīcas fotogrāfa Mahta.

Vai jūsu klase bija draudzīga?

Jā, ļoti draudzīgi esam arī pēc mūsu sadalīšanas 6. klasē, nekas nemainījās, jo visus pasākumus turpinājām svinēt kopā. Mēs vēl joprojām, vairāk kā pēc 35 gadiem, rīkojam klases salidojumus.

Intervija ar Astrīdu Kapūnu

Intervēja Arturs Vanceris

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1945. – 1954. gads.

Kad sākās (beidzās) mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

1. septembris līdz 31. maijs. Puķes nenesām. Pirmajā dienā mācības nebija. Pārrunājām vasaru un kas gaidāms mācību gadā.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt, kā tie notika?

Gala eksāmeni bija 7. klasē matemātikā, latviešu valodā un krievu valodā.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas ziemā notika augšā aktu zālē un labā laikā sporta laukumā aiz skolas.

Kā sauc pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Anna Sila (Neimane), tā bija pirmā klases audzinātāja. Matemātikā Talivaldis Tērauds un Katrīna Auza.

Pastāsti par savu klasi (klasesbiedri), klases telpu, audzinātāju, notikumiem utt.!

Klasē bijām 28 bērni. Mūsu klase bija otrā stāvā, pa kreisi. Klases audzinātāja bija Anna Sila.

Viņa ar mums uzvedās kā ar saviem bērniem. Gājām pārgājienos, braucām ekskursijās.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā? Cikos sākās un beidzās? Vai varēji no rītiem piecelties uz skolu?

Parasti mums bija 5 – 6 stundas. Koris parasti bija pēdējā stunda. Pirmā stunda sākās 9:00, jo bērniem bija jānāk uz skolu kājām no malu malām. Kad bija ļoti dziļš sniegs, uz skolu veda ar zirgu. Mierīgi varēja piecelties, jo dzīvoju blakus skolai. Tas nozīmēja, ka vienmēr varēju ilgāk pagulēt nekā tie, kam bija jāiet uz skolu kilometriem.

Pastāsti par notikumu (situāciju), kas visspilgtāk palikusi atmiņā no skolā aizvadītajiem gadiem – gan priecīgu, humoristisku, gan sāpīgu, skumju!

Brauciens uz Dziesmu svētkiem ir palicis atmiņā kā ļoti priecīgs un iespaidīgs notikums.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā!

Pirmajā stāvā bija ēdamzāle, pretī garderobei. Tiem, kas dzīvoja “Ārītēs”, skolā bija gan brokastis, gan pusdienas un vakariņas. Par pusdienām bija jāmaksā. Es parasti līdzī nēmu maizītes, lai nav jāmaksā.

Kādas bērnu, jauniešu organizācijas bija skolā? Vai bijī arī to dalībiece? Kā izpaudās piederība organizācijai?

Pionieru organizācija un Sarkanā Krusta organizācija. Es pati biju Sarkanā krusta organizācijā. Apmācīja pirmo palīdzību. Mums bija tāda rombveida nozīmīte – piederības zīme organizācijai.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Formas nebija, katrs vilka to, kas bija.

Vai skolā darbojās internāts? Kas tas vispār bija?

Skolā darbojās internāts tagadējās “Ārītēs”. Internātā dzīvoja bērni, kas dzīvoja tālu no skolas, pirmdienā atbrauca un sestdienā brauca mājās.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudža gados? Kur un kādi darbi?

Tajā laikā bija jāstrādā ļoti daudz. Salīdzinot ar tagadnes bērniem, bija jāpadara visi mājas darbi, jāravē, jāmazgā trauki, jāmizo kartupeļi utt.

Ko novēli savai skolai 85. dzimšanas dienā?

Tā turpināt kā līdz šim, un, lai skolai ir daudz skolēnu! Saules mūžu mūsu Nīcas vidusskolai!
Paldies par Jūsu laiku.

Intervija ar Valiju Kluci

Intervēja Lija Džesika Anne Dāle

11.02.2020.

Valija Kluce ir dzimusi 1929. gadā un sāka iet Nīcas skolā 1936. gadā, kad viņai bija septiņi gadi. Viņa pirmajā klasē gāja Aizpuru skolā. Nīcas skolu sāka ar otro klasi. Viņa beidza skolu 1941. gadā, kad viņai bija divpadsmit gadi. Informācija var būt mazliet neprecīza, jo Valijai bija grūti atcerēties. Valijai tagad 91 gads.

Kad sākās mācību gads, vai tas bija pirmajā septembrī?

Jā, tad, kad sākās skola, pirmo dienu veda visus uz baznīcu. Mācītājs tur bij' un mācītājs arī katru pirmdienas rītu vai arī citdien, to arī neatminos, vadīja rīta lūgšanu. Mācītājs nodziedāja kādu dziesmiņu, palasīja kādu Bībeles pantu un kādu lūgšanu noskaitīja. Nu tā bija.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt?

Eksāmeni bija vispārējie, tikai pēdējās klasēs bija.

Kāda bija pēdējā klase?

Piektā vai sestā. Sestā klase bija pēdējā.

Kādas valodas mācīja?

Bija otrajā klasē un man liekās arī trešā ka bij' mums pat angļu valodu mācīja. Bet līdzko ienāca krievi, tad tūlīt bija krievu valoda. Un tad bija pēc tam vācu valoda.

Kā notika sporta stundas?

Tās bija augšā zālē, tur logiem bija tādi režģi priekšā, nu tie pinumi, un tur gan vingrojām, gan dejas mācīja. Bija tāds tautas karš, tautasbumba. Nebija katru dienu, bet reizi nedēļā, es tā īsti neatminos.

Vai patika iet uz skolu?

Jā. Zin' neteikš' ka liela patikšana, bet nebija tāda negribēšana. Bet bija gabals, ko staigāt, katru rītu un katru vakaru četri vai pieci kilometri. Vai sniegs, vai sals, vai lietus, vai putenis uz skolu gājām. Nekas nekaitēja.

Kādas bija skolotājas?

Skolotājas bija kā skolotājas, diezgan tādas, es teiktu, ka bija sirsnīgas, labas skolotājas. Un ta' bija labi skolotāji.

Vai skolotāji bija gados jauni vai veci?

Nē, nē, bij' tādi pusmūž' skolotāji vairāk. Mums bija tāda Grīnhāgena, tā jau bija tāda vecāka gados. Viņa bija arī aizsargu priekšiece. Un ta' bija Rudzīte, Rāzena. Drieže bija direktors skolas.

Vai jums patika lasīt?

Man jau grāmatas patika kādreiz. Tad jau nevarēja atļauties grāmatas pirkt kā šodien. Nu ja bij' kādas dažas grāmatiņas, nu tad tās gāja pa visu apkārt, nu visi gribēja palasīt. Tad jau bij' daudz kas vairāk vajadzīgs nekā tā grāmata. Man jau patika grāmatas lasīt. Kad dabūju, tad izlasīju.

Kuri mācību priekšmeti patika visvairāk/vismazāk?

Ir grūti pateikt, kurš vislabāk. Ja sākšu ar kas vismazāk patīk, tad būtu vieglāk pateikt. Nu ta būtu diezgan daudz, kas nepatika. Krievu valoda patika. Mans tētis mūs mācīja krieviski, viņš bij' bijis dienestē Krievijā un Vācijā. Tas krievu valodas skolotājs bija Aizpurs, viņš mācēja tā paskaidrot. Un tētis jau mums iemācīja tos vārdukus bez skolas. Angļu valoda ar mums bij' jāmācās. Ar matemātiku tiku bez pārbaudījumiem cauri. Bioloģijā bij' jānosaka suņuka šķirnes un zirgu šķirnes. Dabasmācību grāmatā tie visi bij' uzzīmēti, parādīti. Tad bija jānoteic.

Kādus svētkus svinēja skolā?

Svētkus svinēja visus. Ziemassvētkus, Lieldienas, bet arī astoņpadsmitais novembris. Kad bijām otrajā klasītē, gājām tur uz kapiem, tur bija divi tie brīvības cīnītāji. Tāds Vecvagars un cits, tie tur bija nošauti un apglabāti. Visus trīs dienas svinēja. Vēl arī svinējām izlaidumus.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolas tērps bija. Tumši zila kleitiņa un ar baltu apkaklīti. Ikdienā balto apkaklīti nelika, jo tā jau ātri nosmērējās. Mēs gar lampas cilindru žāvējām matu lentes. Un arī bija melns priekšauts. Zēniem bij' ķitelīši, tumši zili vai melni ķitelīši, halātiņi. Kad sākās kara laiks, kas nu kuram bija, to ģērba mugurā.

Kādi pulciņi darbojās skolā?

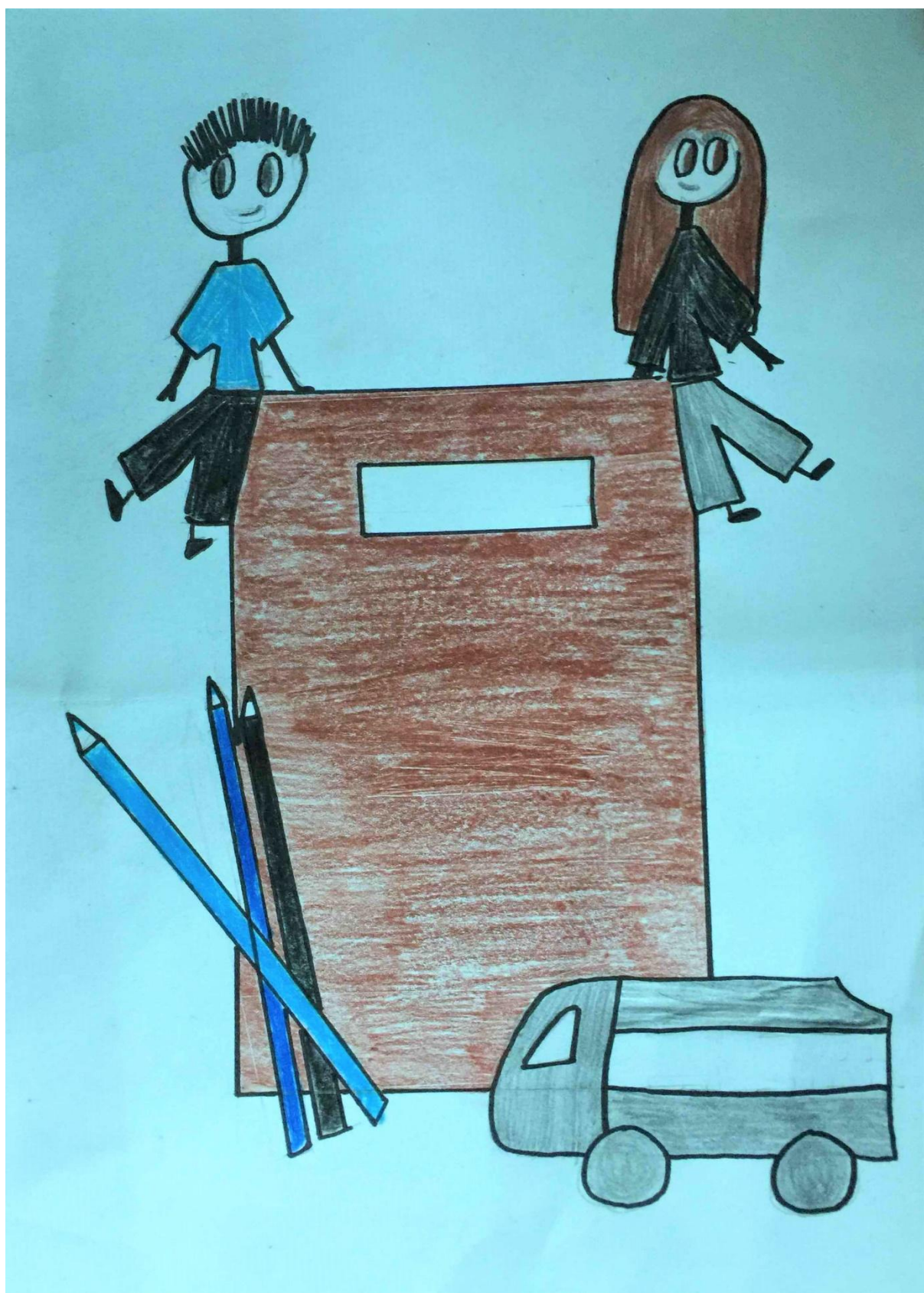
Nebija pulciņi, nebija. Neatminos. Varbūt bija.

Vai bija ekskursijas?

Nē. Nebija ekskursijas. Nekad nekur nebraucām.

Ko novēlētu skolai 85. dzimšanas dienā?

Nu ko es varu vēlē? Lai viņa tā paturpina, un lai ir izaugsme.

Marija Rebčinska 9.kl.

Intervija ar Māri Tupesi

Intervēja Elīna Tupese

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies skolā?

Skolā sāku iet 1979. gadā un mācījos līdz 8. klasei – 1986. gadam.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju?

Atceros savu klases audzinātāju Dravenieci Aiju un Freimani Irēnu, kuras mācīja 1. – 3. klasei.

Cik jūsu klasē bija skolēnu?

Skaits manā klasē bija aptuveni 25 skolēni.

Kur atradās jūsu klase?

Klase atradās “Ārītēs”.

Cikos sākās un beidzās stundas? Cik stundu bija dienā?

Stundas sākās 8:00 un beidzās ap 13:30. Mums vidēji bija 5 mācību stundas dienā, un tās arī notika sestdienās.

Kur bija ēdināšana skolas laikā?

Pusdienās bija jādodas uz lielo skolu (tagadējo skolu).

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika lielajā skolā, sporta skolotājs bija Andris Freimanis.

Vai varat nosaukt dažas mācību stundas?

Mums bija dabas mācība, matemātika, krievu valoda, latviešu valoda, lasīšana, koris, fizikultūra, ģeogrāfija u.c.

Kāda bija vērtēšanas sistēma?

Vērtēšanas sistēma tajā laikā bija 5 ballu sistēma.

Kādu apģērbu valkāja?

Skolā valkāja formas – zēniem uzvalks un kreklis, meitenēm kleitas.

Vai bija kādas bērnu, jauniešu organizācijas skolā? Vai pats piedalījies?

Tajā laikā bija bērnu un jauniešu organizācijas: oktobrēni, pionieri, komjaunieši. Es darbojos visās organizācijās. Kādu laiku biju skolas pionieru vienības vadītājs. Pionieru organizācijas vadītāja bija Lāsma Petermane.

Vai bija iespēja no skolas braukt ekskursijās, nometnēs?

Jā. Vienu vasaru uz vienu mēnesi tiku nosūtīts pie Melnās jūras uz nometni “Orlonok”. Arī devāmies ekskursijā uz Maskavu.

Vai bija kādi pulciņi, kas darbojās skolā? Kas tos vadīja? Pats piedalījies?

Vairākus gadus gāju kartinga pulciņā, kuru vadīja Leons Ditke. Pulciņš norisinājās pie “Ārītēm”. Darbojos arī etnogrāfiskajā ansamblī, kuru vadīja Reinholds Jansons. Vēl darbojos moderno deju pulciņā, kurš notika kultūras namā pie Guntas Jakovļevas. Darbojos Nīcas – Otaņķu apvienotajā orķestrī, ar kuru piedalījos Dziesmu svētkos Rīgā, biju bungieris.

Vai bija daudz jāstrādā? Kādi darbi bija jāveic?

Apmēram divas reizes vasaras brīvlaikā bija jākopj skolas lauciņš. Bija jāravē, jāuzrok lauciņš, gabals bija iedalīts katrai klasei.

Kādus svētkus svinēja skolā?

Cik atceros, skolā tika atzīmēti oktobrēnu, pionieru svētki, Ļeņina dzimšanas diena, regulāri bija ierindas skate.

Intervija ar Agnesi Dīķi

Intervēja Sniedze Dīķe

12.02.2020.

Kā juties savā pirmajā skolas dienā?

Es jutos noteikti tāpat kā daudzi savā pirmajā skolas dienā, satraukta, tomēr tajā pašā laikā arī priecīga, ka sāku jaunu skolu, satieku jaunus klasesbiedru, jaunus skolotājus, satieku pazīstamus cilvēkus.

Vai gribēji nākt uz skolu? Kāpēc?

Daļēji jā, jo bija vēlme iemācīties kaut ko jaunu un satikt draugus, bet daļēji nē, jo negribējās tik agri celties, rakstīt pārbaudes darbus, pildīt mājas darbus.

Kā sauca tavu klases audzinātāju?

Matemātikas skolotāja Ingrīda Dejus.

Kādus skolotājus vēl atceries?

Es atceros vēstures, politikas un tiesību skolotāju Sandru Pankoku, fizikas, ekonomikas un komerczinību skolotāju Agitu mači, ķīmijas un bioloģijas skolotāju Sandu Šēperi, ģeogrāfijas skolotāju Lailu Reķēnu, informātikas skolotāju Inetu Laurinaiti, mūzikas skolotāju Līgu Ameriku – Ansiņu un kulturoloģijas, tehniskās grafikas skolotāju Indru Jēkuli. Noteikti apdomājos varētu atcerēties visus skolotājus, kas mācīja, kā arī notikumus, kas saistās ar šiem skolotājiem.

Kas palicis atmiņā no skolas gadiem?

Noteikti – klasesbiedri, klases skolotāja, klases stundas ar sarunām pie tējas krūzes, dažādas mācību stundas un iegūtās zināšanas. Atceros arī skolas pasākumus. Visvairāk atmiņā palikuši Ziemassvētki, Fukši, kuri man ne īpaši patika. Mums tur bija saskābis piens jādzer un jāēd cepti sīpoli, jālien pa dubļiem un sapuvušiem kartupeļiem. Atceros arī ne pārāk patīkamus brīžus, tādus kā, skrienot uz pusdienām, atsitu roku pret kasti foajē tik stipri, ka palika slikti, kā arī dienu, kad ieguvu vairākas šuves galvā, jo klases zēni izdomāja mētāt krēslu literatūras stundā.

Kuri mācību priekšmeti patika visvairāk?

Grūti pateikt, bet vairāk patika tehniskā grafika jeb rasēšana, mūzika, jo tur mēs dziedājām, nekas grūts nebija jāmācās. Vienīgi žēl, ka nebija zīmēšanas. Tas bija priekšmets, kas patika kopš sākumskolas. Citi priekšmeti diemžēl nenāk prātā.

Vidējais stundu skaits dienā? Nedēļā?

Mums parasti dienā bija septiņas stundas, citreiz astoņas. Nedēļā varēja būt apmēram trīsdesmit septiņas mācību stundas. Precīzāk nevarēšu pateikt.

Vai varēji piecelties no rīta uz skolu?

Nē, es nevarēju piecelties. Tad, kad mamma nāca mani celt, es vienmēr pagulēju vēl piecas minūtes un tikai tad cēlos pēdējā brīdī, jo gribējās vēl nedaudz pagulēt.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Es parasti biju kopā ar klasesbiedriem. Mēs citreiz aizgājām uz veikalu ar citu klašu skolēniem, reizēm pa starpbrīžiem pildījām neizpildītos darbus, bet citreiz mēs tikai vienkārši atpūtāmies vai plāpājām.

Notikumi/ situācijas, kuras palikušas atmiņā?

Dažādi pasākumi, tādi kā Ziemassvētku balles, valsts svētki, fukši, pirmie septembri, kartupeļu balle, ko organizēja projekta “Esi līderis” ietvaros. Braucieni uz augstskolu izstādi Ķīpsalā. Ekskursijas uz dažādiem uzņēmumiem un iestādēm Rīgā saistībā ar komerczinībām. Man arī patika dzimšanas dienas, kuras atzīmējām klasē, it sevišķi uz 18 gadiem, jo mēs viens otram dāvinājām mīkstās mantiņas, uzņēmām kopīgu klases bildi un patīkamu sarunu laikā cienājāmies ar gaviļnieka sagādāto cienastu.

Vismīļākais skolas pasākums? Kāpēc?

Mans vismīļākais pasākums bija Ziemassvētki! Tāpēc, ka man patīk Ziemassvētki. Visi bija priecīgi un laimīgi, jo tuvojās gada beigas. Bija jāpušķo klase un skola, kura pēc tam izskatījās ļoti skaisti!

Kāda bija skolas ēdināšana?

Skolas ēdiens bija ļoti garšīgs! Ja pareizi atceros, tad trešdienās bija jāpaspēj tikt rindas sākumā, la varētu dabūt makaronus un karbonādi, tā daudziem garšoja. Citi ēdieni arī bija garšīgi: mērces, salāti, saldie. Man ļoti garšoja skolas ēdiens un citiem arī garšoja! Bieži vien arī bija daudz kas ātri izķerts.

Kādi skolā bija pulciņi?

Es īsti pulciņos negāju, izņemot komerczinības. Bija arī zīmēšana, dziedāšana, sports, bet es nevienā no tiem negāju, tikai komerczinībās. Tur mācījāmies par lietvedību, grāmatvedību, mārketingu, par visu, kas saistīts ar veiksmīgu uzņēmējdarbību, kā arī reizēm runājām par dažādiem notikumiem no dzīves, ar kuriem dalījās komerczinību skolotāja Agita Mače.

Vai skolā bija jādara fizisks darbs?

Īsti nē, bet, ja nemaldos, tad vienu vasaru krāsojām kaut kādas mēbeles, šķiet, galdus un krēslus, neko citu neatceros.

Ko novēli savai skolai 85.dzimšanas dienā?

Lai tā pastāv vēl ilgi un būtu daudz skolēnu, kurus māca forši skolotāji. Galvenais, lai skola un skolotāji seko līdzi laikam, būtu konkurētspējīgi ar citām skolām, lai mācību stundas būtu interesantas un modernas! Lai skolai būtu augsti sasniegumi valstī, lai skola nepiedzīvo nekādas nelaimes! Novēlu, lai Nīcas vidusskola ir vieta, kuru ir prieks apmeklēt ikvienam.

Intervija ar Airu Apini

Intervēja Kristers Apinis

2020.02.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

No 1998. gada līdz 2000. gadam.

Kur un kā notika sporta stundas?

Skolas sporta zālē, skolotāji bija U. Meldrājs un A. Freimanis. Kad bija ziema, mēs slēpojām, zālē mēs spēlējām tautasbumbu, basketbolu, augstlēcšanu, lēcšana pāri bukam.

Vai gribējās nākt uz skolu un mācīties? Kapēc?

Jā, gribējās, jo mums tādi telefoni nebija un varēja iet uz skolu satikties ar draugiem. Skolotāja iemācīja visu ko jaunu un tādi televizori, vismaz sākumā.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Pirmā bija ābece ar gaili virsū, dažiem klasesbiedriem parādījās somas ar multeņu varoņiem ‘turtles’. Pirmās divas klases mēs gulējām pusdienlaiku. Tika apgleznotas vecās skolas sienas ar zīmējumiem.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā?

Vidēji dienā bija 7 stundas. Viena stunda bija 40 min.

Cikos sākās un beidzās stundas?

Stundas sākās 9.00. Vidusskolā bija 0 stunda, kura sākās 8.15 un beidzās vidēji 3.15.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

1.– 4. klasē starpbrīži bija klasēs, jo baigi nekur nevarēja iet. Bet pamatskolā parādījās kafējnīca, tāpēc mēs tur pavadījām starpbrīžus. Bet, kad bija sniegs laukā, tad mēs gājām pikoties un ēdām zaļos ābolus no ābeles, kura atradās tagad uzceltajā spēļu laukumā.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā?

1.- 4. klasei bija pieejamas brokastis, pusdienas un launags, bet pamatskolā un vidusskolā tikai pusdienas. Bija tikai kompleksās pusdienas, tapēc ēdām, ko deva. Mums bija jāiet dežūrēt virtuvē, kur bija jāmizo kartupeļi, jāmazgā trauki un jāsakopj ēdamzāle. Bija jādara tas, ko teica pavārs.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Sākumskolā bija jāvelk tumši zila kleita (meitenēm) ar baltu priekšautu. Pamatskolā un vidusskolā vilka to, kas bija modē. Obligāti bija jāvelk maiņas apavi.

Ko novēlētu savai skolai 85 gados? Lai skolā ir daudz bērnu un atsaucīgi, saprotoši un izglītoti skolotāji. Lai skolas telpas paliek arvien labākas un modernākas.

Ingas Šuklās atmiņas (1990 – 1999)

Pierakstīja Rūdolfs Šuklais

2020.02.

Mācību gads sākās tāpat kā tagad - no 1.septembra līdz 30.maijam. Kontroldarbi bija jāraksta beidzot noteiktu tēmu, noteiktā priekšmetā, tāpat, kā tas ir tagad. Eksāmenus rakstīju beidzot 9. klasi, jo Nīcas vidusskolā mācījos līdz 9. klasei, un pēdējie un vienīgie eksāmeni bija 9. klases beigās. Pāris gadus mācīja A.Freimanis, bet pēc tam sk. I.Šīmane. Sporta stundas notika skolas sporta zālē, bet pa vasaru tās notika laukā, sportlaukumā. Sports bija gandrīz tāds pats, kā ir tagad, bija jāveic visāda veida disciplīnas uz atzīmi, tāllēkšana, augstlēkšana, ātrskriešana utt... Ir dienas, kad gribējās iet uz skolu, bet dažreiz arī īsti negribējās iet uz skolu. Pirmo manu skolas audzinātāju, skolotāju sauca V. Laukgale, viņa bija stingra, jauka un saprotoša. Esmu piedalījies daudzās skolas pasākumos, piemēram, kā popiela, skaistākais pāris, pasākumā “skaistākais pāris” ieguva pirmo vietu, tās bija neaizmirstamas sajūtas, tajā brīdī, cik atceros, biju ļoti priecīgs, visi aplaudēja. Piedalījos skolēnu valdē. Vislabāk patika latviešu valoda un vizuālā māksla, jo tās mani saistīja, piemēram, vizuālā māksla man patika, jo daudz zīmēju un esmu pabeigusi mākslas skolu. No sākuma bija atzīmes no 1 -5 skalā, bet pēc tam sākās ballu sistēma, 1 -10 ballu skalā, tādi pati, kāda ir šobrīd. Vidēji dienā man bija 6 -7 mācību stundas, stundas man sākās 9.00, bet citreiz 8.15 bija nultā stunda, bet ne vienmēr, un stundas beidzās vidēji 15.00. Starpbrīžos skraidījām pa skolu, spēlējām ķerenes un darījām vēl citas dažādas lietas. Starpbrīži pagāja interesanti, jo tajos vienmēr bija ko darīt un nekad nebija garlaicīgi. Braucām ekskursijās apmēram 2 - 3 reizes gadā. Atceros, ka visbiežāk braucām uz Siguldu, Rīgu uz apskates objektiem un visādiem dabas parkiem. Ekskursijas bija visjautrākās, jo tad varējām iemācīties ko jaunu un uzzināt jaunas lietas par apkārtējo vidi un vēsturi. Skolā darbojās skolēnu valde, tajā piedalījās arī es, diži neatceros, ko īsti darījām. Organizācijā katram bija savs pienākums un kopā domājām un apspriedām noteiktās tēmas. Vasarā bija jāravē kartupeļi, jāvāc ogas, jo mums bija tāda viena nedēļa, kurā strādājām, un atceros, ka to sauca speciālā vārdā, nosaukumā “Lauciņš”. Skolā bija gan jautri, gan ne tik jautri brīži, bet tajā pavadīju daudz laika un ieguva jaunus draugus. Ieguva daudz zināšanu, un skola mani patiešām ļoti izglītoja.

Intervija ar **Gitu Vanagu**

Intervēja Dāvis Daniels Ķergalvis

2020.02.

Intervijas nolūks ir uzzināt vairāk par iepriekšējiem skolas absolventiem. Es intervēju savu omi Gitu Vanagu, kas mācījās Nīcas vidusskolā. Mana ome dzīvo Jūrmalciemā "Jasmīnos".

Mani jeb intervētāju sauc Dāvis Daniels Ķergalvis. Es nodarbojos ar futbolu, kas man dod ļoti daudz emociju gan labas, gan sliktas, un es mācos Nīcas vidusskolā.

Kāds bija laika periods, kad tu mācījies Nīcas skolā?

Laika periods no 1.- 8. klasei un mācības varēja sākties 1972. g. un beidzās 1979. vai 1980. mācību gads, kad beidzu 8. klasi. 1. klase mums bija internātā, jo mēs bijām daudzi bērni, kas nāca no mazajām skoliņām. Es nācu no Jūrmalciema, un tajā gadā bija divas 1.klases. Mēs, 1.b klase, sākām mācības internātā tagadējās "Ārītēs" jeb vecajā Nīcas ēkā. 2.klase gan gājām uz lielo Nīcas vidusskolu, bet tajā laikā vecā skola.

Kāda atmiņa visspilgtākā palikusi atmiņā no skolas aizvadītajiem gadiem?

Interesanti gan! Varbūt tieši tās stundas, kas notika "Ārītēs" jeb internātā, tad bijām pavisam maziņi. Parkā bija ļoti daudz koku un tāda tumsa. Kad vienmēr no rītiem bija jāiet uz klasi, visapkārt bija tumšs, un tad, kad mūs veda pusdienās uz lielo skolu, tad bija jāiet cauri tagadējam domes stāvlaukumam, kur maliņā bija dīķis un tālāk ejot, kur ir veikals "Auda", nu tur bija tāds ne visai kāds šodien. Tās ir tādas spilgtākās apkārtnes atmiņas, un no pašas skolas, mums pirmā skolotāja ļoti daudz mācīja dejot.

Kā sauca pirmo audzinātāju? Kādus vēl atceries?

Mums 1.klases skolotāja bija Mirdza Pabērza, kas mums mācīja lasīt, rakstīt un iemācīja tautiskās dejas. Draveniece, Cērpa - pasniedza darbmācību meitenēm, skolas direktoru Grīnbergu, direktora sievu, kas mācīja bioloģiju, fizikultūras skolotājs Priedulis, 8.klasē skolotāja Muceniece, skolotāja Jurševska mācīja ģeogrāfiju, Krauja mācīja ķīmiju, Pinne un Brancis, skolotājs Jansons mācīja dziedāšanu un vadīja kori, skolotāja Draveniece mācīja matemātiku, un vēlāk algebru mācīja skolotājs Raudenieks.

Kad sākās mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Mācību gads sākās 1.septembrī un kā jau vienmēr ar gladiolām rokā uz skolu gājām. Mums gan bija savādāk, jo no Jūrmalciema pašus pirmos gadus mūs veda ar smago mašīnu “Gaz” ar brezenta būdu, kurā mēs maziņi kāpām iekšā, un veda mūs uz skolu. Vēlāk jau gāja autobusi no rīta septiņos, un tad vakarā bija jāgaida pieci, kad saimniecības autobuss veda mūs mājās kopā ar lauku brigādes strādniekiem. Mūsu emocijas bija ļoti labas 1.septembrī. 1.klasē noteikti bija bail, kas būs, un kā visiem mammas nāca līdzī. Lielajā skolā mūs 11.klases skolēni ieveda ar zvanu.

Kāds mācību priekšmets patika vislabāk? Kāpēc? Kāda zināšanu vērtēšanas sistēma?

Patika tie, kas vislabāk padevās. Padevās darbmācība, jo patika adīt, tamborēt un šūt. Tad patika fizikultūra un piedalījās daudz dažādās sacensībās gan skriešanā ,gan lodes grūšanā, tāllēkšanā, nu patiesībā vieglatlētikā. Patika matemātika, tieši matemātika, algebra gan ne, bet vēlāk, aizejot uz Liepāju, algebra iepatikās. Vērtēšanas sistēma bija 1 - 5.

Vai skolā kādreiz esi dabūjusi zemu vērtējumu? Kā tu juties?

Noteikti esmu dabūjusi zemu vērtējumu, tas noteikti bija divnieks. Kā jau visiem, ir bijis zems vērtējums, un es mācījos diezgan labi un dabūt divnieku bija visai nepatīkami.

Vai jums bija jāiet speciāli labot pēc 2 nedēļām?

Nē, mums tā nebija, mēs varējām izlabot, kad gribējām.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Starpbrīži mums pagāja gaitenī vai arī aktu zālē, kur gājām uz riņķi, bet mums bija tā, ka skolotāja Pabērza mācīja dejot, un mēs dejojām pat ļoti labi, uzstājāmies daudz kur gan Dziesmu svētkos, gan uz Rīgu braucām, tad vienmēr bija tā, ka, gatavojoties kādam pasākumam, pēc zvana atvērās klases durvis, skolotāja ar akordeonu rokās ienāca klasē, un mēs visi pa gaiteni dejojām vai nu gatavojāmies kādiem svētkiem. Pārsvārā visa skolas dzīve man vairāk vai mazāk asociējas tieši ar to, ka mēs dejojām ar skolotāju. Viņa mums mācīja dejot, viņa mums mācīja pareizi deklamēt dzejoļus. Bieži uzstājāmies un pareizi deklamējām dzejoļus.

Kāda bija ēdināšana skolas laikā? Ko valkāja skolēni?

Mums ēdināšana bija brīvpusdienas, jo tās bija tās, kuras mēs pa vasaru sastrādājām, un tas nozīmēja, ka mums par pusdienām nebija jāmaksā. Mums bija arī dežuranti, ik pa laikam gājām divi

dežūrēt gan skolas virtuvē, gan arī bija tā, ka dežurants iezvanīja stundas sākumu un arī stundas beigas. Dežūrējot skolas virtuvē, vajadzēja gan klāt kopgaldus, gan mizot kartupeļus vai burkānus, griezt maizi un dažādas tādas lietas, vajadzēja palīdzēt saimniecei. Nē, mēs nedrīkstējām vilkt parastas drēbes, mums bija speciālas formas. Mums bija tumši zilas kleitas un vēlāk bija tumši zils pussvārciņš, balta blūzīte, un bija tāds mirklis, kad bija sarkanās vestītes un zila jaka. Zēniem arī bija tumši zili uzvalki, bikses un baltas blūzes, bet baltās blūzes bija svētku reizēs, bija tādas svītrotas blūzes ikdienā. Bija oktobrēni un pionieri. Pionieriem bija kaklauti, un oktobrēniem bija nozīmītes.

Kādi pulciņi bija skolā ,ko tu atceries? Kas tos vadīja? Kādos piedalījies?

Skolā noteikti bija daudz un dažādi pulciņi, es atceros, ka bija gokarta mācības pēdējos gados. Viņi taisīja gokartus un braukāja ar gokartiem, un to pasniedza skolotājs Ditke. Pa tādiem īstiem pulciņiem nesanāca gan iet, vairāk vai mazāk tā bija tā dejošana, kur mēs, visa klase, pat bijām aizņemti un arī tas, kad gāju uz sporta treniņiem, bet tādēļ vien, jo mēs dzīvojām tālu vien no Nīcas centra Jūrmalciemā. Tad, kad gāja autobuss, bija jābrauc mājās, arī vien daudzi pulciņi notika pēc skolas, un tas nebija savienojams. Patika ļoti spēlēt basketbolu un, manuprāt, man tas ļoti labi padevās

Kas ir gokarti?

Gokarti ir tādas maziņas mašīnas. Nu viņas nebija tā kā mašīnas, bet stūre bija priekšā, un Otaņķos ir gokartu trase.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārto, kā tie notika?

Eksāmeni bija 8.klasē, un tie bija algebra, ģeometrija, literatūra, latviešu valoda, laikam kaut kur bija jāraksta sacerējumi un atstāstījumi, un tie man ne visai padevās. Bija biļetes, kuras bija jāizvelk. Iepriekš bija jāgatavo biļešu klades, kur uz katru jautājumu bija daudzās atbildes, kuras vajadzēja iemācīties.

Ko novēlētu savai skolai 85. dzimšanas dienā?

Daudz skolēnus, jaukus skolotājus un sagaidīt nākamos 85 gadus.

Paula Muceniece 9.kl.

Intervija ar **Andri Lībeku**

Intervēja Marta Lībeka

2020.02.

Intervijas nolūks - apzināt Nīcas vidusskolas bijušo absolventu atmiņas.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1972. – 1980. gads. Skolā bija 11 klases, bet mācījies līdz 8. klasei.

Kad sākās (beidzās) mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Sākās 1. septembrī un beidzās 31. maijā. Bija iepazīšanās, ja kāds jauns klasesbiedrs nāca klāt. Izdalīja visas grāmatas. Bija arī svētku pusdienas un svētku līnija.

Cik mācību stundas bija vidēji dienā un cik nedēļā?

Mazajās klasēs dienā bija ap 4 -5 stundām, bet lielākajās klasēs bija 7 stundas. Uz skolu bija jāiet arī sestdienās.

Cikos sākās un cik beidzās stundas?

Stundas sākās 8.00 . Viena stunda gāja 45 minūtes. Skola bija apmēram līdz 14.00-15.00, citreiz pat līdz 16.00.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju?

No 1.- 4. klasei bija skolotāja Mirdza Pabērza.

Kādus skolotājus vēl atceries?

No 5.- 8. klasei bija skolotāja Gunta Muceniece.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Starpbrīžos visiem bija jāiet uz zāli un bija jāstaigā uz riņķi. Kā noskanēja zvans, tā dežuranti lika iet ārā no klases. Klasē nedrīkstēja sēdēt.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk un kāpēc?

Patika ķīmija, jo tur varēja taisīt visādus eksperimentus un kaut ko uzspriecināt. Patika sports, jo varēja daudz sportot un spēlēt futbolu. Vēl arī patika vēsture, jo bija interesantas stundas, un varēja uzzināt daudz ko par pasauli.

Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Bija atzīmes 1, 2, 3, 4 un 5. 5 bija teicami, 4 bija labi, 3 bija vidēji un 2 bija neapmierinoši un 1 ļoti neapmierinoši. Lika arī mīnusīkus un plusīkus.

Kur un kā notika sporta stundas?

Ja bija jāspēlē basketbols, tautasbumba vai volejbols, tad sporta stundas notika sporta zālē. Sporta stundas notika arī laukā stadionā. Stadionā spēlēja futbolu, lēca tāllēkšanu, meta šķēpu un skrēja dažādas distances.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt, kā tie notika?

Bija jākārt eksāmeni latviešu valodā, literatūrā, matemātikā, krievu valodā. Eksāmeni bija jāliek 8. klasē. Sauca kabinetā, un bija jāvelk biļetes. Uz biļetēm bija rakstītas tēmas, un bija jāizvelk katram viena biļete. Eksāmenos bija jāsež pa vienam.

Kāda bija ēdināšana skolas laikā?

Bija brokastis, pusdienas un launags. Bija kompleksās pusdienas. Deva dažādas zupas, kartupeļus, makaronus. Bija garšīgi.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudžu gados? Kur un kādi darbi?

Jā, bija ļoti daudz jāstrādā. Bija jau jāstrādā no 1. klases. Lai nopelnītu brīvpusdienas, bija jāiet strādāt. Bija jāravē bietes, jālasa kartupeļi, jāvāc sīpoli. Ja gribēja nopelnīt naudiņu, lai nopirktu drēbes, bija arī jāstrādā. Jāravē bietes, bija arī jāvāc siens. Visu laiku bija jāstrādā. Citi pat strādāja visu vasaru.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Visiem bija skolas formas. Katru dienu bija jāvelk bikses, žakete, strīpains kreklis un kaklasaite.

Ko Tu novēlētu savai skolai 85. dzimšanas dienā?

Es novēlu, lai viņa pastāvētu vēl 100 gadus. Es novēlu visu to labāko, latvisku skolu, lai būtu daudz bērnu, un lai būtu gudri bērni.

Intervija ar Daci Mikulaņecu

Intervēja Gustavs Začs

2020.02.

Esmu izlēmis intervēt savu mammu, lai uzzinātu par pagājušajiem skolas laikiem.

Laika periods, kad mācījies Nīcas skolā?

-

Skolas gaitas Nīcas vidusskolā es uzsāku 1989. gadā. Vidusskolu pabeidzu 2001. gadā.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt, kā tie notika?

-

Vidusskolu beidzot, bija jānokārto eksāmens latviešu valodā un matemātikā. Pārējās gala pārbaudes toreiz nesauca par eksāmeniem. Ja es nemaldos.

Kuri mācību priekšmeti Tev patika vislabāk? Kāpēc?

-

Psiholoģija, kuru mācīja Lāsma Petermane. Ļoti patika algebra un ģeometrija pie skolotājas Vairas Laures .

Kur un kā pagāja starpbrīži?

-

Protams, skolā. Bieži vien tie bija jautri. Tāpat bieži uzturējāmies skolas kafejnīcā.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

-

Arī toreiz mēs valkājām džinsus, T-kreklus, kleitas. Nespēju apgalvot, ka šodien skolēni valkātu ko tādu, ko toreiz nevalkāja.

Kādi pulciņi bija skolā? Kas tos vadīja? Kādos pati piedalījies?

-

Atceros, ka 8. vai 9. klasē apmeklēju basketbola treniņus. Bet diemžēl es nespēju atcerēties, kas tos vadīja. Citas ārpusskolas aktivitātes es neatceros.

Kādi, tavuprāt, bija visgrūtākie mācību priekšmeti skolā? -

Man šķiet, ka visgrūtākie mācību priekšmeti bija ķīmija un vēsture. Ķīmija tāpēc, ka neizpratu formulas. Vēsture, jo bija grūti atcerēties pasaules un Latvijas daudzus notikumus dažādos laikos.

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika? Kuri patika vislabāk, kāpēc? -

Toreiz skolā tika svinēti tie paši svētki, kurus svin arī šodien. Man jaukā atmiņā palikusi *Kartupeļu balle*. Ar klases biedriem braucām arī kartupeļu talkās. Tas bija jautri.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus Tu atceries?

Mana pirmā skolotāja bija Gunita Šime. Jaukā atmiņā palikušas arī Anita Dēklava, Andra Pāvila, Gunārs Raudenieks, Dzidra Grīnberga.

Pastāsti par notikumu, kurš visspilgtāk palicis atmiņā? -

Man patika, ka astotajā klasē rīkojām Pēdējā zvana svinības 9. klases skolēniem.

Ko Tu novēlētu savai skolai 85 gadu jubilejā? -

Mēdz teikt- pastāvēs, kas mainīsies. Visā šajā pārmaiņu laikā nepazaudēt savu unikalitāti un sirsnību.

Intervija ar Santu Simsoni

Intervēja Daniels Buks

2020.02.

Intervijas nolūks - apzināt Nīcas vidusskolas bijušo absolventu atmiņas.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

No 1987. gada līdz 1999. gadam. Nīcas vidusskolā tika pavadīti 12 gadi.

Kad sākās (beidzās) mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Skola sākās septembrī un beidzās tāpat kā šobrīd - maija beigās. Kā katram bērnam un viņu vecākam, pirmā skolas diena ir īpaša svinīga un satraukuma pilna. Pirmajā septembrī vēl piedzīvojām skolas formas laiku, bijām visi vienādi.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Protams, ka atceros visus skolas audzinātājus. Pirmā bija Irēna Freimane, spilgtā atmiņā ir Mirdza Pabērza, Dainis Mihailovs, Valentīna Melentjeva.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kapēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Man vislabāk patika ģeogrāfijas stundas, jo skolotāja Anna Cērpa bieži dalījās savos biežajos ceļojumu, ekskursiju iespaidos tajā, rezultātā nebija jāmācās. Vērtēšana bija atzīmes no 1 - 5, tālāk jau bija ballu sistēma.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Starpbrīži pagāja aktīvās sarunās, skolas vestibilā bija dažādas aktivitātes, kā arī pavadījām laiku kafejnīcā.

Pastāsti par notikumu (situāciju), kas visspilgtāk palikusi atmiņā no skolā aizvadītajiem gadiem?

Spilgtā atmiņā ir palicis skolas organizēts konkurss “Peļņas foršākais pāris”. Tajā tika ieguldīts daudz mans brīvais laiks, jo pirms konkursa tika uzdoti dažādi uzdevumi, kurus konkursa dienā bija jāatrāda, un tos vērtēja īpaši izvēlēta komisija. Tā kā bijām uzvarētāju pāris, nākošajā gadā bija jāvada konkurss, un tā sanāca ar savu partneri divas reizes uzvarēt un divas reizes vadīt.

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika? Kuri patika vislabāk un kapēc?

Visskaistākie svētki bija Ziemasvētki, jo tiem bija īpaša gatavošanās, bija jārotā katram sava klase, vēl tika iedalītas klasēm vietas, ko izrotāt. Rotāšanas process bija vakaros, vakara gaisotnē tā bija neformālāka un citādāka.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolas pirmajos gados nācās valkāt skolas formu un tālāk kā mūsdienās, līdzīgi sekojām modei, apģērbi bija dažādi.

Kādas bērnu, jauniešu organizācijas darbojās skolā? Vai biji arī to dalībnieks? Kā izpaudās piederība organizācijai?

Noteikti atmiņā palikusi skolēnu valde, īpaši tas, ka mēs bijām skolēnu valdes dibinātāji, biju arī tās dalībniece. Skolēnu valdē risinājām skolas skolēnu problēmas, organizējām pasākumus, bijām lietas kursā par skolas darbību.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudžu gados? Kur un kādi darbi?

Jā, bija daudz jāstrādā lopkopībā un lauksaimniecībā.

Ko novēlētu savai skolai 85. dzimšanas dienā?

Gudrus, zinātkārus bērnus un radošus skolotājus.

Intervija ar **Mārtiņu Silu**

Intervēja Alise Sila

2020.02.

Intervijas nolūks ir uzzināt par Nīcas vidusskolu agrāk.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

Nīcas vidusskolā mācījos no 1991. - 2000. gadam.

Vai gribējās nākt uz skolu un mācīties? Kapēc?

Negribēju uz skolu nākt vispār, jo laukā likās daudz interesantāk un jautrāk nekā skolā.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Man atmiņā palicis ir tas, kad negribēju galīgi iet uz skolu, jo ļoti gribēju atpakaļ uz bērnudārzu, tāpēc, ka bērnudārzā nebija režīma, kontroldarbu un mājasdarbu.

Cik mācību stundas bija dienā un nedēļā? Cikos sākās un beidzās stundas? Vai varēja piecelties no rīta uz skolu?

Man stundas vidēji bija 6 -7. Skola parasti sākas 9.00, tikai, ja vien nebija nultā stunda. Skola parasti apmēram beidzās ap 14.00 - 15.00. Protams, ka uz skolu nevarēju vispār piecelties. Cēlos ar

lielām mocībām.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Visvairāk tie tika pavadīti laukā, bāriņā un foajē. Tie pagāja ļoti interesanti, jo nebija telefonu, un visi darīja daudz brīnumu.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Apģērbs palielam nav mainījies, tikai bikšu apakša bija plata, nevis piespīlēta.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt, kā tie notika?

9. klasi beidzot matemātikā un latviešu valodā, tās notika aktu zālē un ar pārāk stingru uzraudzību, skolotājas līdzī nāca uz tualeti, ja vajadzēja.

Kur un kā notika sporta stundas? Pastāsti!

Sports parasti notika sporta zālē vai arī stadionā. Mums iedeva bumbu un varējām darīt, un spēlēt, ko gribam.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Mana pirmā skolotāja bija Valda Laugale. Atceros vēl ļoti daudzas skolotājas, bet visas kārtīgi nevarēju teikt. Atceros Lāsmu Petermani, Agri Petermani, Gunāru Grīnbergu, Dzidru Grīnbergu, Ivetu Roni, Andri Freimani, Indru Šīmani, Agitu Mači, Sandru Pankoku, Lailu Reķēnu, Vairu Lauri, Inetu Laurinaiti, Vinetu Baltaiskalnu un vēl daudz citus skolotājus.

Ko novēlētu savai skolai 85. dzimšanas dienā?

Skolai novēlu daudz un labus skolēnus, labus, spējīgus skolotājus. Un, lai skolai viss izdodas!

Intervija ar Lauru Muravjovu

Intervēja Madara Elīza Jostmane

2020.02.

Kas palicis atmiņā no no pirmajiem skolas gadiem?

No pirmajiem skolas gadiem atmiņā palicis, ka pa starpbrīžiem gaitenī ar klasesbiedreni spēlējām dažādas spēles. Kad laukā bija silts, tad starpbrīžos gājām ārā. Tur bija tādi metāla stieņi, kur metām kūleņus. Spēlējām ķerenes un sasaldēšanu. Tad nebija telefonu. Spēlējām dažādas spēles. Bija arī klases vakari, kur apsveica tā mēneša jubilāru, parasti izvēlējās no klases, kas vadīs šo pasākumu, un viņam bija jāizdomā scenārijs un spēles.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā? Cikos sākās un beidzās stundas? Vai varēja piecelties no rīta uz skolu?

Mazajās klasēs nebija daudz stundu, apmēram vienos, divos beidzās stundas. Bija pagarinātā grupa, sākumā gāju, pēc tam vairs nē. Pēc stundām braucu mājās. Cik atceros, tad sākumā, man tā šķiet, ka stundas skolā sākās 9.00, pēc tam pārgāja uz 8.30, jo nebija vairs nultā stunda. Stundas sākās 8.30 un beidzās 14.00/ 15.00. (Piemēram, cik atceros, 7. stunda beidzās pāri diviem, nekad nevarēja paspēt 2.²⁰ uz autobusu, bija jāgaida nākamais). Mazajās klasēs ātrāk beidzās stundas. Uz skolu varēja piecelties, parasti mamma vai tētis cēla, pēc tam lielajās klasēs cēlos pati, retu reizi gadījās arī nogulēt skolu.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Kad gāju skolā, tad formas nebija, bērni vilka uz skolu, ko paši gribēja.

Intervija ar Anitu Cibuli

Intervēja Kate Cibule

2020.02.

Šīs intervijas nolūks ir uzzināt par iepriekšējiem skolas absolventiem. Es intervēju savu mammu Anitu Cibuli, kas mācījās Nīcas vidusskolā.

Mani jeb intervētāju sauc Kate Cibule. Es nodarbojos ar dziedāšanu un gleznošanu, kas man dod pieredzi, mieru, labas un sliktas emocijas.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

Skolā sāku iet 1979. gadā 1. klasē. Pabeidzu skolu jeb 8. klasi 1990. gadā.

Vai gribēji nākt uz skolu un mācīties? Kāpēc?

Nebija izvēle gribi vai negribi iet solā, bija jāiet. Nevarēja runāt pretī skolotājiem, jo bija stingri noteikumi. No sākuma es gribēju iet skolā, taču vēlāk tas gribas spēks nebija tik liels.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Tas, ka pirmos 3 skolas gadus mums klase nebija skolā, bet tā saucamajā internātā. Katru dienu bija jāstaigā no skolas uz internātu. Tur gāja mazākas klasītes. Atceros, ka skolā ēdamzāle bija tur, kur tagad ir zēnu mājturība.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus skolotājus vel atceries?

Manu pirmo klases audzinātāju no 1.- 3. klasei sauca Aija Draveniece. Ļoti sirsnīgs cilvēks. Es atceros, ka no 4.- 8. klasei klases audzinātāja bija Aina Pinne. Vēl es atceros, ka Irēna Freimane bija kā praktikante. Mūzikas skolotājs bija Reinholds Jansons, kungs gados, ļoti stingrs. Direktors skolā bija Gunārs Grīnbergs.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Man patika fizikultūra, darbmācība, tēlotājmāksla/zīmēšana, tāpēc ka varēja izpausties un viegli iegūt augstas sekmes. Zināšanu vērtēšanas sistēma bija no 1 - 5. 1 bija pati sliktākā, 5 pati augstākā un 3 pa vidam.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārto, kā tie notika?

8. klasē bija jākārto eksāmeni latviešu valodā, matemātikā, algebrā, ģeometrijā un latviešu literatūrā.

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika? Kuri patika vislabāk un kāpēc?

Atceros, ka skolā bija Māmiņdiena, Jaungada balles. Bija jāuzved lugas, kas jārāda. Skolotāja izdalīja lomas un tādas bija arī jārāda. Nebija man tādi mīļākie svētki.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Meitenēm bija jāvalkā formas. Kleita tumši zilā krāsā, balta apkaklīte, baltas aproces. Apkaklītes pašiem bija jāmazgā, jāpiešuj, jānoņem. Bija vēl baltas blūzītes un zili sarafāniņi. Savas drēbes bija jākopj. Kad bija svētki, bija jāvelk noteiktas svētku drēbes.

Vai bija jāstrādā daudz pusaudžu gados?

Jā, vasarā bija jāiet strādāt lauku darbos, bija jāravē burkāni, bietes u.c. Saimniecībā Nīcas pagastā. Bija attiecīgas normas, vagu skaits, piemēram, burkāni, ko noravēji pa vasaru, saņēma naudu uz rokas un arī nākošajā mācību gadā varēja ēst pusdienas par brīvu. Rudenī bija skolas lielās talkas, kad bija jānovāc gan tās bietes, burkāni, gan kāposti. Bija liela ņemšanās, lustīgs pasākums.

Ko novēlētu savai skolai 85.dzimšanas dienā?

Skolai novēlu augt, attīstīties. Skolot un audzināt bērnus, kā tas darīts līdz šim.

Intervija ar Antru Mači

Intervēja Keitija Miksone

2020.02.

Intervijas nolūks uzzināt, kā agrāk mācījās Nīcas vidusskolā.

Laika periods, kad mācījāties Nīcas vidusskolā?

Sāku mācīties 1975. gadā. Tas bija ļoti interesants un jautrs posms manā dzīvē, kuru izbaudīju kopā ar saviem klases biedriem. Savus skolas gadus beidzu 1986. gadā, un tad jau sākās, tā teikt, lielā dzīve.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā? Cikos sākās un beidzās mācību stundas?

Dienā bija aptuveni 6 - 7 stundas, kuras lielākā daļa bija interesantas. Skolotājas nebija tik stingras, kā varētu domāt. Stundas pārsvarā beidzās ap pulksten 15.00. Skola bija arī sestdienās. Un tā bija tikpat gara un grūta kā nedēļas diena.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc?

Man ļoti patika tādi priekšmeti kā vēsture, literatūra, mājturība un krievu valoda. Tie man ļoti patika, jo man tie labi padevās.

Kad un kāda veida eksāmeni bija jākārto? Kur un kā tie bija jākārto?

Eksāmeni bija jākārto matemātikā, latviešu valodā, angļu valodā, vēsturē, krievu valodā un fizikā. Matemātikā un latviešu valodā bija rakstiski eksāmeni, pa televizoru rādīja uzdevumus, bet pārējie bija mutiski. Vilkām biļetes, pēc kā noteicām tēmu un secību, kādā iesim. Katrā biļetē bija divi vai trīs jautājumi. Sagatavojām atbildi un tad komisijai stāstījām. Eksāmenus kārtojām maija beigās un jūnija sākumā līdz Jāņiem.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika sporta laukumā un sporta zālē (tagad aktu zālē). Stundās skrējām, vingrojām un spēlējām bumbu.

Kā pagāja un cik gari bija starpbrīži?

Starpbrīžos bija jāizdomā, ko darīt lielajā zālē. Tie visi bija aptuveni 10 - 15 minūtes gari.

Vai braucāt ekskursijās? Kā tās notika?

Jā, protams, braucām ekskursijās. Braucām ar saimniecības autobusu. Tās ilga vienu dienu, ļoti reti bija ekskursijas, kuras ilga divas vai trīs dienas.

Kādi pulciņi notika pēc stundām? Kas tos vadīja? Vai pats viņos gāji?

Par pulciņiem īsti neatceros. Bija tūrisms, bet tajā es nepiedalījos. Atceros vadītāju A.Maisiņu. Vēl bija ādas apstrāde, tajā es piedalījos un man ļoti patika.

Kādus svētkus svinēja? Kas tos vadīja? Kuri vislabāk patika? Kāpēc?

Svinēja Jauno gadu, Armijas dienu un citus populārus svētkus. Tos vadīja skolotāji un skolēni. Man ļoti patika Jaungada balles, jo tās bija jautras. Vēl bija Ražas svētki un Kartupeļu balles.

Kāda bija ēdināšana skolā?

Ēdām divās maiņās. Visi ēda vienādu pusdienu ēdienu, izvēles nebija. Ēdiens bija ļoti garšīgs un baudāms.

Vai bija uniformas? Ja bija vai patika tās vilkt? Kāpēc?

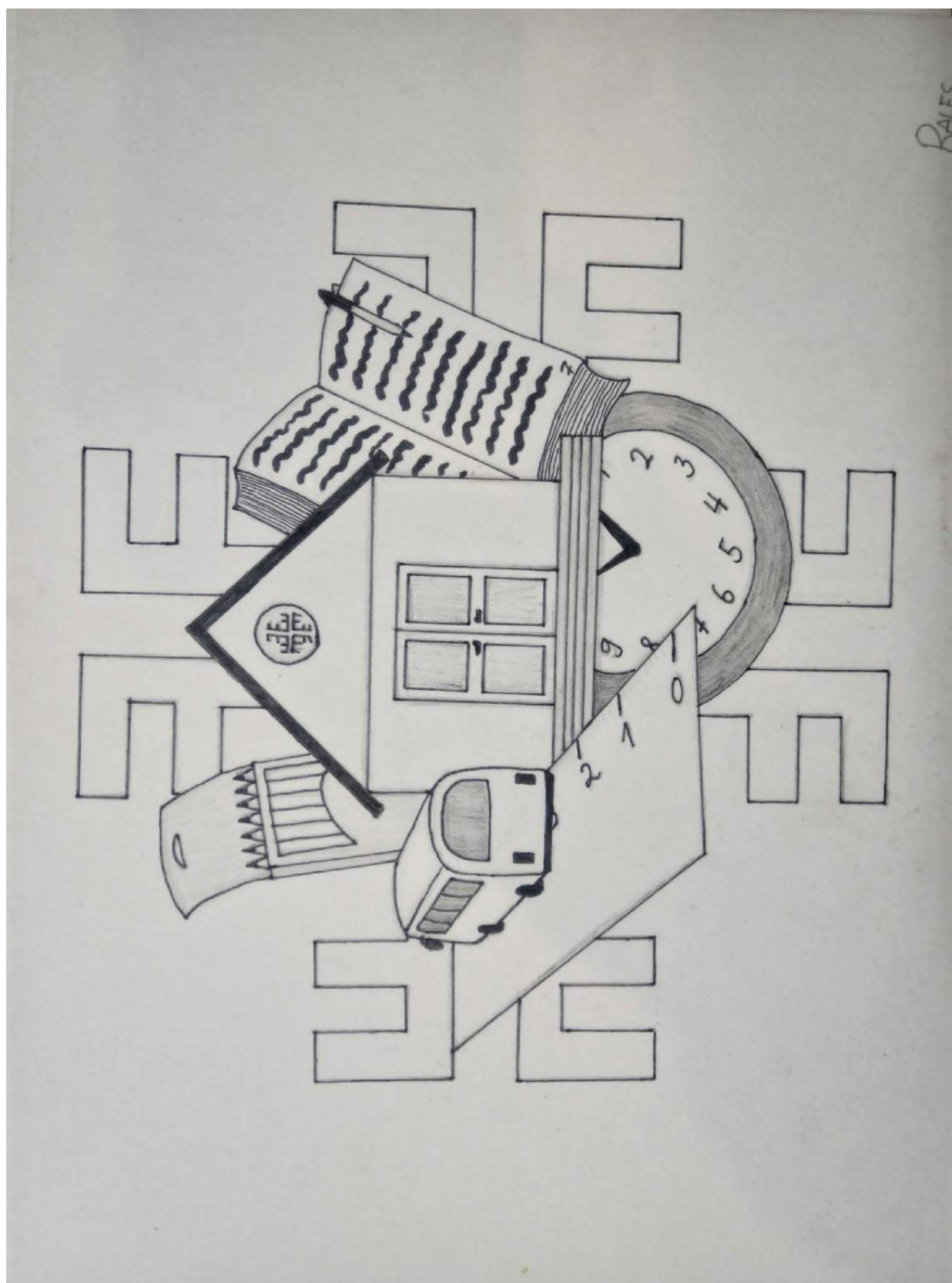
Jā, mums bija uniformas. Forma bija neatņemama skolēna ikdienas daļa un pat nevarēja iedomāties to nevilkt. Patiesībā jau neko citu skolas ikdienai nemaz neiegādājās. Man reizēm bija šūta forma (cits zilais tonis), tad es jutos īpaša.

Pastāsti par notikumu, kas visvairāk palicis atmiņā no aizvadītajiem gadiem mūsu skolā?

Atmiņā ir tematiskās diskotēkas, tās vienmēr bija ar interesantiem priekšnesumiem. Spēlējām spēles, gājām rotaļās, dejojām, dziedājām un citas jautras lietas, kuras parasti dara diskotēkās. Vēl, kad bija eksāmenu laiks, viens otru atbalstījām, jutām līdzīgu un centāmies palīdzēt.

Kas būtu viena lieta, ko novēlētu mūsu skolai 85 gadu jubilejā?

Novēlētu lielu izaugsmi un dzīvot saules mūžu.

Ralfs Šenfēlds 9.kl.

Intervija ar **Andri Brēdiķi**

Intervēja Jogita Brēdiķe

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

No 1989. līdz 1998.gadam.

Kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Tāpat, kā tagad - ar puķēm un nebija jāmacās pirmā dienā.

Kur un kā notika sporta stundas?

Stundas notika skolas sporta zālē un bija ļoti dažādi uzdevumi ar skolotāju A.Freimani.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Nav īsti nekas palicis atmiņā.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā? Cikos sākās un beidzās stundas?

Dienā vidēji bija 6 vai 7 stundas. Stundas sākās 9.00.

Kādus svētkus skolā svinēja?

Dažākus. Interesantākie likās rudenī, kad kartupeļu ražu novāca, bija kartupeļu balle.

Kas visspilgtāk palicis atmiņā?

Kartupeļu balles kūka un dažādi pasākumi.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā?

Ēdnīca bija turpat, kur tagad. Katrai klasei bija jādežūrē ēdnīcā vienu reizi mēnesī. Pie pusdienu galda sēdēja seši bērni, un iedotais ēdiens bija jādala uz visiem sešiem.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolas sākumā bija jānēsā krievu uniformu, bet pēc tam varēja vilkt, ko grib.

Kādi pulciņi darbojās skolā? Kādos pats piedalījies?

Īsti nezinu, varbūt, ka bija, bet pats nekur nepiedalījies.

Ko novēli skolai 85. dzimšanas dienā?

Augt un attīstīties. Lai daudz jauni bērni.

Intervija ar **Lauru Pūci**

Intervēja Jogita Brēdiķe

12.02.2020.

Laika periods kurā mācījies mūsu skolā?

No 1994. līdz 2006. gadam.

Kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Cik atceros, pirmais septembris noritēja kultūras namā. Dāvināja ziedus skolotājiem.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika skolas sporta zālē. Man ļoti patika sports, es biju ļoti sportiska jaunieta. Sports notika pie Indras Šīmanes.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Vienreiz aizmirsu somu mājās un gaidīju, kad tētis atvedīs, bet gaidīju es ārā putenī, nevis iekšā skolā, un ļoti nosalu.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā?

Bija 6/7 stundas.

Pastāsti (situāciju), kas vispilgtāk palikusi atmiņā no skolas aizvadītajiem gadiem?

Noteikti mīļākās bija skolas diskotēkas.

Kādus svētkus svinēja skolā?

Skolā svinēja dažādus svētkus, bet vissmīlākie bija Ziemassvētki.

Kādu apģērbu skolā valkāja?

Skolā varēja vilkt apģērbu, kādu vēlējās.

Kādi pulciņi darbojas skolā un kādos piedalījies?

Darbojās visādi, bet piedalījos korī.

Ko novēli skolai 85.dzimšanas dienā?

Daudz audzēkņu.

Intervija ar **Gunāru Brēdiķi**

Intervēja Jogita Brēdiķe

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1969. - 1977. gadam.

Kā noritēja mācību gada pirmā dienā?

Īsti neatceros, bet gāju ar puķēm.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika baznīcā, tā bija kā sporta zāle. Uz jautājumu, vai patika, atbildēja - normāli! Stundas notika pie skolotāja Ilmāra Druļļa.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā?

Dienā vidēji bija no septiņām līdz astoņām.

Vai gribēji iet uz skolu?

Protams!

Pastāsti par notikumu (situāciju), kas visspilgtāk paliku atmiņā no skolā aizvadītajiem gadiem!

Katru gadu, kad jāiet brīvlaikā!

Kādus svētkus skolā svinēja?

Visus komunistu svētkus. Piemēram, 1.maijs, 8.marts.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā?

Ēdināšana, manuprāt, bija tāda pati kā tagad.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolas uniformu.

Kādi pulciņi darbojas skolā? Un kādos pats piedalījies?

Cik atceros, bija gan koris, gan dejas. Kādos pats piedalījies -visos!

Ko novēli skolai 85. dzimšanas dienā?

Lai zeļ un plaukst!

Intervija ar Aiju Čauri

Intervēja Ērika Čaure

11.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1. klasē es sāku mācīties 1960. gada septembrī un pabeidzu 11. klasi vidusskolā 1971. gadā.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Pirmā klases audzinātāja mums bija Anna Cērpa. Es daudz atceros skolotājas, kas mums bija. 5. klases skolotāja bija Vera Sīkle, tā bija matemātikas skolotāja, un pēc tam vidusskolā bija Ērika Rītiņa. Bet tad jau mums daudz bija, kas mācīja latviešu valodu - skolotāja Bumbule mums bija. Direktors bija Jānis Cēbers visus gadus. Uz katru pasākumu klāt vienmēr bija skolas direktors un atklāja tos. Skolotājs Jansons vadīja mūziku, un tikām uz Dziesmu svētkiem, jau tajos laikos cīnījāmies. Aizputē, gan visādas mēs dabūjām labas vietas un atzinības rakstus. Kas mums vēl bija par skolotājiem? Vēl mums bija skolotāja Ausma Šēna, atnāca jauna, un viņa sāka mācīt modernās dejas, un tad mēs bijām visi starā, un es arī piedalījos modernās dejās. Sacensības notika tur, kur tagad baznīca - tur bija liela zāle, un zālē notika mēģinājumi. Vidusskolā mums sporta skolotājs bija Ilmārs Drullis, tas jau mūs uzdabūja. Arī Nīcas vidusskolas vārds jau izskanēja Aizputē un rajonā. Visi vispār fanoja par sportu.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā? Cikos sākās un beidzās stundas? Vai varēji piecelties no rīta uz skolu?

Es tā nezinu, vidēji. Nu mazās klasēs es braucu mājās jau ap kādiem, tā kā tagad - ap 12.00 vai 13.00. Nu vēlāk jau mums bija stundas diezgan, arī līdz 15.00, nu kā līdz autobusam. Es jau uzreiz neskrēju, man līdz autobusam bija jāgaida. Es vienmēr gāju kaut kādos treniņos, tad bija vieglatlētika, tad bija basketbols un tad bija jāgatavojas kaut kādām olimpiādēm, vienmēr krievu valodā bija jāmacās, tur gatavojāmies. Arī matemātikā biju uz olimpiādi, braucu pie Jāņa Menča, tur atkal bija jāpilda darbi. Nu es īsti nezinu, kad es braucu mājās. No 1.- 4. klasei bija viena skolotāja, un pēc tam mēs pārgājām uz piekto klasi, un piektā klase gāja pie maziem tām skolotājām līdzēt. Kuriem negāja mācības, mēs palīdzējām. Es nesteidzos tā mājās. Mājās braucu uz kādiem 16.00 vai 17.00, kad bija treniņi, tad nācu pa tumsu mājās. Citreiz bija aizputināti ceļi.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Man padevās vispār visi mācību priekšmeti. Es jau biju tāda teicamniece. Man patika? Sports man patika. Man patika arī matemātika, latviešu valoda. Es nezinu, kuri mācību priekšmeti. Man arī krievu valoda patika, aizbraucu uz olimpiādēm. Kāpēc? Es nezinu, man vienkārši patika mācīties. Es visus uzdevumus izpildīju, mājas darbus es pildīju. Vērtēšanas sistēma bija līdz 5 ballēm. Tad jau bija no 1 līdz 5. Labākā atzīme bija piecinieks.

Kur un kā notika sporta stundas? Pastāsti!

Sporta stundas notika tagad, kur ir aktu zāle, tur jau mums bija gan sporta nodarbības, un svētki arī notika. Tad, kad bija sporta stundas, tur stāvēja tāds liels rāmis vai režģis no drātīm aizlikts logam priekšā, ja sāktu sist, spēlējot bumbas, tie logi izkristu ārā. Basketbola grozs stāvēja vienalga abos galos, vai tur bija svētki vai kas. Bija arī radiatori. Mani pašu uzgrūda uz radiatoru, man vēl tagad rēta pierē. Un tad ziemā mums bija jāiet laukā sportot. Mēs slēpojām, paši vedām no mājām slēpes, stāvēja skolas gaitenī. Bet nu tur nebija tādas sasmērētas, mājās bija jāiesmērē, jānāk ar slēpēm uz skolu. Braucu autobusā ar slēpēm un slēpoju pa lauku. Tad mums laukā notika daudz sporta stundas.

Pastāsti par kādu notikumu (situāciju), kas visspilgtāk palikusi atmiņā no skolā aizvadītajiem gadiem.

Es tādās blēdībās nekur daudz nepiedalījos, izņemot tad, kad vienreiz bija kaut kāda matemātika. Mums bija audzinātāja skolotāja Sīkle, un viņa bija matemātikas skolotāja, un viņa visu laiku gribēja tikai matemātiku. Ja viņai kāda brīva stunda izkrita, viņa paņēma mūs blakus kabinetā, un tad viņa ienāca, uzdeva mums uzdevumus un teica: „Tagad jūs atkal pildīsiet.” Un mums tā

matemātika jau bija līdz kaklam. Un tad vienreiz sarunāja, ka visi muksim, un mēs aizmukām. Visi muka pa logu, ar šņoriem nolaida lejā somas, un pēc tam paši arī mukām ārā. Es nezinu. Mēs vairākas reizes esam mukuši, un to vienu reizi mēs visi aizmukām. Vai tas bija tajā reizē, kad es paliku? Es neatceros. Somas nolaida pa logu ar šņoriem, un puīši bija jau ārā, paņēma somas un gāja projām pa to taciņu, kur tagad iet uz Teteri gar volejbola laukumu. Un mums bija stunda, un skolotāja atver logu un sauc: „Uz kurieni, puīši? Ir matemātikas stunda.” Un tad mūs rāja: „Kāpēc jūs visi atkal bijāt pamukuši?” Bet mēs teicām: „Mēs esam tāds labs kolektīvs!” Bet skolotāja teica: „Tas nav nekāds kolektīvs, tas ir viens bars!” To mēs vēl tagad atceramies.

Kādi pulciņi darbojās skolā? Kas tos vadīja? Kādos pati piedalījies? Pastāsti!

Pulciņi bija diezgan daudz. Nebija atsevišķi cilvēki, kas vada. Skolotājas pašas vadīja. Bija teātra pulciņš, koris, bet koris bija obligāti, bija ansamblis pie skolotāja Jansona, tad mandalīnu pulciņš, jo Ziemassvētku pasākumus vienmēr atklāja ar direktora uzrunu, un mandalīnu pulciņa dalībnieki spēlēja „Reiz mežā dzima eglīte”. Vēl bija arī tautas dejas, kuras laikam vadīja skolotāja Cērpa. Sporta pulciņi – vieglatlētikas un basketbola pulciņš.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudžu gados? Kur un kādi darbi?

Pusaudžu gados mājās. Mums nekāda lielā saimniecība nebija, tāda piemājas saimniecība vien bija - 0,25 hektāri. Mums bija omīte, un omīte mazgāja vienmēr mums traukus, es nezinu, tas bija tā kā viņas darbs, mēs nemazgājām. Kaut ko jau ravēt arī bija jāiet, bet smalkos darbus darīja omīte. Burkānus mums neļāva ravēt. Kādi vēl darbi? Es īsti neatceros. Un tad jau katru sestdienu bija istabas jāmazgā, un mans darbs bija gumijkokam noslaucīt lapas no putekļiem. Tas bija tāds mūsu iekšējais darbs, puķes jāaplaista un tā. Es atceros, ka man tas gumijkoks bija jau apnīcis. Tādi smagi darbi nebija īpaši jādara. Vēlāk jau, kad lopi bija, tad gan bija gan govīs jāiet palaist, gan aitas. Bet tā, ka būtu kaut kas hektāriem jādara, tā gan nebija.

Ko novēlētu savai skolai 85.dzimšanas dienā?

Skolai 85.dzimšanas dienā es novēlētu labus skolotājus, paklausīgus bērnus. Lai netrūkst to bērnu! Lai skola saglabātos kā vidusskola.

Intervija ar Evitu Kalēju

Intervēja Evelīna Kalēja

11.02.2020.

Laika periods, kad mācījies Nīcas vidusskolā?

Uzsāku mācības 1984. gada 1. septembrī, līdz 1995. gada jūnijam.

Kad sākās/beidzās mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Mācību gads sākās 1. septembrī, beidzās tiem, kuriem nebija eksāmenu, 30. vai 31. maijā, tie skolēni kuri mācījās labāk, tos jau nedēļu iepriekš atbrīvoja no skolas, tātad viņiem nebija jānāk uz skolu maija pēdējā nedēļā. Skolēni, kuriem bija eksāmeni, vēl jūnijā nāca tos kārtot. Pirmajā skolas dienā man bija ļoti liels satraukums.

Kur un kā notika sporta stundas? Pastāsti!

Sporta stundas notika sporta zālē, ja bija ziema vai auksts laiks, bet ja laiks bija labs, tad sporta stundas notika stadionā. Sporta stundās mums lika skriet, lekt, rāpties pa virvi. Spēlējām tautas bumbu, basketbolu, volejbolu. Nebija tā, ka aiziet uz sporta stundu un vienkārši sēž.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Agrita Burve bija mūsu pirmā klases audzinātāja, pirmajās divās klasēs. Trešajā un ceturtajā klasē audzinātāja bija Ingrīda Dejus un 5.- 12. klasē bija Daina Tamuže. Vēl atceros, cik lieliski sporta skolotāji bija Andris Freimanis un Uldis Meldrājs. Izcili matemātikas skolotāji bija Ingrīda Dejus, kas ir vēl joprojām, Vaira Laure. Dainis Mihailovs - vienkārši izcils matemātiķis. Latviešu valodu un literatūru mācīja Agris Petermanis. Pie Agra man ļoti patika literatūras stundas, jo viņš ļoti aizrautīgi mācēja pastāstīt par katru rakstnieku, kur dzīvojis, kādi ir viņa raksturīgākie darbi.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Man patika sports, matemātika, literatūra, krievu valoda, jo arī krievu valodā bija ļoti laba skolotāja Valentīna Melentjeva. Tad vēl man ļoti patika botānika, bioloģiju mācīja Dzidra un Gunārs Grīnbergi, stundas bija ļoti interesantas. Vizuālā māksla arī man ļoti patika, skolotāja bija Dzintra Rozentāle - ļoti jauka skolotāja, katrā bērņā atrada mazo talantiņu un izcēla to. Nekad vizuālā mākslā nebija zemāk par 8 nevienam. 1.-9. klasē 5 ballu sistēma, vidusskolā sākās 10 ballu sistēma.

Cik mācību stundas vidēji bija dienā un nedēļā? Cik sākās un beidzās stundas?

Sākās 8.30, beidzās, atceros vidusskolā nebija vairāk par 7 stundām, 14.30 aptuveni. Ilgāk par 7 stundām nevarēja izturēt, jo, ja kādreiz bija ielikta 8.stunda, bija ļoti grūti koncentrēties, visu laiku to vien darījām, kā skatījāmies pulkstenī.

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika? Kuri patika vislabāk un kāpēc?

1.septembri. Ziemassvētki, Fukši bija vislabākie, jo varēja izķēmot 10.klasi. (Tētis atceras) Viņiem 10.klasē Fukšu ballē bija devīze -"Vienmēr skolā vienos priekos, trusikos un gumijniekos". Mums bija puķaini šorti un garie gumijnieki.(smejas). Svinējām arī kartupeļu balles, bija izaudzēti vairāki desmiti kartupeļu šķirņu un bija jānodegustē un jāizvirza savs favorīts. Bija arī kartupeļu kūka, kuru cepa skolas pavāre Taņa.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā!

Pavārīte bija Taņa, pusdienas tikpat gardas kā šodien.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

No 1.-6. klasei bija formas, pēc tam varēja iet kā vēlas, bet bija jāpieturas mazliet tādos zilos, melnos toņos. No 1.-3. klasei skolēni bija oktobrēni. Pie formas tērpa tika piesprausta un katru dienu jānēsā maza nozīmīte. 4. klasē mācoties, skolēnus uzņēma pionieros. Parasti šāds pasākums notika uz kuģa, kur jūrniece katram skolēnam iedeva pioniera nozīmīti un ap kaklu apsēja sarkanu kaklautu. Nozīmīte un kaklauts bija jānēsā katru darba dienu pie skolēnu formas. Kaklauts katru dienu bija jāgludina, lai būtu kārtīgs un tīrs!

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudzū gados? Kur un kādi darbi?

Skolā bija dežūras, bet tās nebija sliktā ziņā. Ļoti patika dežūrēt virtuvē - mizot kartupeļus, klāt un pēc tam novākt galdus. Rudeņos bija talkas, jāiet raut burkānus. Vasarā bija jāravē burkāni, bietes, kāposti, bet tas deva iespēju nopelnīt. Jebkuram skolēnam vasarā bija trīs lauciņdienas, tas ir – kad mācību gads beidzas, liecībai otrā pusē bija uzrakstītas trīs lauciņdienas, kurās dienās jāatnāk uz skolu un no 9.00 līdz 12.00 jāstrādā. Vai nu jāiztīra skola, vai jāravē puķudobes.

Ko tu novēlētu savai skolai 85.dzimšanas dienā?

Saules mūžu skolai! Lai vienmēr skolā skan skolēnu un pedagogu balsis!

Sandija Stalta 9.kl.

Intervija ar Tomu Lapiņu

Intervēja Arturs Lapiņš

11.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1999. gadā sāku mācīties un 2011. gadā beidzu.

Kad sākās (beidzās) mācību gads un kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Mācību gads sākās 1. septembrī un beidzās maijā, pirmajā mācību gada dienā biju satraucies, jo nezināju, kā un kas notiek skolā.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārto, kā tie notika?

Eksāmeni bija jākārto, beidzot 9. klasi, eksāmeni bija vācu valodā, latviešu valodā, matemātikā, angļu valodā.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika gan laukā uz stadiona, gan iekšā sporta zālē, un laukā bija skriešana, bumbiņas mešana, tāllēkšana.

Vai gribēji nākt uz skolu un mācīties?

Uz skolu man negribējās iet, jo it īpaši tajās dienās, kad notika priekšmeti, kas man nepadevās.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Pirmās klases audzinātājas vārds bija Indra Roderte. Skolotāji, kurus atceros Lāsma Petermane, Iveta Rone, Dace Auza, Mārtiņš Ābols, Andris Freimanis, Gunārs Grīnbergs, Sandra Pankoka, Laila Reķēna.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

No pirmajiem skolas gadiem man atmiņā palicis tas, ka ar skolotājiem varēja kopā gatavoties Ziemassvētkiem un taisīt rotājumus.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk ? Kāpēc ? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Priekšmeti, kas man visvairāk patika, bija zīmēšana, matemātika un ar laiku man iepatikās fizika, atzīmju vērtēšana bija no 1-10, bet sākumskolā bija savādāk.

Pastāsti par savu klasi (klasesbiedri, klases telpa, audzinātāja, notikumi)!

Klases telpa atradās vecajā skolā otrajā stāvā, uzejot pa labi, un pirmajās klasēs mums bija kastes priekš sporta apģērbiem un maiņas kurpēm, un dažreiz kastes kalpoja, lai varētu aizsniegt tāfeli . Parasti pa dienu bija 6 -7 stundas, paretam bija arī 8 stundas, bet tas bija lielākās klasēs . Skola sākās 8.30 un beidzās 14.30.

Vai varēji piecelties uz skolu?

Piecelties bija grūti, dažreiz mammai nācās modināt.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Starpbrīži pagāja, ejot uz veikalu un kafejnīcu, un dažreiz arī, spēlējot ķerīti .

Kas visspilgtāk palikusi atmiņā no skola aizvadītajiem gadiem - gan priecīgu, humoristisku, gan sāpīgu, skumju?

Spilgtākā situācija, kas palikusi atmiņā, ir tā, ka, skrienot uz pusdienām, lai nebūtu jāgaida garā rindā, es skrēju lejā pa trepēm un nokritu līdz pat beigām .

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika?

No svētkiem man vislabāk skolā patika... Ziemassvētkos varēja dekorēt klasi un saņemt konfektes no salavecīša.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā?

Pirmajā klasē ēdināšana bija, ka klase apsēžas pie galdiem un tur ir bļoda ar zupu vai ko citu, un katrs uzliek tik, cik viņš grib. Un pēc tam skolā bija izvēles pusdienas, uz kurām bija jāskrien, lai nebūtu jāgaida šausmīgi garā rindā un bija grūti paēst, ja neskrēja, jo nepietika laika.

Kādu apģērbu skolēni valkāja?

Skolēniem apģērbs bija tāds, kādu katrs vecāks varēja atļauties.

Vai no skolas (klases) brauci ekskursijās?

No skolas ekskursijas ir bijušas daudzas, pārsvarā visur pa Latviju, bet vienreiz arī braucu uz Vāciju tāpēc, kad mācījos vācu valodu, un tā bija viena no labākajām ekskursijām.

Kādas bērnu, jauniešu organizācijas darbojās skolā? Vai biji arī to dalībnieks? Kā izpaudās piederība organizācijai?

Neatceros un nebiju dalībnieks organizācijās.

Es neilgu laiku gāju zīmēšanas pulciņā, un skolā arī bija tautas dejas.

Vai skola darbojās internāts? Kas tas tāds vispār bija? Ja pats dzīvoji tajā pastāsti!

Skolā nebija internāts.

Ko tu novēlētu savai skolai 85.dzimšanas dienā ?

Es skolai novēlu izturību.

Intervija ar **Lauru Maisiņu**

Intervētāja Rēzija Maisiņa

11.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

Nīcas vidusskolā mācījos no 2008. gada līdz 2017. gadam

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt, kā tie notika?

9. klasē matemātikā, latviešu valodā, angļu valodā un vēsturē.

Pirms pirmā eksāmena bija neliels uztraukums, jo nezināju, kā tas notiks, bet pēc tam jau uztraukums pārgāja, jo eksāmeni visi notika pēc tāda paša principa kā pārbaudes darbi, atšķīrās tikai tas, ka telpā atradās vairāki skolotāji.

Vai gribējās nākt uz skolu un mācīties? Kāpēc?

Reizēm negribēju, jo bija agri jāceļas, bet pārsvarā gribēju, jo varēju satikt savus klasesbiedrus.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Pirmā klases audzinātāja bija Irēna Freimane. Vēl atceros pamatskolas klases audzinātāju Lailu Reķēnu, kas mazākajās pamatskolas klasēs mācīja dabaszinības, bet pēc tam arī krievu valodu un ģeogrāfiju. Latviešu valodas un literatūras skolotāju Vinetu Baltaiskalnu, sākumā sportu mācīja skolotājs Freimanis, bet pēc tam Aivis Karzons, sociālās zinības mācīja skolas direktore Lāsma Petermane, mūziku sākumsskolā Daina Jurga, pamatskola Līga Amerika - Ansiņa, fizikas skolotāja bija Agita Mače, vēsturi pirmajā gadā mācīja Sandra Pankoka, pēc tam Elīna Tapiņa, bet pēdējā pamatskolas gadā Sintija Kurvina, matemātiku pasniedza Sarmīte Čirkše, vizuālo mākslu sākumā Dzintra Rozentāle, pēc tam Indra Jēkule, kas mācīja arī mājturību meitenēm.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

No pirmajiem skolas gadiem atceros, ka ar klases audzinātāju bieži devāmies pastaigās ārā. Visbiežāk gājām uz Bārtas upi gar Nīcas mežniecību. Bieži palikām klases telpā un spēlējām dažādas spēles, piemēram, "krokodili", kā arī palīdzējām skolotājai labot pārbaudes darbus un vienkārši runājāmies. Viens spilgts notikums no sākumskolas ir, kad klases durvīm sabojājās slēdzene, un mēs, kuri daži atradāmies klasē, nevarējām no tās izklūt ārā, un skolotāja ļoti uztraucās par mums, tomēr atnāca skolas strādnieks Ojārs un visu salaboja. Tomēr pēc brīža durvis atkal sabojājās, bet tad jau tik tālu, ka izkrita no eņģēm.

Vai vari pastāstīt par savu klasi?

Sākumskolā mums klases telpa atradās vecās skolas 2. stāvā. Telpa nebija liela, tomēr mums visiem pietika vietas, jo klasē bijām aptuveni 15 skolēni. Bieži ar klases biedriem strīdējāmies, kā jau tas parasti notiek, tomēr 8.klases beigās kļuvām tuvāki, un 9.klasē visi bijām ļoti labi draugi. Bieži kopā braucām ekskursijās, laivu braucienos un pārgājienos. Kopumā, man šķiet, ka bijām ļoti saliedēti, to pierāda arī iegūtā Gunārbalva, kuru, ja pareizi atceros, dabūjām 2 reizes.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Sākumskolā parasti starpbrīži pagāja klases telpā vai arī koridorā pie tā. Parasti spēlējām spēles. Pamatskolā, kad stundas vairs nenotika vienā telpā, vairāk laika pavadījām skolas kafejnīcā vai ziemas dārzā.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolēni valkāja diezgan vienkāršu apģērbu, nebija noteikts, kas un kā jāvelk. Uz svētkiem bija pieņemts ģērbties svinīgāk.

Vai no skolas brauci ekskursijās? Pastāsti kādās!

Jā, mēs braucām ekskursijās. Atceros ekskursiju 8. klases beigās, kad braucām 2 dienu braucienā uz Lietuvu. Tā laikam arī bija viena no mīļākajām visu 9 gadu laikā, jo bija pašas pirmās vasaras dienas, un laiks bija ļoti silts. Atceros arī, kā sākumskolā braucām uz Ventspili, bijām arī observatorijā. Vēl bieži ar skolotāju Irēnu Freimani ar sabiedrisko transportu braucām uz Liepāju, kur apmeklējām muzeju un fortus.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā / pusaudžu gados?

Nebija jāstrādā daudz, tomēr daži darbiņi bija. Atceros, ka sākumskolā bija jāiet uz skolu tā saucamajā " lauciņā", bija jāravē puķu dobes. Strādāju vasarā arī novada domē, darot dažādus darbus.

Ko novēli savai skolai 85 gadu jubilejā?

Es skolai 85. dzimšanas dienā novēlētu attīstīt ieceri par " radošu skolu", izveidojot dažādus novirzienus, kas arī piesaistītu vairāk skolēnu.

Intervija ar Gati Mucenieku

Intervēja Paula Muceniece

10.02.2020.

Kurā gadā tu beidzi Nīcas vidusskolu?

1993.gadā.

Kāda bija tava pirmā skolas diena?

Tāpat kā tagad, ieveda iekšā, nostādīja līnijā, izdalīja ābece, un skolēni skolotājām pasniedza puķes.

Kāds bija tavš mīļākais mācību priekšmets?

Kā kurā klasē, kurš padevās, tas arī patika. Tad matemātika, tad ģeogrāfija.

Ko jūs darījāt starpbrīžos?

Visu ko - skrējām, pinpongu spēlēja, citreiz pamācījās. Visādas muļķības darīja. Pamatskolā visādas blēņas darīja. Mūsu klase jau vispār bija tāda viena no lielākajiem palaidņiem.

Kurš notikums tev vislabāk iespiedies atmiņā?

Visādi notikumi bijuši. Talkās gāja. Visādas blēņas darīja, torni aktu zālē uzcēla no krēsliem. Zaļās sienas, tagadējais jauniešu centrs, kuru mūsu klase aizsāka.

Kā zaļās sienas?

Jauniešu centrs, kur tagad skolai, tur mēs ar Kasparu Vecvagaru. Izprasījām telpas, mēs tur uztaisījām tādu vietu, kur savākties skolā pēc stundām. To mēs nosaucām par Zaļajām sienām. Nokrāsoja sienas zaļā krāsā, baltu grīdu, baltām strīpām. Mēs paši tur ņēmāmies, bet tas jau bija vidusskolā.

Kādus pulciņus tu apmeklēji?

Vairāk jau orientēšanos, tūrisma, brauca ar laivām, gāja pa mežu.

Cik macību stundas bija vidēji dienā?

5-6

Vai varēja piecelties no rīta uz skolu?

Kā vajadzēja, tā cēlās.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Formas, zilas uniformas, mazajās klasēs ar oktobrēnu zīmītēm, vēlāk bija sarkani kaklauti. Vidusskolā jau bija brīvais stils.

Pastāsti par ēdināšanu skolā?

Gāja saimniecēm palīgā, bija dežūrklase, divi skolēni gāja uz virtuvi palīgā mizot kartupeļus, klāt galdus. Bija atbrīvoti no vienas stundas vai no divām. Vienā starpbrīdī mazie gāja, otrā lielie. Ēdināšana, kā taja laikā baroja, tā baroja, sūdzēties jau nesūdzējās.

Vai skolā darbojas internāts?

Pašā skolā internāts nebija. Man liekas, ka tur muižas ēkā, nu tur, kur tagad "Ārītes", tur bija. Tur bija jaunajiem skolotājiem, skolēniem.

Ko tu novēlētu savai skolai 85 dzimšanas dienā?

Nedancot līdzī visiem, ministrijas iedomām un visādām superizglītības teorijām, bet vairāk un stingrāk pastāvēt uz pārbaudītām gadu desmitos un simtos zināmām izglītības vērtībām. Skolā jābūt disciplīnai, jābūt atbildībai skolēniem pret skolotājiem, skolotājiem pret vecākiem, vecākiem pret skolotājiem. Izrādīt mugurkaulu un nelēkāt visiem līdzī, visiem pārmaiņu vējiem, vecās vērtības, tās nekur nepazudīs, tas no jauna un jauna pierādās.

Intervija ar Vitu Deičmani (Šimkus)

Intervēja Diāna Šimkus

10.02.2020.

Kad mācījies mūsu skolā?

Mācījos no 2003. gada, līdz 2006. gadam.

Kā noritēja pirmā mācību gada diena?

Mācību gada pirmā diena bija nedroša, par cik pārcēlāmiem mācīties no Rudes pamatskolas uz Nīcu. Tad klasē lielākā daļa bija Nīcas skolēni, un mēs no Rudes skolas bijām tikai divas meitenes. Un mums tā pirmā diena, bija tāda ne visai, man likās nepatīkama, tāpēc ka klase kaut kā sadalījās, un nu tā kā bija nīceniķi un otaņķnieki. Nu tā pozitīvas emocijas, liekas, ka man tajā dienā nebija.

Vai gribējās nākt uz skolu pirmajā dienā?

Uz skolu man ir gribējies iet gan pirmajā dienā, gan pārējās, gan vienmēr. Tā kā par cik man ir patīcis vienmēr mācīties, tad ar gribēšanu iet uz skolu nav bijis problēmu.

Vai bija uztraukums, ierodoties jaunā skolā?

Protams, ka bija uztraukums, tāpēc ka tā skola bija krietni lielāka nekā mūsējā skola. Viss bija svešs, bija lielas telpas, viss jauns. Lai gan visvairāk bija bail par to, ka nezināsim, uz kuriem jāiet, nu ka tur visu laiku jāstaigā no viena kabineta uz otru, un tā skola ir liela.

Vai atceries savu klases audzinātāju vai kādus citus skolotājus?

Tā, es atceros, klases audzinātāja bija Vaira Laure. Ļoti forša un atsaucīga skolotāja. Mācīja mums arī matemātiku. Mēs bijām pirmā stāva vecajā korpusā. Tā mums bija klases telpa. Atceros skolotāju Agitu Mači, kas mācīja mums fiziku. Ar ļoti labām atmiņām dēļ tā, ka viņa iemācīja man vislabāk izprast fiziku, un, pateicoties viņas mācību veidam, tā izpratne par fiziku bija tik laba, ka varēja kontroldarbus mierīgi uz 10 un 9 kārtot. Tas mums tā kā ļoti patika. Atceros skolotāju Lāsmu Petermani, kas mums mācīja nodarbības. Mums bija Līga Amerika - Anšīna mūzikā kaut kādu laiku. Nu tie ir pasniedzēji, kas man tā visvairāk atmiņā palikuši.

Kas palicis atmiņā no pirmā skolas gada?

Vairāk no pirmā skolas gada man atmiņā ir palicis tas mācību veids, kurš mums bija tāds interesants, un tas, ka sākot ar pirmo septembri līdz pat faktiski visas vidusskolas beigām tomēr jūtāmiem kā divas klases. Kā nīceniķu klase un otaņķnieku klase.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabvisasākāk?

Man ļoti patika, vienmēr ir patikušas mūzikas stundas, sports man ir paticis Nīcas vidusskolā, bioloģija, fizika un kultūras vēsture.

Ko jūs darījāt pa starpbrīžiem?

Pa starpbrīžiem, kā kuro reizi. Citus starpbrīžus mācījāties, citus dauzījāties, kaut ko jokojāties, bet lielākoties es atceros - mēs starpbrīžus tomēr pavadījām savā klases telpā. Baigi daudz mēs tur pa skolu neālējāties, un lielāko daļu mēs pavadījām ārpus klases telpas, tas bija dēļ dežūrēšanas, kad bija jādežūrē.

Vai bija viegli iejusties jaunajā skolā? Kādēļ?

Tajā laikā man likās nē, jo no Rudes skolas īpaši skolēni nepārcēlās mācīties uz Nīcu. Nu tie parasti bija viens, divi cilvēki. Un tieši pirms tā gāja, kad es sāku mācīties, tur bija arī viena meitene pārcēlusies mācīties uz Nīcu. Viņu tur ļoti apcēla un izsmēja, nu kaut kā. Un tad uz reizi mēs bijām tā kā nākamie, kas atkal kārtējo reizi nāca no Rudes skolas. Un man likās, ka tas nu jau nāk no tā iepriekšējā gada, un, kas man tā kā likās, kad mēs tā neiejutāties, jā savējie. Man liekās, ka tas tā arī bija līdz pat vidusskolas beigām, lai arī kopumā tas viss mācību process bija ļoti foršs. Bet vairāk tas bija tā klases biedru starpā. Mēs tomēr bijām tā kā sadalījušies vairāk tā atsevišķi, bet man likās, ka pēc tam jau nākamajos gados, cik es domāju, skolēni pieņemšanu mainīja, un tomēr nu tā, kad savstarpēji tas jau bija normāli, ka no Rudes pārcēlās mācīties uz Nīcu vai otrādi. Nebija tik ļoti sadrumstalota Rude un Nīca, tā kā vairāk kopš pēdējiem gadiem, tomēr bija atsaucība. Tas bija pilnīgi normāli, kad no vienas skolas iet mācīties uz otru.

Kādi bija klases biedri?

Uj! Pat neatceros. Kaut kādi padsmiņi līdz divdesmit mēs bijām. Konkrētu skaitu nezinu.

Kāda bija ēdināšana skolā?

Ēdināšanas bija ļoti laba. Viss bija ļoti garšīgi. Mēs ēdām pie skolas kopgalda un nepirkām individuālās pusdienas, bet man liekas, ka pavārīte ir tā pati, kas manos laikos, kas vēl ir arī šobrīd tavos laikos. Un tās pankūkas raugu vēl joprojām ir tikpat garšīgas, kā viņas bija, kad es mācījos. Tā kā man ļoti pozitīvas atmiņas par to ir.

Vai atceries kādus tā laika skolas darbiniekus?

Zini, es īsti vārdos neatceros, bet es redzu vairāk tā kā vizuāli atmiņā. Bet kā viņu sauca, to es neatceros. Ja tā padomātu, varbūt kādu atcerētos.

Kas skolā vislabāk patika?

Man patika aktīva organizētība. Man patika, kad bija atsaucīgi skolotāji. Man patika tā laika direktors Gunārs Grīnbergs. Viņš bija ļoti foršs direktors. Viņam arī varēja uzdot jautājumus, ja kaut ko nesapratām. Tas arī ir vislielākais pluss skolai, ka bija labi organizēts mācību darbs.

Vai gāji kādos pulciņos?

Es gāju kaut kādā sporta pulciņā, un es gāju dziedāšanā (tā kā ansamblī).

Kādi vēl bija pulciņi skolā?

Bija laikam florbols, ko es arī atceros. Bija kaut kas saistīts ar ekonomiku. Zinātniskā pulciņā varēja veidot savus uzņēmumus, bet mēs ļoti kūtri tajos iesaistījāmies tajā laikā. Vairāk es arī neatceros.

Vai iesaistījies kādos skolas pasākumos?

Es iesaistījos tikai ar kādu organizētu pasākumu apmeklēšanu. Pati pasākumu organizēšanā nepiedalījos. Parlamentā nepiedalījos, jo kaut kā nebija tās vēlmes būt starp tiem, kas šos pasākumus organizē. Viņi ir tik organizēti, ka es viņus apmeklēju. Es biju slinks organizators.

Vai brauci kādās ekskursijās? (Ja jā, tad kādās)

Ekskursijās mēs braucām. Es zinu, ka mēs bijām uz Āraišu ezera pili ar klasi. Tur man patika. Mēs laikam arī bijām uz Daugavpils cietoksni. Tas tad ir tas, ko atceros. Kur mums vēl bija viena ekskursija, kur mēs braucām uz Sāremu salu, bet es neatceros, kāpēc.

Ko tu skolai novēlētu 85. dzimšanas dienā?

Skolai es novēlētu būt stiprai, ar stipru un tikpat izdarīgu kolektīvu. Un noteikti novēlu saglabāt vidusskolas statusu, lai skolēniem ir kur mācīties, jo tā ir tiešām laba skola. Pieejama, atsaucīgi skolotāji, katram atrod arī individuālu pieeju, neatkarīgi no tā, ka tās klases tomēr nav tik mazas. Manuprāt, ir arī ļoti svarīgi, ka šīs iegūtās zināšanas ir augsta līmeņa. Un to es arī novēlētu, lai skola arī pastāv turpmākajos gados.

Intervija ar Montu Vēju (Ķerviju)

Intervēja Ralfs Šēnfelds

11.02.2020.

Intervijas nolūks - projekta nedēļas projekta izstrāde.

Jautājums: *Kādā laika posmā mācījāties Nīcas vidusskolā?*

Atbilde: Nīcas vidusskolā mācījos no 1999. gada līdz 2008. gadam, pabeidzu 9 klases.

Jautājums: *Kas šajā laikā bija skolas direktors?*

Atbilde: Visus šos gadus skolas direktors bija Gunārs Grīnbergs.

Jautājums: *Ar kādām emocijām jūs atceraties šo laika posmu?*

Atbilde: Skolas laiku atceros tikai ar pozitīvām emocijām, es biju diezgan noslogota, jo paralēli mācījos arī mūzikas skolā, biju viena no labākajām klasē, atzīmju ziņā.

Jautājums: *Vai jūs atceraties, kas bija jūsu pedagogi?*

Atbilde: (apdomājas) Man pirmā klase.. (apdomājas) man sākumskolas audzinātāja bija Indra Roderte, manuprāt, vēl joprojām vismīļākā no visām skolotājām, kas mums ir bijušas, pēc tam..(apdomājas) no piektās klases mūsu audzinātāja bija Sandra Pankoka, arī neko sliktu nevaru teikt.

Bez jautājuma atbilde: Man ļoti patika kādreiz latviešu valoda un matemātika.. (apdomājas) manā laikā.. (apdomājas) man liekas, ka mums bija lielāka disciplīna un cieņa stundās, nekā tas novērojams mūsdienās un.. (apdomājas) mums nekad nebūtu ienācis prātā matemātikas stundā nepamatoti smieties vai uzvesties kaut kā nepieklājīgi.. un.. (apdomājas) jā, tās stingrākās bija matemātika un bioloģija.

Jautājums: *Vai jums bija kādi ierobežojumi gērbšanās stilā?*

Atbilde: Vienīgais, ko es tādu spilgtu atminos, bija sākumskolā, kad mums audzinātāja bija Indra Roderte. Neatceros vairs, kurā klasē, mēs, meitenes, gājām, mēs bijām atnākušas vairākas meitenes ar uzkrāsotiem nagiem, manuprāt, pat ar flomāsteriem, un skolotāja mūs aizdzina uz meiteņu tualeti, lai mēs krāsojam nost un.. (apdomājas) un skolotāja mums mācīja, ka tādām mazām meitenēm.. (apdomājas) nav ar tādām lietām jānodarbojas tik agri.

Bez jautājuma atbilde: Vēlāk gan nekādu ierobežojumu lielākās klasēs nebija, tad jau kā jau pusaudžu gados sākās tādas.. acu krāsošana un vis kaut kas, bet nevienam nekādi iebildumu nebija, bet tā kā mūsdienās, tāda izskaistināšana tad jau.. (apdomājas) tādas mākslīgās skropstas, nagi gan nebija.

Jautājums: *Vai jums no skolas laika ir kāda visspilgtākā atmiņa?*

Atbilde: (apdomājas) Es, par cik biju šausmīgi aizņemta ar visām skolām un mūzikas skolām, man brīvā laika daudz nebija, tāda ārpus.. nekas tāds prātā nenāk.. (apdomājas) es neatceros, kurā klasē, mums viens tāds.. (apdomājas) mums klase bija diezgan.. (apdomājas) atraktīva, mums bija... puisi darīja visādus brīnumus, un starpbrīžos mēs mētājām penāļus un.. (apdomājas) sporta tērpus, un atceros, ka vēstures kabinetā.. (apdomājas) tajā laikā bija visādi stikla plauktiņi pie sienas ar eksponātiem un tādas lietas, un tad puisi, mētājot vienu sporta tērpu, tad iemeta tajā stikla plauktiņā, tad tur viss pašķīda un.. nu skolotājā nebija priecīga.

Jautājums: Vai jūs joprojām uzturat kontaktu ar saviem vecajiem klases biedriem?

Atbilde: Tā kā mācījos tikai 9 gadus un pēc tam es sāku mācīties Liepājā, un līdz ar to arī sāku dzīvot Liepājā, tad tas kontakts ar vecajiem klases biedriem vairāk vai mazāk ir pazudis.. (apdomājas) es reizēm satieku vienu otru klases biedru, kas arī aizgāja pēc devītās klases un arī dzīvo Liepājā, bet tā nē, bet toties, aizbraucot uz Nīcu un.. (apdomājas) ja sanāk būt Nīcas skolā, tad ir pedagogi un personāls, kas vēl joprojām atceras, un tas ir tā patīkami.

Paldies par interviju!

Lūdzu!

Intervija ar **Tatjanu Smirnovu**

Intervēja Amanda Jaunzeme

11.02.2020.

Intervijas nolūks ir iegūt informāciju par Tatjanas Smirnovas gaitām Nīcas vidusskolā.

Laika periods, kad mācījies Nīcas vidusskolā?

No 1977. gada oktobra beigas līdz 1988. gadam, jo pirms tam biju Rucavā.

Kad sākās un beidzās mācību gads un kā noritēja pirmā skolas diena?

Mācību gads sākās 1. septembrī un līdz 31. maijam, bet tik neatceros, līdz kurai klasei, kad mācības bija arī sestdienās.

Mācību pirmā diena bija svētku diena, kad gājām ar ziediem sveikt skolotājus un satikt draugus.

Kā sauca klases audzinātāju?

Nīcas skolā mana pirmā klases audzinātāja bija Mirdza Netlava, tad bija Inese Kuduma, vēlāk Velta Krauja.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Bija skolas formas. Vienu dienu uzvilku džinsu svārkus, jo tas bija moderni, un dabūju piezīmi dienasgrāmatā, ka nav skolas forma, samānījos, ka nav izžuvusi.

Kad un kādus eksāmenus bija jākārt?

Vidusskolā man bija latviešu valodā, literatūrā, angļu valodā, fizikā, matemātikā, neatceros par krievu valodu.

Kuri mācību priekšmeti tev patika vislabāk un kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Man patika botānika un zooloģija. Vērtēja ar atzīmēm no 1 līdz 5.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Kad gāju mazākās klasēs, starpbrīdī visiem vajadzēja iet uz zāli un staigāt pa apli, un labi uzvesties, kas neklausīja vai dauzījās, to lika zāles vidū, un tad bija kauns, bet man tā negadījās. Vēlāk jau dari, ko gribi, gājām uz veikalu pēc našķiem.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā!

Vasarā gājām strādāt - kolhozam ravējām bites, burkānus un pelnījām brīvpusdienas. Galdi bija saklāti un ēdiens salikts porcijās. Bet viss bija garšīgi.

Kādi pulciņi bija skolā un kādos tu piedalījies?

Par pulciņiem neatceros, jo vienu mazu brīdi apmeklēju teātra pulciņu pie sk. Neimanes, pat piedalījos vienā izrādē uz skatuves kultūras namā, vairāk neko neatceros, jo pati nepiedalījos nekur.

Kādās ekskursijās braucāt?

Pa Latviju braucām, tālu nekur ne. Vidusskolā bijām uz Sanktpēterburgu.

Pastāsti par notikumu, kas visspilgtāk palikusi atmiņā no skolas aizvadītajiem gadiem!

Tagad, atskatoties uz skolas laiku, “ak jē”, mums taču februārī bija ierindas skates, kad vajadzēja soļot kā zaldātiem. Tad man ļoti patika Ziemassvētku pasākumi ar uzvedumiem, klases vakari, ekskursijas. Biju no retajām meitenēm, kas solā sēdēja ar vienu meiteni – Astru Grietēnu no 1. līdz 12. klasei.

Ko tu novēlētu Nīcas vidusskolas 85. gadu dzimšanas dienā?

Novēlētu saules mūžu savai skolai, lai vienmēr ir pilns ar skolēniem un lai skolotājiem ir prieks mācīt zinātkāros bērnus. Mīlu savu skolu un skolotājus, gan bijušos, gan esošos.

Intervija ar **Elīnu Tapiņu**

Intervēja Marija Rebčinska

11.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

No 1996.gada līdz 2008.gadam, no 1. līdz 12. klasei.

Kad sākās mācību gads, kā noritēja mācību gada pirmā diena?

Mācību gads parasti sākās septembra sākumā, atkarībā, kā iekrīt diena, parasti tas bija 1.septembris, un parasti mēs nācām uz klasi skaisti saģerbušies ar ziediem pie skolotājas, apsveicām skolotāju, skolotāja mūs apsveica 1.septembra svētkos, un tad mēs gājām uz kultūras namu, un kultūras namā bija svētku pasākums. Pēc svētku pasākuma mēs gājām atpakaļ uz skolu, fotografējāmies, apēdām svētku klinģeri un gājām mājās.

Vai gribējāt nākt uz skolu un mācīties? Kāpēc?

Sākumskolā jā, man ļoti patika, tas no 1. līdz 4. klasītei man ļoti patika iet uz skolu, bet pamatskolā nē, tāpēc ka nepatika mācīties, bet vidusskolā man ļoti patika.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Mana pirmā klases audzinātāja bija skolotāja Irēna Freimane, viņa man mācīja no 1. līdz 4. klasei. Pamatskolā mana audzinātāja bija skolotāja Laila Reķēna, kas mācīja man ģeogrāfiju, skolotāja Ingrīda Dejus mācīja matemātiku, skolotāja Lāsma Petermane man mācīja veselības mācību, ķīmiju man mācīja skolotāja Dzidra Grīnberga, pēc tam skolotāja Sanda Šēpere, latviešu valodu mācīja skolotāja Vineta Baltaiskalna un vēsturi man mācīja Sandra Pankoka, mūziku mācīja skolotāja ar vārdu Inga, pēc tam bija skolotāja Liene Breča, tad viņa kļuva par Lieni Ozolu, kaut kā tā. Pa lielam tie paši skolotāji, kas māca arī jums pašlaik.

Kas palicis atmiņā no pirmajiem skolas gadiem?

Pirmajiem skolas gadiem? Ziemassvētku pasākums, kad sākumskolā vajadzēja iestudēt ludziņu. Katram bija sava loma, jāmācās teksts un tad, kad bija skolā klases vakars, tad arī vecāki bija atnākuši, tad mēs vecākiem rādījām teātri.

Vai jūs varat pastāstīt par savu klasi?

Mana klase bija skaļa, mēs bijam klasē pamatskolā 25, vidusskolā mēs bijām, man liekas, 20, vidusskolā klasē man patika vislābāk, jo tiešām skolā gāja tie skolēni, kas vairāk vai mazāk gribēja mācīties, mums arī bija jautri ārpus no skolas, nu tā notika arī pasākumi.

Intervija ar Daci Uldriķi

Intervēja Ance Annika Uldriķe

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies mūsu skolā?

1979. – 1988.gads.

Kādus eksāmenus bija jāliek, kā tie notika?

Bija jāliek matemātikā, ģeometrijā, latviešu valodā un literatūrā. Ģeometrijai bija jāizvelk biļete un to tēmu, kuru izvilka, bija jāuzraksta vai jāpastāsta par to. Literatūrā rakstīja sacerējumus.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas kā sporta stundas. Sports notika aktu zālē.

Vai gribējās nākt uz skolu un mācīties?

Tas bija pienākums, tāpēc bija jāiet. Sestdienās arī gājām.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Pirmā skolotāja bija Rita Jansone (1. – 3.kl.), pēc tam Agris Petermanis (4. – 9.kl.). Ģeogrāfijas skolotāja Anna Cērpa, zīmēšanas skolotāja Anna Neimane, pionieru vadītāja Lāsma Petermane.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Matemātika – sapratu un mācēju, bioloģija – forša skolotāja un interesantas stundas. Vislabākā atzīme bija 5.

Pastāsti par savu klasi!

Mēs bijām viena liela klase, apmēram, uz 20. Pirmā klase mums bija tagadējā Ilvas Rasas klase, pēc tam tagadējā informātikas klase.

Cikos sākās stundas?

Sākās un beidzās tāpat kā tagad: 08:30 sākās un beidzās ap 14.00 – 15.00.

Kur un kā pagāja starpbrīži?

Dauzījāmies pa skolu. Staigājām pa apli aktu zālē, jo vajadzēja izkustēties. Ja kāds neklausīja, to dežurants lika pa vidu stāvēt aplim. Kad laukā palika siltāks, gājām laukā pēc āboliem un ēdām.

Kādus svētkus svinēja skolā? Kā tas notika?

Ziemassvētkos skaitījām dzejoļus. Jaungadā taisījām uzvedumus, rādījām pasakas.

Kāda bija ēdināšana skolā?

Pirmajās klasēs ēdām tur, kur tagad meiteņu mājturības kabinets un otrā klase. Tur bija viens liels galds, kur visi sasēdās un ēda zupu.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Visiem bija vienādi tumši zils apģērbs. Puišiem – tumši zilas bikses, kreklis un žakete. Meitenēm – sākumā bija tumši zili sarafāni, pēc tam tumši zilas kleitas, kurām varēja piešūt apkakles.

Kāda ekskursija tev palikusi atmiņā?

8.klasē braucām uz Maskavu. Bija ļoti auksts ar mīnusiem. Maskavā braucām ar metro. Aizbraucām paskatīties uz Ļeņina mauzoleju. Viesnīcā bija diskotēka, tur dejojām.

Kādās bērnu, jauniešu organizācijās piedalījies?

Es biju oktobrēns, nēsāju nozīmīti. Pioniere arī biju.

Vai skolā darbojās internāts? Kas tas tāds bija? Vai pati dzīvoji tajā?

Jā, tas darbojās. Tur varēja pārnakšņot tie, kuri nedzīvoja tuvu skolai. Nē, es nedzīvoju tur, jo dzīvoju centrā.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudžu gados? Kādi darbi?

Jā, bija daudz. Bija jāiet ravēt, tā varēja pelnīt brīvpusdienas. Rudenī gājām ražu vākt. Kurš vislabāk strādāja, saņēma pateicību. Vasarā arī bija jāiet vienu dienu.

Līgas Daugeles (Šalmas) atmiņas par skolu 1998 - 2000

Atmiņas pierakstīja Klāvs Daugelis.

Manas atmiņas par skolu? Ir daudz tādu dienu, kad atceros savus vidusskolas gadus. Tieši vidusskolā ieguvu jaunus draugus, ar kuriem uzturam sirsnīgas un mīlas attiecības vēl joprojām.

Man bija forša klase, un nekad nebija garlaicīgi. Mēs bieži kaitinājām skolotājas un, protams, arī bastojām stundas. Klasē bijām 12 meitenes un 6 zēni. Zēni - tie nu gan mums bija brīnumu pilni. Ko tikai viņi neizdarīja! Kādu dienu divām klasesbiedrenēm, kurām jau bija sava automašīna, viņi mašīnu vienkārši aiznesa no vienas vietas uz citu, lai to nevarētu atrast.

Es iesaku visiem izbaudīt skolas gadus, jo, cik tur ir bijis forši un labi, saprotams tikai pēc tam.

Klāva Vadoņa atmiņas par skolu

Atmiņas pierakstīja Justs Vadonis

11.02.2020.

Nīcas vidusskolā es mācījos no 2018. gada līdz 2019. gadam. Pirmajā mācību gada dienā mēs iepazīnāmies ar skolotāju Aivi Karzonu, un mums bija nelielas svinības.

Uz skolu man patika nākt tikai ceturtdienās, jo tad es vēl mācījos Rudē, un mums bija jābrauc uz Nīcu, kur notika ķīmija. Gada beigās es noliku eksāmenus sekmīgi. Mums iedeva lapas, mēs tās

aizpildījām. Mācīties gribējās, bet uz vasaras pusi, kad ārā bija labs laiks, mācīties negribējās. No skolas man atmiņā ir palikušas gardās pusdienas, jautrie starpbrīži un interesantās pēcstundu aktivitātes. Mani mīļākie priekšmeti skolā bija sports, vizuālā māksla un matemātika. Skolas laikā es apmeklēju robotikas pulciņu, tas notika otrdienās vai trešdienās, to es neatceros. Manuprāt, labākā atmiņa no skolas ir latviešu valodas runāšanas daļas eksāmens. Es biju tam gatavojies ļoti ilgi, un, kad beidzot to noliku, tas bija liels atvieglojums.

Intervija ar **Līgu Sīkli**

Intervēja Ģirts Sīklis

12.02.2020.

Laika periods, kad mācījies Nīcas vidusskolā?

No 1974.gada, kad sāku iet pirmajā klasē, un tad astoto klasi beidzu 1984. gadā.

Kur un kā notika sporta stundas?

Sporta stundas notika sporta zālē un, kad bija smukāks laiks, tad notika stadionā. Tad arī bija jāiet uz šautuvi šaut, tas jau nāca lielākās klasēs. Ziemā bija jāiet slēpot.

Vai gribējās nākt uz skolu un mācīties? Kāpēc?

Nu mājās bija garlaicīgi, gribējās ar draugiem satikties, skolas biedriem. Tāpēc jau gribējās arī mācīties. Nu ja esi atnācis, tad jau bija jāmacās.

Kā sauca pirmo klases audzinātāju? Kādus vēl skolotājus atceries?

Pirmā klases audzinātāja bija Anna Neimane, tā mācīja mūs trīs gadus. Viņa mācīja mums visus priekšmetus, pēc tam vecākās klasēs viņa mums mācīja zīmēšanu. Nākamā skolotāja mums bija Kuduma, tad bija Aivars Priedulis un pēc tam Bumbule Biruta.

Kuri mācību priekšmeti patika vislabāk? Kāpēc? Kāda bija zināšanu vērtēšanas sistēma?

Zināšanu vērtēšanas sistēma bija piecu ballu sistēma. Nu katram priekšmetam bija savas patīkamās lietas un savas nepatīkamās lietas, bet vislabāk patika literatūra, vēsture, sports, darbmācība. Tie bija visvieglākie priekšmeti. Nu matemātika, latviešu valoda, tie jau bija grūtāki.

Cik mācību stundu vidēji bija nedēļā? Cikos sākās un beidzās stundas? Vai varēji piecelties no rīta uz skolu?

Mazākajās klasēs bija piecas, sešas stundas un sestdienās arī bija jāiet uz skolu, tad bija četras stundas. Vecākajās klasēs jau bija septiņas, astoņas stundas. Pat ceturtdienās bija deviņas stundas, audzināšana bija pēdējā. Sestdienās bija piecas stundas.

Pastāsti par ēdināšanu skolas laikā?

Ēdināšana skolas laikā... nu citās dienās bija garšīgs ēdiens, citās dienās nebija tā, nu kā kuram cilvēkam garšoja. Visi gājām ēst pie kopgalda, bet lika mums visiem ēst obligāti, nedrīkstēja neēst.

Kādu apģērbu valkāja skolēni?

Skolnieki valkāja obligātās skolnieku formas. Meitenēm bija strīpainas blūzes ar svārkiem vai sarafāniem. Bija arī kleitas un puikām bija obligāti jābūt uzvalkiem ar strīpainiem kreklītiem.

Vai bija daudz jāstrādā bērnībā, pusaudža gados? Kur un kādi darbi?

Sākās jau ar talkām, tas bija jau no otrā septembra līdz pat oktobrim. Katru dienu gājām strādāt talkā ņemt bietes skolai. Vasarā bija obligāti jāstrādā, mazajiem bija desmit dienas, lai dabūtu brīvpusdienas, bet lielajiem bija divas nedēļas, lai dabūtu brīvpusdienas.

Ko novēlētu Nīcas vidusskolai 85. dzimšanas dienā?

Ilgus gadus pastāvēt, lai nekad nepietrūktu skolēnu.

SPOKU STĀSTI PAR SKOLU

Sandija Stalta

Spoku stāsti - nostāsti Nīcas vidusskolā

Savu skolas stāstu izvēlējos rakstīt par spoku stāstiem, jo man jau sen šī tēma bija likusies interesanta un pašai saistoša. Vienmēr bijusi vēlme izzināt skolu pēc iespējas vairāk.

Es pati neesmu piedzīvojusi reālus notikumus, kas man liktu nobīties. Savā ziņā man ir paveicies. Vienīgais, kas manī radīja pārdomas par pārdabiskiem notikumiem skolā, ir nostāsti. Šie nostāsti ir dzirdēti no malu malām – skolēniem, absolventiem, tagadējiem un jau bijušajiem skolotājiem, kā arī no tehniskajiem darbiniekiem.

Aptaujājot cilvēkus un klausoties viņu personīgos pieredzes stāstus, man pat palika nedaudz neomulīgi. Es pat nespēju iedomāties, kā šie cilvēki jutās, tos piedzīvojot. Manuprāt, ļoti liela nozīme ir tam, vai tu pats tici pārdabiskām būtnēm un to spējai paveikt neticamas, prātam neaptveramas lietas.

Visbiežāk cilvēki ieminas tieši par „klejojošo zirga galvu”, „balto dāmu” vai arī to, ka skola tikusi celta uz senas kapu vietas. Ieskatoties vēsturē, ir zināms, ka vecā skola ir celta uz govju ganāmā lauka, savukārt jaunā skola uz ķiršu dārza. Vēl daudzi saka, ka pēc ķiršu dārza izciršanas, spoki jeb neparastās būtnes esot sākušas aktīvu darbību. Par klejojošo zirgu mēdz runāt tā – tumsā uzejot pa jaunās skolas trepēm uz otro stāvu, gaitenā tumšajā galā var saskatīt šo zirga galvu, kas turpina klejot pa skolas klusajiem un tumšajiem stāviem. Vēl mēdz teikt, ka pa skolu klejo „baltā dāma”. Vairākkārt ir redzētas dažādas ēnas, pat balta roka. No visiem aptaujātajiem cilvēkiem lielākā daļa atzina, ka ir dzirdējuši soļus, kurpju papēžu skaņas, čīkstošu grīdu, durvju aizciršanos vai to kustēšanos. Ir pat gadījums, kad pulkstenis, kas ir līdzīgs modinātājam pēc 10 gadu ilgas klusēšanas un nedarbošanās, sāk pēkšņi skanēt. Dažos klases vakaros, paliekot skolā pa nakti, skolēni esot dzirdējuši dažādas skaņas, trokšņus.

Spoki visaktīvāk darbojas jaunajā skolā. Varbūt ķiršu dārza izciršana ir tā iemesls? Iespējams, tie nevēlas pamest savu līdzšinējo vidi. Pārsvārā visi spoku stāsti ir notikuši ap pusnakti. Iespējams, iemesls tam ir tas, ka pa dienu skola ir pilna ar bērniem un pusaudžiem vai arī tas, ka viņi vēlas tikt pamanīti. Viņi vēlas sagaidīt mirkli, kad cilvēks ir viens, lai bailes un šoks būtu lielāks.

Manuprāt, Nīcas vidusskolas spoki nav ļauni, nav to mērķis nodarīt pāri bērniem vai pusaudžiem. Nevienam bērnam līdz šim nav nācies piedzīvot ko biedējošu. Taču fakts ir viens – šie spoki klejo pa skolu, tie nevēlas to pamest. Dažādos laika posmos kaut kas ir manīts un piedzīvots. Pēc tā mēs arī varam saprast, ka skolā ir kāds, kuram šī vieta ir nozīmīga. Šie spoki Nīcas vidusskolā jau ir ilgu laiku. Vai viņi pametīs mūsu skolu? To neviens nevar zināt.

Spoku stāsti. Intervijas.

Stāstus pierakstīja Sandija Stalta

02.2020.

Vai Jūs kādreiz skolā esat manījis (-usi), piedzīvojis (-usi) neparastus vai pārdabiskus notikumus? Ja jā, tad kādus? Vai ir dzirdēti arī kādi nostāsti par Nīcas vidusskolas spokiem? Ja jā, tad kādi?

Agris Petermanis

Es zinu par kaut kādiem veciem kapiem, par kuriem es īsti neesmu pārliecināts. Un tad nu tie stāsti arī klīda, ka skolā spokojoities. Tad arī šajā sakarā mans spoku stāsts, kas patiesībā izrādījās nav spoku stāsts. Man bija tā, kad jauns vēl biju, bērni bija mazi, tad biju skolotājs. Nīca skaitījās prestiža vieta, jo ir kartupeļu lauks, gurķu lauks, sīpolu lauks un ābeļu dārzs. Nu lūk, kad beidzās skola, tad bija jāiet uz dārzu, un pēc tam jālabo burtnīcas. Es biju ļoti apzinīgs, bija jāgatavojas stundām, kas bija ļoti svarīgi. Un tad es parasti vakarā noliku savus bērnus gulēt un ap 20.00 vai 21.00, kādreiz pat ap 22.00 gāju uz skolu, gatavojos stundām. Citreiz līdz kādiem 24.00, 01.00 vai 02.00 pa nakti. Nu lūk, tad vienu vakaru es aizeju uz kabinetu, kas bija trešajā stāvā pie zāles, tur, kur tagad ir informātikas kabinets. Ir pulkstens 01.00 naktī. Toreiz bija plašu atskaņotāji, nevis CD vai kādi citi. Es uzliku plati un klausījos mūziku, laboju burtnīcas, gatavojos stundai. Tad dzirdu, ka ārā koridorā kaut kāds milzīgs troksnis, tāds nedabisks. Es nogriežu plati, klausos, nekas neatkārtojas. Nodomāju, ka jāiet ārā skatīties. Ir nakts un pulkstens 01.00. Izeju ārā no kabineta tur, pie zāles durvīm. Es zinu to, kad nācu augšā, es sadedzu visur gaismu. Tagad tā gaisma ir nodzēsta, no mana kabineta uz zāles durvīm krīt gaisma. Es redzu, ka uz puspavērtajām durvīm parādās tāda balta, plika roka un tās durvis tā pievelk ciet. Roka pazūd. Nu es tagad domāju: “Kas tas bija?” Es kādreiz biju saklausījies stāstus par kapiem, par jauno skolu. “Nu. mīlā pasaulīt! Labi. ka neiegāiu zālē!” Mobilo telefonu tad arī

nebija, tad es gāju lejā uz pirmo stāvu, uz jauno skolu, pēc tam uz otro stāvu – skolotāju istabu. Es tagad zvanu savam draugam, skolotājam Raudeniekam. Saku: “Ziepes ir! Man rādās vai nu kaut kas ir!” Viņš tepat blakus dzīvo, viņš ceļas augšā, nāk uz skolu. Es viņam atslēdzu durvis. Pa to laiku, kamēr es tur pēros, izrādās, ka viņš, nākot uz skolu, esot redzējis, ka pa skolas jumtu, respektīvi – pa kāpņutelpas logu uz jaunās skolas jumtu izkāpj ārā kaut kas un kā ēna aizskrien pa jaunās skolas jumtu, un nolaižas pa trepēm lejā, pēc tam aizskrien. Tad viņš ienāca skolā, mēs abi reizē iegājām zālē, iedzēsām gaismu un, protams, tur nekā nebija. Nu lūk, mans spoku stāsts beidzās ar to, ka, iespējams, tie bija zagļi, kas gribēja kādu kabinetu atvērt, atlauzt vai skolā kaut ko nozagt. Viņi zināja, ka ārā var tikt no vecās skolas otrā stāva loga un jaunās skolas jumta, lai izkāptu ārā, tad pa jumtu, un gala jau ugunsdzēsēju kāpnes. Tāds lūk ir mans spoku stāsts.

Un vēl bija tā, vēl pirms neatkarības, vēl joprojām bija Padomju Savienība. Es sāku skolā strādāt 1981. gadā. Man bija kolēģis skolotājs Raudenieks, skolotājs Freimanis, skolotājs Miezis, skolotājs Priede. Toreiz bija tā, ka uz valsts svētkiem – Oktobra revolūciju, 1. maiju skolotājiem visu cauru nakti bija jādežūrē. Pa dienu dežūrēja sievietes, pa naktīm dežūrēja vīrieši. Tad es atminos, sen atpakaļ, ka skolotāji vīrieši tā kā smiedamies, tā kā nesmiedamies runāja par kaut kādu *balto dāmu*, kas pa jauno skolu klīstot. Tāpēc arī, kad es ieraudzīju to balto roku, sabijos.

Irēna Freimane

Mums arī bija dežūra. Andris (skolotājs A. Freimanis) man brauca līdz dežūrēt. Dežūras laikā kāds durvis pavēra un aizvēra. Tas turpinājās kādas trīs reizes.

Kādreiz klases pasākumi ilga līdz pēdējam autobusam – 23:00. Kāds man bija iedevis atslēgu, lai es aizslēdzu skolas ārdurvis. Nu esēju un dzirdu “klink, klink, klink, klink”. Uzreiz iedomājos, ka tā spoku stāsti rodas, jo kladz taču mani zābaku papēži. Kad skolas ārdurvis slēdzu no ārpuses, pamanīju, ka maniem zābakiem nemaz nav kladzošu papēžu. Tad gan skrēju uz pieturu, ko kājas nes.

Citi esot stāstījuši, ka skola tikusi uzbūvēta uz senas kapu vietas.

Lāsma Petermane

Tas bija ļoti sen, 80. gados. 80. gadu beigās vēl bija padomju vara. Skolotājiem pa valsts svētkiem vajadzēja dežūrēt, arī naktīs. Tam dežurantam bija jāsēz tur, kur tagad bibliotekā ir

grāmatas. Un tad, kad es tur dežurēju kopā ar kādu skolotāju, tad mēs pilnīgi vienmēr dzirdējām, ka blakus telpā – lasītavā kāds staigā. Vienmēr tur bija tāds troksnis, man bija bail tur vienai sēdēt. Vienmēr čīkstēja grīda. Es dzirdēju pati, ka tur kāds staigā, tāpēc man bija bail tur no tiem spokiem.

Tur, kur tagad ir jaunā skola, kādreiz bija ķiršu dārzs. Un it kā pēc tam tur tie spoki ir aktivizējušies. Kad tas dārzs bijis izcirsts, tad tur kaut kas saistīts ar to.

Diāna Ansule

Tad, kad mēs bijām kādā trešajā vai ceturtajā klasē, puisi bija izdomājuši, ka tajā gaitenī, kur tagad ir kafejnīca, dzīvojot *zirga galva* un *baltā dāma*, pa tumsu ejot, sienas sākot spiesties kopā. Mums, meitenēm, protams, neko vairāk nevajadzēja, mēs arī gājām un skatījāmies, vai tiešām tur tā notiek. Tad tie zēni mūs tur baidīja, mēs spiegdamas kliegdamas skrējām atpakaļ uz klasi. Tā nebija nekāda *baltā dāma*, ne *zirga galva*, un tās sienas arī nespiedās kopā.

Es esmu no dažām apkopējām dzirdējusi, ka tiešām viņas ir dzirdējušas kaut kādus soļus, kaut kādas durvju klaboņas un visu kaut ko tādu. Bet vai es tam ticu? Laikam īsti nē.

Sandra Pankoka

Tas notika pirms padsmīti gadiem. Toreiz mūsu skolā darbojās vakarskola. Man bija vēstures stundas līdz pusdeviņiem vakarā. Vienu vakaru, pirms došanās uz autobusu, nolēmu vēlreiz pārbaudīt, vai esmu aizslēgusi muzeju. Toreiz tas atradās tur, kur tagad ir skolēnu valdes telpa. Gaitenī gaisma dega tikai pie vēstures kabineta, tālāk gaitenis bija tumsā. Nolēmu tāpat pa tumsu aiziet līdz muzejam. Nonākot gaitenī galā pie pašām muzeja durvīm, pēkšņi kāpņu telpas durvis aizcirtās ar lielu troksni, mani kārtīgi nobiedējot. Klusums, kas valdīja vēlajā vakara stundā ar lielu troksni tika pārtraukts, es tikai paspēju iekliegties. Nezinu, kas lika durvīm aizcirsties, taču caurvējš tas noteikti nebija, to es būtu jutusi. No tās reizes es nelabprāt uzturos skolā vakara stundās, jo īpaši, ja otrajā stāvā vairs neviens nestrādā. Notikušajam noteikti ir kāds racionāls izskaidrojums, taču...

Ērika Čaure

Mana māsa man ir stāstījusi diezgan daudzus tādus stāstus par skolu, bet es tā atceros vienu. Viens puisis gāja mājās gar skolu, kur tagad atrodas Indras Jēkules kabinets. Viņš iet, pēkšņi kaut kas melns paiet garām. Viņš grib uzzvanīt, bet viņam izslēdzas mobilais telefons. Tas ir kaut kā diezgan grūti iedomājams, jo viņam bija pilna baterija. Vienkārši viņš gribēja zvanīt, bet viņam izslēdzās. Viņam palika bail, jo pats par sevi saprotams, tas ir diezgan bailīgi. Tā ēna vienkārši iet. Viņš bija sabijies, jo nevar nevienam piezvanīt. Viņš pagāja tālāk tā kā no skolas, un viņam ieslēdzās atpakaļ telefons.

